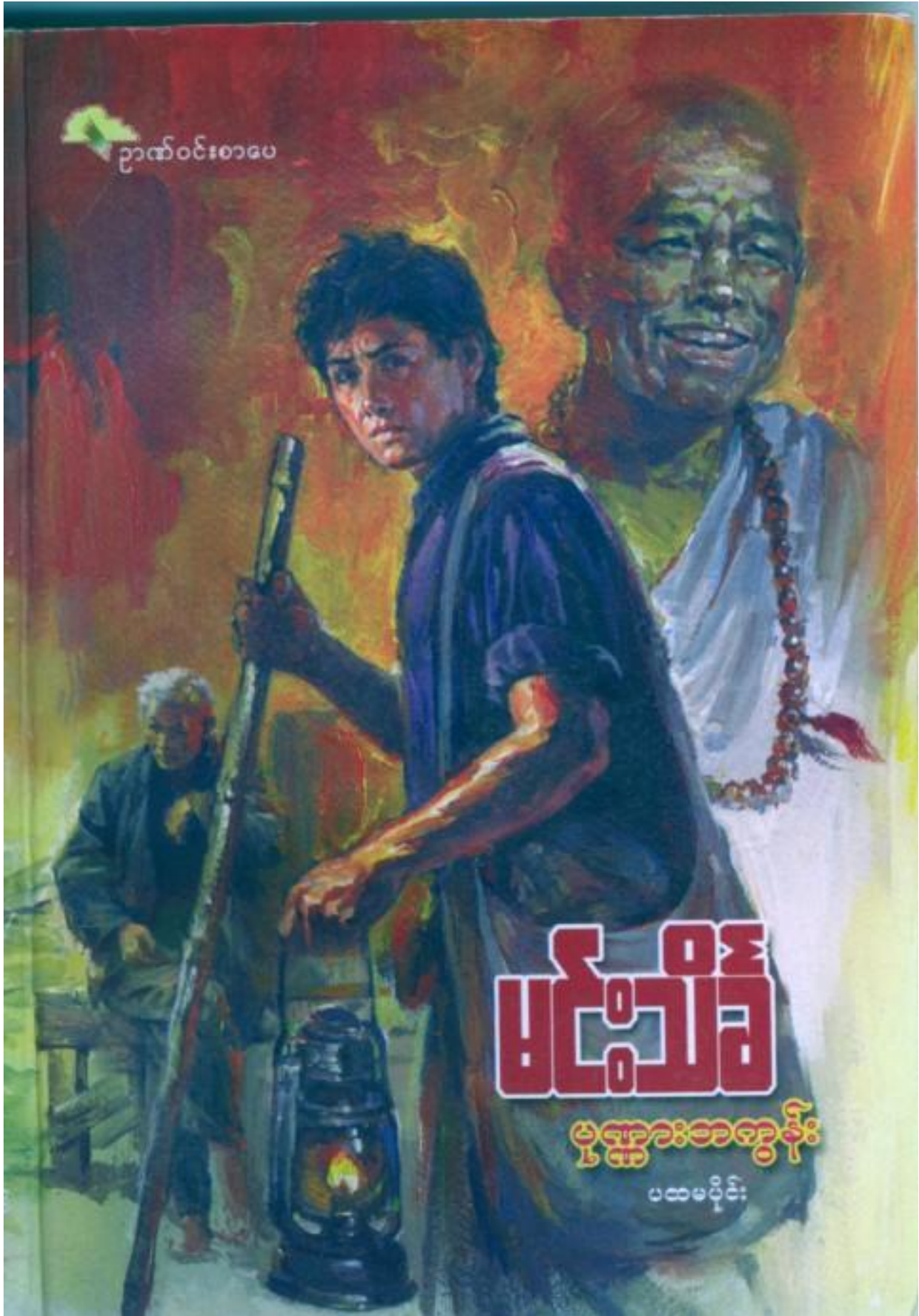

ပုဏ္ဏားဘက္ကုန်း
မင်းသိင်္ခ

ပြာဏ်ဝင်းစာပေ

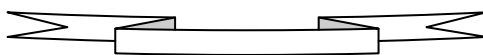

မင်းသိင်္ခ

မုဗ္ဗနားဓာတ်တိုင်း

ပထမပိုင်း

မင်းသိင်္ခ

ပုဂံဘုရားသိင်္ခ

တစ်နေ့သ၌ ထမ်းပိုးခြင်းဖြင့် အသက်မွေးရသော ဈေးကူလီ တစ်ယောက်သည် တောင်းကြီးတစ်လုံးအား မနိုင်တိုင်ထမ်းကာ . . . ချစ်ချစ်တောက် ပူပြင်းလျက်ရှိသော ကတ္တရာလမ်းပေါ်၌ ဖိနပ်မပါ ဗလာသက်သက်သော ခြေဖဝါးတို့ဖြင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်သွားလေ၏။

ထိုအချိန် ထိုအခါ၌ ကူလီများသည် များသောအားဖြင့် ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားတို့သာလျှင် ဖြစ်ကြလေ၏။ မြန်မာလူမျိုးများမှာ ကူလီအလုပ်ကို လုပ်လေ့လုပ်ထ မရှိကြပေ။ သို့ရာတွင် အထက်၌ဆိုခဲ့သော ကူလီမှာ မြန်မာအမျိုးသား ဖြစ်လေ၏။ ထိုကူလီမှာ ကျောက်မြောင်းဈေးရှိ အခြားသော ဂေါ်ရင်ဂျီကုလား ကူလီများနှင့် ရောနှော၍ ကူလီထမ်းခြင်းအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးရရှာသော်လည်း . . . ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားများကဲ့သို့ နေ့တွက်မစီသဖြင့် မကြာခဏ ထမင်းငတ်ရလေ၏။

ထိုကူလီ၏အကြောင်းကိုသိသော ဈေးဝယ်သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဈေးရောင်းသူတို့သည် လည်းကောင်း ထမ်းပိုးရန် ကိစ္စရှိသောအခါ၌ ၎င်းကူလီအားချန်လှပ်၍ ဂေါ်ရင်ဂျီ ကုလားတို့ကိုသာလျှင် ခေါ်ယူလေ့ရှိကြလေ၏။

အဘယ့်ကြောင့် ထိုသို့ဖြစ်သနည်းဆိုသော် ထိုကူလီသည် ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းခန့်မျှလောက် လှမ်းပြီးသည်နှင့် ပန်းပေါ်မှ ပစ္စည်းအား အောက်သို့ချ၍ ‘ပုံ’ ပြီးလျှင် ‘နား’ လေ၏။ ဤသို့လျှင် အနည်းငယ်မျှသွားလိုက်၊ ပစ္စည်းကို ‘ချပုံ’ ၍ ‘နား’ လိုက် လုပ်လေ့ရှိသဖြင့် သူ့အား ‘ပုံနား’ ဟူ၍ပင် တစ်ဈေးလုံးက နောက်ပြောင်ရသည်အထိ ဇွဲလုံ့လအရာ၌ ညံ့ဖျင်းသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

သူ၏အမည်မှာ ဘကွန်း ဖြစ်ပြီး၊ ကျောက်မြောင်းဈေး၌ သူနှင့်နာမည်တူ အခြားဘကွန်းတစ်ယောက်မှာ တံမြက်စည်းလှည်းသမားဖြစ်၍ ဈေးသူဈေးသားတို့သည် သူတို့နှစ်ယောက်အား ခွဲခြားပြီးသိစေရန်အတွက် ‘တံမြက်စည်းဘကွန်း’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကူလီဘကွန်းအား ‘ပုဏ္ဏားဘကွန်း’ ဟူ၍လည်းကောင်း ခွဲခြား၍ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိလေ၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် အထက်၌ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း လွန်စွာကြီးမားသော တောင်းကြီးတစ်တောင်းကို မနိုင်တိုင်ထမ်းလျက် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာထမ်းပိုး၍ သွားလေ၏။ အနည်းငယ်သွားလိုက်၊ ပန်းပေါ်မှတောင်းကိုချလျက် နားလိုက်လုပ်သကဲ့သို့ ခါးကြား၌လိမ်၍ ညပ်ထားသော လိပ်စာကိုလည်း နားသည့်အခါတိုင်း၌ ထုတ်၍ ကြည့်လေ၏။

သူ၏အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိသော သူဌေးကြီးတစ်ဦးအိမ်မှ ဘဏ္ဍာစိုးသည် ဈေး၌ ချက်ပြုတ်ဖွယ်ရာတို့ကိုဝယ်ယူပြီးလျှင် သူ၏ နှေးကွေးလေးလံသော ခြေလှမ်းနှင့် မကြာခဏနား၍ နေခြင်းကို သည်းခံခြင်းမပြုနိုင်သည့်အလျောက် စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်၌ လိပ်စာကိုရေးပေးပြီးလျှင် ထိုသူက ရှေ့မှနေ၍ သွားနှင့်ပြီ ဖြစ်၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းကား တရွေ့ရွေ့နှင့်လာခဲ့ရာ ကန်တော်ကြီး (ယခုလုပ်သားဆေးရုံ) နှင့် မလှမ်းမကမ်းလောက်သို့ ရောက်လျှင် ပန်းပေါ်မှ တောင်းကိုချလျက် ခါးကြားမှလိပ်စာကို ထုတ်၍ကြည့်ကာ ဆက်လက်၍ သွားပြန်လေ၏။

လွန်စွာကြီးကျယ်သော ခြံဝိုင်းကြီး တစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်သောကာလ၌ ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် တောင်းကြီးကို ချလျက် မျက်နှာမှ ချွေးသီးများအား ပခုံးတွင်သိုင်း၍ထားသည့် အပိုလုံချည်ဖြင့် သုတ်ကာ ခြံဝမှ ဒရဝမ်အား ဝင်ခွင့်တောင်းရန် မော့၍ကြည့်လိုက်ရာ အံအားသင့်လွန်း၍ ကြက်သေသေလျက် ရှိလေတော့၏။

အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှလောက် အံအားသင့်ရခြင်း ဖြစ်ရသနည်းဆိုမူ . . . ခြံဝရှိ ဝင်းတံခါးအုတ်တိုင်၌ ကြွေရည်သုတ် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားရာ ထိုဆိုင်းဘုတ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသောကြောင့်တည်း။

သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်း

ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် ဆိုင်းဘုတ်ကို သေသေချာချာကြည့်၏။ သူ့ မျက်လုံးများကို သူ့ကိုယ်တိုင် မယုံသည့်အလား ပွတ်သပ်၍ ကြည့်ပြန်၏။ သူနှင့် နာမည်ချင်းတူနေသောကြောင့် ရင်၌ ဒိတ်ခနဲဖြစ်ပြီးလျှင် မျက်လုံးအကြောင်သားဖြစ်ကာ ပါးစပ်ဟူ၍ သွားလေသည်။

“ကိုယ့်လူ . . . ဘာငေးနေတာလဲ” ဟု ဒရဝမ်က ငေါက်လိုက်ရာ ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် လန့်ဖျပ်ပြီး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်၍သွားကာ ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော်ဟု ထစ်၍ နေပြန်ရာ ဒရဝမ်က . . .

“ဘာ ကျွန်တော်လဲ” ဟု ငေါက်လိုက်ပြန်၏။

“ကျွန်တော် ပုဏ္ဏားဘကွန်းပါ” ဟု ဖြေလိုက်လေသည်။

“ဘယ်သူလဲ ပုဏ္ဏားဘကွန်း”

ထိုအသံမှာ ဒရဝမ်ထံမှ မဟုတ်ဘဲ ခြံဝသို့ လျှောက်လာသည့် လူတစ်ယောက်ဆီမှ အသံဖြစ်၏။ ပုဏ္ဏားဘကွန်းလည်း ထိုသူအား ကြောက်ရွံ့ ရိုသေစွာဖြင့် ကိုယ်ကိုကိုင်းညွတ်လျက်

“ကျွန်တော်ပါ ခင်ဗျ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ထိုသူသည် ပုဏ္ဏားဘကွန်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၍ သူ၏နားကို သူ့ကိုယ်တိုင် သံသယဖြစ်သွားသည့်အလား မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက် ပြီးလျှင် . . .

“ဘာပြောတယ် . . . ပြန်ပြီး ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော် ပုဏ္ဏားဘကွန်းလို့ ပြောတာပါ”

“ဪ . . . မင်းနာမည် ပုဏ္ဏားဘကွန်းတဲ့လား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ”

“ဆန်းသကွာ . . . တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ငါနဲ့များ လာပြီး နာမည်တူနေသကိုး ၊ ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ထိုသူသည် အော်၍ရယ်လိုက်၏။ ထိုသူ၏ ထည်ဝါခုံညားသော အဝတ်အစားများနှင့် ထိုသူ၏ ရဲတင်းတည်ကြည်သော ဥပဓိရုပ်ကိုကြည့်၍ ကူလီပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် မျက်နှာညှိုး၍ အားငယ်တုန်လှုပ်လျက် ရှိလေ၏။

“သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်း ဆိုတာ ငါပဲကွ၊ မင်းကကော”

“ကျွန်တော်က ကူလီ ပုဏ္ဏားဘကွန်းပါခင်ဗျာ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ နာမည်ချင်းတူတာကိုသာ ပြောတာပါ”

“မဆိုးပါဘူး . . . မဆိုးပါဘူး၊ နေစမ်းပါဦး . . . မင်းက ဒီကို ဘာလုပ်ဖို့လာတာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို သူဌေးကြီးအိမ်က ဘဏ္ဍာစိုးက ပစ္စည်းထမ်းဖို့ ခေါ်လာလို့ပါ”

“ဪ . . . ဒီလိုကိုး၊ ဟေ့ . . . ဒရဝမ်၊ အဲဒီတောင်းကို မီးဖိုဆောင်ပို့လိုက် ၊ ကဲ . . . ကဲ ကိုယ့်လူနဲ့ ကျုပ်နဲ့က အဆင့်အတန်းချင်း ခြားနားပေးမယ့် နာမည်ချင်း တထေရာတည်း တူနေလေတော့ ကျုပ် အလွန်ပဲ စိတ်ဝင်စားမိတယ်၊ အထဲကို ဝင်ခဲ့ပါဦး” ဟုဆိုကာ သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် အရိပ်အာဝါသနှင့် ပြည့်စုံသော ပန်းခြံကြီးဆီသို့ ရှေးရှုပြီး ဦးဆောင်လျက်သွားရာ ကူလီပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် နောက်မှ ခပ်ယိုယို လိုက်ခဲ့ရလေ၏။

ပန်းခြံတွင်းရှိ ကုလားထိုင်ကြီးများ ချထားသည့်နေရာသို့ရောက်လျှင် သူဌေးကြီးက ကုလားထိုင်တစ်လုံး၌ ဝင်၍ထိုင်သော်လည်း ကူလီမှာမူ မထိုင်ဝံ့၍ အနီး၌သာ ခပ်ယိုယိုကလေး မတ်တတ်ရပ်၍ နေလေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး . . . ဟိုမှာ ထိုင်စမ်းပါ” ဟု သူဌေးကြီးက အတင်းထိုင်၍ ခိုင်းသည့်တိုင်အောင် ကူလီသည် မထိုင်ဝံ့သဖြင့် မြေကြီးပေါ်၌ ဖင်ချ၍ ထိုင်လေ၏။ သို့ရာတွင် သူဌေးကြီးက အတင်းဆွဲ၍ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ တင်ပေး၊ ကူလီက ပြန်၍ ရုန်းသဖြင့် အလုပ်ရှုပ်၍နေကြစဉ် . . .

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဟ” ဟူသော အသံကြား၍ ကူလီက အသံလာရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ကတ္တရာစေးကဲ့သို့ နက်မှောင်သော အသားရောင်ရှိသည့် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရလေ၏။ ကူလီသည် ဤမျှအသားမည်းသောသူကို မမြင်ဖူးသည်ဖြစ်ရာ မည်းလွန်းသောအသားနှင့် ဝါလွန်းသော သင်္ကန်းတို့၏ မလိုက်ဖက်ပုံကို မြင်ရလျှင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်၍ ငေးစိုက်ကာ ကြည့်နေ၏။

“ဟေ့ . . . ဒကာ၊ ဘာကြည့်တာလဲ”

“အသား . . . အသား . . . ” ဟု ကူလီက ယောင်ယမ်း၍ ပြောလျှင် ထိုဘုန်းကြီးက . . .

“ဘာအသားလဲ ဒကာရဲ့၊ ကျုပ်က အသားဖြူလို့လား” ဟုတည်တည်ဖြင့် မေးလိုက်ရာ ကူလီသည် ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် “မှန်ပါ့ဘုရား” ဟုဖြေလိုက်လျှင် ဘုန်းကြီးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေ၏။ ဘုန်းကြီးသာမက သူဌေးကြီးကလည်း ရယ်မောလေ၏။

ယင်းတို့ရယ်မောသံနှင့်အတူ . . . ကူလီကလည်း အူထဲအသည်းထဲမှ ရယ်ချင်စိတ်များ ယိုဖိတ်၍လာပေရာ မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ယင်းတို့နှင့်အတူ တဟားဟားဖြင့် ဝင်ရောက်ရယ်မောလေ၏။

အကယ်၍များ အပြင်လူတစ်စုံတစ်ယောက်သာ မြင်တွေ့ ရပါမူ လွန်စွာခံညားသော သူဌေးကြီး၊ လွန်စွာစုတ်နပ်သောကူလီ သူဆင်းရဲနှင့် လွန်စွာအသားမည်းသော ဘုန်းကြီးတစ်ပါးသည် မည်သို့မည်ပုံ ဆုံစည်း၍ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ရယ်မောနေကြသည်ကို အံ့ဩမိကြပေမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

ရယ်မော၍ ကျေနပ်သွားသည့်အခါ၌ သူဌေးကြီးက ဘုန်းကြီးအား . . .

“ဟောဒီကူလီရဲ့နာမည်က ပုဏ္ဏားဘကွန်းဆိုပဲ ကိုရင်ကြီး” ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ အသားမည်းသလောက် အရယ်သန်သော ဘုန်းကြီးသည် ဘုန်းကြီးမဟုတ်ဘဲ ကိုရင်ကြီးမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း ကူလီက သိရလေ၏။ အဘယ့်ကြောင့် ပဉ္စင်းမတက်ဘဲ ကိုရင်ကြီးလုပ်နေတာပါလိမ့်ဟူ၍လည်း ကူလီသည် စဉ်းစားနေပြန်သည်။

အသားအလွန်မည်းလို့၊ ဒါမှမဟုတ် အရယ်သန်လို့များ ပဉ္စင်းတက်ခွင့် မရတာလားဟု စဉ်းစားကြည့်ပြန်၏။

ကိုရင်ကြီးမှာလည်း သူဌေးကြီးက ကူလီအမည်ကို ပြောလိုက်သည့် တစ်ခဏ၌ အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ကူလီအား ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။ ထိုနောက် ကိုရင်ကြီးက . . .

“ဒကာကြီး၊ နာမည်တူတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်နှခုနှစ်မှာ မွေးသလဲ”

“၁၂၇၆ ခုနှစ်ပါ ဘုရား”

“လ ကောကွာ”

“လဆန်းလား၊ လဆုတ်လား”

“လဆန်း ၅ ရက်၊ ကြာသပတေးပါဘုရား”

“နာရီကောကွာ”

“မွန်းတည့်ပါဘုရား”

“အလို”

ယင်း “အလို” မှာ ကိုရင်ကြီးသာမဟုတ်၊ သူဌေးကြီးကပါ ယောင်ယမ်း၍ အော်လိုက်သော အလို ဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ကူလီအား ပြူးဝိုင်းသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်၍ ကြက်သေသေလျက် ရှိကြလေ၏။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကူလီပြောသော နှစ်၊ လ၊ ရက်၊ နာရီတို့မှာ သူဌေးကြီး၏ နှစ်၊ လ၊ ရက်၊ နာရီတို့နှင့် တထပ်တည်း တူနေသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

“သိပ်ဆန်းတာပဲ” ဟု သူဌေးကြီးကပြောလိုက်ရာ ကူလီက

“ဘယ်လိုဆန်းတာလဲ”

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ပုဏ္ဏားဘကွန်းဆိုတဲ့ နာမည်ချင်းလဲတူတယ်။ ၁၂၇၆-ခု ဆိုတာလဲ တူတယ်။ ဝါဆိုလဆန်း ၅ ရက် ကြာသပတေးနေ့ ဆိုတာလဲ တူတယ်။ မွန်းတည့်ချိန်မှာ မွေးတယ်ဆိုတာလဲ တူတယ်”

“ဟိုက် . . . အောင်မလေးဗျာ၊ ဒါလောက်တူပါလျက်နဲ့ ခင်ဗျားမှာတော့ စည်းစိမ်တွေခံစားလို့၊ အေးချမ်းလို့၊ သူဌေးကြီးဖြစ်လို့၊ ကျုပ်မှာတော့ထမင်းတစ်နပ်စားရဖို့ ထမ်းရ ပိုးရ ပင်ပန်းလိုက်တာ၊ ဆင်းရဲလိုက်တာ၊ ဈေးသည်တွေ၊ ငါးစိမ်းသည်တွေကဆိုရင် ဟဲ့ . . . ပုဏ္ဏားဘကွန်း၊ လာစမ်း . . . ဆိုပြီး ခိုင်းလိုက်စေလိုက်၊ ထိုးလိုက်၊ ခေါက်လိုက်နဲ့ ဒုက္ခကို ပင်လယ်ဝေနေတာပဲ ဟီး . . . ဟီး”

ကူလီသည် သူနှင့် သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်းတို့ အဆင့်အတန်းချင်း ကွာခြားပုံကိုပြော၍ သူ့ဘာသာ ဝမ်းနည်းကာ တဟီးဟီးနှင့် ချုံးပွဲချ၍ ငိုလေတော့သည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ကူလီက ချုံးပွဲချ၍ငိုသော်လည်း သူဌေးကြီးနှင့် ကိုရင်ကြီးတို့၏ ရယ်သံသည် ကူလီ၏ငိုသံကို အုပ်၍သွားသည့်တိုင်အောင် ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာ၏။

“ကိုယ့်လူက ကျုပ်က အခုလို သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်းရယ်လို့ ဖြစ်နေတာကို အားကျသလား၊ ကိုယ့်လူမှာ ဆင်းရဲလို့ လူအစော်ကားခံရုံ ထမင်းကလေး တစ်လုပ်စားရဖို့ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရတာကို ဝမ်းနည်းနေတာလား၊ ကိုယ့်လူဒုက္ခက ကျုပ်ရဲ့ဒုက္ခကို မမီသေးပါဘူး” ဟု သူဌေးကြီးက ကူလီအားပြောလျှင် ကူလီက သူဌေးကြီး၏ မျက်နှာအား သေသေချာချာ ကြည့်၍ . . .

“သူဌေးကြီးက ကျုပ်လိုပဲ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသလား”

“ဟား . . . ဟား . . . ရောက်ပုံကတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ ၊ အခုလို သူဌေးကြီးဖြစ်လာအောင် ကျုပ်ဘယ်လို လုပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်လူသိရင်၊ ပြီးတော့ . . . သူဌေးကြီး မဖြစ်ခင် ဆင်းရဲခဲ့ပုံတွေ ကိုယ့်လူသိရင် အခုငိုတာထက်တောင် မျက်ရည်တွေကျလာဖို့ ရှိတယ်”

“ပြောပြပါလား သူဌေးကြီးရယ်” ဟု ကူလီက ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ မြေကြီး၌ခူးထောက်၍ တောင်းပန်လိုက်၏။ ထိုအခါ၌ သူဌေးကြီးသည် ပြောပြသင့်မသင့်ကို ကိုရင်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၍ ဆန္ဒတောင်းလိုက်ရာ ကိုရင်ကြီးသည် ခေါင်းကိုအနည်းငယ်ဆတ်၍ ပြလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ သူဌေးကြီးသည် ပုဏ္ဏားဘကွန်းသည် ကူလီပုဏ္ဏားဘကွန်းအား သူ၏အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြောပြလေတော့၏။

ဤသည်ပင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်၊ အားကျဖွယ် ၊ ထိတ်လန့်ဖွယ်၊ သံဝေဂရဖွယ်တို့နှင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ပုဏ္ဏားဘကွန်းဝတ္ထုကြီး ပေါ်ပေါက်လာရာ အကြောင်း ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

* * * * *

သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်း

က

ကူလီ ပုဏ္ဏားဘကွန်း

အား

ပြောပြသော

ပုဏ္ဏားဘကွန်း အတုပြုစာ

ကျွန်ုပ် အဆိပ်သောက်ခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ခါက လွန်စွာ စိတ်ညစ်လွန်းသဖြင့် အဆိပ်သောက်၍ သေကြောင်း ကြံခဲ့ဖူးလေသည်။ ကျွန်ုပ်သောက်သော အဆိပ်မှာ ပရဆေးဆိုင်၌ “စိန်” ဟူ၍ ခေါ်လေ့ရှိသော အာဆင်နစ် (Arsenic) ခေါ် ဓာတ်သတ္တုတစ်မျိုးနှင့် သံပုရာရည်ကို ဖျော်စပ်ထားသော လွန်စွာ ပြင်းထန်သည့် အဆိပ်မျိုးဖြစ်သည်။

“သေချင်ရင် စိန်မစားနဲ့” ဟူ၍ အများသူငါတို့ ပြောလေ့ရှိကြ၏။ ကျွန်ုပ်ကား သေချင်လွန်း၍ စိန်ကိုချည်း သက်သက်မဟုတ်ဘဲ သံပုရာရည်နှင့် ဖျော်စပ်ကာ သောက်ချခဲ့လေ၏။ စိန်ဆိုသည်မှာ အထက်ကဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း “အာဆင်နစ်” ဟူ၍ဖြစ်၏။ သံပုရာရည်နှင့် ဖျော်စပ်လိုက်သည့်အခါ၌ “အာဆင်နစ်အက်စစ်” ဟူသော ငရဲမီးတစ်မျိုးဖြစ်၍ သွားလေသည်။ ထိုငရဲမီး၏ အစွမ်းကား သောက်ချပြီး စက္ကန့်အနည်းငယ်အတွင်း၌ပင် အူများအပိုင်းပိုင်းပြတ်၍ မချိမဆံ့ဝေဒနာခံစားပြီးလျှင် ဇီဝန်ချုပ်စေတတ်၏။

တစ်ခု ထူးဆန်းသည်မှာ သေကြောင်းကြံစည်သူများသည် လူရှေ့သူရှေ့တွင် ကြံစည်လေ့မရှိဘဲ ဆိတ်ကွယ်ရာ၌သာလျှင် ကိစ္စတုန်းအောင် စီရင်လေ့ရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာမူကား ထိုသို့မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်သောက်ရန်အတွက် စိန်နှင့် သံပုရာကို ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့၌ပင် တစ်စုံတစ်ယောက်က စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖျော်စပ်၍ ပေးလေသည်။ အလုံးစုံ ဖျော်စပ်ပြီးသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူ၏ ရှေ့မှောက်၌ပင် အဆိပ်ခွက်ကိုယူ၍ မော့ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤသို့ အဆိပ်သောက်၍ သေကြောင်းကြံစည်ခဲ့ခြင်းပင်လျှင် ကျွန်ုပ်ဘဝ၏ ထူးခြားသော ပြောင်းလဲမှု မှတ်တိုင်ကြီးဖြစ်လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် အဆိပ်သောက်ခဲ့ရသည်ကို အသေးစိတ်ဖော်ပြရပေတော့မည်။

* * * * *

ကျွန်ုပ်၏အမည်မှာ ဘကွန်းဟူ၍ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် လူမှန်းသိတတ်စ အရွယ်မှစ၍ တစ်ရပ်ကွက်လုံး၏ ခိုင်းဖတ်၊ တနည်းဆိုရပါမူ ‘ဘုံကျွန်’ ကလေး အဖြစ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အသက်ဓာတ်မီးကို ဆက်ခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ မိဘနှစ်ပါးမှာ ကျွန်ုပ် ရှစ်နှစ်သားအရွယ်ပင် လွန်စွာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသည့် ပလိပ်ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန် အနိစ္စ ရောက်ကုန်ကြသည် ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကောင်ကြွက် အဖြစ်ဖြင့် ရပ်ကွက်အတွင်း၌ ဟိုအိမ် ဒီအိမ်က ကျွေးမွေးသော ထမင်းကျွန်၊ ဟင်းကျွန်များဖြင့် မနုဿတ္တ ဒုလ္လဘ ဟုဆိုအပ်သော ရတောင့်ရဲလှသည့် လူ့ဘဝကြီးအား

စတင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

သားချင်းသမီးချင်း စာနာတတ်သောသူတို့က ကလေးနှင့်တန်သင့်ရုံလောက် အလုပ်များကိုသာ စေခိုင်း၍ ထမင်းကျွေးတတ်သော်လည်း အချို့ သောသူများမှာမူ ထင်းခွဲ၊ ရေခပ်စသော ကလေးနှင့်မတန်သည့် အလုပ်ကြမ်းများကိုသာမက အချို့ သော မိန်းမများဆိုလျှင် ထဘီများကိုပင် လျှို့ဝှက်စွာ လျှော်ဖွတ်ခိုင်းတတ်လေသည်။

ကျွန်ုပ် မှတ်မိပါသေးသည် . . . လွန်စွာကပ်စေးနေသော ဘီအိုစီစာရေးကြီးတစ်ဦးသည် အိမ်သာပျက်သည်ကို ပြင်ရာ၌ ကျွန်ုပ်အား အိမ်သာအောက်သို့ဝင်စေ၍ အိမ်သာအောက် အခင်းပျဉ်များကို ခင်းခိုင်းရာ ကျွန်ုပ်သည် ချေးလေးကြီးအား မနိုင်တန်နှင့်တွန်းဖယ်၍ ပျဉ်များကို ကာရံရလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရွံရှာလွန်းသဖြင့် ပျို့ ချို့ပျို့၍ တက်လာပြီးလျှင် ‘ဝေါ’ခနဲ ထိုး၍ အန်ချလိုက်မိလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်နှင့်ရွယ်တူ ယင်းစာရေးကြီး၏သားငယ်သည် ကျွန်ုပ်အား ကူညီရန်အတွက် “ဟေ့ . . . ဘကွန်း၊ ငါလာခဲ့မယ်ဟေ့” ဟုဆိုကာ အိမ်သာအောက်သို့ဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စာရေးကြီးကတော်သည် မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သကဲ့သို့သော အသံဖြင့် “အောင်မလေးတော်၊ မရွံ့မရှာ ဘုန်းတွေကံတွေနိမ့်ကုန်တော့မှာပဲ” ဟုအော်ဟစ်ကာ သူ၏သားအား နောက်မှနေ၍ ဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီးလျှင် ခေါင်းအား ‘ဒေါင်’ ခနဲနေအောင်ခေါက်၍ “သွားစမ်း၊ အခုရေချိုးပစ်ချေ” ဟု တွန်းထုတ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အန်ပြီးနောက် ပျဉ်များကိုဆက်လက်၍ ခင်းပြီးလျှင် ချေးလေးကြီးအား မနိုင်တန်နှင့်ပင် မူလနေရာသို့ တွန်း၍ပြန်ရွှေ့ရပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထပ်၍အန်မည်စိုး၍ လေးကြီးအားမကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွဲ၍ တွန်းရလေသည်။ ထိုသို့မျက်နှာလွဲ၍ တွန်းခါမှပင် ပို၍ဒုက္ခဖြစ်လေတော့၏။ အကြောင်းမှာ ကျွန်ုပ်ရိုက်ခဲ့သော အခင်းပျဉ်သံချက်မှာ ကျွန်ုပ်ကလေးအားလေးဖြင့် ရိုက်ခဲ့ရသည် ဖြစ်ရာ သံချက်မသေသဖြင့် အနည်းငယ်အစကျန်၍ နေသောကြောင့် အားဖြင့်တွန်းလိုက်သော လေးသည် ထိုသံချက်နှင့် တိုက်၍သွားကာ ကျွန်ုပ်၏ လက်များပေါ်သို့ ချေးများ ဖိတ်စင်၍ ကျကျတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏အူများသည် အလိပ်လိုက်တက်၍ တဝေါဝေါ အန်လေ၏။ စာရေးကြီးသည် အိမ်ကပြင်အဆင့်ပေါ်သို့တက်၍ ကျွန်ုပ်၏လက်ပေါ်သို့ ရေများ လောင်းချပေးလေ၏။ ထိုသို့ လောင်းချပေးခါမှပင် လက်ပေါ်၌ ပေကျန်နေသော မစင်တို့သည် အမြင့်မှကျလာသော ရေအရှိန်ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာပေါ်သို့ ပြန်၍စင်လေတော့၏။ အနည်းငယ် ပြောစင်သည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် တိုင်ကီအတွင်းမှရေကိုခပ်၍ ချိုးမည်ပြုရာ စာရေးကြီးကတော်က “ဟဲ့ . . . ကောင်လေး၊ ဒီမှာမချိုးနဲ့၊ မြစ်ထဲမှာ သွားချိုး” ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် နေပူကျကျ၌ မြစ်ဆိပ်သို့ အရောက်ပြေးခဲ့ရလေ၏။

ထိုအချိန်၌ စာရေးကြီးကတော်သည် ယင်း၏သားအား နဲ့သာဖြူ၊ ကရမက် စသော အမွှေးနံ့သာများ တစ်ကိုယ်လုံး ပွတ်သပ်လိမ်းကျံပေးနေရင်း “ဘာနားလည်လို့လဲ၊ သန့်ကုန်မှာစိုးလို့ နင့်ကိုလိမ်းပေးနေတာ၊ ငြိမ်ငြိမ်မခံဘူး” ဟု ငေါက်ငန်းလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ဘုန်းနိမ့်သည်ဆိုသော စကားကိုလည်းကောင်း၊ သနသည်ဟူသော စကားကိုလည်းကောင်း စတင်၍ ကြားဖူးလေ၏။

“ဟုတ်မှာပဲလေ၊ ငါ့မှာတော့ ဘုန်းရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး” ဟူ၍လည်း စိတ်၌ထင်မိလေ၏။ ကျန်သောသူများမှာမူကား ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ ဘုန်းရှိသူများဟူ၍ မှတ်ယူမိသည်အထိ ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် အညွန့်တုံးခဲ့လေသည်။

အထက်က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်းပင် တစ်ရပ်ကွက်လုံးရှိ ဟိုအိမ်သည်အိမ်မှစေခိုင်းသည့် ယုတ်ညံ့သောအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ပေးရင်းဖြင့်သာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရလေ၏။

ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်၏ဇာတိချက်ကြောဖြစ်သော ချောက်မြို့အကြောင်းကို ဖော်ပြရန်လို၏။ ချောက်မြို့သည် ဘီအိုစီကမ္ဘာ၏အချက်အချာ ရုံးစိုက်ရာမြို့ ဖြစ်သောကြောင့် မျက်နှာဖြူတို့ အပေါက်အရောက်များသည်ဖြစ်ရာ ချောက်မြို့သူမြို့သားတို့သည် မျက်နှာဖြူစကားကို ထမင်းစားရေသောက် အဖြစ်တော့ တတ်ကျွမ်းကြသည်က များ၏။ ထိုအထဲ၌ ကရာနီဟုခေါ်သော ရုံးစာရေးများမှာ . . . များသောအားဖြင့် မျက်နှာဖြူတို့၏ အနေအထိုင်ကို အတုခိုးကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တမာအိုင် ဟူသော ရပ်ကွက်သားဖြစ်သော်လည်း ဘီအိုစီစာရေးများ နေထိုင်သည့် တောင်ရပ် စာရေးတန်းအိမ်များကလည်း ကျွန်ုပ်အားခေါ်ယူ၍ ခိုင်းစေတတ်လေ၏။

တနေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် တောင်ရပ်စာရေးတန်းရှိ စာရေးကြီး ဦးလှထွန်းအိမ်သွားရောက်၍ အဝတ်လျှော်ဖွတ်၍ ပေးနေစဉ် ချောက်မြို့ ပုပ်ကျောင်းတိုက်မှ ကိုရင်ကြီးတစ်ပါးသည် ဦးလှထွန်းအား အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ယူလာ၍ ဘာသာပြန်ခိုင်းသည်ကို တွေ့ ရလေ၏။

ထိုကိုရင်ကြီးကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာစိတ်ဝင်စားမိလေ၏။ စိတ်ဝင်စားမိသည့် အကြောင်းမှာ ယင်းကိုရင်ကြီး၏ အသားရောင်သည် လွန်စွာနက်မှောင်သည်ဖြစ်ရာ “ဒီကိုရင်ကြီးရဲ့ အသားရောင်ဟာ သူ့ကိုတော့ သပိတ်ထက်တောင် ပို၍နက်မှောင်နေမည်လား” ဟူ၍ပင် တွေးတောမိသည်အထိ မည်းမှောင်တောက်ပြောင်လွန်းနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

စာရေးကြီး ဦးလှထွန်းသည် ကိုရင်ကြီးယူလာသော အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ကိုဖတ်၍ ဘာသာပြန်ပေးလိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ်သည် ရပ်၍ နားထောင်မိသည်။ ထိုစာအုပ်မှာ ဘက်ထရီအိုး လုပ်နည်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘက်ထရီအိုး လုပ်နည်းနှင့် ထိုကိုရင်ကြီး မည်သို့မည်ပုံပတ်သက်သည်ကို စဉ်းစားရင်း နက်မှောင်လှသော ယင်း၏ အသားအရောင်အား ငေးစိုက်၍ကြည့်နေမိရာ . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ဘာကြည့်နေတာလဲ” ဟု ကိုရင်ကြီးက မေးလိုက်မှ ကျွန်ုပ်သည် လန့်ဖျပ်ကာ “အသား . . . အသား” ဟုဖြေလိုက်ရာ ကိုရင်ကြီးက “ဘာလဲ၊ အသားဖြူလို့လား” ဟုရွတ်နေကန်နေကန်မေးသော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ‘မှန်ပါ’ ဟုဖြေလိုက်ရာ ကိုရင်ကြီးသည် အားရပါးရ ရယ်မောလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် ထိုကိုရင်ကြီးနှင့် စတင်သိကျွမ်း ရင်းနှီးခဲ့ရလေ၏။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ပြောလျှင် ထိုကိုရင်ကြီး၏ အကြောင်းကို ချန်လှပ်ထား၍ ဖြစ်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

တစ်နေ့သ၌ ဦးလှထွန်းအိမ်၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုရင်ကြီး ထပ်မံဆုံတွေ့ ကြပြန်လေ၏။ ထိုသို့ တွေ့ဆုံရာတွင် ကိုရင်ကြီးက ဘီလပ်ရည်ပုလင်းအလွတ်များ ထည့်ထားသော တောင်းကို ကျွန်ုပ်အားထမ်းစေ၍ ကျောင်းသို့ခေါ်သွားလေ၏။ ကျောင်းသို့ရောက်သောအခါ၌ ကျောင်းပေါ်သို့ တက်ရမည်အမှတ်နှင့် ကျွန်ုပ်က လှေကားရှိရာသို့သွားရာ ကိုရင်ကြီးက “ဟဲ့ကောင် အပေါ်မတက်နဲ့ကွ၊ ငါက ကျောင်းပေါ်မှာ နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကိုလာ’ ဟုဆိုသဖြင့် သူ၏ နောက်သို့လိုက်သွားရာ မီးဖိုဆောင် အနီးရှိ တဲကလေးတစ်လုံးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ထိုတဲအတွင်း၌ ဘက်ထရီအိုးများ၊ အပူပေးစက်ကဲ့သို့ ခြေဖြင့်နင်း၍ ဖြတ်ရသော လွှစက်များအပြင် တဲတစ်လုံး၌ နီကယ်စိမ်နည်း၊ ဆပ်ပြာချက်နည်း၊ သတ္တုကျိုနည်း ပုံစံစာရွက်များ ကပ်ထား၏။

ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ဘုရားစင်ရှိ၍ ဘုရားစင်၌ ဘတ်သီးများ တပ်ဆင်ထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ထိုဘတ်သီးများ မီးလင်းခြင်း ရှိမရှိ မေးမြန်းရာ ကိုရင်ကြီးက မီးဖွင့်၍ ပြလေ၏။

တစ်ဖန် ကျွန်ုပ်က ထိုမီးကို ကိုရင်ကြီး လုပ်တာလားဟုမေးရာ ကိုရင်ကြီးက ‘ဒါပေါ့ကွ’ ဟု ပြတ်တောင်းတောင်း ဖြေပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ဘီလပ်ရည်တစ်ပုလင်းကို တိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာတွင် ပထမဦးဆုံး ဘီလပ်ရည်သောက်ဖူးခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ကိုရင်ကြီးသည် ပုလင်းအတွင်းသို့ အမှုန့်တစ်မျိုးနှင့် ရေကိုချိန်ဆ၍ ထည့်လိုက်ပြီးလျှင် ပုလင်းကို လှုပ်လိုက်ရာ အမြှုပ်များ ဝေတက်၍လာလျှင် ကျွန်ုပ်အားသောက်ရန် ပေးလိုက်ပြန်၏။ ထိုအခါကျမှပင် ကျွန်ုပ်သည်ကိုရင်ကြီး ကိုယ်တိုင် ဘီလပ်ရည်လုပ်တတ်ကြောင်းကို သိရလေ၏။

နေ့စဉ်သိရသည်မှာ ကိုရင်ကြီး၏ အမည်မှာ ပဏ္ဍိတဟူ၍ ဖြစ်၏။ လောကဓာတ်ပညာများကို လွန်စွာစိတ်ဝင်စားသည် ဆို၏။ ဆရာတော်ကြီးက ထိုကိုရင်ကြီးအား ကျောင်းပေါ်တွင်မထားဘဲ ဤကဲ့သို့ တဲကျောင်းကလေးဖြင့် သီးသန့်နေစေ၍ ဘေးမဲ့ပေးထားသည် ဆို၏။

ကိုရင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ အားကိုးရာမဲ့ပုံ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ပုံကို သိရှိပြီးသားဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ချောက်မြို့ ဈေးအနီးရှိ “အကျောက်” ဟူသော တရုတ်ကြီး၏ ခေါက်ဆွဲဆိုင်၌ ပန်းကန်ဆေးအဖြစ် ပို့၍ပေးလေ၏။ အကျောက်သည် လွန်စွာဒေါသကြီးသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အား မကြာခဏ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်လေ၏။ အကျောက်၏ မိန်းမမှာ မကြည်ဆိုသည့် မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။ ယင်းမကြည်မှာလည်း စိတ်လိုသည့်အခါ၌ “ဟဲ့ . . . ကလေး” ဆိုခါ ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးလေ့ရှိသော်လည်း စိတ်မလိုသည့်အခါ၌ ကျိန်ဆဲတတ်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ခေါက်ဆွဲဆိုင်၌တစ်လှည့်၊ အရပ်ထဲ၌ တစ်လှည့် ကျွန်ုပ်ခံရင်း အသက် ၁၈ နှစ် အရွယ်ခန့်သို့ပင် ရောက်၍လာလေတော့၏။

ကျွန်ုပ် အသက် ၁၈ နှစ် အရွယ်ခန့်သို့ရောက်သောအခါ၌ မိတ်ဆွေသစ်တစ်ဦး တိုးလာပြန်၏။ ထိုမိတ်ဆွေကား ငါးဘာသာကျောင်းအနီးမှ တင်တင်ဆိုသော ဖြူဖြူနွဲ့နွဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် တင်တင်သို့အိမ်သို့လည်း သွားရောက်ကာ မကြာခဏ ရေထမ်းပေးခြင်း၊ ထင်းခွဲပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ပေးရလေ၏။ တင်တင်တို့အိမ်၌ တင်တင်၏ အမေ ဒေါ်ညွန့်နှင့် ဒေါ်ညွန့်၏ ညီမများဖြစ်သော မတင်ရီနှင့် မခင်ရီတို့လည်း နေထိုင်ကြလေ၏။ မတင်ရီသည် လက်မှတ်ရ ဝမ်းဆွဲဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။ ဝမ်းဆွဲဆရာမဖြစ်ရသည်ကိုလည်း ဆေးရုံအုပ်ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်သူထက်ပင် ပိုက်ဆိုက်ထုတ်လေ၏။ မတင်ရီသည် ကိုစိန်လှဆိုသည့် လမ်းပိုလ်လေးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျလေ၏။ မခင်ရီမှာမူကား လွန်စွာ

အပေါက်ဆိုးသော မောင်တင်ဝင်း ဆိုသည့် ရုံးပြာတာကလေးနှင့် အိမ်ထောင်ကျလေ၏။ မခင်ရီမှာလည်း ပြာတာလောက်မျှသောသူနှင့် အိမ်ထောင်ဘက်ရသည်ကိုပင် မဟာဝန်ရှင်တော်မင်းကြီးကို ရသူထက်ပင် ဘဝင်မြင့်လေ၏။

တင်တင်တို့သားအမိမှာမူကား ကျွန်ုပ် သွားရောက်၍ အလုပ်လုပ်ပေးသည့်အခါ၌ အလုပ်လုပ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆေးလိပ်၊ ရေခဲခဲကြမ်း စသည်များကို တိုက်ကျွေးကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း တင်တင်တို့သားအမိအား ကျွန်ုပ်၏ ဆွေမျိုးရင်းချာများကဲ့သို့ပင် သဘောထားကာ ခင်မင်လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကိုရင်ကြီးပဏ္ဍိတ ရှိသည့် ပုဂံကျောင်းတိုက်၌ အလှူတစ်ခုရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုအလှူသို့ သွားရောက်လေ၏။ ထိုအလှူမှာ ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က အဝတ်လျှော်ပေးခဲ့ရသော ဘီအိုစီစာရေးကြီးဦးလှထွန်း၏ အလှူဖြစ်လေ၏။ အလှူ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်ပေးစရာ ရှိသည်များကို လုပ်ပေးလေ၏။ ထိုအလှူသို့ တင်တင်လည်း အခြားမိန်းမဖော်ကလေးများနှင့်အတူ ရောက်၍နေလေ၏။

တင်တင်သည် ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့လျှင် “အစ်ကိုဘကွန်းက ဒီလို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်လိုက်တော့လဲ အလာကြီးပဲ” ဟု ချီးမွမ်းလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် မနေတတ် မထိုင်တတ်အောင် ရှိုးတိုးရှန်းတန့်ဖြစ်၍ သွားလေ၏။

တင်တင်သည် သိမ်မွေ့ ယဉ်ကျေးသော မိန်းကလေးဖြစ်သည့်အလျောက် အများတကာက ‘ဘကွန်း’ ဟုရင့်ရင့်သီးသီး ခေါ်ကြသည့်အထဲတွင် ကျွန်ုပ်အား ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး “အစ်ကို ဘကွန်း” ဟူ၍ခေါ်ဖော်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့က စာရေးကြီး ဦးလှထွန်း၏သား ကိုသိန်းအောင် ဆိုသည့်သူက ပေးထားသော တိုက်ပုံအကျီဟောင်းကလေးကို ထုတ်၍ ဝတ်လာပြီးလျှင် ခါး၌လည်း ဆိတ်ခွန်လုံချည် တစ်ပတ်ရစ် လတ်လတ်ကလေး ဝတ်ဆင် ထားသည်ဖြစ်ရာ အစဉ်သဖြင့် အဝတ်စုတ်များကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို မြင်လေ့ရှိသော တင်တင်အဖို့ ကျွန်ုပ်အား ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်ဆင်ထားသည်ဟု ထင်မှတ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အဆိုပါ တိုက်ပုံအကျီကလေးအား အလှူသို့ရောက်၍ ပန်းကန်ဆေးနေရသဖြင့် ချွတ်ကာ တိုင်၌ချိတ်ထားခဲ့ရာ တင်တင်နှင့် မတွေ့မီကလေး၌ပင် ပန်းကန်ဆေးခြင်းအလုပ်ပြီးသဖြင့် ပြန်၍ ဝတ်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

“အစ်ကို ဘကွန်းကြီးကလဲ ဒီလိုသပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်လိုက်တော့ အလာကြီးပဲ” ဟူသော တင်တင်၏စကားသည် ကျွန်ုပ်၏ ဘဝင်သို့ စိမ့်၍ဝင်သွားသော စကားလုံးဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင် ပထမဦးဆုံး လူချီးမွမ်းခံရခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဘာလဲ၊ ညည်းက ကိုဘကွန်းကို ဒီလိုညာပြီး ချိုးရေ ခပ်ခိုင်းနေတယ်ပေါ့” ဟု ခပ်စွာစွာမိန်းကလေးတစ်ဦးက ဝင်၍နောက်သလိုလို အတည်လိုလို စကားမျိုးပြောလိုက်ရာ တင်တင်သည် မျက်နှာပျက်၍ သွားပြီးလျှင် . . .

“ဒီလို မပြောပါနဲ့ မူမူရယ်၊ တင်တင်လေ အစ်ကိုဘကွန်း ခပ်တုံ့ရေကို ဘယ်တော့မှ မချိုးပါဘူးအေ၊ ယောက်ျားဆိုတာ ဘုန်းနဲ့ကံနဲ့ မဟုတ်လား၊ ငရဲကြီးမှာပေါ့အေ” ဟု အလောတကြီး ပြန်၍ ပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တင်တင်၏စကား၌ပါသော ဘုန်းနှင့်ကံနှင့် ဟူသောစကားကို ကြားရလျှင် အိမ်သာအောက်တွင် ဝင်၍ ချေးဇလားနှင့် နပန်းလုံးခဲရုပ်များကို လည်းကောင်း ပြန်၍စဉ်းစားမိကာ ငါ့မှာ ဘုန်းမရှိပါဘူး ဟူသော အသိတရားသည် ဝင်၍လာသဖြင့် . . .

“ချိုးသာချိုးပါဟယ်၊ ငါ့မှာ ဘုန်းမရှိပါဘူး” ဟု တင်တင်အား ပြောလိုက်ရာ . . . တင်တင်သည် ပါးစပ်ကလေး ပွင့်၍သွားသည်အထိ အံ့အားသင့်၍ ကျွန်ုပ်အားကြည့်ပြီးလျှင် လွန်စွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်၍ သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်အားသနား၍ သွားသည် ဟုလည်း ထင်မိပါသည်။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ အစ်ကိုဘကွန်းရယ်၊ ယောက်ျားဆိုတာ ဘုန်းရှိတာပေါ့” ဟု ပြောလေ၏။ သူ၏အသံ၌ ငိုသံကဲ့သို့ ကွဲအက်သော အသံတစ်မျိုး ပါရှိရုံမျှမက သူ၏မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများ၌လည်း မျက်ရည်များလည်၍ နေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရတော့၏။

“သူပဲ”

အထက်ပါအသံကို ကြားသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ တင်တင်ခေါ် မတင်ရီ၊ မခင်ရီနှင့် သူတို့ယောက်ျားများအပြင် ပုလိပ်တစ်ယောက်လည်း ပါလာလေ၏။ “သူပဲ” ဟု ကျွန်ုပ်အား ညွှန်ပြသူမှာ မတင်ရီ ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အဖြစ်အပျက်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ရှိနေစဉ်၌ပင် ပုလိပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ကုပ်ကိုကိုင်ကာ “ဟေ့ကောင် လိုက်နဲ့” ဟူ၍ ဆွဲခေါ်လေ၏။ အလှူမဏ္ဍပ်အတွင်းမှ လူများကလည်း ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်ကာ ဝိုင်းအံ့၍ ကြည့်ကြလေ၏။

“ဟယ် . . . ဘက္ကန်းပါလား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး” ဟူသောအသံများ ထွက်၍လာလေ၏။

ထိုအခါ မတင်ရီက “လက်စွပ်ခိုးလို့တော့” ဟု ပရိသတ်အား အော်၍ပြောလေ၏။

ပရိသတ်အတွင်းမှ တစ်ယောက်သောသူက . . .

“လက်စွပ်ခိုးတယ်ဆိုတာ လက်ပူးလက်ကြပ်မိလို့လား” ဟုမေးလိုက်ရာ မတင်ရီက . . .

“လက်ပူးလက်ကြပ်မိစရာမလိုဘူး၊ မနေ့ညနေက အထိ အဲဒီလက်စွပ်ဟာ ကျွန်မရဲ့သားရေအိတ်ထဲမှာ ရှိသေးတယ်၊ အပြင်လူဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲလာတာ၊ သူ မခိုးရင် ဘယ်သူခိုးမလဲ” ဟု ခပ်မာမာ ပြန်၍ပြောလေ၏။

“အို . . . အရီရယ်၊ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး” ဟု တင်တင်က ငိုယိုလျက် ဝင်ရောက် ပြောဆို၏။ တင်တင်သည် အဒေါ်ဖြစ်သူ မတင်ရီအား အရီဟုပင် ခေါ်လေ့ရှိ၏။

“အောင်မာ . . . ညည်းကပါ သူခိုး ဓားရိုးကမ်းစကား လာပြောပြန်ပြီ” ဟု မတင်ရီက တင်တင်အား ငေါက်လိုက်သည့် အချိန်၌ မခင်ရီသည် ကျွန်ုပ်၏ ပါးနှစ်ဘက်အား ဖိနှပ်ဖြင့် ဝင်ရောက်၍ရိုက်နှက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ဆွဲသူကဆွဲ၊ ဘေးမှမခင်မရပ်နိုင်သူများက ပြောသူကပြောနှင့် ဆူညံကာ အလှူသည် ပျက်လုမတတ် ဖြစ်သွားသဖြင့် ပုလိပ်က ကျွန်ုပ်၏ကုပ်ကိုဆွဲကာ ကျောင်းဝင်းအပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်၍သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အားကိုးရာမဲ့နေသည့်အလျောက် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ကိုရင်ကြီးပဏ္ဍိတအား မျက်လုံးဝင့်၍ ရှာဖွေလေသော် ကိုရင်ကြီးပဏ္ဍိတသည် သူ၏ တဲကျောင်းကလေးအနီးမှ ကျွန်ုပ်အား ကြည့်၍နေသည်ကို တွေ့ ရလေ၏။ သူသည် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလုံးအား တွေ့ မြင်နေရသည်ဖြစ်လျက် ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်းမပြုသည်ကို တွေ့ ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အားအငယ်ကြီး ငယ်၍သွားလေ၏။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ကိုရင်ကြီးသည် ဝင်ရောက်ကူညီခြင်းမပြုသည့်အပြင် အထက်ပါအတိုင်း အသံနက်ကြီးဖြင့် ဟားတိုက်၍ပင် ရယ်မောလိုက်သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် နားမလည်နိုင်အောင် ရှိလေ၏။

ပုလိပ်သည်လည်း ကျွန်ုပ်၏ကုပ်ကိုဆွဲကိုင်၍ ဂါတ်တဲသို့ခေါ်သွားပြီးလျှင် နည်းမျိုးစုံဖြင့် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းလေတော့၏။ ညိုညိုသကျည်းအား မျဉ်းတံဖြင့် လိုမ့်ခြင်း၊ အပ်ချည်ကြိုးကို မျိုခိုင်း၍ တစ်ဖန်ပြန်၍ ဆွဲထုတ်ခြင်း စသော ငရဲခံရသလောက် ဆိုးရွားလှသည့် နည်းများဖြင့် နှိပ်စက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း အမှန်တကယ် ခိုးယူခြင်းမပြုသည့်အလျောက် မည်မျှပင် နာသည်ဖြစ်စေ “မခိုးဘူး” ဟုသာဖြေဆိုခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ အနှိပ်စက်ခံနေရစဉ် အရပ်ဝတ် အရပ်စားဖြင့် လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်လျက်ရှိသော ပုလိပ်အား “ခိုးမှုကို ဒါလောက်တောင်ပဲ နှိပ်စက်ရသလား၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ လွှတ်လိုက်ပါ” ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်အား ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်လျက်ရှိသော ပုလိပ်သားနှင့် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်သည်ကို အရသာခံ၍ ကြည့်နေသော ရာဇဝတ်အုပ်က . . .

“လွှတ်လိုက်လို့ ပြောရအောင် ကိုယ့်လူက ဘာဖို့တုံး”

“ကျုပ် ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ပါ၊ သူ့ကို လွှတ်လိုက်ရင် တကယ်ခိုးတဲ့သူခိုးကို ကျုပ်ဖမ်းပေးပါ့မယ်” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။ ယင်းဆားပုလင်းနှင်းမောင် ဆိုသူသည် ဥပဓိရုပ်ကောင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည့်အပြင် သူရသတ္တိနှင့်လည်း ပြည့်စုံသူဟု ကျွန်ုပ်ယူဆမိပါသည်။

ထိုသူ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ငရဲတမျှ ရက်စက်လှသော အချုပ်ခန်းမှ လွတ်မြောက်ခဲ့လေ၏။

(ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ချောက်မြို့သို့ လွန်စွာလျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော လူသတ်မှုကြီးတစ်ခုကို သွားရောက်၍ စုံစမ်းနေခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအမှုကြီးသည် နောင်တစ်ချိန်၌ မြန်မာပြည်ပုလိပ်လောက၌ လွန်စွာကျော်ကြားသော “ဥဩအော် ထီတော်ထိုး” ဆိုသည့် အမှုကြီး ဖြစ်လေ၏။ ၎င်းကိုလည်း ‘ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် ဥဩအော် ထီတော်ထိုး’ ဟူသော အမည်ဖြင့် လုံးချင်းဝတ္ထုအဖြစ် ရေးသားလျက် ရှိပေသည်။ စာရေးသူ)

ကျွန်ုပ်သည် အချုပ်မှ လွတ်လျှင်လွတ်ချင်း ကိုရင်ကြီး ပဏ္ဍိတ ဆီသို့ သွားရောက်လေ၏။ ကိုရင်ကြီးအား သူ၏ တဲကျောင်းလေးအတွင်း၌ တွေ့ ရလေ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား တွေ့ လျှင်တွေ့ ချင်း ပြုံး၍ပြောလေ၏။ သူ၏ နက်မှောင်သော

အသားရောင်နှင့် ဆန့်ကျင်လျက် သွားများမှာ ပွတ်သစ်စေရသင်းကဲ့သို့ ဖြူဖွေးဝင်းလက်လျက် ရှိလေသည်။

သူ၏အပြုံးမှာ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းအရာကို ပိုင်နိုင်စွာ ဆုံးဖြတ်ထားသော အပြုံးမျိုးဟု ကျွန်ုပ်နားလည် သဘောပေါက်မိ၏။ သူသည် သင်္ကန်းကိုပြန်၍ ရံလိုက်ပြီးနောက် ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ကုန်း၍ဦးချလိုက်လျှင် . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ဘကွန်း၊ မင်း ဘာလုပ်မယ်ကြသလဲ” ဟု မေးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်က အဖြေမပေးနိုင်ပေ။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များ ကျလာလေသည်။

“မင်းဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒုက္ခရောက်လာလိုက်တာ မိဘဆိုလို့လဲမရှိ၊ ဆွေမျိုးဆိုလို့လဲမရှိ၊ ထမင်းကလေး စားရဖို့လုပ်လိုက်ရတဲ့အလုပ်၊ ဒုတစ်ခါ ကြည့်စမ်း၊ ရေလည်းထမ်းပေးရသေးတယ်၊ သူ့ခိုးလဲ အစွပ်စွဲခံရသေးတယ်၊ ပုလိပ်ကလည်း တော်တော်ကလေး နှိပ်စက်လိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ ဘကွန်း . . . ဘကွန်း ခွေးဝင်စားတစ်ကောင်လောက်တောင် ဟန်မကျပါလားကွာ၊ ခွေးဝင်စားက မင်းလိုမခိုးဘဲနဲ့ ခိုးတယ်ဆိုပြီး အရိုက်မခံရဘူးကွ”

ကိုရင်ကြီးသည် ထိုနေရာ၌ စကားကို အနည်းငယ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား အကဲခတ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူကား ငိုမြဲ ငိုလျက် ရှိလေ၏။

“ငါသာ မင်းနေရာမှာဆိုရင် သတ်ပြီး သေမိမှာပဲ”

“တပည့်တော်လဲ သေချင်ပါတယ် ဘုရား”

“ဒါပေါ့ကွ၊ ကိုယ်သေလို့မှ ငိုမဲ့သူမရှိတဲ့ အဖြစ်ပဲ . . . မင်းတကယ် သတ်သေသင့်တယ်ကွ”

“တကယ် သေမယ် ဘုရား”

ကျွန်ုပ်သည် ရခဲလှသည် ဆိုသော လူဘဝကြီးအား လုံးဝ စိတ်ကုန်လျက် ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ သတ်သေရန်အတွက် ဝန်လေးခြင်း၊ တွန့်ဆုတ်ခြင်း မရှိတော့။ ထိုအချိန်၌ ကြောက်စိတ်ဟူ၍လည်း မရှိတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်က သေချင်ပက်ကျိဖြစ်နေသည့်အထဲ ကျွန်ုပ်၏ တစ်ဦးတည်းသော အားထားကိုးကွယ်ရာ ကိုရင်ကြီးကပါ သတ်သေရန် အကြံပေးလျက် ရှိသည်ဖြစ်ရာ “ငါ၏ အဖြစ်ကား ကိုရင်ကြီးပြောသကဲ့သို့ပင် သေရတာကမှ ကောင်းပါသေး၏” ဟု ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်၍ သွားလေ၏။

ကိုရင်ကြီးသည် ကုတင်အောက်မှ ကြိုးတစ်ခွေကို ဆွဲ၍ထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ရှေ့သို့ ပစ်ချပေး၍ “ငါကိုယ်တိုင် ကျစ်ထားတာ၊ သုံးလွန်းတင်ကြိုး၊ အစတစ်ဖက်မှာ ကွင်းလျှောလေး လုပ်ထားတယ်၊ မင်းလည်ပင်းမှာစွပ်ဖို့၊ ကျောင်းနောက်က မကျည်းပင်မှာ တက်ပြီး ငါချည်ပေးမယ်၊ သေသွားတဲ့ အခါလည်း သပိတ်သွတ်ပေးမယ် ကြားလား” ဟု ပြောလေသည်။

သေသွားသည့်အခါ၌ သပိတ်သွတ်ပေးမည် ဟူသောကိုရင်ကြီး၏စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကြက်သီးမွှေးညှင်းများထ၍ လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် နတ်ပူးသကဲ့သို့ သွက်သွက်ခါမျှ လှုပ်ယမ်း၍သွားသည့်အပြင် စေးထန်းထန်း နိုင်လှသော ချွေးများလည်း ကိုယ်အနှံ့အပြားမှယိုစိမ့်၍ ထွက်လာကုန်၏။

“ငါ သေရတော့မှာပါလား” ဟူသော အသိသည်လည်း ဦးနှောက်အတွင်းသို့ ဝင်၍လာလေ၏။ သို့ရာတွင် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကတော့ မဖြစ်ပါ။

“ကြိုးနဲ့သေရမှာက လူမြင်ကွင်းမှာဆိုတော့ ကိုယ်သေတာသူများကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတယ်ကွ၊ ဒီတော့ ဟောဒီဓားနဲ့ ရင်ဝမှာတော့ပြီးထိုးလိုက်ရင် ဖြစ်နိုင်တာပဲ” ဟု ဆိုကာ အသွား ခြောက်လက်မခန့်ရှိသော ဓားမြှောင်တစ်လက်ကို ပစ်ချ၍ ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုရင်ကြီးချပေးသော ဓားမြှောင်အား စိုက်၍ကြည့်နေစဉ်၌ ကိုရင်ကြီးသည် ဓားမြှောင်ကို ပြန်၍ကောက်ယူပြီးလျှင် . . .

“မေ့နေလိုက်တာကွာ၊ ဓားနဲ့ထိုးရင် သွေးတွေပန်းပြီး ထွက်လာမယ်၊ ငါ့မှာ စိန်ရှိတယ်ကွ၊ အဲဒီစိန်ကို သံပရာရည်နဲ့ ဖျော်ပေးမယ်၊ စိန်နဲ့သံပရာဟာ အကောင်းဆုံးသေဆေးပေါ့ကွ” ဟုဆိုကာ ခွက်တစ်လုံးအတွင်းသို့ စက္ကူထုပ်တစ်ထုပ်အတွင်းမှ ဖြူဖြူအမှုန်များကို သွန်၍ချပြီးလျှင် သံပရာသီးတစ်လုံးကို လှီး၍အရည်ညှစ်၍ထည့်လေသည်။ ထိုနောက် ပုလင်းတစ်လုံး အတွင်းမှ အရည်တစ်ချို့ကို သွန်ထည့်၍ ဇွန်းဖြင့်မွှေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူတစ်ယောက်သေစေဖို့ အဆိပ်ခွက်အား စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖျော်စပ်လျက်ရှိသော ကိုရင်ကြီးပဏ္ဍိတ၏ သွေးအေးအေးဖြင့် ရက်စက်တတ်သော စိတ်ထားအား လွန်စွာ အံ့ဩမိလေ၏။

“ဟေ့ကောင် . . . ဘကွန်း၊ ရော့ . . . ဟော့ဒီမှာ စိန်နဲ့ သံပရာ တစ်ခါတည်းသောက်ချလိုက်၊ ငုံ့မထားနဲ့၊ သေတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ငုံ့ထားရင် ခါးသက်သက်ကြီးကွ” ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား အဆိပ်ခွက်ကို လှမ်း၍ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့်

အားအကိုးရဆုံးဟု ယူဆထားရသည့် ကိုရင်ကြီးကိုယ်တိုင်က ကမန်ပဲအား အဆိပ်ခွက်ကို သောက်ရန်အတွက်လှမ်း၍ ပေးနေသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ အဆိပ်ခွက်ကို ဆတ်ကနဲယူ၍ မော့ချလိုက်တော့၏။

လည်ချောင်းအတွင်း၌ မီးစဖြင့် ထိုးချလိုက်သကဲ့သို့ ပူလောင်သောဝေဒနာကို ခံစားရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းသည် မူးဝေနေောက်ကျိ၍ လာတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ ‘ငါကား မကြာမီသေရတော့မှာပါကလား’ ဟူသော အသိသည် ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ကား လုံးဝထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိဘဲ ‘သေခြင်းကား ကောင်းလေစွ’ ဟု သဘောထားကာ မရယ်စဖူး နှစ်ခြိုက်စွာရယ်လိုက်မိတော့၏။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာတွင် ဤကဲ့သို့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောရသည်ဟူ၍ မရှိဖူးသည့်အလျောက် ဤကဲ့သို့ ရင်ပွင့်မတတ် ရယ်မောလိုက် ရခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာအရသာတွေ့လျက် ရှိပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အဆိပ်ဆိုသည့်အရာကား လွန်စွာသောက်၍ ကောင်းသော အဖျော်ယမကာတစ်မျိုးပါကလား ဟူ၍ပင် မှတ်ထင်မိလေ၏။ ထိုကြောင့် သေရမည်ကိုလည်း လုံးဝစိုးရိမ်ခြင်းမရှိဘဲ တဟားဟားနှင့် ရယ်မောလျက်ရှိပေသည်။

ကျွန်ုပ် ရယ်သည်ကို ကြည့်ရင်း ကိုရင်ကြီးကပါ လိုက်၍ ရယ်မောလေတော့၏။

“ကိုရင်ကြီး . . . တပည့်တော် ဘယ်တော့သေမှာလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်မိလေသည်။

“နောင် ခုနစ်နှစ်နေမှ သေမှာ”

“အခု မသေဘူးလား”

“ဟင့်အင်း . . . မသေသေးဘူး”

“အခု တပည့်တော်သောက်တာ စိန်နဲ့သံပရာ မဟုတ်ဖူးလား”

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ၊ ခြေသလုံးကိုက်ရင် လိမ်းဖို့ဆောင်ထားတဲ့ တောအရက်ကို သကြားရယ်၊ သံပရာသီးရယ် ဖျော်ပေးလိုက်တာ . . .”

“ဘာဖြစ်လို့ အဆိပ်ကို မထည့်တာလဲ ဘုရား”

“မင်းကို မသေစေချင်သေးလို့ဘဲကွ”

“တပည့်တော် မသေဘဲ ဘာလုပ်ရမှာတုံးဘုရား”

“သူဌေးကြီးလုပ်ရမယ်ကွ၊ သိန်းပေါင်းများစွာ ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးကြီးဦးဘကွန်း ဖြစ်အောင်လုပ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ . . . မင်းအပေါ်မှာ စေတနာထားတဲ့ တင်တင် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ လက်ထပ်ရမယ်”

“သူဌေးကြီးလုပ်လို့ကော ရမလားဘုရား”

“ရတာပေါ့ကွ၊ မင်းကို ငါ စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးပြီ၊ မင်းဟာ သေဖို့တောင် ဆုံးဖြတ်ပြီး အဆိပ်ခွက်ကို သောက်ခုံသေးတာပဲ၊ သတ္တဝါဆိုတာ သေဖို့အလုပ်ကို မလုပ်ခုံဆုံးအလုပ်ပဲကွ၊ အဲဒီအလုပ်ကိုလုပ်ခုံတဲ့လူဟာ ကျန်တဲ့ဘယ်အလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် မလုပ်ခုံတာ ဘယ်ရှိတော့မလဲကွ၊ သူဌေးလုပ်ရတာက ကူလီလုပ်ရတာထက် ဘာများပိုပြီး ခက်လို့လဲကွ”

ကိုရင်ကြီး၏ “သူဌေးကြီး လုပ်ရမယ်ကွ” “သူဌေးကြီး လုပ်ရတာက ကူလီလုပ်ရတာထက် ဘာများပိုပြီး ခက်လို့လဲ” ဟူသောစကားများသည် ကျွန်ုပ်၏နား၌ အကြိမ်တစ်ရာမျှ ပဲ့တင်ထပ်၍ သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌လည်း ဟုတ်ပေသားဘဲ၊ ကူလီလုပ်ရတာက ထမ်းရပိုးရနဲ့ ခက်ခက်ခဲခဲလုပ်ရသေးတယ်၊ သူဌေးဆိုတာက လူများကိုခိုင်းရုံပဲ၊ မည်သို့မျှ ခက်ခက်ခဲခဲ မရှိကြောင်းကိုလည်း သဘောပေါက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးများသည် ‘ပွဲထဲ ဇာတ်ထဲတွင် သူဌေးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သူနှင့် ကူလီအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သူတို့၏ ခြားနားခြင်းမျှလောက်သာ တကယ့်သူဌေးအစစ်နှင့် ကူလီအစစ်တို့၏ ဘဝ’ ကို နားလည်၍ သွားလေ၏။

သို့ရာတွင် လူတို့သည် လွယ်ကူ၍ ဖိမ်ကျသော သူဌေးအဖြစ်ကို မရယူကြဘဲ အဘယ့်ကြောင့် ခက်ခဲပင်ပန်းသော ကူလီအဖြစ်ကို ရယူကြသနည်း ဆိုသည့် ရှုပ်ထွေးသောအဖြေအား ကျွန်ုပ်၏ အသိတရားများက တောင်းဆိုလျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းသည်လည်း ကိုရင်ကြီး၏ တောအရက်၏ တန်ခိုးကြောင့် ရီဝေလျက် ရှိပေသည်။

“ကိုရင်ကြီး . . . လူတွေဟာ သူဌေးဖြစ်ချင်တာချည်းပဲပေါ့ . . . ဒါပေမယ့် ဖြစ်မှမဖြစ်ဘဲ”

“တခြားလူမဖြစ်ပေမဲ့ . . . ဘကွန်း မင်းကတော့ သူဌေးကြီး ဖြစ်ရမယ်၊ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်၊ လူတွေဟာ သူဌေးဖြစ်ချင်ကြတယ်ဆိုတာ ဖြစ်ချင်တာမတူမျှသာဖြစ်တယ်ကွ၊ တကယ်ကို အူထဲ အသည်းထဲ ကျောက်ကပ်ထဲကပါမကျန် သူဌေးဖြစ်ချင်တဲ့စိတ် မပေါ်ကြလို့ မဖြစ်တာ . . .

ကိုရင်ကြီးသည် အနည်းငယ် ရပ်ဆိုင်းပြီးနောက် ဆက်လက်ပြောပြန်သည်မှာ . . .

“မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ လက်စွပ်မခိုးရဘဲ ခိုးတယ်ဆိုပြီး မင်းကို နှိပ်စက်ကြတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ . . . ဘကွန်း ဆင်းရဲရင် မင်းကို ဝိုင်းပြီးနှိပ်စက်ကြလိမ့်ဦးမယ်၊ မင်းချမ်းသာပြီး သူဌေးကြီးဖြစ်မှ ဒီဒုက္ခမျိုးက လွတ်မှာ”

“ဆင်းရဲရင် နှိပ်စက်ကြလိမ့်မယ်”

“ဒီတော့ သူဌေးကြီးဖြစ်အောင် လုပ်”

“ဆင်းရဲရင် နှိပ်စက်ကြလိမ့်မယ်”

“ဒီတော့ သူဌေးကြီးဖြစ်အောင် လုပ်”

“ဆင်းရဲရင် နှိပ်စက်ကြလိမ့်မယ်”

“ဒီတော့ သူဌေးကြီးဖြစ်အောင် လုပ်”

ကျွန်ုပ်သည် မူး၍နေသည့် ဖြစ်သည့်အလျောက် ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်ဖြင့် ထိုအသံများကို ကြားလျက်ရှိလေ၏။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအသံများကို လုံးဝကြားချင်းမရှိတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်ခြင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်၍သွားလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ် ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားတို့မှာလည်း လွန်စွာတောက်ပြောင်ထည်ဝါသော အဝတ်အစားတို့ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ အနီး၌ ကျွန်ုပ်၏ ဝေယျာဝစ္စများကိုလည်း လူဆယ်ဦးထက်မနည်းက ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးလျက် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာပျော့အိသော ဆိုဖာကုလားထိုင်ကြီး၌ ထိုင်လျက် အေးချမ်းစွာဖြင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာသောအရသာကို ဖိမ်ခံလျက်ရှိစဉ် တင်တင်သည် ကျွန်ုပ်၏ အနီးသို့လာပြီးလျှင် “အစ်ကို ဘကွန်း ထမင်းစားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလေ” ဟုပြောကာ ကျွန်ုပ်၏လက်ကိုဆွဲလျက် ထမင်းစားခန်းသို့ ခေါ်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း တင်တင်၏ခါးကိုဖက်၍ ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ထူဖြူရရ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်း၍ လျှောက်သွားစဉ်၌ . . .

“ဟေ့ ဘကွန်း . . . ထ” ဟူသော ကိုရင်ကြီး၏ အသံနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်အားကိုရင်ကြီးသည် ဆွဲ၍ထူလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ရေများလောင်းချလိုက်မှပင် ကျွန်ုပ်သည် အရက်မူး၍ အိပ်ပျော်သွားပြီးနောက် အိမ်မက်မက်၍ နေကြောင်းသိရလေ၏။

ကိုရင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အားရေမိုးချိုးစေပြီးနောက် အနီးသို့ခေါ်၍ ထိုင်ခိုင်းပြီးလျှင် အောက်ပါအတိုင်းပြောလေ၏။

“ဟေ့ကောင် . . . ဘကွန်း၊ မင်း ဒီနေ့ကစပြီး ခုနစ်နှစ်အတွင်း သူဌေးဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်၊ သူဌေးဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့နည်းကိုလဲ ပေးလိုက်မယ်”

ကျွန်ုပ်သည်လည်း အိပ်မက်အတွင်း၌ သူဌေးဖြစ်သော အရသာကိုလည်း နှစ်ခြိုက်နေသည့်အပြင် ဆင်းရဲမွဲတေခြင်း၏ ဒုက္ခရောက်ပုံ၊ အနှိပ်စက်ခံရပုံကို စပ်ဆုပ်၍နေပြီဖြစ်ရာ ကိုရင်ကြီးက သူဌေးဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ် ဟူသော စကားအား ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာအားရခြင်း ဖြစ်မိလေတော့၏။

“ခုနစ်နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ နည်းတဲ့အချိန် မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ကြိုးစားရင် တကယ်သူဌေးဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ လပေါင်း ၈၄ လ၊ ရက်နဲ့ဆိုရင် ရက်ပေါင်း ၂၉၂၀၊ နာရီပေါင်းဆိုရင်တော့ ခုနစ်သောင်းကျော် ရှိတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီအချိန်တွေ

တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးအတွင်းမှာ တကယ်ကြီးစားရင် တကယ်ဖြစ်ပါတယ်ကွ။ ကဲ . . . ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းသူဌေးမဖြစ်ချင်ဘူးလား”

ကိုရင်ကြီး၏ အသံသည် အမိန့်ပေးနေသည့် အသံလည်း မဟုတ်၊ ရိုးရိုးတန်းတန်း ထမင်းစားရေသောက် ပြောနေသည့် အသံမျိုးလည်းမဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် ပြောနေခြင်းဖြစ်လေ၏။ သူ၏မျက်လုံးများမှာလည်း နဂိုအနေအထားမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဆေးခြောက်မှုးသော၊ ဘိန်းမှုးသောသူ၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ မှေး၍ ခပ်ထွေထွေလေးဖြစ်၍ နေသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ ရလေ၏။

ရွံ့ပျော့ပျော့အတွင်းသို့ ခဲလုံးများ တစ်လုံးချင်းပစ်၍ သွင်းသည့်အခါ၌ ခဲတို့သည် တစ်လုံးချင်းတစ်လုံးချင်း နစ်၍နစ်၍ ဝင်သွားသကဲ့သို့ ကိုရင်ကြီး၏ စကားများသည်လည်း ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးအိမ်အတွင်းသို့ တစ်လုံးချင်းတစ်လုံးချင်း နစ်၍နစ်၍ ဝင်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ငါကားမချဆက်ဆက် သူဌေးကြီးဖြစ်မှသာလျှင် ယခုကဲ့သို့ လူတို့၏ နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းမှုဒဏ်မှ လွတ်မြောက်တော့မှာပါလား ဟူ၍ သတိရလေ၏။

နောက်တွင် ကျွန်ုပ်သိရသည်မှာ . . . ကိုရင်ကြီးသည် ဆိုင်ကိုလိုဂျီခေါ် သူတစ်ထူး၏စိတ်ဓာတ်ကို လွှမ်းမိုးစေနိုင်သော အတတ်ပညာများကို အနောက်နိုင်ငံမှ စာအုပ်စာတမ်းများ မှာယူကာ အင်္ဂလိပ်စာဖတ်နိုင်သော ဘီအိုစီစာရေးကြီးများ၊ အထူးသဖြင့် စာရေးကြီးဦးလှထွန်းအား ဘာသာပြန်စေပြီးလျှင် လေ့ကျင့်ထားသည်ဆို၏။ ကျွန်ုပ်အား သေချင်လောက်အောင် စေ့ဆော်ပြီးလျှင် အရက်ခွက်ကို အဆိပ်ခွက်ဟုဆိုကာ သောက်စေခဲ့၏။ အရက်မူးတစ်ဝက် မမူးတစ်ဝက် ဖြစ်နေစဉ်၌ ကျွန်ုပ်၏ သိစိတ်နှင့် မသိစိတ်ခေါ် ဘဝင်စိတ်တို့ ဆက်စပ်၍နေစဉ် အထက်ပါအတိုင်း ကျွန်ုပ်၏ မသိစိတ်တို့တိုင်အောင် ရောက်ရှိသွားစေမည့် စကားများဖြင့် ကျွန်ုပ်အား သူဌေးကြီးဖြစ်လိုစိတ်ကို မွေး၍ ပေးလိုက်သည်ဟု ဆို၏။

“ဟေ့ကောင် ဘကွန်း . . . ခုနစ်နှစ် အတွင်း သူဌေးကြီးဖြစ်အောင်လုပ်မယ် မဟုတ်လား”

“လုပ်ပါ့မယ် ဘုရား”

“အလွန်ကျယ်တဲ့ ခြံကြီးရယ်၊ တိုက်ကြီးရယ်၊ မော်တော်ကားရယ်၊ ငွေတွေက ဆယ်သိန်းရအောင် လုပ်ရမယ်”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ လုပ်ပါ့မယ်”

“ခုနစ်နှစ်ပြည့်လို့မှ အဲဒီအတိုင်းဖြစ်မလာရင်တော့ မင်းကိုယ်မင်းသတ်ပြီး သေပေတော့”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ သေပါ့မယ် ဘုရား”

“အဲဒီလို သူဌေးကြီး ဖြစ်လာရင် တင်တင့်ကို ယူရမယ်၊ ယူမယ်မဟုတ်လား”

“ယူပါ့မယ် ဘုရား”

“ကဲ . . . ဒီလိုဆိုရင် ရှေ့ကိုတိုးခဲ့၊ သူဌေးကြီးဖြစ်တဲ့ဆေးကို ထိုးပေးလိုက်မယ်” ဟု ဆိုကာ . . . ဆေးမင်ကြောင်ထိုးသော ရှစ်ခွတ်ခေါ် ကြေးစုတ်တံကြီးနှင့် မင်ခွက်ကို ယူလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ရှေ့သို့တိုး၍ ပေးလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်အား ဘုရားစင်၌ ဘုရားရှိခိုးစေ၍ ငါးပါးသီလ ခံခိုင်းပြီးလျှင် . . .

“သူဌေးကြီးဖြစ်တဲ့ ဆေးကို ထိုးပေးလိုက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့လို့ ဒီဆေးက သစ္စာဆိုပြီး သစ္စာမြဲမှ စွမ်းတယ်၊ သစ္စာ ဆိုနိုင်ပါ့မလား”

“ဆိုနိုင်ပါတယ် ဘုရား”

“ကဲ ဒီလိုဆို လိုက်ပြီးတော့ဆိုပေတော့ . . . နေဦး၊ နေဦး၊ မင်းရဲ့မွေးသက္ကရာဇ်ကော မှတ်မိရဲ့လား”

“မှတ်မိပါတယ် ဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ် ကိုသာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မွေးချိန်ကိုပါ မှတ်မိပါတယ်”

“မင်းရဲ့မိဘတွေက မင်းငယ်ငယ်ကတည်းက သေကုန်ကြတယ်ဆို . . . ”

“မှန်ပါတယ်၊ ဈေးနားက ဆံပင်ညှပ်တဲ့ ကိုထွန်းဆိုတဲ့ လူကြီးက ပြောပါတယ်၊ သူ့သားနဲ့ တပည့်တော်ဟာ တစ်နာရီတည်းလို့ ပြောပါတယ်၊ ကွာရင် မိနစ်လောက်ပဲ ဆိုပါတယ်”

“အေး . . . ပြောစမ်းကွာ”

“၁၂၇၆ - ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလဆန်း (၅) ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ မွန်းတည့်ပါဘုရား”

“အင်း . . . ၁၈ နှစ် ရှိပြီပေါ့၊ ကဲလိုက်ဆိုပေတော့” ဟု ဆိုကာအောက်ပါအတိုင်း ကိုရင်ကြီးက တိုင်ပေးလေ၏။

“ဘုရားတပည့်တော်သည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ တည်းဟူသော ရတနာသုံးပါးကို အမှူးထား၍ လောကကို စောင့်ရှောက်သော လောကပါလနတ်တို့အား တိုင်တည်၍ သစ္စာဆိုပါသည် ဘုရား၊ တပည့်တော်သည် ဤနေ့ ဤရက်မှစ၍ တပည့်တော်အသက် ၂၅ နှစ် ပြည့်မြောက်သည့် ၁၃၀၁ ခု၊ ဝါဆိုလဆန်း ၅ ရက်နေ့ မွန်းတည့်ချိန်တွင် ငွေဆယ်သိန်း၊ ခြံတစ်ခြံ၊ တိုက်တစ်လုံး၊ မော်တော်ကား တစ်စီးကို ပိုင်ဆိုင်သည့် သူဌေးကြီးဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ပါမည်။ ဤသို့ပြုလုပ်ရာ၌ မအောင်မြင်ခဲ့သော် တပည့်တော်၏ အသက်ကို အဆုံးစီရင် ပါမည်ဘုရား”

ကျွန်ုပ်လည်း လိုက်၍ ဆို၏။ လိုက်၍ဆိုရာ၌လည်း ဝတ်ကျေတမ်းကျေ ဆိုသည်မဟုတ်၊ တကယ်ဖြစ်မြောက်အောင် ကြိုးစားမည်၊ မဖြစ်မြောက်၍ သေရလျှင်လည်း အကြောင်းမဟုတ်၊ သေခံ၏ ဟူသော စိတ်ဓာတ်ကို စက္ကန့်မလပ် မွေးမြူကာလိုက်၍ ဆိုနေခြင်း ဖြစ်၏။

“ဟောဒီကြုတ်ထဲမှာ ဟောဒီအဆိပ်ကို ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ မင်းလည်ပင်းမှာ ဆွဲထား” ဟုဆိုကာ ကိုရင်ကြီးသည် ငွေကြုတ်ကလေးအတွင်းသို့ ဖြူဖြူအမှုန့်ကလေးများထည့်၍ ပေးလေ၏။ ပြီးလျှင် ယင်းငွေကြုတ်အား ကျွန်ုပ်၏လည်တိုင်သို့ သူကိုယ်တိုင်ဆွဲ၍ပေးလေ၏။

“ကဲ . . . လက်ပေးစမ်း” ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ လက်ဖျံအားဆွဲ၍ သူ၏ဒူးပေါ်တွင် တင်ပြီးလျှင် စုတ်ဖြင့်ပေါက်လေ၏။

၁၃၀၁ ခုနှစ်၊ သူဌေးကြီး ဘက္ခန်း

ကျွန်ုပ်၏ ဖြူဝါသော လက်ဖျံပေါ်၌ အထက်ပါစာတန်းကြီးသည် နက်မှောင်ထင်ရှားစွာ ပေါ်၍နေလေတော့သည်။

“ရာဇဝင်မှာ ဘုရင့်နောင်ဟာ စစ်အင်အားချင်းမမျှတတဲ့ ရန်သူကို ဒီလိုနည်းနဲ့ အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့တယ်။ ဖောင်ဖျက်ပြီးတိုက်တဲ့နည်းပဲ၊ လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ တကယ်တော့ ရေသာခိုချင်တဲ့စိတ်က များတယ်။ ဘယ်အလုပ်ကိုပဲ လုပ်လုပ် တက်သာဆုတ်သာဆိုတဲ့ နည်းနဲ့မလုပ်နဲ့၊ အဲဒီနည်းနဲ့လုပ်ရင် ‘တက်သာ’ ဘက်ကို မရောက်ဘဲ ဆုတ်သာဘက်ချည်းရောက်တတ်တယ်။ ဒီတော့ မင်းလည်းသူဌေးဖြစ်အောင် လုပ်ရတော့မယ်၊ သူဌေးမဖြစ်ရင် သေရတော့မယ်၊ ဘက္ခန်း ကြားလား . . . ”

ကိုရင်ကြီးသည် ကြေးစုတ်တံနှင့် မင်ခွက်အား သိမ်းဆည်းရင်း . . . ကျွန်ုပ်အား ပြောလျက်ရှိ၏။

“စာတော့ဖတ်တတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာနေရင်း ခေါက်ဆွဲကြော်တဲ့ ကိုပေါက်ဆီက စာသင်ပေးလို့ ဖတ်တတ်ပါတယ်ဘုရား”

“အေး . . . ဒီတော့ မင်းကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်မယ်” ဟုဆိုကာ ဖုန်များ ဒုတက်လျက်ရှိသည့် မှန်အိမ်အစုတ်ကြီးတစ်လုံးကို ပစ္စည်းဟောင်းများထည့်သော တောင်းကြီးတစ်လုံးအတွင်းမှ ထုတ်ယူကာ ကျွန်ုပ်၏ရှေ့တွင် ဖုန်များကိုခါ၍ မီးစာတင်သော မောင်းတက်အား နိမ့်ချည်မြှင့်ချည် လုပ်ကြည့်ပြီးနောက် . . .

“ရေနံဆီတစ်ပြားဖိုး ထည့်ရင် လေးည ထွန်းလို့ရတယ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းပင်ပန်း ညရောက်ရင် ဒီမီးခွက်ကြီးကိုထွန်းပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်ကို အမြဲဖတ်ရမယ်၊ မီးခွက်ကြီးကိုလဲ သူဌေးဖြစ်တဲ့အထိ မပျောက်ပျက်ရအောင် ထိန်းသိမ်းထားရမယ်၊ ဒီမီးခွက်ကြီးကို သံချေးတက်နေတဲ့ မီးခွက်စုတ်ကြီးလို့ သဘောမထားနဲ့၊ မင်းကိုပညာမဲ့အဖြစ်ကနေ ပညာရှိကြီးတစ်ဆူ ဖြစ်အောင် ပညာအရောင် ထွန်းလင်းပေးမယ့် ရွှေမီးခွက်ကြီးလို့ သဘောထားရမယ်။ တစ်နေ့ကို စာတစ်အုပ်ပြီးအောင် ကြိုးစားပြီးဖတ်၊ တစ်နှစ်ဆိုရင် စာအုပ် ၃၆၀၊ ခုနှစ်နှစ်ဆိုရင် စာအုပ်ပေါင်း ၂၅၂၀ ဖတ်ပြီးနေပြီ၊ အတော်အတန်ကြီးတဲ့ ပိဋကတ်တစ်တိုက်စာ ဖတ်မှတ်ပြီးတဲ့လူဟာ တော်တော်လူ မဟုတ်တော့ဘူး။ ပညာရှိလေးတစ်ဆူပဲ၊ တစ်ချို့များ တစ်အုပ်ကောင်း နှစ်အုပ်ကောင်းဖတ်ပြီး ပညာရှိအမည်ခံနေတဲ့သူတွေ အပုံပဲ”

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ ငါကား သူဌေးကြီးဖြစ်ရုံမျှမက ပညာရှိတောင် ဖြစ်ရဦးတော့မှာပါလား . . . ဟူ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လေ၏။

“ပြီးတော့ အသုံးမဝင်တဲ့ ပစ္စည်းဆိုရင် ဘာမှမထားရဘူး၊ ဥပမာကွာ . . . အင်္ကျီဟာ အပူအအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်ဖို့ အသုံးဝင်တယ်၊ ဒီတော့ . . . အင်္ကျီဟာ ကိုယ်မှာရှိသင့်တယ်၊ လက်စွပ်ဆိုပါတော့ကွာ ဘာမှအသုံးမဝင်ဘူး၊ ဒီတော့မထားသင့်ဘူး၊ အဲဒီလို ဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစားပြီး အသုံးမဝင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ကိုယ်မှာမရှိစေရဘူး၊ အသုံးဝင်ရင် ဘယ်လောက်ပဲ လေးလံတဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်ပါစေ အမြဲဆောင်ထားရမယ်၊ အဲဒီလိုဆောင်ထားဖို့ ဟောဒီအိတ်ကြီးလဲယူသွား” ဟုဆိုကာ ရွက်ဖျင်ကိုချုပ်ထားသည့် အိတ်ကြီးတစ်လုံးအား ကျွန်ုပ်၏ရှေ့သို့ ချ၍ ပေးလေ၏။

“ဟေ့ကောင် . . . ဘကွန်း၊ မင်းဆာနေပြီ မဟုတ်လား၊ ရော . . . စားလိုက်ဦး” ဟုဆိုကာ ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးကို ချ၍ပေး၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကိုရင်ကြီးပြောသည့်အတိုင်းပင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်၍ နေပြီဖြစ်ရာ . . . ငှက်ပျောသီးနှစ်လုံးကို ဖြုတ်၍စားလေသည်။

“သူဌေးဖြစ်ချင်ရင် . . . ဟောဒီ အချက်ကြီးလေးချက်ကို လိုက်နာရမယ်”

(၁) ဘယ်လုပ်ငန်းကိုပဲလုပ်လုပ် အဲဒီလုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်သမျှ ပညာရပ်တွေကို စေ့စေ့စုံစုံ တတ်သိနားလည်အောင် ဆည်းပူးလေ့လာထားရမယ်၊ အထူးကြိုးစားရမယ်။

(၂) အဲဒီလိုကြိုးစားပြီး ရှာဖွေလုပ်ကိုင်လို့ရတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာကို စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းနိုင်ရမယ်။

ရှာတော့ရှာပါရဲ့၊ ရှာသမျှကို ဖြုန်းတီးပစ်မယ်ဆိုရင်လဲ သူဌေးမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရှာဖွေသမျှတွေကို သူခိုးခိုးခံနေရမယ်၊ ဓားပြတိုက်ခံနေရမယ်၊ ဗိုလ်ကျပြီး လူယူသွားတာကို ခံနေရမယ် ဆိုရင်လဲ သူဌေးမဖြစ်နိုင်ဘူး . . . ဒီတော့ ပစ္စည်းဥစ္စာကို စောင့်ရှောက်နိုင်စွမ်းရှိရမယ်၊ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ ဟောဒီတုတ်ကြီးကိုလဲ ဆောင်ထားဦး” ဟု ဆိုကာ ကိုရင်ကြီးသည် နှစ်တောင်ကျော်ကျော်ခန့်ရှိသော ဝါးရင်းတုတ်ကြီးတစ်ချောင်းကို ကျွန်ုပ်၏ရှေ့သို့ ပစ်ချ၍ ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ကိုရင်ကြီးပစ်ချပေးသော ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကို ကောက်ယူ၍ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် ငါ သူဌေးဖြစ်ဖို့ နှောင့်နှေးအောင်လုပ်တဲ့ လူတွေကို ဒီတုတ်ကြီးနဲ့ကာကွယ်ရမှာပါလား ဟူ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကျေနပ်မိလေ၏။

ကိုရင်ကြီးချပေးသော ဝါးရင်းတုတ်တစ်ချောင်းအား ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ ကိုယ်ရုံတော်တပ်ခွဲကြီးတစ်ခွဲနှင့် အမြောက်ကြီးတစ်လက်ကို ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရဘိသကဲ့သို့ အင်အားများတက်၍ စိတ်များကြွလာလေ၏။

ကိုရင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို အနည်ထိုင်သည်အထိ ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းပြီးနောက်တွင် ပြောပြသည်မှာ-

(၃) သူဌေးကြီးဖြစ်ဖို့ တတိယနည်းကတော့ မိတ်ဆွေကောင်းရှိရမယ်။

“ဒီတော့ မိတ်ဆွေကောင်းရဖို့ ကြိုးစားရမယ်၊ မိတ်ဆွေကောင်းရဖို့ ပညာကိုလဲ သင်ပေးလိုက်ဦးမယ်။ ကဲ ဟေ့ကောင် ပက်လက်လှန်စမ်း” ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား ပက်လက်လှန်ခိုင်းပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ခြေဖျားခြေဖဝါးမှစ၍ နှိပ်ပေးလေတော့သည်။

“နေပါစေဘုရား . . . တပည့်တော် ငရဲကြီးပါ့မယ် ဘုရား”

“မင်းကို ငရဲကြီးအောင် လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ မိတ်ဆွေများများရတဲ့ နည်းကို ပေးနေတာ . . . လူလူချင်းတွေတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အခုလို ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုပေးရမယ်၊ နှိပ်တတ်သလားလို့မေးရင် . . . နှိပ်တတ်တယ်လို့ပြော၊ လောကမှာ နှိပ်တတ်တဲ့လူထက် အနှိပ်ခံချင်တဲ့ လူဦးရေက ပိုပြီးများတယ်”

“တပည့်တော်က နှိပ်မှမနှိပ်တတ်ဘဲ ဘုရား”

“မင်းက သိပ်အတဲ့ကောင်ပဲ၊ နှိပ်တာများ ခက်လွန်းလို့ကွာ၊ တစ်ခါလောက် အနှိပ်ခံကြည့်ရင် နှိပ်တတ်တာပေါ့ကွ၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ ဘယ်အနှိပ်သည်ဖြစ်ဖြစ် နာတဲ့အကြောကိုနှိပ်လိုက်လို့ အောက်ကခံတဲ့လူက နာတယ်လို့ပြောတယ်၊ ပထဝီကြောဆိုတော့ နာတာပေါ့ဗျာလို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ဓာတ်ကြီးလေးပါးရှိတဲ့ အထဲမှာ အနှိပ်သည်တစ်ယောက်လာလဲ ပထဝီကြော၊ တစ်ယောက်လာလဲ ပထဝီကြော၊ ဝါယောကြောတို့၊ တေဇောကြောတို့၊ အာပေါကြောတို့ ပြောတဲ့အနှိပ်သည် ငါတော့ဖြင့် တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး၊ ဒီတော့ အနှိပ်တတ်တယ်လို့ ပြောပြီးသာနှိပ်ပေး၊ ဘယ်သူကမှ မတတ်ဘူးလို့ အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူး”

ကိုရင်ကြီးသည် ပါးစပ်မှလည်းပြော၍ လက်များမှာလည်း ကျွန်ုပ်အား စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှိပ်၍ ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူတကာခိုင်းဖတ် ဘုကျွန်အဖြစ်ဖြင့် ကြီးပြင်းလာရသည်ဖြစ်ရာ အခုအသက်အရွယ်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်အား မည်သူကမျှ နှိပ်နယ်ပေးဖူးခြင်းမရှိသည့် အလျောက် ယခုအကြိမ် အနှိပ်ခံရခြင်းသည် ကျွန်ုပ်တစ်သက်တာ၌ ပထမဦးဆုံး အနှိပ်ခံရခြင်း ဖြစ်ပေရာ လွန်စွာ အရသာတွေ့ လျက် ရှိလေ၏။ ကိုရင်ကြီးသည် ညိုညိုကျည်းဘေးရှိ အရိုးနှင့်ကပ်နေသော အကြောကလေးအား ခူးခေါင်းဖြင့် ကြိတ်၍ပေးလေ၏။

“အဲဒါ ခုလာကြောပေါ့ကွ”

တဖန် ပေါင်တွင်းရှိ အကြောအား လက်မဖြင့် ကုတ်၍ကုတ်၍နှိပ်လေရာ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာခံ၍ ကောင်းသည်ဖြစ်၍ မျက်တောင်များပင် စင်းလာလေ၏။

နှိပ်နယ်ခြင်းဟာ ဖောဋ္ဌဗ္ဗအာရုံနှင့်ဆိုင်တယ်ကွ၊ သဘောမကျတဲ့လူလို့ ရှိခဲ့တယ်၊ ဒီတော့လူချင်းတွေ့ ရင် ကိုယ်ကစပြီးခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုစုပေး၊ မိတ်ဆွေတွေအများကြီး ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီမိတ်ဆွေတွေ အများကြီးထဲကမှ မိတ်ကောင်းတွေကောင်းကို ရှာပေတော့”

ကိုရင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား နှိပ်နယ်ပေးပြီးနောက် ခေတ္တမျှ အနားယူကာ ချွေးများသုတ်ပြီးလျှင် . . .

(၄) ဒါကတော့ သူဌေးဖြစ်ချင်ရင် ရှာဖွေလို့ရတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာကို ထိုက်ထိုက်တန်တန်ဝေဖန် ပိုင်းခြားပြီး သုံးစွဲတတ်ရမယ် . . .

ဒီတော့ ရတဲ့ငွေကို လေးပုံပုံပြီး တစ်ပုံကိုစား၊ တစ်ပုံကို ပြန်ပြီးရင်းနှီး၊ တစ်ပုံကိုစု၊ ကျန်တဲ့တစ်ပုံကို လိုအပ်တဲ့ အခါမှာ ပေးကမ်းလှူဒါန်းရမယ်” ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုနောက် ကိုရင်ကြီးက ဆက်လက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ . . .

“အခု ငါပေးလိုက်တဲ့နည်းဟာ နှယ်နှယ်ရရမဟုတ်ဘူး၊ ကောလိယတိုင်းမှာ နေတဲ့ ‘ဗျူပုဇ္ဇ’ ဆိုတဲ့ မင်းလိုလူငယ်တစ်ယောက်ကို ငါတို့ဘုရားက ပေးလိုက်တဲ့နည်းကွ၊ အင်္ဂုတ္တိုရ် အဋ္ဌကနိပါတ် ဒီဃဇာဏုသုတ်မှာ ပါတယ်။ အလွယ်မှတ်ထားဖို့ကတော့ သမ္ပဒါတရားလေးပါး လို့ခေါ်တယ်”

ကိုရင်ကြီးသည် သမ္ပဒါတရားလေးပါးကိုသာမက ဉာဏသမ္ပတ္တိ၊ ဂတိသမ္ပတ္တိ စသည့် သမ္ပတ္တိတရားငါးပါးကိုလည်း အသေးစိတ် သင်ကြားပေးလေသည်။ ညအချိန်ရောက်သည့် အခါ၌လည်း ဆွမ်းချက်ရုံမှ ထမင်းဟင်းများကို ယူ၍ ကျွန်ုပ်အား ကျွေးမွေးလေသည်။

တစ်ညလုံးလည်း ကြွက်သေတစ်ခု အရင်းပြု၍ လေးလအတွင်း၌ အသပြာနှစ်သိန်း ကြွယ်ဝသော စူဠန္ဒေဝါသိက သူဌေးကြီး အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ သာမန်အလုပ်သမားကလေး ဘဝမှ သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးဖြစ်သွားသော ‘အင်ဒရူးကာနယ်ဂျီ’ ၏ အကြောင်းကို လည်းကောင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြလေသည်။

အတော်အတန် ညဉ့်နက်သည့် အခါ၌ . . . ကျွန်ုပ်အား အိပ်စေရာ ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့၌တွေ့ ကြုံရမည့် အဖြစ်အပျက်များကို စိတ်စောလျက် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ဘဲ ရှိလေသည်။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်အိပ်ပျော်သွားပြီး အိပ်ရေးဝလောက်သော အခါ၌ “ဟေ့ကောင် ထတော့” ဟူသော ကိုရင်ကြီး၏ ငေါက်ဆတ်ဆတ်နိုင်လှသည့် အသံကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း လူးလဲ၍ ထရလေသည်။ ကိုရင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ရေချိုးစေ၍ ရေချိုးပြီးသောအခါ၌ ဘုရားဝတ်တက်ခိုင်းပြန်၏။

ကိုရင်ကြီး၏ ဘုရားစင်မှာလည်း ရောင်စုံဓာတ်မီးများဖြင့် လွန်စွာ သပ္ပာယ်၍ နေပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကြည့်နူးသပ္ပာယ်ဖွယ်ရာကောင်းသော ကိုရင်ကြီး၏ ဘုရားစင်အား နှစ်ခြိုက်စွာ ကြည့်လျက် ဘုရားဝတ်တက်လေသည်။

ဘုရားဝတ်တက်၍ ပြီးသည့်အခါ၌ ကိုရင်ကြီးက . . .

“ကဲ . . . ဘကွန်း၊ နှစ်ချက်ထိုးပြီ၊ ဒီအချိန်ဟာ သိပ်ပြီးအခါ မင်္ဂလာပြည့်စုံတယ်၊ ထွက်ပေတော့၊ ဧကန်မုချ သူဌေးကြီး ဖြစ်ရမယ်ဟေ့” ဟု ဆိုလေ၏။

ကိုရင်ကြီး၏ ဧကန်မုချ သူဌေးကြီး ဖြစ်ရမယ်ဟေ့ ဟူသော ကြွေးကြော်သံကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ပေါ်၌ ကြက်သီးမွှေးညင်းများ ထောင်၍ထလာလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုရင်ကြီးအား ထိုင်၍ ဦးချပြီးလျှင် ရွက်ဖျင်လွယ်အိတ်ကြီးအား လွယ်လျက် လက်ယာဘက်တွင် ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကို တော်တော်သဖွယ် မြေကြီး၌ထောက်၍ ကျန်သောလက်တစ်ဖက်၌ မီးအိမ်ကြီးကို ဆွဲ၍ ကိုရင်ကြီး၏ ဝါးကျောင်းကလေး အတွင်းမှ ရှုပ်ထွေးပွေလ၍ ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်များလှသော လောကကြီးအား အန်တုဖက်ပြိုင်၍ သူဌေးကြီးအဖြစ်ကို ရယူရန်အတွက် ရင်ကိုကော့လျက် ထွက်လာလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် မူးစေ့ အပဲကလေး

The Beginnings Of All Things Are Small.

Cicero

မည်သည့်အရာမဆို အစပထမ၌ သေးကွေးမြဲ မွေတာရှိ၏။
စီဇာရို

ကျွန်ုပ်သည် ချောက်မြို့အပြင်သို့ ထွက်၍လာခဲ့ရာ ချောက်နှင့် သာစည်သို့ ပြေးဆွဲသော မော်တော်ကားတစ်စီးကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုမော်တော်ကားမှာလည်း ပျက်၍နေသဖြင့် ဒရိုင်ဘာရော စပယ်ယာပါ လမ်းပေါ်၌ ဆင်း၌ထိုင်နေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူသို့ အနီးသို့ သွားရောက်၍ . . .

“ဆရာတို့ တော်တော်ပဲညောင်းနေကြပြီလား” ဟု မေးရာ စိတ်တိုလျက်ရှိသော ဒရိုင်ဘာက . . .

“ညောင်းတော့ ဘာလုပ်မလို့လဲ” ဟု ငေါက်ဆတ်ဆတ် မေးလေသည်။

“ဆရာတို့ ညောင်းရင် ကျုပ်က နှိပ်ပေးမလို့ပါ။ နှိပ်ခိုက်ဆဲလဲ မယူပါဘူး၊ ကူညီတာပါ”

ကျွန်ုပ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် မီးအိမ်နှင့် တုတ်ကြီးအား ချ၍ ဒရိုင်ဘာဟု ယူဆရသူ၏ ခြေသလုံးအား ဆုပ်နယ်၍ ပေးလေသည်။ ထိုဒရိုင်ဘာကလည်း ကတ္တရာလမ်းပေါ်၌ ပက်လက်လှန်ကာ ဇိမ်ယူလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခြေသလုံးဘေးရှိအကြောအား လက်မဖြင့် တစ်အားဖိ၍နှိပ်ရာ ဒရိုင်ဘာသည် တကျွတ်ကျွတ်ဖြင့် စုတ်သပ်လေ၏။

“ဆရာ နည်းနည်းတော့ သည်းခံပါ။ အဲဒါ ခူလာကြော ခင်ဗျ . . .”

ကျွန်ုပ်သည် ဒရိုင်ဘာအား နာရီဝက်ခန့် နှိပ်ပေးပြီးလျှင် စပယ်ယာအား နှိပ်ပေးရပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးအား တစ်နာရီခန့်ကြာအောင် နှိပ်နယ်ပေးပြီးနောက် လူတစ်ယောက်သည် မော်တော်ကားဘီး တစ်ဘီးကို လှိမ့်လျက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုအခါ၌ သူတို့သုံးဦးသည် ဘီးအဖြတ်အတပ်များ ပြုလုပ်၍ အလုပ်ရှုပ်ကြလေသည်။ ထိုသူတို့ သုံးဦးအလုပ်ရှုပ်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်မှာလည်း နားရသည် မရှိပါ။ ကျွန်ုပ်၏ မီးအိမ်ကြီးကို မြှောက်၍ ပြရလေသည်။

အလုံးစုံပြင်ဆင်၍ ပြီးသွားသည့်အခါ၌ ဒရိုင်ဘာက . . .

“ကဲ . . . ကိုယ့်လူ၊ ဘယ်ကို သွားမှာလဲ” ဟူ၍ မေးဖော်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကလည်း “ဆရာတို့ ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲ” ဟုမေးရာ သာစည်ကို သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူတို့နှင့်အတူ သာစည်သို့ လိုက်ပါခဲ့ရလေသည်။ လမ်းတလျှောက်လုံး၌လည်း သူတို့ရပ်၍ တင်သမျှသော ခရီးသည်တို့၏ အထုပ်အပိုးများ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တောင်းများမှ အစ ထင်းစည်းပါမကျန် ကျွန်ုပ်သည် ကူညီ၍ အတင်အချ ပြုလုပ်ပေးခဲ့လေ၏။ စပယ်ယာမှာမူ ကျွန်ုပ်၏ ကျေးဇူးကြောင့် တစ်လမ်းလုံး၌ မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ မလုပ်ဘဲ ရွှေဖလား ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးအားဖွာလျက် ဆာဖိုးသာဂိုက်ဖမ်း၍ လိုက်လာလေ၏။

ထိုဒေသတွင် မော်တော်ကား စပယ်ယာလုပ်သူတို့အဖို့ လိုအပ်သော အရည်အချင်းမှာ ‘ဂျမ်းတုံး’ ခေါ် သစ်သားခုတ်ကြီးကို ကိုင်၍ ကားရပ်သည့်အခါတိုင်း ဘီးအောက်သို့ပြေး၍ ခုတ်ရန် လိုပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မော်တော်ကားရပ်သည့် အခါတိုင်း၌ ဂျမ်းတုံးကြီးကိုကိုင်၍ ပြေးဆင်းပြီးလျှင် ဘီးအောက်၌ ခုပေးရလေ၏။

ကျောက်ပုံဟူသောအရပ်၌ ထမင်းစားရန်အတွက် ကားရပ်လေလျှင် ခရီးသည်တို့သည် လည်းကောင်း၊ စပယ်ယာနှင့် ဒရိုင်ဘာတို့သည် လည်းကောင်း ထမင်းဆိုင်များသို့ ဝင်ရောက်ကာ ထမင်းစားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ပိုက်ဆံဟူ၍ ကြေးနီပြားတစ်ပြားပင် ပါရှိခြင်းမရှိသည့် အတွက် ကားဂိတ်အနီး ထနောင်းပင်အောက်တွင် ရှိသော ရေအိုးစင်မှ ရေကိုသာလျှင် တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် ဖိ၍သောက်နေရလေ၏။

အားလုံး ထမင်းစားပြီးသည့် အချိန်၌ ဒရိုင်ဘာသည် ကျွန်ုပ်၏ အနီးသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် . . . “ဟေ့ကောင် . . . ထမင်းစားတာလဲ မတွေ့ပါလား” ဟုမေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ပိုက်ဆံမရှိ၍ မစားရကြောင်း ပြောလိုက်ရာ ထိုသူသည် လွန်စွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်၍သွားလေ၏။

“ပြောရောပေါ့ကွာ . . . မင်းမှာ ပိုက်ဆံမပါလဲ တို့ကျေးမှာပေါ့” ဟု ဆိုကာ စပယ်ယာအား ကျွန်ုပ်အတွက် ထမင်းတစ်ထုပ် ဝယ်ခဲ့ရန် အော်၍ ပြောလိုက်လေသည်။ ဆာဖိုးသာ ဂိုက်ဖမ်း၍ လိုက်ပါခဲ့သော စပယ်ယာလည်း ခရီးသည်စုံ၍ မော်တော်ကားထွက်ခါနီးမှပင် ရောက်၍လာလေ၏။ သူ၏လက်ထဲတွင်လည်း အသုဘခေါင်းပေါ်တွင် တင်လေ့ရှိသော စားမြန်စာထုပ်ကဲ့သို့ ထမင်းထုပ်ပေါ်တွင် ဆေးပေါ့လိပ်ကလေးတစ်လိပ် ပူး၍ချည်လျက်သား ပါလာလေ၏။

“ဟေ့ကောင် ရော . . . ရိက္ခာယူပေတော့” ဟု ဆို၍ ကျွန်ုပ်၏ လက်သို့ ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီး ထည့်၍ပေးလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း ကားပေါ်၌ ထမင်းစားရင်း လိုက်ပါခဲ့ရ၏။ မသထာသော အစားအစာဖြစ်၍လား မပြောတတ်ပေ။ လွန်စွာမြန်ရှက်လှပေသည်။ မော်တော်ကားမှာလည်း ကျောက်ပုံကျော်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ၏အကျင့်ကို ဖော်ပြတော့သည်။ တစ်မိုင်နှစ်မိုင်လောက်သွားလိုက်၊ ပျက်လိုက်နှင့်ပင် သာစည်သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သာစည်သို့ရောက်သည့် အခါ၌ မီးရထားသံလမ်းအနီး၌ပင် ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ ဘူတာရုံဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မီးရထားသံလမ်းအား လည်းကောင်း၊ မီးရထားအားလည်းကောင်း ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘူတာရုံမှာ လွန်စွာလူစည်ကားလှသည် ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ် စိတ်၌ ပျော်သလိုလို ဖြစ်မိသေး၏။ ဘူတာရုံအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်စိတ်ဝင်စားသော သူတို့မှာ ဂါတ်ဖိုလ်များပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအချိန်က ‘ဂါတ်ဖိုလ်’ များ ဟူ၍ပင် မသိသေးပါ။

ကျွန်ုပ်စိတ်ဝင်စားမိသည့် အကြောင်းမှာ ဂါတ်ဖိုလ်များသည်လည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ မှန်အိမ်များကို လက်တစ်ဖက်မှဆွဲထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ “ဒီလူတွေလဲ ငါ့လိုပဲ မီးခွက်တစ်လုံးနဲ့ သူဌေးဖြစ်ဖို့ ခရီးထွက်လာကြတဲ့ လူတွေများပေလော” ဟု မှတ်ထင် စိတ်ဝင်စားမိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ညအချိန်ရောက်သည့်တိုင်အောင် ဘူတာရုံလှေကားအောက်၌ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်စက်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်အိပ်ရာမှ နိုးသည့်အခါ၌ ရန်ကုန်ဘက်သို့ထွက်မည့် မီးရထားသည် ဘူတာရုံ၌ ဆိုက်လျက်ရှိပေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ကူလီတစ်ယောက်အား “မီးရထား ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဗျ” ဟု မေးရာ ကူလီက “နတ်ပြည်ကို သွားမှာ” ဟု နောက်ရွတ်ရွတ်ပြန်၍ ပြောသဖြင့် ဈေးသည်တစ်ဦးထံ သွားရောက်၍ မေးရပြန်၏။ ဈေးသည်ကလည်း မပြောချင်ပြောချင်နှင့် “ရန်ကုန်ကို ရန်ကုန်ကို” ဟု အော်ဟစ် ငေါက်ငန်း၍ ပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လူဆိုသည် သတ္တဝါကား ပါးစပ်ကလေးဖြင့် အကူအညီပေးရသည့် အလုပ်ကိုပင် မကူညီချင်သော သတ္တဝါတစ်မျိုးပါကလား ဟူ၍ သတိပြုမိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုရထားနှင့် လိုက်ပါရန်အတွက် ရထားပေါ်မှ ခရီးသည်တစ်ဦးအား . . .

“ဒီမှာ ဆရာကြီး၊ ဟောဒီရထားမှာ ဘယ်သူအကြီးဆုံးလဲဗျ” ဟူ၍ သွားရောက်မေးမြန်းရာ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်အား အထူးအဆန်းသတ္တဝါ တစ်ကောင်သဖွယ် စူးရဲသော မျက်လုံးနှင့် ကြည့်၍ ရထားနောက်မြီးသို့ လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြလိုက်၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ထိုသူ၏ ညွှန်ပြမှုကို အယုံအကြည်မရှိပါ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ် စဉ်းစားကြည့်မိသည်မှာ ဤရထား၌ အကြီးဆုံးရာထူးရှိသူသည် ရထား၏ရှေ့ဆုံးပိုင်း၌ နေရပေမည်ဟု ထင်မှတ်မိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ရထားခေါင်းဘက်သို့သွား၍ မီးထိုးနေသော သူများအား ဒီရထားမှာ ဘယ်သူအကြီးဆုံးလဲဟု မေးမြန်းရာ မီးထိုးရ၍ ပင်ပန်းနေသော ကုလားမီးထိုးသမားက-

“ကျောင်းနား” ဟု ကျွန်ုပ်အား မောင်းထုတ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ရထားတစ်စီးလုံး၌ လှည့်လည်၍ ဘယ်သူအကြီးဆုံးလဲ ဟူသော မေးခွန်းကို မေးမြန်းခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွဲ၌နေသော ဂါတ်ဗိုလ်သည် အကြီးဆုံးသူ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဂါတ်ဗိုလ်တွဲသို့ သွားရောက်ကာ ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးကို မြင်လျှင် “ဒီလူကြီးလဲ ငါ့လိုပဲ မီးခွက်တစ်လုံးနှင့် ခရီးသွားနေတဲ့လူပဲ၊ တော်တော်ကို ဗဟုသုတတွေ ပြည့်စုံနေပြီထင်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ဒီရထားတွဲကြီးမှာ ဂါတ်ဗိုလ်မင်းကြီး ခန့်ထားပေတာကိုး” ဟု တွက်မိသဖြင့် ငါလည်း တစ်နေ့ ဒီလိုပဲ ကြီးပွားရပေမပေါ့ဟု အားတတ်မိလေတော့၏။

“ဆရာကြီး၊ ရထားစီးပြီးသွားရတာ တော်တော်ညောင်းမှာပဲနော်”

“ဝှပ်”

“ညောင်းမှာပဲ”

“ဝှပ် ညောင်းမှာ”

“ညောင်းရင် နှိပ်ပေးမယ်”

“ဝှပ် သူဝါးဖဲလို့”

“မဆဲပါနဲ့ ဆရာကြီးရယ်။ ကျုပ်က အနှိပ်တတ်ပါတယ်၊ ဆရာကြီးညောင်းရင် နှိပ်ပေးမလို့ပါ၊ ပိုက်ဆံမယူပါဘူး၊ ရန်ကုန်ရောက်တဲ့အထိ နှိပ်ပေးပါ့မယ်”

“ဂက်ဒေါက် ဒမ်းမစ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီးရဲ့”

ကျွန်ုပ်သည် ပြောပြောဆိုဆို တွဲပေါ်သို့တက်သွားပြီးလျှင် ဂါတ်ဗိုလ်ကြီး၏ ခြေသလုံးကို ဝင်ရောက်ဆုပ်ကိုင်၍ နှိပ်နယ် ပေးလေ၏။ ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးသည် ရုန်းကန်၏။ ကျွန်ုပ်က အတင်းနှိပ်၍ ပေးလေသည်။

ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးသည် ရုန်းရင်းကန်ရင်းဖြင့် နာရီကိုကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား တွဲပြင်သို့တွန်းထုတ်ပြီးလျှင် ခေါင်းတွဲအား မီးအိမ်မြှောက်၍ ပြလေ၏။ ထိုသို့မြှောက်၍ပြပြီး များမကြာမီ၌ပင် ညှင်းဆိုးဆိုးနိုင်လှသော ရထားကြီးသည် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ပြီးနောက် တရားရူးတရားရူးအော်မြည်ကာ စတင်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ရထားထွက်သည်ကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်၍နေပြီးမှ သတိရကာ ရထားနောက်ပြေး၍လိုက်ပြီး လက်ကိုင်သံတန်းကို ဆုပ်ကိုင်မိသည်နှင့် ခိုလိုက်ရာ ရထားပေါ်သို့ ပါ၍သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာ၌ ပထမဆုံးအကြိမ် မီးရထားစီးဖူးခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရထား အရှိန်ရလာသည့်အခါ၌ တွဲအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ပါလာကြောင်းမသိသော ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့လိုက်သည့် အခါ၌ မျက်လုံးပြူး၍ သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး စကားမပေါက် (ပြော၍ နားမလည်) ကြသည့် အတူတူ လေကုန်ခံ၍ ပြောမနေတော့ဘဲ သူ၏ခြေသလုံးအား ပြေး၍နှိပ်နယ်ပေးလေ၏။ သို့ရာတွင် ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးသည် လွန်စွာယားတတ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ် နှိပ်သည်ကို ငြိမ်ငြိမ်မခံဘဲ တွန်လိမ်၍ ရုန်းကန်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အားအတင်းဆောင်၍ တွန်းလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် နောက်သို့ ဖင်ထိုင်လျက် ကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ရထားပေါ်မှ တွန်းချမည့်ပုံနှင့် ကျွန်ုပ်ဆီသို့ လာလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း မတတ်သာသည့် အဆုံး၌ ကျွန်ုပ်၏ တပ်ခွဲကြီးတစ်ခွဲသဖွယ် အားကိုးလောက်သော ဝါးရင်းတုတ်ကြီးအား မြှောက်၍ ရိုက်ရန်ရွယ်လိုက်ရာ ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးသည် ရှေ့သို့မတိုးဝင်တော့ဘဲ ငြိမ်၍ သွားလေတော့၏။

ထိုနောက် ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးသည် တစ်စုံတစ်ခုအားတွေ့၍ စဉ်းစားနေပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံး၍ပြလိုက်ပြီးလျှင် ဝှဒံ . . . ဝှဒံနှင့် တစ်ဝှဒံတည်း ဝှဒံလေတော့၏။

ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမိသည်မှာ “ဒီကောင်ဟာ တုတ်ကြီးနဲ့ တကယ်ရိုက်မယ့်ကောင်မျိုးပဲ။ ဒီတော့ အေးအေးဆေးဆေး အနှိပ်ခံတာဟာ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးနဲ့ အရိုက်ခံရတာထက်တော့ ပိုပြီးကောင်းသေးတယ်” ဟူ၍ သဘောပေါက်သွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား မိတ်ဆွေအဖြစ် ဆက်ဆံကြောင်း အမူအရာအားဖြင့် ပြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်နှိပ်ရန်အတွက် သူ၏ခြေထောက်ကို ရှေ့သို့ တိုး၍ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်းတုတ်ကြီးကို ပစ်ချ၍ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး နှိပ်နယ်ပေးလေ၏။

တစ်စုံတစ်ယောက်သည် တစ်နေရာမှ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး၏ အဖြစ်အပျက်အားမြင်တွေ့ရပါမူ လွန်စွာရယ်ချင်ပေလိမ့်မည်။ တစ်ဦးက ရထားပေါ်မှ တွန်းချရန်ကြိုးစား၏။ တစ်ဦးကတုတ်နှင့်ရိုက်ရန် ရွယ်လိုက်၏။ ထိုနောက် မိမိရန်မူရမည့်သူက ခြေထောက်ထိုးပေးသည်ကို ရိုက်မည့်တုတ်အား ပစ်ချ၍ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး နှိပ်နယ်ပေးသည့်အဖြစ်သည် အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် လွန်စွာရှားပါးသော အဖြစ်အပျက်မျိုး ဖြစ်ပေသည်။

ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးသည် ဘူတာတစ်ခုရောက်ခါနီး၌ ကျွန်ုပ်အား အနှိပ်ရပ်စေ၍ သူ၏မှန်အိမ်ကြီးအား ရထားခေါင်းတွဲဆီသို့ မြှောက်၍ပြတတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သတိပြုမိသည့်အားလျော်စွာ နောက်တစ်ဘူတာသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးအား ကူညီသည့်အနေနှင့် ကျွန်ုပ်၏ မှန်အိမ်ကြီးအား သူထက်အရင်ဦးအောင် ပြေး၍မြှောက်ပြလေရာ ဘူတာနား၌ရထားရပ်၍သွားလေသည်။

သို့ရာတွင် စက်ခေါင်းမှ ဗိုလ်တစ်ယောက်ဆင်းလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးနှင့် အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အကြိတ်အနယ်ပြောဆိုကြလေ၏။ သို့မဟုတ် ဆဲဆိုကြလေ၏။

တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ကျေနပ်လောက်အောင် ဆဲဆိုပြီးနောက် စက်ခေါင်းဗိုလ်က ကျွန်ုပ်၏လည်ကုပ်ကိုဆွဲကာ “ကမ်းမွန်” ဟုပြော၍ စက်ခေါင်းဆီသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် သူ၏ခြေသလုံးကို နှိပ်ခိုင်း၏။ မီးထိုးသော ကုလားများနှင့်အတူ မီးထိုးခိုင်း၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အဖို့ ကံကောင်းသည်မှာ စက်ခေါင်းဗိုလ်သည် အတော်အတန် ညဉ့်နက်သည့်အခါ ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်တစ်ချပ် ကျွေးမွေးသည့် အပြင် ပိုလိုစီးကရက် တစ်လိပ်ကို တိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ‘အကျောက်’ ခေါက်ဆွဲဆိုင်၌ ပန်းကန်ဆေးလုပ်ခဲ့စဉ်က ဆိုင်ရှင်အကျောက်၏ မိန်းမ အကြည်ဆိုသူက တိုက်သဖြင့် ကော်ဖီကို သုံးကြိမ်ထက်မနည်း သောက်ဖူးသော်လည်း ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်ကိုမူ ယခုမှပင် စားဖူးပါသည်။ ပိုလိုစီးကရက်မှာလည်း ထိုနည်းတူစွာပင် ဖြစ်၏။

ဤသို့နှင့်ပင် နောက်တနေ့၌ ကွမ်းခြံဘူတာဟုခေါ်သော ယခု ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

ပုရွက်အုံကို တုတ်နှင့်ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ ရွစ်ရွစ်နိုင်သော ဘူတာရုံအတွင်းမှ လူအုပ်ကြီးအားကြည့်၍ လွန်စွာ အားတက်၍ သွားလေ၏။

ဤမျှများပြားသော လူများထဲမှ . . . တစ်ယောက်လျှင် တစ်မတ်မျှ ရရှိအောင် လုပ်နိုင်လျှင်ပင် သူဌေးကြီးတစ်ဦးဖြစ်နိုင်ပေပြီ ဟု အောက်မေ့မိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘူတာရုံမှ လူများအားကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ထိုင်၍ကြည့်နေပြီးနောက် ခြေဦးတည့်ရာလျှောက်၍ လာရာ တရုတ်များ လွန်စွာပေါများသည့်နေရာသို့ ရောက်၍လာလေ၏။ နောင်တွင် ကျွန်ုပ်သိရသည်မှာ ထိုနေရာသည် တရုတ်တန်းဟူ၍ ဖြစ်၏။

ကမ္ဘာအရပ်ရပ်၌ China Town ခေါ် တရုတ်တန်းများ ရှိကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်က မသိသေးပေ။ ကျွန်ုပ်သည် လသာလမ်းထိပ်၌ထိုင်၍ အမောဖြေရင်း များပြားလှသော တရုတ်ယောက်ျား၊ တရုတ်မိန်းမ၊ တရုတ်ကလေး၊

တရုတ်အဘိုးကြီးများနှင့် တည်ခင်းရောင်းချလျက်ရှိသော တရုတ်အစားအစာဆိုင်များကို ကြည့်၍ ရန်ကုန်မြို့ဆိုတာ ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေစ။ လမ်းမှား၍ တရုတ်ပြည်ကိုများ ရောက်ခဲ့လေပြီလား ဟူ၍ပင် မှတ်ထင်မိတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် အမောပြေထိုင်၍ လသာလမ်းထိပ်ရှိ တရုတ်ဘုံကျောင်းဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ တိုက်ရိုက်ကလေးများအောက်တွင် ခွေးခြေပုကလေးများဖြင့်ထိုင်၍ အနိပ်ခံလျက်ရှိကြသူနှင့် နှိပ်ပေးလျက်ရှိသော ကုလားအနိပ်သည် ခြောက်ဦးခန့်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူတို့အနီးသို့ သွားရောက်ကာ သူတို့နှိပ်ပုံကို ကြည့်ရှုလေ့လာပြီးလျှင် အခြားသော လမ်းတစ်ဖက်မှ ဆပ်ပြာရောင်းသောဆိုင်သို့ သွားရောက်၍ ထင်းရှူးသေတ္တာပုံးအလွတ်နှစ်ခုအား ခက်ခဲစွာငှားရမ်းပြီးလျှင် ထိုအနိပ်သည်များ အနီး၌ချကာ အနိပ်ခံမည့်သူကို စောင့်ဆိုင်းလေတော့သည်။

အနိပ်သည်များမှာ ခေါ်တောများ ဖြစ်ပေရာ ကျွန်ုပ်သည် ထင်းရှူးသေတ္တာနှစ်လုံးကို သူတို့အနီးသို့ သွားရောက်ချထား၍ အနိပ်ခံမည့်သူကို စောင့်မျှော်နေသည်ကို ကြည့်ရှုကာ သူတို့အချင်းချင်း ခေါ်တောစကားဖြင့် ပြောဆိုတိုင်ပင်ကြလေ၏။

ထိုစဉ်၍ အလွန်ဝသော တရုတ်ကြီးတစ်ဦးသည် အနိပ်ခံရန်အတွက် ထင်းရှူးသေတ္တာအလွတ်တစ်လုံးပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် စတင် နှိပ်နယ်ပေးလေ၏။ တရုတ်ကြီးမှာလည်း ကျွန်ုပ်နှိပ်ပေးသည်ကို ဇိမ်ယူ၍ မျက်စိမှိတ်ထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခြေသလုံးရိုးဘေးရှိ ဒူးလာကြောကိုလည်းကောင်း၊ ပေါင်တွင်းကြောကိုလည်းကောင်း ကောင်းစွာ နှိပ်ပေးရာ တရုတ်ကြီးသည် အကြိုက်တွေ့လျက် ရှိပေသည်။ အလုံးစုံသော အကြောကိုနှိပ်ပြီးသည့် အခါ၌ တရုတ်ကြီးက “အားကီးကောင်းလယ်” ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား ပိုက်ဆံတစ်မူး ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ လက်ဝါးတွင်းသို့ ရောက်ရှိသော ထိုပိုက်ဆံတစ်မူးအား ကျွန်ုပ်သည် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် စိန်စိန်းကြည့်မိလေ၏။ သိန်းပေါင်းများစွာ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော သူဌေးကြီးဖြစ်ရန်အတွက် ပထမဦးဆုံး ဝင်လာသည့် လာဘ်လာဘလည်း ဖြစ်ပေရာ ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းမြောက်လျက်ရှိပေသည်။ ထိုတစ်မူးမျှသော ငွေကြေးသည် သိန်းပေါင်းများစွာ ချမ်းသာသော သူဌေးကြီးဖြစ်ရန်အတွက် ပထမခြေလှမ်းဟုလည်း ဆိုနိုင်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့စိတ်ကူးနေစဉ်အတွင်း . . . ကျွန်ုပ်၏ လက်တွင်းမှ မူးစေ့ကလေးအား ခေါ်တောကုလားအနိပ်သည် တစ်ယောက်က ဆတ်ခနဲဆွဲ၍ ယူလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်လည်း ထိုကုလား၏ အကျိစအား ပြန်၍ဆွဲထားလိုက်မိ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်အား ကုလားအနိပ်သည်များ ဝိုင်းရံလျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ပထမဆုံးဝင်လာသော လာဘ်လာဘဖြစ်သည့် ပိုက်ဆံတစ်မူးအား ဗိုလ်ကျ၍ ကုလားအနိပ်သည်များက လှယူကြပေပြီ။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ထိုသူတို့သည် သူတို့၏ စီးပွားရေးအကွက်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခြင်းကို ကန့်ကွက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့်လည်း သိန်းပေါင်းများစွာ ချမ်းသာသော သူဌေးကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိရန်အတွက် ယခုရရှိသော မူးစေ့ကလေးမှာ တာထွက်၌ ရရှိသော ဆုလာဘ်ဖြစ်ပေရာ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပေ။

ထိုစဉ်၌ “မင်းကိုယ်တိုင်ရှာဖွေလို့ ရရှိထားတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မင်းကိုယ်တိုင် ကာကွယ်တတ်ရမယ်၊ ကာကွယ်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိရမယ်” ဟု မှာကြားလိုက်သော ကိုရင်ကြီး၏ စကားကို အမှတ်ရမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် ဝါးရင်းတုတ်ကြီးအား လက်၌ဆုပ်ကိုင်မိပြီး ပိုက်ဆံလှယူသွားသော ကုလား၏ ခေါင်းကိုလွှဲ၍ ရိုက်နှက်ပြီးသား ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကုလားတစ်ယောက်ကို ရိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်အား ဝိုင်းရံထားသော ကုလားများကိုပါ လိုက်လံရိုက်နှက်လေတော့၏။ ကုလားများမှာလည်း အစပထမ၌ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ဗိုလ်ကျ၍ ရမည်ဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ဝါးရင်းတုတ်ကြီး အချက်ကျကျ လှုပ်ရှားအသက်ဝင်လာသည့် အခါ၌ “ဘား . . . ဘား” ဟု အော်ဟစ်ကာ ထွက်၍ပြေးကြလေ၏။ ပိုက်ဆံလှယူသော ကုလားမှာမူ ဦးခေါင်းကို ကျကျနန အရိုက်ခံရသည်ဖြစ်ရာ နေရာ၌ပင် ပုံ၍လဲကျသွားလေ၏။ သူ၏ ခါးပိုက်အတွင်းမှ ကျပ်တန်တစ်ရွက်နှင့်အတူ ပိုက်ဆံအကြွေများ လမ်းပေါ်သို့ ပြန့်ကျဲကျကျကုန်လေ၏။ ထိုပိုက်ဆံတို့နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်၏မူးစေ့ကလေးမှာလည်း ရောနှော၍ပါသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုပိုက်ဆံအကြွေများ အနက်မှ ကျွန်ုပ်၏ မူးစေ့ကလေးကို ရှာဖွေလျက် ကောက်ယူလိုက်လေသည်။ ထိုမူးစေ့ကလေးကိုမူ ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာမှတ်မိပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုမူးစေ့ကလေး၏ ထောင့်၌ အနည်းငယ်ပုံ၍ နေသည်ကို ကျွန်ုပ်သတိပြုမိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ သတ္တိစမ်းချင်ရင် လာကြဦးလေကွာ”

ကျွန်ုပ်သည် ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကို မြှောက်၍ ဗိုလ်တောင်းလိုက်၏။ အဖြစ်အပျက် အသေးစိတ်ကို တွေ့မြင်ကြရသော လမ်းတစ်ဖက်မှ တရုတ်ဈေးသည်များ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပိုက်ဆံလှူသောကုလားအား ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ မူးစေကလေးကိုသာ ရွေးချယ်၍ ပြန်လည်ကောက်ယူလိုက်သည်ကိုလည်း ထိုတရုတ်ဈေးသည်များ အားလုံး မြင်တွေ့ ကြပေ၏။ ထိုအထဲတွင် ပါဝင်သော ပါးစပ်တစ်ခုလုံး ရွှေသွားများ ပြည့်အောင်စိုက်ထားသည့် တရုတ်ကြီးတစ်ဦးက . . .

“အားကိုး စပ်စိကောင်းတယ်” ဟု ကျွန်ုပ်၏ သတ္တိကောင်းခြင်းကို ချီးကျူးလိုက်လျှင် ကျန်သောတရုတ်ဈေးသည်များကလည်း ဝိုင်းဝန်းအားပေး ချီးကျူးကြလေ၏။

“ဟေ့ ကုလားတွေ မင်းတို့မှတ်ထားကြ၊ ဘကွန်း ဒီမှာအနှိပ်သည်လုပ်မယ်၊ ဒီလိုလာလုပ်ရင် ဒီဝါးရင်းတုတ်ကြီးနဲ့ ရိုက်မယ်၊ ကြားလား”

ကျွန်ုပ်သည် ကုလားအနှိပ်သည်တို့ ကြီးစိုးရာ လသာလမ်းဆုံ ကျောင်းကြီး၏ အရိပ်ကျသော ပလက်ဖောင်းအား ဝါးရင်းတုတ်ကြီးတစ်ချောင်းဖြင့် အောင်မြင်စွာ အာဏာသိမ်းယူ လိုက်လေတော့၏။

“ဘကွန်း ဒီမှာ အနှိပ်သည်လုပ်မယ်” ဟူ၍ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အမည်ကို ကြွေးကြော်လိုက်သည့် တစ်ခဏ၌ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး၌ ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထသွားသည့် တိုင်အောင် အားရခြင်း၊ ကျေနပ်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်မိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်အား ဆပ်ပြာထည့်သော ထင်းရှူးသေတ္တာ အလွတ်နှစ်လုံး ငှားလိုက်သည့် တရုတ်ဆိုင်မှ တရုတ်များကလည်း ကျွန်ုပ်၏ မဟုတ်မခံသောသတ္တိကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ထိုသေတ္တာနှစ်လုံးကို ကျွန်ုပ်အား အပိုင်စားပေးလိုက်လေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ငါကား နှစ်ရက်မျှပင် ရှိသေးသည့် အချိန်၌ ပိုက်ဆံတစ်မူးနှင့် ထင်းရှူးသေတ္တာ နှစ်လုံးကြီးများတောင် ပိုင်ဆိုင်နေပြီကောဟူ၍လည်း တွေးမိကာ ဝမ်းမြောက်မိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေရာ၌ ဆက်လက်၍ ထိုင်ကာ နှိပ်မည့်သူအား စောင့်စား၍နှိပ်ခဲ့ရာ ညနေငါးနာရီ ထိုးသည့်အချိန်၌ စုစုပေါင်း ငွေတစ်ကျပ်ခွဲ ရရှိခဲ့လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထင်းရှူးသေတ္တာနှစ်လုံးအား တရုတ်ဆိုင်၌ပင် ပြန်လည်၍ အပ်နှံကာ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်၍လာခဲ့သည်တွင် ကျွန်ုပ်လွန်စွာ ဖူးမြော်ချင်လှသော ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးဆီသို့ ကံအားလျော်စွာ ရောက်ရှိခဲ့လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရွှေများဝင်းအိလျက်ရှိသော စေတီတော်ကြီးကို တန့်တော်မူစေတီအနီးမှနေ၍ ဖူးမြော်ကာ မြို့ဘက်မှခံမှနေ၍ ရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ရာ အလှအယက် အော်ဟစ်၍ ရောင်းချလျက်ရှိသော ပန်းသည်များကို တွေ့ရာတွင် အားနာလှသဖြင့် ပန်းတစ်ပြားဖိုး ဝယ်ယူရလေ၏။ ထို့နောက်စာအုပ်များ ခင်း၍ ရောင်းသောဆိုင်၌ ခေတ္တ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုရာ စာအုပ်အမြောက်အမြားကို တွေ့ရသော်လည်း မည်သည့်စာအုပ်ကို ဝယ်ရမှန်း မသိသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် စာအုပ်ရောင်းသောသူအား မေးရလေ၏။

“ဒီမှာဗျ၊ သူဌေးဖြစ်တဲ့နည်းကို ရေးထားတဲ့ စာအုပ်များ မရှိဘူးလား”

စာအုပ်သည်က ကျွန်ုပ်အား မျက်လုံးပြူး ကြည့်လိုက်၏။ သူ၏ကြည့်ပုံမှာ တောတွင်းမှ ကျားတစ်ကောင် ရွှေတိဂုံဘုရားဖူးလာသည်ကို တွေ့ ရလျှင်ပင် ယခုပြူး၍ထားသော မျက်လုံးသည် ထပ်၍ပြူးစရာမကျန်အောင် ပြူးထား၍ ကြည့်သော အကြည့်မျိုးဖြစ်၏။ ထိုသူသည် စက္ကန့်အနည်းငယ်အထိ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ပြီးနောက် ...

“သူဌေးဖြစ်ချင်ရင် ဒီစာအုပ်ကိုဖတ်” ဟုဆိုကာ ဆပ်ပြာလုပ်နည်း၊ ခေါင်းလိမ်းဆီလုပ်နည်းများ ပါဝင်သော စာအုပ်ကို ကျွန်ုပ်ရှေ့သို့ ပစ်ချ၍ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုစာအုပ်ကို လှန်လှောကြည့်ရှုပြီးနောက် ...

“ဒါမလိုချင်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုသူသည် အကြံရကျပ်သည့်ပမာ ခေါင်းကုတ်၍ စဉ်းစားပြီးနောက် အခြားစာအုပ် ပေးပြန်လေ၏။

“မင်္ဂလာသုတ် အလင်းပြ ဆိုပါလားဗျ၊ ဘယ့်နှယ် သူဌေးဖြစ်နည်း ဟုတ်ရမှာတုန်း”

“ကြော် . . . ငါ့လူကလဲ ခက်ပါရဲ့၊ ဒီမှာကျုပ်ဖတ်ပြမယ်၊ နားထောင် အသေဝနာစ ဗာလနံ - လူမိုက်ဆိုရင် ရောင်သွေလွဲလို့ မမှီဝဲနဲ့ ကင်းအောင်နေ၊ ပဏ္ဍိတာနန္ဒသေဝနာ - ပညာရှိကို တူယှဉ်တွဲလို့ မှီဝဲဆည်းကပ်နည်းယူလေ၊ ကံ.... မတွေ့ဘူးလား၊ လူမိုက်နှင့် မပေါင်းနဲ့၊ ပညာရှိနှင့်ပေါင်းလို့ ဆိုထားတာ သူဌေးဖြစ်နည်း မဟုတ်လို့ ဘာတုံးဗျ”

စာအုပ်သည်သည် သူ၏ပြာနန်းနှမ်းနိုင်သော အသံလေးဖြင့် ကျွန်ုပ် မဝယ်ချင်ဝယ်ချင်အောင် ရှင်းပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဟုတ်ပေသားပဲဟု အောက်မေ့၍ ဝယ်တော့ဝယ်မည် ဘုရားတက်ပြီးမှ ဝယ်မည်ဟုဆိုကာ ဈေးဘယ်လောက်လဲဟု မေးရာ ထိုသူက ငါးမူးဟု ဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဈေးဆစ်သော်လည်း မလျှော့နိုင်ကြောင်းကို ကမ္ဘာစက္ကူဈေးနှုန်းများကို

ရွတ်ဆိုကိုးကား၍ ခုခံလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အပြန်မှဝယ်မည်ဟုဆိုကာ ဘုရားပေါ်သို့ ဆက်လက်၍တက်သွားရာ စောင်းတန်းအလယ်တွင်ရှိသော အခြားစာအုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ထိုမင်္ဂလာသုတ်အလင်းပြဆိုသည့် စာအုပ်ကို ထပ်မံတွေ့သဖြင့် ဈေးကိုမေးကြည့်ရာ တစ်ပဲမျှသာ ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ထပ်၍ဆစ်ရာ သုံးပြားနှင့် ထိုစာအုပ်ကို ရခဲ့လေ၏။

အကြောင်းဆိုက်၍ ထိုပထမစာအုပ်သည် အကြောင်းကို အနည်းငယ် ဖော်ပြရပေမည်။ ထိုစာအုပ်သည်၏ အမည်မှာ မောင်အောင်မြင့် ဟူ၍ဖြစ်ပြီး၊ နောင်ကျွန်ုပ် ကြီးပွားချမ်းသာသွားသည့် တိုင်အောင် လမ်းဘေး၌ စာအုပ်ဟောင်းကလေးများ ရောင်းချ၍ ဆင်းရဲနွမ်းပါးစွာ အသက်မွေးရသည်ကို ကျွန်ုပ်သတိပြုမိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စာအုပ်ဝယ်ပြီးနောက် ဘုရားပေါ်သို့တက်၍ ဘုရားဖူးပြီးလျှင် ရင်ပြင်တော်အနံ့အပြား လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီးနောက် ထမင်းစားရန်အတွက် ပြန်၍ဆင်းခဲ့ရာ အဆမတန် ဈေးတင်၍ရောင်းသော စာအုပ်သည်နှင့် တွေ့လျှင် စာအုပ်သည်က “ဟေ့လူ . . . ဝယ်မယ်ဆိုဗျ” ဟု လှမ်း၍မေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်က လွယ်အိတ်အတွင်းမှ စာအုပ်ကို ထုတ်၍ပြကာ “သုံးပြား” သာ ပေးခဲ့ရကြောင်း ပြောရာ ထိုစာအုပ်သည်မှာ အလိမ်ပေါ်သွားသည်ကို မရှက်သည့်အပြင် စပ်ဖြူမျက်နှာထားနှင့် “ခင်ဗျားကို မမိလဲ နောက်တစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ” ဟူ၍ ပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရွှေတိဂုံဘုရားမှ ဆင်းလာပြီးနောက် ကြားတောရလမ်းပေါ်ရှိ ဦးလေးကြီး ထမင်းဆိုင်၍ ထမင်းတစ်မူးဖိုး ဝယ်ယူစားသောက်ခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ကုန်စုံဆိုင်တစ်ခုသို့ဝင်ကာ ကျွန်ုပ်၏ မှန်အိမ်ကြီးအား ရေနံဆီတစ်ပြားဖိုးထည့်၍ ရွှေတိဂုံစေတီပေါ်သို့ ပြန်၍တက်ခဲ့ပြီးလျှင် အာရုံခံတန်ဆောင်းတစ်ခု အတွင်း၌ အိပ်စက်ရန် နေရာယူခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မအိပ်မီ၌ ကိုရင်ကြီးမှာကြားလိုက်သည့် အတိုင်း စာအုပ်တစ်အုပ် ကုန်သည်အထိ ဖတ်လေ၏။ စာဖတ်ပြီးသည့် အချိန်၌ အတော်ပင် ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်တော့မည်ဟု တုံးလုံးလှဲလိုက်ကာမှ ကျွန်ုပ် ရှာဖွေ၍ ရရှိခဲ့သော တစ်ကျပ်ကျော်မျှသော ငွေကြေးအတွက် စိတ်ပူပန်သဖြင့် လုံချည်၌ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ချည်နှောင်ရသေး၏။

ထို့ထက် ပထမဦးဆုံးရရှိသော လာဘ်ဦးဖြစ်သည့်အပြင် ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကို အသုံးပြု၍ တိုက်ခိုက်ကာ ပြန်လည်ရယူထားရသော မူးစေ့ အပုံကလေးအား ကျွန်ုပ်သည် မြတ်နိုးတွယ်တာ လွန်းသဖြင့် ညတွင်းချင်းပင် အပေါက်ကလေးဖောက်ကာ အဆိပ်ထည့်၍ထားသော ကြွတ်ကလေးနှင့်အတူ ဆွဲ၍ ထားလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ လက်စွဲတော် ဝါးရင်းတုတ်ကြီးအား ရင်ခွင်၌ထည့်၍ဖက်ကာ အိပ်စက်လေတော့သတည်း။

ကျွန်ုပ်နှင့် ချို၊ ခို၊ ချို၊ ခဲ၊ ခုံ၊ ခု၊ ခံ ဟူသော ဂါထာ

As for me, All I know is that I know nothing.

Socrates

ငါ ဘာမှ မသိ မတတ်သေးပါလား ဟု သိခြင်း သည်ပင်လျှင် ငါ့အား
ပညာရှိဖြစ်စေ၏။

ဆိုကရေးတီး

ကျွန်ုပ်သည် ညအခါ၌ ရွှေတိဂုံဘုရား၏ တနင်္ဂနွေထောင့်ရှိ အာရုံခံတန်ဆောင်း၌ အိပ်၍ နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လသာလမ်းသို့ ထွက်လာပြီးလျှင် အနိပ်သည် လုပ်လေ၏။ ခေါ်တောအနိပ်သည်များမှာ ကျွန်ုပ်၏ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးအား ကြောက်၏။ ရွံ့ရိုသေကြကုန်သည် ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်အား လုံးဝ အနှောင့်အယှက်မပြုတော့ပေ။

သုံးရက်မြောက်သောည၌ ကျွန်ုပ်အိပ်သော အာရုံခံတန်ဆောင်းတွင် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော ခြေသလုံးအိမ်တိုင်သမားတစ်ယောက် လာရောက်အိပ်လေ၏။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်စာဖတ်ချိန်၌ ကျွန်ုပ်အား မိတ်ဖွဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ မှန်အိမ်အလင်းရောင်၌ စာရွက်ကလေးတစ်ခုကို ထုတ်၍ . . . ဆီမန်း မန်းသကဲ့သို့ ကျက်မှတ်လေသည်။

ချို၊ ခို၊ ချို၊ ခဲ၊ ခုံ၊ ခု၊ ခံ
ချို၊ ခို၊ ချို၊ ခဲ၊ ခုံ၊ ခု၊ ခံ

ထိုသူကျက်သောစာမှာ အထက်ပါအတိုင်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း ဖတ်လက်စစာအုပ်အား ပိတ်၍ သူကျက်သော စာကို နားထောင်မိလေသည်။ စာ၏ အဓိပ္ပါယ်ကို စဉ်းစားသော်လည်း အဓိပ္ပါယ်လုံးဝမပေါ် သဖြင့် ကျွန်ုပ်က . . .

“မိတ်ဆွေ . . . ဘာစာတွေ ကျက်နေတာလဲ” ဟု မေးရာ သူက “ထမင်းစားရတဲ့ ဂါထာလေ၊ ဒီဂါထာကိုရရင် ကျုပ်တော့ ထမင်းစားရပြီ” ဟု ဆိုလေသည်။

“ဒီလို အစွမ်းထက်တဲ့ ဂါထာဆိုရင် ကျုပ်လဲ ကျက်ပါရစေဗျာ”

“ကူးပြီး ကျက်ချင်ရင်တော့ ကျက်ပေါ့ဗျာ” ဟု ဆိုကာ ထိုသူက ကျွန်ုပ်အား ဂါထာစာရွက်ကို ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် “မင်္ဂလာသုတ်” စာအုပ်၏ အဖုံးအတွင်း၌ ထိုဂါထာကို ကူးယူရလေ၏။ ထိုသူကပင် ဂါထာကူးရန်အတွက် ခဲတံအတိုလေး တစ်ချောင်းကို

ထုတ်၍ပေးလေသည်။

ထိုဂါထာမှာ ဂါထာဟု ဆိုသော်လည်း ဂါထာနှင့်မတူဘဲ အင်းကွက်များသဖွယ် အကွက်အကွက်များအတွင်း၌ စာများနှင့် ဂဏန်းများ ရေးထားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုဂါထာကို ကူးရေးပြီး၍ ကျက်ပုံကျက်နည်းကိုမေးရာ သူက နှစ်ခါသုံးခါမျှ ဆိုပြလေ၏။ ထိုဂါထာမှာ ဒေါင်လိုက်ကျက်ရသော ဂါထာဖြစ်လေ၏။ “ချီ၊ ခို၊ ချီ၊ ခဲ့၊ ခုံ၊ ခု၊ ခံ” ကဲ့သို့ အခြားစာတန်းများ၌ “ကြွ၊ ကဲ၊ ကဲ့၊ အံ၊ အု၊ အိ၊ အို” ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဆိုရခက်သော စာများကို အတန်းလိုက် ကျက်ရသည့်အပြင် အင်းကွက်များ အတွင်း၌ မပါဘဲ သတ်သတ်ထုတ်ထုတ်ရေးထားသော “စာပို” ဟု ဆိုသည့် “ဝိ၊ ပဲ၊ ကြံ၊ ကြံ၊ ခဲ၊ ရွဲ၊ ရွဲ” စသည့် စာများကိုလည်း ကျက်ရလေ၏။

ထိုဂါထာပိုင်ရှင်မှာ မောင်ဂေါ်လီဟု ခေါ်၏။ ရန်ကုန်ရောက်ပြီးမှ သိကျွမ်းရသော ကျွန်ုပ်၏ ပထမဆုံး မိတ်ဆွေဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် လသာလမ်းရှိ ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်ခွင်သို့သွားရာတွင် အကြံတစ်ခုရလေ၏။ ညစဉ် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်သည်ကား မှန်၏။ သို့ရာတွင် စာအုပ်၌ ဖတ်ရုံသက်သက် မဟုတ်ဘဲ မှတ်သားထားရန်များ ပါရှိတတ်လေ၏။ ထိုသို့ မှတ်သားထားရန် အချက်များကိုလည်း တစ်ထိုင်တည်းနှင့် မှတ်ရန်မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ခဲတံတစ်ချောင်းဝယ်ယူကာ မှတ်သင့်မှတ်ရာများကို ရေးမှတ်ထားလျှင် ကောင်းပေမည် သဘောထားရသည့်အလျောက် ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ခဲတံတစ်ချောင်းကို ဝယ်ယူဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အနိပ်ခံမည့်သူ မလာသေးသည့်အခါ၌ ဖတ်စရာ စာအုပ်သုံးအုပ်ကို ဖတ်လျက်လည်းကောင်း၊ ကျက်စရာရှိလျှင် ကျက်လျက်လည်းကောင်း နေပြီးလျှင် အနိပ်ခံမည့်သူ လာသည့်အခါ၌ စာအုပ်ကို ကျွန်ုပ်၏ ရွက်ဖျင်လွယ်အိတ်အတွင်းသို့ ထည့်ထားကာ နှိပ်ရလေ၏။

ဂါထာစာရွက်ရပြီး သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် ဂါထာ၌ပါသော စာများအားလုံးကို အမြီးပြန်ခေါင်းပြန် အလွတ်ရနေပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဂါထာတန်ခိုးကြောင့် ထမင်းငတ်ခြင်းမရှိနိုင်ဟု အပြီးအပိုင် ယုံကြည်မိလေ၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ ကျွန်ုပ်သည် အလုပ်သိမ်း၍ ပြန်ခဲ့ရာ၌ အခါတိုင်းပြန်သည့် လမ်းအတိုင်းမပြန်ဘဲ ကုန်စိမ်းတန်းဘက်မှ ကွေ့ပတ်ကာ လျှောက်လာခဲ့ရာတွင် အလူးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့အရောက်၌ အနာအဆာပါသော အလူးများကို မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် ဇယ့်ခတ်သကဲ့သို့ မြန်ဆန်လှသောလက်များဖြင့် ရွေး၍ ရွေး၍ ပစ်နေရာ အလူးအပုပ်တစ်လုံးသည် ကျွန်ုပ်၏ ဗိုက်သို့ လာရောက်၍ ထိမှန်လေ၏။ မိန်းကလေးများမှာ ကျွန်ုပ်အား တောင်းပန်ဖော်မျှမကြဘဲ လှောင်မြှောင်သကဲ့သို့ ရယ်မောကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ထိုမိန်းကလေးများအား စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဘဲ ကျွန်ုပ်အား ထိမှန်သည့် အလူးကိုသာလျှင် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကောက်ယူကြည့်မိရာ ထမင်းမငတ်သော ဂါထာ၏ အစွမ်းကို သိရလေတော့၏။

ကုန်စိမ်းတန်းဆိုင်များမှ လွင့်ပစ်သော အလူးများမှာ အပုပ်အနာ ပါသည်ဆိုသော်လည်း ထိပ်နားလောက်တွင်သာ ပါရှိလေရာ အနာပါသောနေရာအား လှီးထုတ်ပစ်လျှင် ကျန်အပိုင်းမှာ ကောင်းစွာစားနိုင်သော အခြေအနေ ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အလူးများနှင့် အခြားသော ကြက်သွန်၊ ငရုတ်တို့ကိုသာမက လက်ဖက်ထုတ်များ၏ ထိပ်ပိုင်းများကိုလည်း ဆိုင်များမှ လှီးဖြတ်၍ ပစ်သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ကောက်ယူလာပြီးလျှင် ကန်တော်ကြီးစောင်း၌ ရေချိုးရင်း အနာပါသော အလူးများကို သံပတ်ပြားကို သွေးထားသောစားဖြင့် လှီးဖြတ်ဆေးကြော၍ အိုးတစ်လုံးနှင့် ရောနှောပြုတ်ကာ စားသောက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့မှစ၍ ထမင်းမိုး လုံးဝမကုန်တော့ဘဲ ကုန်စိမ်းတန်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ ရိက္ခာရှိဒေါင်ကြီး သဖွယ် ဖြစ်လေတော့၏။

နောင်အခါ ကျွန်ုပ်သည် အကြံရသဖြင့် သိမ်ကြီးဈေး၊ ကုန်ဈေးတန်း၊ ကမ်းနားဈေးတို့မှ အလူး၊ ကြက်သွန်၊ ငါးခြောက်ခေါင်းပိုင်း၊ လက်ဖက်ထုပ်၏ ထိပ်နှစ်ဘက်မှ လက်ဖက်တို့ကို နေ့စဉ်ကောက်ယူကာ နှစ်တင်းဝင်တောင်းဖြင့် ပြည့်လှနီးပါးတိုင်အောင် ရလေ၏။ ထိုပစ္စည်းများအား ၃၈ လမ်းဈေးအနီး၌ အပုံကလေးများ ပြုလုပ်၍ ညနေတိုင်း ရောင်းချရာ မရှိဆင်းရဲသော အိမ်ထောင်ရှင်မများသည် ဈေးပေါပေါနှင့် များများရသည်ဟု ဆိုကာ ဝယ်ယူကြလေ၏။ ထိုအထဲတွင် ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားများလည်း ပါဝင်လေသည်။ ထိုရောင်းရငွေမှာ တစ်နေ့လုံး ကျွန်ုပ် အနိပ်သည်လုပ်၍ ရသော ဝင်ငွေထက်ပင် ပိုသေးတော့၏။

ထိုမှ တစ်ဆင့်တက်၍ ကြံပြန်ရာ ညနေဈေး၌လည်း ရောင်းချသည့်အပြင် ဒန်အိုးကြီးတစ်လုံး ဝယ်ယူ၍ ရသမျှသော အသီးအရွက်တို့နှင့် ငါးခြောက်ရိုးတို့အား ရောနှောထည့်ပြီးလျှင် ဂေါ်ရင်ဂျီမဆလားနိုင်နိုင်နှင့် ချက်ပြုတ်လေရာ လွန်စွာမွှေးကြိုင်၍ အနံ့ကို ရှုမိရုံမျှဖြင့် ထမင်းဆာ၍ လာသည့်တိုင်အောင် ကောင်းမွန်လှသော ကုလားဟင်းကို ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကုလားဟင်းအိုးကို ဆိုင်းထမ်းဖြင့်ထမ်းကာ လက်တစ်ဖက်၌ မှန်အိမ်၊ လက်တစ်ဖက်၌ ဝါးရင်းတုတ်ကို ကိုင်လျက် ညအခါများ၌ တာမွေ၊ ကျောက်မြောင်း၊ ကျားကွက်သစ်၊ ရေကျော်၊ ပုဇွန်တောင် စသော ရပ်ကွက်များအတွင်းသို့ “ကုလားဟင်း ရမယ်နော်” ဟု အော်ဟစ်၍ ရောင်းချရာ ညဉ့်လယ်စာ စားသော ကာလသားများ၊ ဟင်းချက်ရန် အချိန်မရသောလက်လုပ်လက်စားများနှင့် အိမ်တွင်ချက်သောဟင်းကို ခံတွင်းမတွေ့ တတ်သောသူများက ကျကျနန အားပေးကြသည် ဖြစ်သဖြင့် တစ်ညတစ်ည ကုလားဟင်းအိုးကြီး နှစ်အိုးသည် တက်တက် ပြောင်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ အိုးကြီးများမှာ တရုတ်မှလာသော အချို့အိမ်များ၌ ငါးပိရည်ပန်းကန်အဖြစ် အသုံးပြုသော ပန်းကန်အပြားကလေးနှင့် ခွက်ရေ ငါးဆယ်ကျော်ဆုံ၏။ နှစ်အိုးဖြစ်ခြင်းကြောင့် ခွက်ရေတစ်ရာကျော်ဆုံလေရာ ထိုခွက်ကလေးတစ်ခုအား နှစ်ပြားရောင်းသည် ဖြစ်ပြီး၊ အရင်းဆို၍ ဂေါ်ရင်ဂျီမဆလော တစ်ပြားဖိုးသာကုန်ကျပေရာ ညစဉ်ညတိုင်း သုံးကျပ်ကျော်ကျော် လေးကျပ်နီးပါး မြတ်စွန်းလေတော့၏။

နေ့စဉ် အနှိပ်သည်လုပ်၍ ရရှိသောငွေမှာ နှစ်ကျပ်ကျော်မျှ ရရှိပြီး၊ ညဈေး၌ အာလူးတစ်ခြမ်းပဲနှင့် ကြက်သွန်တစ်ခြမ်းပဲများ ရောင်းချရာ၌လည်း လေးကျပ်ခန့် ပုံမှန်ရရှိသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏ နေ့စဉ်ဝင်ငွေမှာ တစ်ဆယ်ကျော်ဟူ၏။

မှတ်ချက်။ ။ ဘကွန်းသည် နေ့စဉ် ဝင်ငွေ ၁၀ ကျပ် ရရှိသည် ဆိုရာ၌ ယခုခေတ်အနေဖြင့် လွန်စွာနည်း၍နေမည်ဖြစ်သော်လည်း ထိုခေတ်အခါက ဗြိတိသျှ ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားကိုမှ ၁၃ ကျပ်မျှသာ ပေးရ၏။ ရုံး၌စာရေးကြီး လုပ်လျှင်လည်းကောင်း၊ စစ်တပ်၌ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် လုပ်လျှင်လည်းကောင်း လခမှာ ၃၀ မျှသာ ရသော ခေတ်ဖြစ်ရာ ဘကွန်း၏ နေ့စဉ်ဝင်ငွေကို နှိုင်းချိန်သင့်ပေသည်။ ထို့အပြင် သိမ်ကြီးဈေးနှင့် ကုန်ဈေးတန်းများမှ အနာပါ၍ လွင့်ပစ်သော အာလူး၊ ကြက်သွန်တို့အား ယခုကဲ့သို့ကောက်၍ ရောင်းချရန်အတွက် မြန်မာအမျိုးသားများအား ပဲရောက် ဦးဆန်နီ ဆိုသော စီးပွားရေး လမ်းပြ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက စာအုပ်ဖြင့် တစ်မျိုး၊ဟောပြောခြင်းဖြင့် တစ်ဖုံ နှိုးဆော်ခဲ့ဖူးလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သုံးလပြည့်သောအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ အိတ်ကြီးအတွင်း၌ ငွေတစ်ထောင်စုမိလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ စာအုပ်ပေါင်းတစ်ရာခန့်ကိုလည်း ဖတ်ရှုပြီး ဖြစ်နေ၏။ ဖတ်ပြီးသော စာအုပ်များအနက် ဆရာကြီးပီမိုးနင်း၏ တကယ့်လူ၊ လောကီလမ်းညွှန်၊ ကြီးပွားချမ်းသာ စိတ်ပညာ၊ အရင်းမစိုက် လှေထိုးလိုက်၊ မြို့မမောင်၏ သူဌေးဖြစ်နည်း စာအုပ်များ အပါအဝင် လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီး၏ ခင်မြင့်ကြီးကဲ့သို့သော ဝတ္ထုများမှ အစ မင်းသားဆို၊ မင်းသမီးငို၊ လူပြက်ပြော စသည့် ရေးဟန်များဖြင့် ရေးသားထားသော ‘ရှင်မွေးလွန်းနှင့် မင်းနန္ဒာ’ ဝတ္ထုမျိုးပါ ပါဝင်လေရာ စာဆိုလျှင်ပြီးရော သဘောနှင့် ဖတ်ရှုခဲ့ခြင်းကြောင့် စာဘက်မှ ဗဟုသုတ အတော်အတန်ရှိပြီဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

စုမိသောငွေနှင့် စုမိသော ဗဟုသုတတို့၏ ခြားနားခြင်းမှာ ငွေမှာမူကား တစ်ထောင်ရပြီဟု လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြနိုင်သော်လည်း ဗဟုသုတမှာမူကား ထိုသို့ပြနိုင်သော အရာမဟုတ်သဖြင့် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မပြနိုင်သော်လည်း နောင်အခါ၌ သူဌေးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာရန်အတွက် များစွာ အထောက်အကူပြုကြောင်းကို တကယ်ဆင်းရဲသော အဖြစ်မှ သူဌေးကြီးဖြစ်သည်အထိ ကြိုးစားဖူးသူတိုင်း သဘောပေါက်ပေလိမ့်မည်။

တစ်ညသ၌ ကျွန်ုပ်သည် အခါတိုင်းကဲ့သို့ ကုလားဟင်းအိုးကြီး နှစ်အိုးကို ထမ်း၍ ရေကျော်ဘက်မှ စတင်၍ရောင်းချလာရာ ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားအနီးသို့ရောက်လျှင် ရထားသံလမ်းပေါ်၌ ထိုင်လျက်ရှိသော ကုလားဒိန်နှစ်ဦးနှင့် မြန်မာနှစ်ဦးက ခေါ်ယူ၍ ကျွန်ုပ်၏ ဟင်းများကို အသားလွတ် (ထမင်းမပါ) မြန်ယုက်စွာ သောက်ကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်က ပိုက်ဆံတောင်းရာ ကုလားဒိန်နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က . . .

“ဒီဟင်းက ဘာဟင်းလဲ” ဟုမေးရာ ကျွန်ုပ်က . . .

“ကုလားဟင်း” ဟု ပြန်ဖြေလျှင် . . .

“ကုလားဟင်းဆိုတော့ . . . ကုလားစားတာ ပိုက်ဆံပေးဖို့ မလိုဘူး” ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံတောင်းပန်၍ ပိုက်ဆံတောင်းသော်လည်း မပေးသည့် အပြင် မြန်မာနှစ်ယောက်က . . .

“ဟေ့ကောင် မြန်မြန်သွား ပိုက်ဆံတော့မရဘူး၊ လက်သီးပဲ ရမယ်” ဟူ၍ပင် ခြိမ်းခြောက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုမြန်မာနှစ်ယောက်အတွက် လွန်စွာ ဝမ်းနည်းမိပေသည်။ ရိုးသားစွာ ဈေးရောင်းစားသော မြန်မာတစ်ဦးအား ကုလားများက အနိုင်ကျင့်သည်ကို ဝင်ရောက်ဟန့်တားရကောင်းမှန်း မသိသည့် အပြင် ကုလားများဘက်မှနေ၍ ကျွန်ုပ်အား “လက်သီးပဲရမယ်” ဟူ၍ ခြိမ်းခြောက်နိုင်လောက်အောင် လူမျိုးပေါ်၌ ချစ်ခင်သော စိတ်ဓာတ်ခေါင်းပါးလှသည့် ထိုမြန်မာနှစ်ဦးအား ကျွန်ုပ်သည် ရွံလည်း ရွံရှာမိလေ၏။

“ဟေ့ကောင် . . . မင်း ကောင်းကောင်း မှတ်ထား၊ ဒီဘက်မှာ ဈေးရောင်းချင်ရင် နေ့တိုင်း ငါတို့ကို ဝင်ပြီးကျွေးရမယ်၊ မကျွေးဘူးဆိုရင် ပုဇွန်တောင် ရေကျော်မှာ မင်းကိုရောင်းခွင့် မပေးဘူး . . . ကြားလား”

စုတ်ချွန်းချွန်းနိုင်လှသော ကုလားဒိန် ကုလားက သူ့ကိုယ်တိုင် ဘုရင်အဖြစ်ဖြင့် အုပ်ချုပ်နေသော တိုင်းပြည်ကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ လွတ်လပ်စွာ ဈေးရောင်းခြင်းကို အမိန့်ထုတ်၍ ဟန့်တားလျက်ရှိ၏။ ကုလားဟင်းလေးခွက်ကို အခွန်ဘဏ္ဍာ မဆက်ပါက ဈေးမရောင်းရ ဟူသော သူ၏ တစ်ချက်လွတ် အမိန့်အား လွန်စွာပွဲကျသွားသော “မြန်မာပျက်” နှစ်ယောက်က လက်ဆုပ်လက်ဝါးတီး၍ ရယ်မောကြလေ၏။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကုလားဒိန်နှစ်ဦးထက် မြန်မာပျက်နှစ်ဦးအား ပို၍ဒေါသဖြစ်မိလေသည်။ ထိုအချိန်၌ “မင်းသူဌေးဖြစ်ဖို့ နှောင့်နှေးအောင်လုပ်တဲ့ အကောင်တွေကို ကာကွယ်ဖို့ ဟောဒီဝါးရင်းတုတ်ကြီးကိုလည်း ယူသွားဦး” ဟု ဆိုကာ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးပေးလိုက်သော ကိုရင်ကြီးအား သွားရောက်မြင်ယောင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့သည် မြန်မာပျက်နှစ်ဦးနှင့် ကုလားဒိန်တို့အား ဝါးရင်းတုတ်နှင့် လှိုမ့်၍ တွယ်လေတော့၏။

ပျော့ညံ့သော ယောက်ျားဖျင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ ဝါးရင်းတုတ်ဒဏ်ကြောင့် အတုံးအရုံး လဲကျလေ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဒီတုတ်ကြီးကို နမ်းထားကြဦး” ဟု ဆိုကာ သူတို့၏ နှာခေါင်းအနီးသို့ တုတ်ကြီးကို ကပ်၍ကပ်၍ ပေးပြီးနောက် . . .

“ဘကွန်း ဒီမှာဈေးရောင်းမယ်၊ နှောင့်ယှက်ရင် သည့်ထက်နာမယ် . . . ကြားလား”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကုလားဒိန်၏ အိတ်တွင်းမှ ပိုက်ဆံအကြွေများကို နှိုက်ယူပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ရသင့်သော ဟင်းမိုးငွေကို ယူကာ ကျန်သော ပိုက်ဆံများဖြင့် ထိုကုလား၏ မျက်နှာဆီသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေကျော်မီးရထားလမ်း ဇလီဖားတုံးများကို နင်း၍ အောင်မြင်သော သေနာပတိကြီး၏ ခြေလှမ်းဖြင့် တစ်လှမ်းချင်းလှမ်း၍ ထွက်လာခဲ့ပေသည်။ နောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည်ရသင့်မှာ ကျွန်ုပ်ရိုက်ခဲ့သောသူများမှာ နာမည်ကြီး ပုဇွန်တောင် လူမိုက်တစ်ဦး၏ တပည့်များ ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုည၌ စာဖတ်ပြီး မအိပ်မိ၌ နဖူးပေါ်လက်တင်၍ စဉ်းစားမိသည်မှာ လူတို့သည် ခေါင်းငုံ့ခံမည်ဟု ယူဆရသူများအား စော်ကားပုံကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ထိုသူတို့အား ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် ရိုက်နှက်ရခြင်းသည် လေးနက်သော ဆောင်ရွက်ချက်တစ်ခု ဖြစ်၏။ အနိုင်ကျင့်လာသူတို့အား စကားဖြင့် ဖျောင်းဖျ၍ မရ။ ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် “ချ” မှ ရကြောင်းကိုလည်း ကောင်းစွာသဘောပေါက် သွားပြီ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မှတ်စုစာအုပ်ကို ဖွင့်၍ ခဲတံဖြင့် အောက်ပါစာကို ရေးသားထားလိုက်မိပေ၏။

ကျူးကျော်စော်ကားသူအား ဖျောင်းဖျ ပြောဆိုခြင်းသည် အချည်းနှီးဖြစ်၏။
ထိုသူတို့အား မိမိရရ ရိုက်နှက်လိုက်ခြင်းသည်သာလျှင် အကောင်းဆုံးထွက်ပေါက်
ဖြစ်ပေသည်။

ပုဇွားဘကွန်း

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုစာကိုရေးပြီးနောက် အိပ်မည်ပြုသည့်အခါ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏ ခြေကိုကိုင်၍ “မောင်ဘကွန်း” ဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်အား ထမင်းစားရသော ဂါထာကို ပေးသွားသည့် မောင်ဂေါ်လီဆိုသူ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ ရ၏။

မောင်ဂေါ်လီသည် အာရုံခံတန်ဆောင်း၌ လာရောက်မအိပ်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။

“ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ ဖို့ရှိလို့ လာတာဗျ . . . မနက်ကျရင် မောင်ဘကွန်း အလုပ်ရမယ်၊ ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ”

“ကျုပ်တော့ဖြင့် မောင်ဂေါ်လီပေးတဲ့ ဂါထာကြောင့် အတော်ပဲ ဟန်ကျနေတယ်ဗျို့၊ မနက်တိုင်း ညတိုင်း အဲဒီဂါထာကို ရွတ်ပါဗျာ”

ကျွန်ုပ်၏ စကားကို ကြားရလျှင် မောင်ဂေါ်လီသည် မျက်လုံးပြူး၍ ကျွန်ုပ်အား အံ့ဩစွာ ကြည့်လေ၏။

“မောင်ဘကွန်းက တယ်ပြီး ရိုးတာကိုးဗျ၊ ခင်ဗျားက တကယ့်ကို ဂါထာမှတ်နေတာကိုး၊ ကျုပ်ကနောက်ပြီး ပြောလိုက်တာ . . .”

“အဲဒါ ဂါထာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ . . . အဲဒါ စာပုံနှိပ်စက်မှာသုံးတဲ့ ခဲစာလုံးပုံစံခွက်ရဲ့ အမှတ်အသားတွေဗျ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ထမင်းစားရတဲ့ ဂါထာလို့ ပြောတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီပုံစံခွက်ကို အလွတ်ရရင် ကျုပ်က ပုံနှိပ်စက်မှာ စာစီအလုပ်ရမှာ”

ဆိုတော့ ထမင်းမငတ်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“ကျုပ်ဖြင့် မသိပေါင်ဗျာ၊ တကယ့်ဂါထာမှတ်လို့ မနက်တိုင်း ရွတ်လိုက်ရတာ၊ ချို၊ ခို၊ ချို၊ ခဲ၊ ခုံ၊ ခု၊ ခံ ဆိုတဲ့ အသံချင်းကို မိုးမွန်နေတာပဲ၊ ပိုပြီးစွမ်းအောင် ကျုပ်က ရှေ့မှာ ဥံတွေ ဘာတွေခံပြီး ရွတ်တာဗျ၊ ဟား . . . ဟား”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ရွတ်ထားတာ မှားတော့မမှားပေဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့ပုံနှိပ်တိုက်မှာ စာစီသမားလိုနေလို့ ခင်ဗျားကို လာခေါ်တာ၊ ခင်ဗျားက အခုလို အလွတ်ရနေတော့ ပိုပြီးလွယ်တာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်အတွက် သတိတရ အလုပ်ရစေရန် လာရောက်ခေါ်ဖော်ရသော မောင်ဂေါ်လီအား နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်စားရန် အတွက် ချန်ထားသော ကုလားဟင်းတစ်ခွက်နှင့် ထမင်းကျွေး၍ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးတော့၏။

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်ဂေါ်လီတို့သည် ညဉ့်နက်သည့်တိုင် စကားပြော၍ နေကြ၏။ မောင်ဂေါ်လီက သူ၏ စာစီအလုပ်၌ ကြုံတွေ့ရသော အဖြစ်အပျက်တို့ကို ပြောပြလေ၏။ ထိုည၌ ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်ဂေါ်လီတို့သည် တစ်ဦးအကျိုးကို တစ်ဦးလိုလားသော အဆွေခင်ပွန်းများ အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြလေတော့၏။

* * * * *

ကျွန်ုပ် ပုဏ္ဏားဖြစ်ခြင်း

It is fortune, Not wisdom that rules man's life.

CICERO

လူတို့အား စိုးမိုးနေသည့် အရာသည် အသိဉာဏ်ဆိုသည့် အရာမဟုတ်ပေ။
ကံတရားဆိုသော အရာသာလျှင် ဖြစ်၏တည်း။

စီဇာရို

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် မောင်ဂေါ်လီနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားရာ ၂၉ လမ်း အတွင်းရှိ စာပုံနှိပ်တိုက် တစ်တိုက်သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။ ထိုပုံနှိပ်တိုက်မှာ “ရွှေနှင့်ဆီ တံဆိပ်” မျက်နှာချေနှင့် ပေါင်ဒါမှုန့်များရောင်းချရာမှ ကြီးပွားချမ်းသာလာသော ရာဟင်းဆိုသည့် ကုလားသူဌေးပိုင်သော ပုံနှိပ်တိုက် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုပုံနှိပ်တိုက်မှာ ငိုချင်းများပါသည့် “ဘို့မယ်တက်သား”၊ “ကျိုက်ထီးရိုးသမိုင်း”၊ “ပဋိကူးရာဝတ္ထု” စသော စာအုပ်မျိုးများကို ရိုက်နှိပ်လေ့ရှိ၏။

ပုကွကွ နှုတ်ခမ်းမွှေး ကျိုးတိုးကျဲတဲနှင့် ဖိုမင်ဆိုသူက ကျွန်ုပ်အား “စာစီတတ်သလား” ဟု မေးလေသည်။

“မစီတတ်ဘူး ခင်ဗျ”

“ဟေ့ကောင် . . . ဂေါ်လီ၊ မင့်လူက မစီတတ်ဘူး ဆိုပါကလား”

ဖိုမင်သည် မောင်ဂေါ်လီအား လှည့်၍ မေးလိုက်ရာ မောင်ဂေါ်လီက ပျာပျာသလဲဖြင့် . . .

“မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ တစ်ခါမှတော့ မစီဖူးတာ အမှန်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ စာခွက်ပုံစံတွေကို အလွတ်ရတယ်ခင်ဗျ”

“ရရင် ဆိုပြစမ်း”

ဖိုမင်က ကျွန်ုပ်အား ဆိုခိုင်းသော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ဘာကိုဆိုရမှန်း မသိသဖြင့် . . . ကြောင်၍ ကြည့်နေရာ မောင်ဂေါ်လီက . . .

“မောင်ဘကွန်း၊ ဟို ဂါထာ ဆိုပြလေဗျာ၊ ထမင်းစားရတဲ့ ဂါထာ” ဟု အစဖော်ပေးရာ ကျွန်ုပ်သည် ချို၊ ခို၊ ချို၊ ခဲ့၊ ခုံ၊ ခု၊ ခံ အပါအဝင် စာစီခွက်ပုံစံ၌ ပါရှိသော စာများ အားလုံးကို ဒေါင်ဒေါင်ပြေးရွတ်ဆိုလိုက်ရာ နှုတ်ခမ်းမွှေး ကျိုးတိုးကျဲတဲနှင့် ဖိုမင်က အူတက်မတက် ရယ်မောလေ၏။

“ငါလဲ ပုံနှိပ်တိုက်မှာ ဖိုမင်လုပ်လာတာ အနှစ် ၂၀ ကျော်ပါပြီ၊ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး၊ စာခွက်ပုံစံလဲ မင်းတို့လက်ထက်ကျမှပဲ ထမင်းစားတဲ့ ဂါထာရယ်လို့ကွာ” ဟု ဆိုကာ ရယ်မော၍ ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကိုပုတ်ပြီးလျှင် “စတိတ်” ဟုခေါ်သည့် ခဲစာတုံးများ ကောက်၍ ထည့်ကာ ကိုင်ရသော သံပေါင်ခွက်ကလေး ကိုင်နည်းကို သင်ပေး၍ ကိုင်စေပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အလွတ်ရသော စာများကို တစ်ခုစီဆိုစေ၍ ခဲစာလုံးတစ်ခုဆီအား “စတိတ်” အတွင်းသို့ သွင်းစေလေ၏။ သွင်းသည့်အခါ၌

မမှားစေရန် ခဲစာလုံးခါး၌ ရှိသော အထစ်ကလေးအား လက်မဖြင့် စမ်းမိစေရမည်ဟုလည်း မှာထား၏။ စတိတ်၌ အတန်းတစ်တန်းပြည့်သည့် အခါ၌ “ဆိုက်ကြေးပြား” ဟု ခေါ်သော ကြေးပြားကလေးဖြင့် ဖိထားစေ၏။

ကျွန်ုပ် စကောကံ၌ ပေးသော စာများအား ဖိုမင်သည် အတွဲလိုက်ထုတ်၍ ဘန်ချည်ကြိုးဖြင့် ပတ်လိုက်ပြီးလျှင် မင်များပေးလျက်ရှိသော အဝတ်လုံးကြီးဖြင့် ရိုက်ကာ ယင်းအပေါ်၌ စာရွက်လွတ်တစ်ရွက်အား ရေဆွတ်လျက် တင်ပြီး အပေါ်မှဖိချပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား စာရွက်ကို လှန်၍ ကြည့်စေလျှင် အောက်ပါစာကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရလေ၏။

“မောင်ဘကွန်း စာစီတတ်ပြီ၊ လုပ်ခတစ်ဝက် ငါ့ကိုပေးရင် မင်းကို အလုပ်ခန့်မယ်”

ကျွန်ုပ်၏ အမည်အား ပုံနှိပ်စာလုံးဖြင့် မြင်တွေ့လိုက်ရခြင်းအတွက် လွန်စွာ အံ့သြခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း ဖြစ်မိလေ၏။ သို့ရာတွင် ဖိုမင်က လုပ်ခတစ်ဝက်ပေးမှ အလုပ်ခန့်မည်ဆိုခြင်းအတွက် အနည်းငယ် စဉ်းစားရပေသည်။ သို့ရာတွင် လသာလမ်း၌ ဗရာနေဝါလား ခေါ် ကုလားအနိပ်သည်များနှင့် ရောနှော၍ အနိပ်သည်လုပ်ရခြင်းထက် စာစီအလုပ်သမားလုပ်ရခြင်းက ပို၍များကောင်းမည်လားဟူ၍ ချိန်ဆပြန်၏။

မောင်ဂေါ်လီသည် ကျွန်ုပ် ချိန်ဆနေမှန်း ရိပ်မိသဖြင့် . . .

“မောင်ဘကွန်းရယ် . . . လမ်းဘေးမှာ အနိပ်သည် လုပ်ရတာထက်တော့ ပိုပြီးစိပါတယ်၊ လုပ်စမ်းပါ” ဟု တိုက်တွန်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ခေါင်းညိတ်ခဲ့လေသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် စာစီခုံရှေ့၌ ခြေသလုံးသွေးတောင့်မတတ်ရပ်လျက် စာများကို စီရလေ၏။ ကျွန်ုပ်စီပြီးသောစာများအား “ဂယ်လီ” ခေါ် သည့် သံပြားပေါ်သို့ ရွှေ့၍တင်ထားရ၏။ ထိုဂယ်လီမှ စာများအားထင်စေရန် စက္ကူကိုရေဆွတ်၍ ပြုလုပ်ပြီးနောက် စာပုံနှိပ်တိုက် ရှေ့ရှိ စာပွဲခုံ အစုတ်တစ်လုံး၌ထိုင်၍ စာပြင်လျက်ရှိသော မျက်မှန်ထူထူ ခါးကုန်းကုန်းနှင့် စာပြင်ဆရာထံသို့ သွားရောက်ပေးရလေ၏။

စာပြင်ဆရာသည် ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ “ဂယ်လီ” ပုံများကို စစ်ဆေး၍ ပြင်ဆင်ပေးရလေသည်။ ယင်းကို “ဂယ်လီပရ” ဟု ခေါ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်မှတ်သားမိပါသည်။ ထိုသို့ “ဂယ်လီပရ” စစ်ဆေးပြီးသည်နှင့် အရှည်အတိုကို ပေတံနှင့်တိုင်း၍ စာစီခပေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် တစ်ကျပ်ရတိုင်း ဖိုမင်က ငါးမူးဖြတ်၍ယူပေသည်။

“ဂယ်လီပရ” ပြီးသည့်အခါ၌ ဖိုမင်သည် “ချိတ်ကွင်း” ဟုခေါ်သော သံပေါင်ကြီး အတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်တို့ စီထားသောခဲစာလုံးများကို ထည့်ကာ မျက်နှာဖွဲ့ လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပုံနှိပ်တိုက်၌ တစ်လခန့် အလုပ်လုပ်မိလျှင် ပုံနှိပ်ခြင်းလုပ်ငန်းအား အတော်အတန်ရိပ်စားမိလေ၏။ ကျွန်ုပ် ပထမဆုံးစီခဲ့ရသော စာအုပ်မှာ “တစ္ဆေတတ္ထဒီပနီ” ခေါ် ပါဠိပါဠိသားများ လွန်စွာများ၍ အစီရခက်သော တစ္ဆေစာအုပ် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုစာအုပ်ပြီးသည့်နောက်တွင် ထိုခေတ်က လူပြန်တော် ပညာရှိဟု ခေါ်လေ့ရှိကြသည့် ဘုန်းကြီးလူထွက်ဗေဒင်ဆရာကြီး တစ်ဦးက “ဗေဒသင်္ဂဟသင်္ခေပကျမ်း” ဟုဆိုသည့် ဗေဒင်စာအုပ်တစ်အုပ် လာ၍ ရိုက်လေသည်။

ထိုစာအုပ်အတွက် စာစီပေးရင်း ကျွန်ုပ်သည် “ဂယ်လီပရ” များအား အပြန်၌ ယူ၍သွားပြီးလျှင် ညအခါ၌ အချိန်ယူ၍ ဖတ်ရှု ကြည့်ခဲ့၏။ ဤနေရာတွင် စာစီစဉ်၌ ဖတ်ရှုပြီးပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် ထပ်မံဖတ်ရှုရသနည်းဟု မေးဖွယ်ရာရှိလေသည်။

စာစီသမားတို့သည် မည်မျှကောင်းသော ဝတ္ထုကိုဖြစ်စေ စာစီစဉ်၌ ဖတ်ရသော်လည်း အရသာ မတွေ့လှပါ။ မှတ်မိခြင်းလည်း မရှိတတ်ပါ။ တစ်လုံးစီ တစ်လုံးစီပေါ်၌ အာရုံရောက်နေရသဖြင့် အရသာခံ၍လည်း မရပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် “ဂယ်လီပရ” စာရွက်များအား ညအခါ၌ ထပ်၍ဖတ်ပြီးလျှင် ဗေဒင်တွက်ကိန်းများကို တွက်၍ ကြည့်မိလေ၏။

ဗေဒင်အချုပ် မဟာဘုတ်၊ ဖွင့်ထုတ်နည်းများစွာ

မူလကောစာ စားသတ္တာ၊ ကြွင်းရာဘင်္ဂ စ၍ချ

ဟူသော မဟာဘုတ်တိုင် ထူသည့် လင်္ကာနှင့်တကွ “အောင်လံထူ စစ်သူကြီးပွဲ” ဆိုသော စတုရန်းပြုလင်္ကာတို့ကို အလွတ်ကျက်မှတ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ကံဇာတာအခြေအနေကို စစ်ဆေးကြည့်မိလျှင် ကျွန်ုပ်သည် မရဏဗွားဖြစ်၍ နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုကြောင့် မရဏဗွားအတွက် ဟောရန် တေးထပ်လည်း ပါရှိ၍ ဖတ်ကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရပြန်၏။

ဂြိုဟ်အိမ်ခွင် မရဏ ဝင်လာ ကြံ့များစွာ
သံခဉ်က ဖျားနာသ ညှိ ၀၀၃၃၃ ခုံ၍
မွေးမိဘ ထိုနှစ်ဖြာမှာ ပိုရာပါ ကြုံအံ့တေ့
တစ်ဖုံမွေ့ ရင်ဖြင့် ဂုဏ်အံ့ ၆၆ ကင်းခင်
နှောင်ဖွဲ့ရာ အချုပ်ထဲမှာလ အဟုတ်ပရောက်တတ်လေအင်

သေ ဖြိုလို့ မြေကြီးစင်လျှင်
ရွှေထီးပင် မိုးကြွလိမ့်
မင်းရာဇာ ဖြစ်တတ်လေပါ
မဂုဏ်စခန်းသာလျှင် ဂုဏ်းပါ ဖြစ်ဦးမယ်ကွဲ့ လေး။

ကျွန်ုပ်အဖြစ်အပျက်နှင့် လွန်စွာတိုက်ဆိုင်သော အဟောဖြစ်လေသည်။ မိဘများကလည်း ဆုံးပါးတတ်သည်။ ငယ်စဉ်၌ ဒုက္ခရောက်တတ်သည်။ အဖမ်းခံရတတ်သည်တို့မှာ လိုက်၍ကြည့်သကဲ့သို့ မှန်၍နေ၏။ တစ်ဖန် တေးထပ်က ဆိုထားပြန်သည်မှာ ငယ်ငယ်က သေလျှင်သေ၊ မသေလျှင် ရွှေထီးဆောင်းပြီး အကြီးအကဲပင် ဖြစ်လိမ့်ဦးမည်ဟု ဟောထားရာ ကျွန်ုပ်၏ အကြံအစည်၊ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ကိုက်ညီလျက် ရှိပေသည်။ တစ်ခုသာလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် လွဲချော်ရန်ရှိ၏။ ထိုတစ်ခုကား သေသည့် အခါ၌ ရဟန်းဘဝဖြင့် သေရမည်ဟူသော အချက်ပင်ဖြစ်၏။

ထိုကြောင့်ကျွန်ုပ်သည် ထိုဗေဒင်စာအုပ်ကို စာစီခွဲစဉ်၌ မဟာဘုတ်တွက်နည်း၊ ထီးတံခွန်ရမရတွက်နည်း၊ ကျွဲပျောက်၊ နွားပျောက်တွက်နည်း၊ သုံးတန်ပေါ်နှိပ် တွက်နည်းတို့အား ညအခါ၌ လေ့လာ၍ ပုံနှိပ်တိုက်သို့ ရောက်သည့်အခါ မရှင်းလင်းသော အချက်ရှိပါက ထိုဗေဒင်ဆရာကြီးလာသည့် အခါ၌ အနားသို့ ယို့ယို့ကလေး ကပ်ကာ မေးရလေ၏။

ထိုဗေဒင်ဆရာကြီးမှာ ဗေဒင်စာအုပ်ကို ရိုက်၍ရောင်းချလိုသော်လည်း သူ၏ပညာကိုပေးရာ၌ တွန့်တိုင်းရှိပေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်က အနိပ်သည်ပီပီ ခြေသလုံးကြောကို နှိပ်နယ်ပေး၍ မေးမြန်းသည်ဖြစ်ရာ ထိုဆရာကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ အလိုကို မလွန်ဆန်နိုင်တော့ဘဲ မေးသမျှပြောရလေတော့၏။

ထိုဗေဒင်စာအုပ် အလုံးစုံ ရိုက်နှိပ်ပြီးစီးသွားသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် “ကြောင်ပုစွန်စား ကျွတ်ကျွတ်ဝါးသို့” ဟု ဆိုရလောက်အောင် ညက်ညက်ကြေ၍ နေပေပြီ။ စာအုပ်အတွင်း၌ ပါရှိသော အဟောတေးထပ်များ၊ အထိန်းသံပေါက်များကိုလည်း ထစ်ငေါ့ခြင်းမရှိဘဲ ရွတ်ဆိုနိုင်ပေပြီ။

ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အကြံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လေ၏။ စာစီသမားမလုပ်ဘဲ ဗေဒင်ဆရာ လုပ်ရလျှင် ပို၍ကောင်းလိမ့်မည် ဟုဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ရွှေတိဂုံဘုရား စောင်းတန်းရှိ ဗေဒင်ဆရာများအနီးသို့ သွားရောက်လေ့လာခဲ့ရာ အချို့သောဗေဒင်ဆရာများသည် တစ်ဆယ်၊ တစ်ဆယ့်ငါးကျပ်အထိ ရကြသည်ကို တွေ့ ရလေ၏။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ပုံနှိပ်တိုက်ရှိ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ စာစီသမားများကို သာမက စက်ဆရာပိုမင်တို့ပါမကျန် ဗေဒင်အလကားတွက်၍ ပေးခြင်းဖြင့် လေ့ကျင့်ခန်းယူရလေသည်။ ညအခါ၌ ကုလားဟင်းထွက်ရောင်းစဉ်၌လည်း ကျွန်ုပ်၏ ဖောက်သည်များကို တွက်ချက်၍ ပေးရပြန်၏။

အထက်ပါနည်းအတိုင်း တစ်လခန့် လေ့ကျင့်ပြီးနောက် ပိတ်ဖြူနှစ်ကိုက်ကို ဝယ်ယူ၍ “ဗေဒသင်္ဂဟ ဆရာကွန်း” ဟူသော စာကို ရေးလျက် ဘုရားစောင်းတန်းရှိ အခြားသောဗေဒင်ဆရာများ အနီးသို့ သွားရောက်ကာ ကျွန်ုပ်၏ ဗေဒင်ဆိုင်ဘုတ်ကို ချိတ်ဆွဲ၍ ဗေဒင်ဟောရန် ပြင်ဆင်လေတော့၏။

“ဒီမှာ မဟောရဘူး၊ အခုဖြုတ်ပစ်ပါ”

ကျွန်ုပ်သည် ဆိုင်းဘုတ်ကို ချိတ်ပြီး၍ ထိုင်မည်အလုပ်၌ ဆရာခပ်ဝဝတစ်ဦးက ကျွန်ုပ်အား အထက်ပါအတိုင်း လာ၍ပြောလေသည်။ ထိုဆရာကြီးနှင့် အတူ ပုဏ္ဏားဗေဒင်ဆရာနှစ်ဦးကလည်း သူတို့အနားတွင် မဟောရန် ကန့်ကွက်ပြောဆိုကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် ဗေဒင်မေးမည့်သူတစ်ဦး ဝင်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကျောက်သင်ပုန်းတစ်ချပ်နှင့် အကျအန တွက်၍ပေးနေစဉ်၌ပင် ပထမဆုံးလာ၍ ကန့်ကွက်သော ဗေဒင်ဆရာ ခပ်ဝဝသည် ကျွန်ုပ်၏ ဆိုင်းဘုတ်ကို ဆောင့်ဆွဲ၍ ဖြုတ်ပစ်လေတော့၏။ ဗေဒင်မေးသူလည်း အခြေအနေကို ရိပ်မိကာ ငွေတစ်မတ် ကျောက်ယာပေး၍ လစ်လေတော့သည်။

“ငါ့ဆိုင်းဘုတ်ကို ဘယ်ကောင် ဖြုတ်တာလဲကွ”

“ငါ ဖြုတ်တာကွ”

“ဖြုတ်တဲ့ကောင် ရိုက်တယ်ကွ”

ကျွန်ုပ်သည် ဝါးရင်းတုတ်ကိုဆွဲ၍ တစ်အားဝင်ရောက် ရိုက်နှက်လေတော့၏။ ပုဏ္ဏားဗေဒင်ဆရာများမှာမူ ယင်းတို့၏ ပစ္စည်းများကို ချထား၍ ထွက်ပြေးကြလေ၏။ မြန်မာဗေဒင်ဆရာမှာလည်း ကျွန်ုပ်၏ တုတ်ချက်ကြောင့် မသက်မသာနှင့် ကိုယ်လွတ်ရုန်းကာ ထွက်ပြေးလေလျှင် ကျွန်ုပ်သည် သူတို့ ဆိုင်းဘုတ်များကို ဖြုတ်ချ၍ ဆွဲဆုတ်ပစ်ခြင်း၊ ကျောက်သင်ပုန်း များအား ရိုက်ခွဲပစ်ခြင်းစသည့် အကြမ်းဖက်မှုများအား အရက်ကိုးမောင်းတိုက်ထားသော နာဠာဂီရိဆင်ကဲ့သို့ တရစပ်ပြုလုပ်လေတော့၏။ ပုဏ္ဏားဗေဒင်ဆရာများနှင့် ပန်းသည်များ၊ ပရိက္ခရာကုန်သည်များသည် မလှမ်းမကမ်းမှနေ၍ ကျွန်ုပ်အား အကဲခတ်ကာ ကြည့်၍ နေကြလေသည်။

“ဘကွန်း ဒီမှာ ဗေဒင်ဟောမယ်၊ နောင်ယုက်ရင် ဒီတုတ်ကြီးနဲ့တွေ့မယ်၊ ဒါပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားစောင်းတန်း ဗေဒင်ဆရာအုပ်စု၌ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကို အသုံးပြု၍ အောင်မြင်စွာ အာဏာသိမ်းလိုက် ရုံမျှမက “ဘကွန်း ဒီမှာဟောမယ်” ဟူ၍ပင် ကြွေးကြော်နိုင်ခဲ့လေတော့၏။

* * * * *

ကျွန်ုပ်သည် ပြုတ်ကျသွားသော ပိတ်ဆိုင်းဘုတ်အား ပြန်လည်ချိတ်ဆွဲပြီးနောက် မူလအတိုင်းပြန်လည်၍ ထိုင်လိုက်စဉ် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို မော်မကြည့်ဘဲနှင့် အရိပ်ကို အကြောင်းပြု၍ သိရလေ၏။ ထို့ကြောင့် အနီး၌ချထားသော ဝါးရင်းတုတ်ပေါ်သို့လက်ကိုတင်လိုက်ပြီးနောက် မော်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် အံ့အားသင့်ခြင်း၊ အားတက်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း စသော ဝေဒနာများ ဖြစ်၍ လာလေ၏။

“မင်းကလဲ ပုဏ္ဏားဘကွန်း ဖြစ်နေပြီကိုး . . . ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်းမှာတော့ နာမည်ကြီး လူမိုက်တစ်ယောက်ရှိတယ်ကွ။ ‘ပုဏ္ဏားဘကွန်း’ လို့ခေါ်တယ်။ မင်းကတော့ ပုဏ္ဏားဘကွန်းပေါ့ကွာ။ မင်းကတောင် ပုဏ္ဏား ပိုပြီးဆန်သေးတယ်။ ဗေဒင်ဟောတာကိုးကွ”

ကျွန်ုပ်၏ ဆရာ ကိုရင်ကြီးသည် အထက်ပါအတိုင်း ကရားရေသွန် ပြော၍ ဝင်လာလေ၏။

“ကိုရင်ကြီးထိုင်ပါ။ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေတာလဲ”

“ဟိုဘက်က ဗေဒင်ဆရာလာပြီး မင်းကို မောင်းထုတ်ကတည်းက ရောက်နေတာကွ။ မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲလို့ စောင့်ကြည့်နေတာ။ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကဖြင့် တယ်လဲ အဖိုးတန်ပါလား” ဟု ဆိုရာ . . . ကိုရင်ကြီးသည် သူ၏ ဝါသနာအတိုင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း သူနှင့်အတူရောနှော၍ ရယ်မိလေတော့ရာ စောစောက ညစ်နွမ်းလျက်ရှိသော စိတ်တို့သည် ကြည်လင်လျက် လာလေ၏။

ထို့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ဦး စကားပြောလျက်ရှိစဉ်၌ ဗေဒင်မေးမည့်သူတစ်ဦး ဝင်၍ လာသဖြင့် ကိုရင်ကြီးက ကျွန်ုပ်၏ အနီးသို့ကပ်၍ နေရာဖယ်ပေး၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ထိုသူ၏ မွေးသက္ကရာဇ် မွေးနေ့တို့ကို မေး၍ မဟာဘုတ်တိုင် ထူခြင်း သုံးတန်ပေါ်နှစ် တိုင်ထူခြင်းတို့ ပြုလုပ်လျက် ကျက်မှတ်ထားသော စာတို့ကို ရွတ်ဆို၍ စတင်ဟောပြောလေ၏။

**ရပ်ငှာနီ ဟိုအကွက်က၊ မာန်အမျက်တွေအံ့၊
ကြီးမြတ်သူ သင်္ဂဟ၊ မိန်းမက ပြီးစစ်နှင့်ကြုံ၊
ရာသီကုန်ချိန်လှမှ တရားမှချစ်ဆွေလင် ကွာရမြင်ကိန်း** လို့ ကျမ်းမှာဆိုထားတယ်။ ဒီတော့ဇာတာရှင်ဟာ မိန်းမနဲ့ကွဲဖို့ ဖြစ်နေပါလား”

“မှန်လိုက်လေ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ စကားများပြီး ထွက်လာတာ”

“မှန်ရမယ် . . . မှန်ရမယ်”

“ရာဟုသက်ရောက်ဆိုတော့ . . . ”

“ဆရာ . . . ဆရာ၊ ရှေ့ဆက်မဟောပါနဲ့ဦး၊ မိန်းမနဲ့ကွဲတာက ပြန်ပြီးပေါင်းရဖို့များ ရှိပါသလား”

“မရှိဘူးဗျ၊ ကျမ်းက ကွဲရမယ်လို့ ဆိုထားတော့ . . . ကွဲကို ကွဲရမှာ”

“မကွဲအောင် ယတြာလေးများ ချေလို့မရဘူးလား ဆရာ”

ကျွန်ုပ်သည် ဗေဒင်ဆရာလုပ်နေသော်လည်း ‘ယတြာ’ ဆိုသည့် စကားကိုမျှ မကြားဖူးပေ။ ထို့ကြောင့် . . .

“မရဘူးဗျ၊ ကွဲမှာပဲ” ဟု ဆိုလိုက်ရာ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်အား ပိုက်ဆံငါးမတ်ကို ဆောင်ကြီးအောင်ကြီးနှင့် ပေးကာနှုတ်မျှပင် မဆက်ဘဲ ထွက်၍သွားလေတော့၏။

ထိုအခါ၌ ကိုရင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ ကျောကို လက်နှင့်သပ်ရင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေတော့၏။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား။ ဒီလိုမပြောရဘူးကွ။ ယတြာချေလိုရပါတယ် ပြောရတယ်။ ဒါမှ ယတြာဖိုး ပိုက်ဆံထပ်ရတော့ မပေါ့ကွာ . . . တခြားဗေဒင်ဆရာတွေများ ယတြာမချေရင် ချက်ချင်းပဲ မြေမျိုတော့မလို၊ ကာလနာတိုက်ပြီး သေတော့မလို လာကြည့်တဲ့လူကို ခြိမ်းခြောက်ပြီး ငွေညစ်ကြတာကွ”

“ဟုတ်လား၊ တပည့်တော်ဖြင့် မသိပေါင်ဗျာ၊ ပြီးတော့ ယတြာချေတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား။ မင်းတော်တော်ညံ့သေးတဲ့ အကောင်ပဲ။ ကိစ္စမရှိဘူး၊ မင်းကို ငါသင်ပေးမယ်။ ဒီညမင်းနဲ့ ငါလိုက်ပြီး အိပ်မယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ကိုရင်ကြီးရောက်လာသည့်အတွက် ဝမ်းသာရုံမျှမက လွန်စွာလည်း အားတက်မိလေသည်။

ထိုနေ့ညက ကိုရင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ အာရုံခံတန်ဆောင်း၌ လိုက်၍ အိပ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးသည် မှန်အိမ်ကို အလယ်၌ ထွန်းညှိကာ စကားပြောကြလေ၏။

ကိုရင်ကြီးသည် တစ်ထုပ်လျှင် ခြောက်တိုင် ပါရှိသည့် “ခြောက်တိုင်ထုပ်” ဟုဆိုသော ဖယောင်းတိုင် တစ်ထုပ်ကို ဝယ်ယူခဲ့လေ၏။ ထိုဖယောင်းတိုင်မှာ တစ်ထုပ်လုံးယူပါမှ သုံးပဲမျှသာ ပေးရလေ၏။ ဖယောင်းတိုင်နှင့်အတူ ကိုရင်ကြီး ဝယ်၍လာသော အခြားပစ္စည်းမှာ ကျားတံဆိပ် ပရပ်ဆီပုလင်း အလွတ်များ၌ ထည့်၍ ရောင်းသော “ရွှေမင်” အမှုန့်တစ်ပုလင်း ဖြစ်၏။ ထိုရွှေမင်တစ်ပုလင်း၏ တန်ဖိုးမှာ တစ်ပဲမျှသာ ဖြစ်ရာ စုစုပေါင်း တစ်မတ်ကျလေ၏။

“ကြည့် . . . ဒီလိုလုပ်ရတယ်” ဟုဆိုကာ ကိုရင်ကြီးသည် ဖယောင်းတိုင်ပေါ်၌ သံချောင်းဖြင့် “နမောတဿ” ဟူသော စာများ၊ စ ဓ ဗ ဝ ဟူသော စာများကို ရေးခြစ်ပြီးလျှင် ဖယောင်းတိုင်အား မှန်အိမ်ဝ၌ အနည်းငယ်အပူပေးလေ၏။ ထိုနောက် ရွှေမင်မှုန့် အနည်းငယ်ကို ဝှမ်းစကလေးဖြင့် တို့၍ ဖယောင်းတိုင်အား ပွတ်၍ပေးလိုက်ရာ ဖယောင်းတိုင်သည် တကယ့်ကို ရွှေချထားသကဲ့သို့ ဝင်းလက်သွားလေ၏။

“နက်ဖြန်ကျရင် ငါ့ကို အကျီ ခဏ ငှားစမ်းကွာ။ မင်းကို ဗေဒင်ဟောပုံဟောနည်း၊ ယတြာဖယောင်းတိုင် ပေးပြီး ပိုက်ဆံယူပုံယူနည်းကို လက်တွေ့ သင်ပြပေးခဲ့မယ်” ဟု ဆိုလေ၏။

ကိုရင်ကြီးကား ပြောလျှင်ပြောသလို လုပ်တတ်သည့်အတိုင်း နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်ုပ် ဗေဒင်ဟောသည့် နေရာသို့ လိုက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏အကျီကို ယူ၍ဝတ်ကာ ဗေဒင်ဆရာ ဟန်ပန်ဖြင့် ထိုင်၍ ဗေဒင်မေးမည့်သူအား စောင့်မျှော်လေ၏။

“ငါ . . . ခွီး . . . ဗေဒင်ကြည့်မယ့်သူကို မျှော်ရတာကလဲ ဦးပုညရဲ့ ရကန်ထဲကလို ဖြစ်နေပြီကောကွ”

“ဦးပုည ရကန်က ဘယ်လိုများဆိုထားလို့လဲ ကိုရင်ကြီး”

“ဦးပုညက အဋ္ဌလင်္ဂ ဆိုတဲ့ ရကန်မှာ ‘ဂူဝမှာ တငတ်ငတ် ရုပ်ပုံစီစဉ်၊ သင်ပုန်းပြင် ၍ဗေဒင်ဆရာ လုပ်ကြံရှာသည်။ နီးဖျာအစုတ်နှင့် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်။ ပြုံးစိစိမေးလာမည့်သူ၊ လမ်းတူရူကို၊ မျက်ဖြူဆိုက်အောင် မျှော်ရရှာသည် . . .’ ရယ်လို့ ရေးထားတယ်ကွ။ အဲဒီရကန်ဟာ မင်းတို့လို ဟန်မကျတဲ့ ဗေဒင်ဆရာတွေကို သရော်ထားတာပဲ။ အခုလဲကွာ ကြည့်မယ့်သူကို မျှော်လိုက်ရတာ မျက်ဖြူကို ဆိုက်နေတာပဲ”

ကိုရင်ကြီးသည် စာပေနှစ်စပ်သည့်အလျောက် ရှားပါး၍ လူသိနည်းလှသော ဦးပုည၏ ရကန်ကိုရွတ်ပြရင်း ညည်းတွားလိုက်လေ၏။ ထိုစဉ်၌ပင် သက္ကလပ်ရင်ဖုံးအကျီ ပိုးခေါင်းပေါင်း၊ ဆိတ်ခွန်လိုချည်တို့ကို အချိုးကျစွာ ဝတ်စားထားသည့် လူတစ်ယောက်သည် ဆိုင်အတွင်းသို့ အကဲခတ်ပြီးနောက် ဝင်၍လာလေ၏။

“ဗေဒင်တစ်ခါကြည့်ရင် ဘယ်လောက်လဲဗျ”

“ငါးမတ်ပါ၊ မမှန်ရင် တစ်ပြားမှ မပေးနဲ့၊ အာမခံနဲ့ ဟောတဲ့ဆရာပါ”

ကိုရင်ကြီးက မှင်ကောင်းကောင်းဖြင့် ဖြေလိုက်လျှင် ထိုသူလည်းဝင်၍ ထိုင်လေ၏။ ကိုရင်ကြီးသည် ထိုသူ၏ မွေးနေ့၊ မွေးလ၊ မွေးရက်တို့ကို မေးမြန်း၍ ကျောက်သင်ပုန်း၌ တဒေါက်ဒေါက်တွက်ပြီးလျှင် . . .

“အဟမ်း . . . ဟမ်း . . . မြို့ဟမ်၊ ရာဇမတ္တန် ကျမ်းဂန်နဲ့အညီ ဟောလိုက်မယ်။ ဇာတာရှင်က နှယ်နှယ်ရရလူမှ မဟုတ်ပါပဲကလား။ စ န ယုဂ်ရတဲ့ ဇာတာပဲ။ ဧကန်မှချ သူဌေးကြီး ဖြစ်ရပေလိမ့်မယ်။ သို့သော်လဲ အခုအခါမှာတော့ ကုန်ရှုံးလို့ ကြွေးတင်၊ သံခြေကျင်းနဲ့ လက်ထိတ်ကို မြင်နေရပါကလား၊ ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ”

ကိုရင်ကြီးသည် တကျွတ်ကျွတ်နှင့် စုတ်သပ်ပြီးလျှင် ဗေဒင်မေးသူအား မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်လေသည်။ ဗေဒင်မေးသူသည် ကိုရင်ကြီးဟောလိုက်သည့် ဟောကွက်၌ အတော်ကလေး စိတ်ဝင်စား၍ သွားသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိပေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရယ်”

“မဟုတ်နဲ့ဦး၊ မဟုတ်နဲ့ဦး၊ ရွှေကလဲ မကြာသေးခင်ကလေးကပဲ ထွက်သွားရမယ်”

“မှန်လိုက်တာ ဆရာရယ်”

“အဲဒါတွေထက် အရေးကြီးတာကတော့ ချစ်သူကြင်စ၊ ဣတ္ထိယအတွက်လဲ ရတက်မအေး ဖြစ်ဖို့ရှိတယ်။ ကိုယ့်ဘက်ပါတော့မလိုနဲ့ လေယူရာတိမ်းသွားတတ်တယ်နော်၊ သတိထားဖို့၊ သတိထားဖို့”

“အောင်မလေးဗျာ၊ နတ်သိကြားကိုယ်တိုင် ဆင်းပြီးဟောရင်တောင် ဒီထက်ပိုပြီးမှန်ဖို့ မရှိတော့ပါဘူး”

“အနာသိရင် ဆေးရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ဇာတာရှင်မှာ လက်ထိတ်ကြီးချည် မြင်တယ်၊ ကုန်ရှုံးကြွေးတင်ဖို့ မြင်တယ်၊ သုံးတောင်ဝတ် မိန်းမတွေ အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ဖို့မြင်တယ်၊ ရွှေထွက်ကိန်းမြင်တယ်၊ ဒီတော့ အဲဒါတွေ သက်သာမသွားချင်ဘူးလား၊ ကောင်းမသွားချင်ဘူးလား”

ကိုရင်ကြီး၏ အသံနှင့် အမူအရာမှာ မယားငယ်ငယ်ကလေး ရထားသော အဘိုးကြီးက မယားကလေးအား မထိတထိ ကျီစယ်နေသည့် ဟန်မျိုးနှင့် လုံးဝတူညီ၍နေ၏။

“သက်သာချင်တာပေါ့ ဆရာရယ်၊ အမူကလဲ ဖြစ်မှာပါပဲ၊ ချစ်တီးဆီက အတိုးနဲ့ယူပြီး . . . စပါးတွေ ဝယ်လိုက်တာ၊ စတီးဘရာသားက စပါးဈေးကစားလိုက်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ရှိတဲ့ရွှေတွေလဲ ပြုတ်ပါပြီ ဆရာရယ်၊ ကြွေးဆပ်ဖို့ကလဲ အခက်ပါပဲ . . . ပြီးတော့”

“ပြီးတော့ . . . သူကြီး တူမလား၊ သမီးလား၊ ခယ်မလား နဲ့ကလဲ . . . ”

“ဟုတ်လိုက်လေ ဆရာရယ် . . . သူကြီးခယ်မပေါ့၊ သူကလဲ အစကတော့ ကျွန်တော့်ဘက် တိမ်းပါရဲ့ . . . အခုတော့ စပါး အဝယ်တော်ကြီးဘက်ကို ခပ်ပါပါ ဖြစ်နေတယ်”

“ကဲ . . . မိတ်ဆွေ၊ အဲဒါတွေ ထားလိုက်တော့၊ ဟောဒီ ဆေးဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းလိုက်၊ ရှေ့နှစ်လ၊ နတ်တော်လမှာ မုချ ပြန်ပြီး စီးပွားရေး၊ သုံးတောင်ဝတ် မိန်းမကိစ္စ အားလုံးအဆင်ပြေရမယ်၊ မပြေဘူးဆိုရင် ကျုပ်ဆီပြန်လာခဲ့၊ ဆေးဖယောင်းတိုင်ဖိုး နှစ်ဆပြန်ပြီး လျော်မယ်”

“အဲဒီ ဆေးဖယောင်းတိုင်ဖိုးက ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ ဆရာ”

“မများပါဘူး၊ ကြင်းကျေ၊ နဝင်းကျေ သုံးဆယ့်ခြောက်ကျပ်ပဲ ကျပါတယ်”

ထိုသူအား လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြန့်၍ ဆေးဖယောင်းတိုင်ကို ကိုင်ထားစေပြီးနောက် ကိုရင်ကြီးသည် လွန်စွာရှည်လျားသော ဆုပေးတစ်ခုကို ရွတ်ဆိုလေ၏။ ထိုသို့ရွတ်ဆိုပြီးသောအခါ၌

“ကဲ မိတ်ဆွေ၊ အခုပဲ ယူသွားပြီး ထွန်းပေတော့” ဟူသော စကားဖြင့် နှင်လိုက်ရာ . . . ထိုသူသည် ဆေးဖယောင်းတိုင်ဖိုး သုံးဆယ့်ခြောက်ကျပ်နှင့် ဗေဒင်ဟောခ ငါးမတ်၊ စုစုပေါင်း သုံးဆယ့်ခုနှစ်ကျပ် တစ်မတ်ကိုပေး၍ အရိုအသေပေးကာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဘကွန်းသည် အထူးပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လျက် ရှိပေသည်။ ငွေသုံးဆယ့်ခုနှစ်ကျပ် ဆိုသည်မှာ ထိုအချိန်က ဂျပဒါခေါ်သည့် စစ်ဗိုလ်တစ်ဦး၏ လခထက်ပင် ပို၍နေသည် ဖြစ်ရာ အကြီးအကျယ်ရလိုက်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

ကိုရင်ကြီးသည် အကျီ□ကိုချွတ်ပြီးနောက် သင်္ကန်းကို ရံလေ၏။

“ကဲ . . . ဘကွန်း၊ နမူနာတော့ လုပ်ပြပြီးပြီ၊ အဲဒီနည်းအတိုင်း ဆက်ပြီးလုပ်ပေတော့”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုရင်ကြီးရယ်၊ ဗေဒင်ဟောတာ မှန်လှချည်လား”

“ဘယ်လိုမှန်တာလဲကွ”

“ဟိုလူကို ဆန်စပါးလုပ်ငန်းလုပ်တဲ့လူ ဖြစ်မယ်လို့ဟောခဲ့တာလေ”

“ဒါက လွယ်ပါတယ်ကွ . . . သတ္တလုပ် ရင်ဖုံးအကျို၊ ပိုးခေါင်းပေါင်း၊ ဆိပ်ခွန်လုံချည် ဝတ်လာကတည်းက ဒီကောင်ကို စပါးပွဲစားမှန်းသိပါတယ်ကွ။ အဲဒီဂိုက်က စပါးပွဲစားဂိုက်ပဲကွ။ ပိုပြီးသေချာတာက ရင်ဖုံးအကျိုမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဖောင်တိန်အညှစ်စားကို တွေ့ လိုက်ရတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုရင်ကြီး”

“တောသားလူလည်တွေဟာ . . . အဝတ်အစားကို တတ်နိုင်သလောက် မြို့ဆန်အောင် လိုက်ပြီး ဝတ်တတ်ကြပေမယ့် ဖောင်တိန်ကျတော့ ဘယ်တော့မှ အကောင်းစားသုံးလေ့ မရှိဘူးကွ။ ပြီးတော့ အပေါ်အိတ်ထောင်ထဲမှာ နှစ်ပြားတန်မှတ်စု စာအုပ် ညစ်ထေးထေးလေးကလဲ ကျုပ်ဟာ စပါးပွဲစားပါဗျာလို့ ငါ့ကို အော်ဟစ်ပြောနေသလိုပဲကွ။ ဟား . . . ဟား”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကိုရင်ကြီးရယ်၊ ကုန်ရုံးပြီး ကြွေးတင်နေတယ် ဆိုတာကကောဗျာ”

“ဟကောင်ရ . . . စတီးဘရားသားက စပါးတစ်တင်းကို နှစ်ပြားနှုန်းလျှော့ပြီး ကောက်နေတဲ့ အကြောင်း သတင်းစာမှာ ပါနေတာပဲ။ ဒီတော့ စတီးဘရားသားကို ရောင်းမယ်ဆိုပြီး တစ်တင်းကို တစ်ပြားခွာပြီး ကောက်ထားတဲ့ ပွဲစားကလေးတွေ အားလုံးကပ်ဆိုက်ကုန်တာပေါ့ကွ။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ရှုပ်အကျိုဟာ စိန်ကြယ်ပေါက် လုပ်ထားတယ်ကွ . . . အဲဒီနေရာမှာ ရွှေကြယ်သီးမရှိဘဲ အမဲရိုးကြယ်သီးကို ပန်းစည်းကြိုးနဲ့ ချည်ထားတာကို တွေ့ ရကတည်းက ရွှေတွေဖြတ်ပြီး ရောင်းပစ်လိုက်ရပြီလို့ ဆိုနိုင်တာပေါ့”

“သူကြီးခယ်မနဲ့ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကော”

“ဟကောင်ရ . . . တောသူကြီးတွေက စပါးပွဲစားတွေလာရင် အိမ်မှာခေါ်ပြီး တည်းခိုခိုင်းလေ့ ရှိတယ်ကွ။ ဒီတော့ ဒီကောင်ကြည့်ရတာ တော်တော်လေး ဂိုက်ထုတ်တဲ့ကောင်ဆိုတော့ မာတုဂါမက်စွကလေး ဘာလေး . . . ရှုပ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ တကယ်လို့ ရှုပ်စရာရှိရင် သူကြီးအိမ်မှာရှိတဲ့ သမီးတို့၊ တူမတို့၊ ခယ်မတို့နဲ့ ရှုပ်နိုင်တာပေါ့ကွာ . . . ဒါပေမယ့် အခုလို နေ့ချင်းမဲ့သွားတဲ့ ပွဲစားတစ်ယောက်ကို ဘယ်မိန်းမက ယူဖို့စဉ်းစားမှာလဲကွ . . . ဒီတော့ တရားမူချစ်ဆွေ လင်ကွာရမြင်ကိန်း ဆိုတဲ့ ဟောကွက်အတိုင်း မိန်းမ ဒါမှမဟုတ် ရည်းစားနဲ့ ကွဲကွာကိန်း မြင်နေတယ်လို့ ဆိုနိုင်တာပေါ့”

ဘကွန်းသည် ကိုရင်ကြီးအား အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်၍နေပြီးလျှင် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေး၍နေလေ၏။
ထို့နောက် . . .

“နတ်တော်လမှာ စီးပွားရေး၊ အချစ်ရေးတွေ ကောင်းလာမယ်ဆိုပြီး ဆေးဖယောင်းတိုင်ပေးလိုက်တာကရော ကိုရင်ကြီး”

“ဒါက ဒီလိုကွ . . . အိန္ဒိယမှာ ဆန်တွေ သိပ်လိုနေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း မယ်ဇာဘင်္ဂါမှာ ဂန္ဓီကြီး မိန့်ခွန်းပြောတာကို သတင်းစာမှာ ဖတ်ရတယ်ကွ။ ဒီတော့ မြန်မာပြည်က ဆန်တွေပို့ရမှာဘဲ။ စတီးဘရားသားက ဝယ်ထားတဲ့ စပါးတွေလောက်နဲ့ မလုံလောက်ဘူးကွ။ ပွဲစားကလေးတွေကို ပြန်ပြီးကပ်ရဦးမှာပဲ။ ဒီတော့ နတ်တော်၊ ပြာသို ကောက်ဦးပေါ်ချိန်မှာ ပွဲစားကလေးတွေ ပြန်ပြီး ဟန်ကျလာမှာပေါ့ကွ”

“ဟာ . . . ကိုရင်ကြီး တယ်တော်ပါလား၊ ကိုရင်ကြီးသာ စီးပွားရေးလုပ်ရင်တော့ ဆာဘိုးသာနေရာကို ချက်ချင်းရမှာပဲ”

“အဲဒါကြောင့် မင်းကို ပြောတာပေါ့ကွ။ နေ့တိုင်း စာဖတ်ပါလို့”

“ဖတ်ပါတယ် ကိုရင်ကြီး၊ သတင်းစာတော့ မဖတ်မိဘူး၊ မနက်ဖြန်က စပြီး သတင်းစာကို ဖတ်မယ်”

“ကောင်းပြီ ဘကွန်း၊ အောင်မြင်အောင်သာလုပ်ပေတော့၊ မအောင်မြင်ရင်တော့ မင်းလည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ အဆိပ်ကို သောက်ပြီး သေပေတော့၊ ကဲ . . . ငါသွားမယ်”

ကိုရင်ကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် နေရာမှထ၍ ထွက်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုရင်ကြီးအား ငေး၍ကြည့်နေပြီးလျှင် ရင်တွင်း၌ ဟာတာတာကြီးဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ငေးမောနေစဉ်၌ပင် ဗေဒင်မေးမည့်သူတစ်ဦး ရောက်လာသည် ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်သင်ပုန်းကို ကောက်ယူကာ တဒေါက်ဒေါက်နှင့် တွက်ချက်ပြီး ကိုရင်ကြီး ပြသသွားသည့် အတိုင်း ဟောပြောခြင်း၊ ဆေးဖယောင်းတိုင် ရောင်းခြင်းများ ပြုရလေ၏။ တစ်နေ့ကုန် ဟောပြောပြီး၍ ဆိုင်သိမ်းချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် ရရှိထားသော ပိုက်ဆံများကို ရေတွက်လိုက်ရာ ငွေရှစ်ဆယ်ကျော် ရရှိကြောင်းတွေ့ ရသဖြင့် ဗေဒင်ဟောပြောခြင်း အလုပ်၏ ငွေရချောင်ပုံကို အံ့ဩဖွယ် သိမြင်ရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ . . . “ဒီအလုပ်လောက် ငွေရချောင်တာ ဒီအလုပ်ပဲ ရှိပါကလား” ဟူ၍ပင် မှတ်ထင်မိလေတော့၏။

ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုရင်ကြီး ပထမအကြိမ် ပြန်လည်၍ဆုံတွေ့ ကြရသောအချိန်ကို ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် စတင်၍ အဓိဋ္ဌာန်နှင့် ထွက်လာသော ရက်ပေါင်း (၁၂၀) တိတိ ပြည့်သောနေ့၌ ဆုံတွေ့ ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ အမှတ်ရမိပါသည်။

ကိုရင်ကြီးသည် သူ၏ ဝါသနာအတိုင်း သကြားအတု လုပ်စမ်းကြည့်ရန်အတွက် လိုအပ်သော လောကဓာတ်ပစ္စည်း (ဓာတု ပစ္စည်း) များ ဝယ်ယူရန်အတွက် ရန်ကုန်သို့ လာရောက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြခဲ့လေသည်။

မည်သည့် အကြောင်းနှင့် လာသည်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်အဖို့မူကား ကိုရင်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် တစ်မျိုးတစ်ဖုံအားတက်၍ သွားသည့်အပြင် ရိုးရိုးဖယောင်းတိုင်အား ရွှေမင်သုတ်၍ ဆေးဖယောင်းတိုင်ဟုဆိုကာ ဗေဒင်မေးသူထံမှ ပိုက်ဆံရယူသောနည်းကိုလည်း တတ်ကျွမ်းခဲ့ရလေ၏။

မှတ်ချက် ။ ။ အစစ် တစ်ယောက်၊ အတု တစ်ထောင် ဟူသော စကားအတိုင်း . . . အမှန်တကယ် တတ်ကျွမ်းသော ဗေဒင်ပညာရှင်တို့ကား ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် မတတ်ကျွမ်းဘဲ ညာဝါးနေသော ဆရာတို့ကား များလှ၏။ ထို့ထက် ရိုးရိုးဖယောင်းတိုင်အား ‘ယတြာသျှန္တိ ဖယောင်းတိုင်’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဂဟေဆော်သည့် အလုပ်ရုံ၌ ကျနေတတ်သော သံလုံးကလေးများအား ဓာတ်လုံးဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ယခုနောက်ဆုံးထုတ် တစ်ကျပ်စေ့ ပိုက်ဆံအား ကတ်ကြေးဖြင့် ဖြတ်ပြီးလျှင် လှံ၌ ပုံပျက်အောင်ကျို၍ ဓာတ်သားဟူ၍ လည်းကောင်း အမျိုးမျိုးလိမ်ညာ၍ ဗေဒင်မေးရန် ဝါသနာပါသူ တို့အား ဒုက္ခပေးလျက်ရှိသော ဆရာယောင်များက လွန်စွာများပါသည်။ ထို့ကြောင့် အလိမ်မမိစေရန် သတိပြုစေလို၏။ ဤသတိပေးချက်သည် စစ်မှန်သော ဗေဒင်ပညာရှင် ဆရာကြီး၊ ဆရာလတ်၊ ဆရာငယ်တို့နှင့် လုံးဝမပတ်သက်ကြောင်းကို ပညာရှိများပီပီ သိကြပါလိမ့်မည်။

စာရေးသူ

ကျွန်ုပ်သည် ဗေဒင်ဟောပြောခြင်းအလုပ်အား အကြိုက်တွေ့ လျက် ရှိသောကြောင့် ပို၍ကြိုးစားလေ၏။ ပို၍ကြိုးစားသည် ဆိုခြင်းမှာ ဗေဒင်ဆိုင်အား အခြားဆရာများ မရောက်မီ စော၍ ဖွင့်ခြင်း၊ အခြားဆရာများ သိမ်းပြီးနောက်မှ သိမ်းခြင်းစသည်ကို ဆိုလိုပါသည်။

ထို့ကြောင့် ၃၈ လမ်းဈေး၌ အာလူး၊ ကြက်သွန်ရောင်းချသော အလုပ်ကိုမူ မလုပ်နိုင်တော့ပါ။ သို့ရာတွင် ညာကန်၌ ကုလားဟင်းရောင်းခြင်း အလုပ်ကို မပျက်ကွက်ခဲ့ပေ။

ဤသို့ အသေးစိတ် ဖော်ပြနေရခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ “ဓားမနောက်ပိတ်ခွေး” ဟု ဆိုရလောက်အောင် အောက်တန်းကျလှသော လူတစ်ယောက်က ကြီးကျယ်သော သူဌေးကြီး အဖြစ်သို့ မည်သို့မည်ပုံ ကြိုးစားခဲ့ရသည်ကို သိစေလိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် မနေမနားအလုပ်လုပ်ခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးကို သိရှိလာပြီဖြစ်ရာ ဆတက်ထမ်းပိုး ကြိုးစား၍ လုပ်ကိုင်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းနိမ့်နေပြီဖြစ်၍ မကြီးပွား မထွန်းကားနိုင်ဟူသော မှားယွင်းသော ကျွန်ုပ်၏ အယူအဆသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ပျောက်လွင့်၍ သွားလေသည်။ ကြိုးစား၍ လုပ်ကိုင်လျှင် ဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို ပိုမို၍ ယုံကြည်လာလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ မှတ်စုစာအုပ်၌ အောက်ပါအတိုင်း ရေးမှတ်၍ ထားလိုက်လေ၏။

လူသည် အစဉ်ထာဝရ ဘုန်းနိမ့်၍ မနေနိုင်။
ပုဏ္ဏားဘကွန်း

ကျွန်ုပ်နှင့် အင်္ဂလိပ်စာ

ကျွန်ုပ်သည် ဗေဒင်ဆရာ ပုဏ္ဏားဘကွန်းအဖြစ်ဖြင့် ဘုရားစောင်တန်း၌ ဗေဒင်ဟောပြော၍ ငွေစုဆောင်းလာခဲ့ရာ ခြောက်လပြည့်သော အချိန်၌ ငွေ ၅၀၀၀၀ ကျော်ခန့် စုဆောင်းမိပြီး ဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်စဉ်းစားမိသည်မှာ တစ်လလျှင် ငွေ ၁၀၀၀ မျှသာ စုမိသည် ထားဦး။ တစ်နှစ်မှ တစ်သောင်း နှစ်ထောင်မျှသာ စုဆောင်းရရှိမည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏ အဓိဋ္ဌာန်ပြည့်မြောက်သော ခုနှစ်နှစ်ကာလ၌ ငွေ ခုနှစ်သောင်း ခုနှစ်ထောင်သာလျှင် ရရှိပေလိမ့်မည်။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ထိုအချိန်၌ ငွေခုနှစ်သောင်းကျော်ကျော်ခန့် ချမ်းသာသူပင်လျှင် ရှာမှရှားသောအခါ ဖြစ်၏။ မြို့ကြီးတစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိ၍ လူချမ်းသာဆိုသူများ၏ စာရင်းကို ကောက်ယူမည်ဆိုလျှင် များသောအားဖြင့် တစ်သောင်း၊ နှစ်သောင်းမျှသာ ငွေကြေးမျှလောက်နှင့်ပင် လူချမ်းသာသော ကြေးရတတ် အမည်ခံနေသူများကိုသာလျှင် အများဆုံး တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ အဓိဋ္ဌာန်သည် ငွေဆယ်သိန်းထက်မနည်း ချမ်းသာရမည့် အပြင် တိုက်အိမ်ကြီး တစ်အိမ်ကို လည်းကောင်း၊ မော်တော်ကားကြီးတစ်စီးကို လည်းကောင်း ပိုင်ဆိုင်ရမည်ဟူ၍ ဖြစ်ရာ . . . ကျွန်ုပ်၏ အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း ပြည့်မြောက်အောင်မြင်အောင် ပြုလုပ်ရပေမည်။ ထိုသို့မဟုတ်ပါက ကျွန်ုပ်၏ လည်တိုင်၌ ကိုရင်ကြီး ချိတ်ဆွဲ၍ ပေးလိုက်သော ကြိုတ်အတွင်းမှ အဆိပ်ကို ဖွင့်၍ သောက်ချရပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကြံရည်စက်၌ ကြံချောင်းကို သံတလိမ့်တုံးဖြင့် ညှစ်ကာ ကြံရည်ထွက်စေသကဲ့သို့ ချမ်းသာမည့် နည်းလမ်းများကို ကျွန်ုပ်၏ဦးနှောက်မှ ညှစ်ထုတ်၍ ကြံစည်လေ၏။ သို့ရာတွင် အကြံအစည်ကောင်းတို့ မည်သည် လိုချင်၍ ညှစ်ထုတ်သည့် အခါမှပင် လုံးဝပေါ်ထွက်လာခြင်း မရှိသည့် အပြင် ရှိပြီးသည့် အကြံအစည်များပင်လျှင် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်၍ ကုန်လေတော့၏။

ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်ဖော်ပြလိုသည်မှာ ကိုရင်ကြီး၏ ဩဝါဒအတိုင်း တစ်နေ့လျှင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကျ ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့ရာ ယခုအခါ ဝတ္ထုစာအုပ်ကဲ့သို့သော အပျင်းဖြေသက်သက် ဖတ်ရှုရသည့် စာအုပ်မျိုးအပါအဝင် စာအုပ်ပေါင်း နှစ်ထောင်နီးပါး ဖတ်ရှုပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထွက်လာစဉ်ကကဲ့သို့ နလပိန်းတုံးတစ်ဦး မဟုတ်တော့ဘဲ အတော်အတန် ဗဟုသုတရှိသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်၍ နေပေပြီ။

ဝတ္ထုဖတ်ခြင်းသည် အခြားသူများအဖို့ အပျင်းဖြေသဘော ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့မှာမူ သူဌေးကြီးဖြစ်ရန်အတွက် လိုအပ်သော အရည်အချင်းများ စုဆောင်းခြင်းသာလျှင် ဖြစ်၏။ ဝတ္ထုများတွင် လူတို့၏ သဘာဝများ လွန်စွာပါရှိပေရာ လူတို့အကြောင်း နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မသိရှိဘဲ သူတို့ထံမှ ငွေကို ရရှိအောင် ပြုလုပ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် စာအုပ်နှစ်ထောင်နီးပါး ဖတ်ရှုပြီးသည့်အခါ၌ စာဖတ်ခြင်း အလုပ်သည် ကျွန်ုပ်အားဘိန်းစွဲသကဲ့သို့ စွဲ၍ လာလေတော့၏။ အစပိုင်း၌ ကိုရင်ကြီးမှာလိုက်၍သာ စာဖတ်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါ၌မူ ကိုရင်ကြီးက မဖတ်နဲ့တော့ ဟေ့ . . . ဟူ၍ ပြောလာလျှင်ပင် စာဖတ်ခြင်းအလုပ်အား ရပ်ဆိုင်းပစ်ရန်အတွက် အတော်ပင် ကြိုးစားရမည့် အခြေအနေသို့ တိုင်အောင် စွဲ၍နေပြီ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဗေဒင် ဆိုင်ကလေး အနီး၌ စာအုပ်အဟောင်းကလေးများကို မြေကြီး၌ ချ၍ခင်းလျက် ရောင်းချလေ့ရှိသော အသက် ၅၀ ကျော်ခန့် အဘိုးကြီးတစ်ဦးရှိလေ၏။ ထိုအဘိုးကြီး၏ အမည်မှာ ဦးအုံးဟူ၍ ဖြစ်ပြီးလျှင် ပင်စင်စား စာရေးကြီး တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်ဟုသိရ၏။

ထိုအဖိုးကြီး၏ စာအုပ်အဟောင်းများတွင် အင်္ဂလိပ်စာအုပ်များလည်း ပါရှိလေရာ ဝယ်သူမလာသော အခါ၌ အဘိုးကြီးသည် ယင်းအင်္ဂလိပ်စာအုပ်များအား စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်ရှုလျက်ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ်သတိပြုမိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအဘိုးကြီးအား . . .

“ဦးလေးဖတ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တွေက ဘာကြောင်းတွေ ရေးထားတာလဲ” ဟု မေးမြန်းလျှင် . . .

“ဒီလို ဆရာဘကွန်းရဲ့ ခင်ဗျားတို့ ဖတ်နေတဲ့ မြန်မာဝတ္ထုတွေထက် ဖတ်လို့ကောင်းတယ်ဗျ”

“ဒီလိုဆိုရင် တစ်အုပ်လောက်ဖတ်ပြီး အနက်ပြန်ပေးပါလား၊ ကျွန်တော် နားထောင်ချင်လို့ပါ”

ကျွန်ုပ်၏ ပူဆာခြင်းကြောင့် ယင်းအဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်၍ ဘာသာပြန်ပြလေ၏။
ထိုစာအုပ်မှာ လွန်စွာ နားထောင်ကောင်းသော ဇာတ်လမ်းဖြစ်လေ၏။ ထိုဝတ္ထုအတွင်းမှ ဆာဂျွန်ဆိုသည့် အဘိုးကြီး စိတ်ကြီးဝင်ပုံ၊
ယင်း၏ သမီး တက်စဒါဗာဖီး ခေါ်သည့် ရိုးသားသော ကျေးတောသူမလေး၏ ဒုက္ခဆင်းရဲရောက်ပုံတို့ကို နားထောင်ရလေ၏။

(ထိုစာအုပ်မှာ Thomas Hardy ဆိုသော စာရေးဆရာကြီး ရေးသည့် Tess of The D'Ubervilles ခေါ်
ဂန္ထဝင်မြောက် ဝတ္ထုကြီးဖြစ်ပါသည်။ နောင်အခါ၌ ယင်းဝတ္ထုကြီးအား ဆရာကြီးသခင်ဘသောင်းက “ပန်းသာ မစာအု”
ဟူသောအမည်ဖြင့် မြန်မာဇာတ်လမ်း ပြုလုပ်၍ ရေးသားရာ မြန်မာဝတ္ထုလောက၌ ကျော်လေ၏။)

ကျွန်ုပ်သည် အဘိုးကြီးဖတ်ပြသော ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းများကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နားထောင်ခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အင်္ဂလိပ်စာကို
ဖတ်တတ်၍ ကိုယ်တိုင်ဖတ်လိုစိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အဘိုးကြီးထံ၌ တစ်လလျှင်
နှစ်ကျပ်နှင့် အင်္ဂလိပ်စာ သင်ယူခဲ့လေသည်။

ထိုအဘိုးကြီးသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ငါးပိရည်နှင့် တို့စရာသာလျှင် သူ၏ ဟင်းလျာအဖြစ် သုံးဆောင်မှီပဲ နေရသည်ဖြစ်ရာ
ကျွန်ုပ်က ပဲကြော်၊ ကြက်သွန်ကြော်များ နေ့တိုင်းဝယ်၍ လှူရလေ၏။ အဘိုးကြီးကား ငါးပိရည်စားသော်လည်း အင်္ဂလိပ်စာ၌
ကျွမ်းကျင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ယခင်က ငါးပိစားလျှင် အင်္ဂလိပ်စာ သင်၍ မတတ်နိုင်ဟု မှတ်ယူထားမိလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော်
ကျောင်းသားကလေးများသည် တစ်ဦးဦးက အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်လျှင် ကျန်သူများက ‘လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ငါးပိစော်နံပါတယ်၊
အသံထွက်ကလဲ ငါးပိစားထားတဲ့ အသံထွက်ကြီးနဲ့’ ဟု နောက်ပြောင်ကြသည်ကို အမှန်တကယ်ဟု ထင်မှတ်ထား မိသောကြောင့်
ဖြစ်၏။

ထိုအခွဲသည် အဘိုးကြီးနှင့်တွေ့ကာမှ ပျောက်၍သွားပါသည်။ အဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား အေဘီစီဒီမှ အစပြု၍
သေချာကျနစွာ သင်ပြပေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ အေဘီစီဒီ သင်ရာ၌ F. V. X. R ဟူသော စာလုံးလေးလုံးသည် လွန်စွာ
ဒုက္ခပေးပါသည်။ ဆိုရလည်း လွန်စွာခက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုစာလုံးလေးလုံးအား ကျွန်ုပ်ဘဝတွင် အနာကြည်းဆုံး
လူလေးယောက်အမည်များနှင့် ရောနှောဆက်စပ်၍ မှတ်သားထားပါသည်။ ယင်းလေးယောက်သည် (ဝမ်းဆွဲဆရာမ မတင်ရီ၊ မခင်ရီ၊
ကိုစိန်လှ၊ ကိုတင်ဝင်း) ကျွန်ုပ်၏ ဘဝ၌ ဆူးငြောင့်ခလုတ်များဖြစ်သကဲ့သို့ အင်္ဂလိပ်စာ သင်ရာ၌လည်း F. V. X. R ဟူသော
စာလုံးလေးလုံးကား ကြီးမားသော ဆူးငြောင့်ခလုတ်များ ဖြစ်ပေသည်။

အေဘီစီဒီမှ တစ်ဆင့် စီအေတီ - ကက်၊ ဘီအေတီ - ဘက်များ သင်ကြားပေးပြီးလျှင် ဂရမ္မာခေါ်သဒ္ဒါကို သင်ပြန်၏။
ဤနေရာ၌ အင်္ဂလိပ်စာသဒ္ဒါသည် ကျွန်ုပ်အား ကြီးမားသော ဒုက္ခကို ပေးပြန်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သဒ္ဒါများကို ကျက်မှတ်ရာ၌
စိတ်ကူးတစ်ခု ပေါ်မိပြန်၏။ ငါတို့မြန်မာများသည် သဒ္ဒါမစဉ်းစားရဘဲ စကားပြော၍ ဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ်များမှာမူကား စကားပြောခါနီး၌
သဒ္ဒါကို ပထမစဉ်းစားရပေမည်ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးအား အဘိုးကြီးကို ပြောပြရာ အဘိုးကြီးသည်
ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေတော့၏။

သဒ္ဒါသင်ရာ၌ Gerund Noun ခေါ် ကိတ်နာမ် အကြောင်း သင်ခန်းစာသည် ကျွန်ုပ်အား ဉာဏ်မျက်စိကို
လည်စေပြန်၏။

“ဒီလို ဆရာဘကွန်းရဲ့ . . . ဆီး (See) ဆိုတာက မြင်သည်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ အဲဒါဟာ ကြိယာပဲ၊ -ing
ထည့်လိုက်တော့ ဆီးယင်း ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါကျတော့ “မြင်ခြင်း” လို့ခေါ်တယ်။ ကိတ်နာမ်ဖြစ်သွားပြန်ရော၊ ဆီးယင်းအေ တိုက်ဂါး
ဟီ ရင်းအဝေး (Seeing a tiger he ran away) ကျားတစ်ကောင်ကို မြင်ခြင်းကြောင့် သူထွက်ပြေးလေသည်လို့
အနက်ပြန်ရတယ်”

အဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြလေ၏။ ထိုသို့ရှင်းပြနေစဉ် အင်္ဂလိပ်စာအုပ်များကို
ရွေးချယ်လျက်ရှိသော အသားမည်းမည်းနှင့် လူငယ်တစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် အဘိုးကြီးအား မော်၍ကြည့်ပြီးလျှင် . . .

“အင်္ဂလိပ်စာ သင်နေတာလား၊ သဒ္ဒါ မသင်ပါနဲ့ဗျာ၊ သင်ရင်လဲ တတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အင်္ဂလိပ်စာတတ်ဖို့ကတော့
ပက်တန်ဆိုတဲ့ ပုံစံခြောက်မျိုးရှိတယ်” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ ဆရာအဘိုးကြီးအား ထိုလူငယ်က ပြောပြီးလျှင် စာရွက်ပေါ်၌လည်း
ရေး၍ပြပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အဘိုးကြီးသည် ယင်းလူငယ်အား လွန်စွာအံ့ဩသော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ စကားဖြင့်

ပြောလေ၏။ ထိုလူငယ်ကလည်း အင်္ဂလိပ်လိုပင် ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုလူ၏ အမည်မှာ မောင်ကျော်တင့် ဟူ၍ဖြစ်ပြီး ကျိုက်လတ်မြို့၌ နေသည်ဟု သိရလေသည်။

မှတ်ချက်။။ ထိုလူငယ်သည် နောင်အခါ . . . “ကေတီ ဦးကျော်တင့်” ဟူသော အင်္ဂလိပ်စာပြ ဆရာကြီးတစ်ဆူ ဖြစ်၍လာပါသည်။ သူပြသွားသော ပက်တန်ခေါ် သဒ္ဒါစည်းမျဉ်းပုံစံခြောက်မျိုးမှာလည်း အဘိဓာန်ရှေ့ဘက် စာမျက်နှာများ၌ ဖော်ပြလေ့ရှိသော ပုံစံ (၂၅) မျိုးထက် ကျဉ်း၍ အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်သောပုံစံတို့ကို ထုတ်နုတ်ထားခြင်း ဖြစ်လေ၏။

စာရေးသူ

ကျွန်ုပ်သည် စာအုပ်ရောင်းသော အတိုးကြီးထံ၌ အင်္ဂလိပ်စာကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အားကြီးမာန်တက် လေ့လာခဲ့ရာ လေးလအတွင်း၌ပင် စာများကို အတော်အတန် ဖတ်နိုင်ခြင်းသို့ ရောက်လာလေ၏။ ဖတ်နိုင်သည် ဆိုရာ၌ ဖတ်တော့ဖြင့် ဖတ်တတ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် မိမိဖတ်သော စာကို မိမိကိုယ်တိုင် အဓိပ္ပာယ် နားမလည်ပဲ ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အခက်အခဲကို ကျွန်ုပ်၏ ဆရာကြီးလည်း မကူညီနိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ ထိုသို့ ဒုက္ခဖြစ်နေစဉ်၌ ကျွန်ုပ်အား အကူအညီပေးမည့် လူတစ်ယောက် ရှိလာလေ၏။ ထိုသူသည်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ဆရာကြီးဆိုင်၌ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်များ လာရောက်ရှာဖွေသောလူပင် ဖြစ်၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် အဓိပ္ပာယ် နားမလည်သော်လည်း အင်္ဂလိပ် ဝတ္ထုတစ်အုပ်အား အော်၍ ဖတ်နေလေ၏။ ထိုအခါ အထက်ပါလူလည်း စာအုပ်ဆိုင်၌ စာအုပ်ရွေးနေစဉ်နှင့် ကြုံကြုံကလေး၏။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်နှင့် အသက်ရွယ်တူခန့်ပင် ရှိမည် ဖြစ်လေသည်။

“ခင်ဗျား . . . အခုဖတ်တာတွေကို အဓိပ္ပာယ်နားလည်ပါသလား။”

“ဘယ်ကလာ နားလည်ရမှာလဲ၊ ကျုပ် အင်္ဂလိပ်စာသင်လာတာ ဒီအဆင့်မှာပဲ ရပ်သွားတော့တာပဲ၊ ရှေ့ကိုဆက်ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုသင်ပေးတဲ့ ဟောဒီဆရာကြီးလည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူးဗျ”

“ဒါဖြင့်ရင် ဒီလိုလုပ်ပါလားဗျ၊ ဒီနည်းကတော့ အင်္ဂလိပ်စာကို ဖတ်တတ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်မပြန်တတ်တဲ့ လူတွေအတွက် အကောင်းဆုံးနဲ့ အသင့်လျော်ဆုံးနည်းပဲ”

“ဘယ်လိုနည်းလဲဗျာ၊ ကျုပ်ကို တစ်ဆိတ်လောက် ကူညီပါလား။”

“ဒီလိုဗျ၊ အခု . . . ခင်ဗျား ဖတ်နေတဲ့ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုရဲ့ “ချာပတာဝမ်း” လို့ခေါ်တဲ့ အခန်းတစ်မှာ ပါတဲ့ မသိတဲ့ စာတွေအားလုံးကို အဘိဓာန်မှာ မြန်မာလို ပြန်ရှာပြီး အလွတ်ကျက်ရမယ်။ ပြီးတော့ . . . စာအုပ်တစ်အုပ်လုံးကို ဖတ်ပေတော့ တစ်ခါတည်း လွယ်သွားလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စာရေးဆရာတစ်ဦးရဲ့ ဝေါဟာရနဲ့ အဘော်တွေဟာ အခန်းတစ်မှာ ပါတဲ့ အတိုင်း ကျန်တဲ့ အခန်းတွေမှာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်ပြီးတော့ သုံးစွဲလေ့ရှိတယ်”

ထိုသူ၏ အမည်မှာ “ကိုစန်းမောင်” ဟူ၍ ဖြစ်ပြီးလျှင် ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့၌ နေထိုင်သည်ကို သိရလေ၏။ သူပြောသည့်အတိုင်း အခန်းတစ်ပုဒ်ပါရှိသော စကားလုံးများကို အဘိဓာန်၌ အဓိပ္ပာယ်ရှာ၍ ကျက်ပြီးလျှင် ကျန်သော အခန်းများကို ဆက်၍ဖတ်သွားရာ လွန်စွာလွယ်ကူကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

စက်ဘီးစီးတတ်ခါစသူသည် စက်ဘီးပေါ်မှ မဆင်းချင်တော့ဘဲ စီးပြီးရင်းစီးရင်းပြုသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်လည်း အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုများကို တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် အခန်းတစ်များမှ မသိသော စကားလုံးများကို ထုတ်နုတ်၍ အဘိဓာန်အဓိပ္ပာယ်တို့ကို ရှာဖွေပြီးလျှင် ဖတ်ရှုလေတော့ရာ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုစာအုပ်တို့သည် တစ်လနစ်လအတွင်း၌ပင် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေများ အဖြစ် ရင်းနှီးသွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဗေဒင်မေးမည့်သူ လာသည့်အခါ၌ ဗေဒင်ဟော၍ မေးမည့်သူ မလာသည့်အခါ၌ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုစာအုပ်များကိုသာ ဖတ်ရှုခြင်း၊ အင်္ဂလိပ်စာလုံးများကို အဓိပ္ပာယ်ရှာခြင်း စသည့် အလုပ်များနှင့်သာ အချိန်ကုန်လွန်စေခဲ့၏။

မှတ်ချက်။။ အင်္ဂလိပ်စာဖတ်နည်းကို ပြောသွားသော ကိုစန်းမောင်ဆိုသူမှာ နောင်အခါ၌ ပြည်သူ့ရဲဘော်ခေါင်းဆောင် “ဗိုလ်စန်းမောင်” ဟူ၍ဖြစ်လာလေသည်။ သူ မကွယ်လွန်မီ၌ “၂၀ ရာစု အရင်းရှင် စနစ်” ဟူသော စာအုပ်အား မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုသွားသေး၏။

စာရေးသူ

ကျွန်ုပ်သည် ဗေဒင်ဟောပြောရင်း ငွေကို ဆက်လက်စုဆောင်းခဲ့ရာ ၁၀၀၀၀ နီးပါး ရရှိနေပြီဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် အထက်ကဆိုခဲ့သည့် အတိုင်း ဆယ်သိန်းကျော်ခန့် ချမ်းသာရန်မှာ ဤနည်းဖြင့် ပြုလုပ်နေ၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ရိပ်စားမိပါ၏။ ထို့ကြောင့် ချမ်းသာမည့် နည်းလမ်းများကို အဆက်မပြတ် ကြံဆလျက် ရှိပေသည်။

ယခုအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် မြန်မာစာကိုသာမက အင်္ဂလိပ်စာကိုပင် မတောက်မခေါက် ဖတ်တတ်နေပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ လွန်စွာ တိုးတက်နေပြီဟု ဆိုချင်လျှင် ဆိုနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပညာတစ်ရပ်ကို လေ့လာခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ သဘောထားကို မှတ်စုစာအုပ်၌ တစ်ဖက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားမိလေတော့၏။

ရည်မှန်းချက် မအောင်မြင်သေးမီအတွင်း၌ သင်အံ့လေ့ကျင့်ခြင်း အလုပ်ကို လုပ်ရပေမည်။
ပုဏ္ဏားဘကွန်း

ကျွန်ုပ်၏ သဘောထားနှင့် တစ်ထပ်တည်း တူညီသော ပညာရှိကြီးတစ်ဦး၏ အဆိုကိုလည်း ထိုမှတ်စုအောက်၌ ရေးမှတ်ထားမိလေသည် . . .

Learn as if you were not reaching your, goal, and as though you were missing.
CONFUCIUS

ထိုစာပိုဒ်၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ‘သင်သည် ပန်းတိုင်သို့ မရောက်မီအတွင်း၌ လေ့လာခြင်းကို ပြုရမည် ဖြစ်သကဲ့သို့ ပန်းတိုင်မှ လွဲချော်သွားလျှင်လည်း လေ့လာခြင်းကို ပြုရပေမည်’ ဟု ပညာရှိကြီး ကွန်ဖြူးရှပ်က မိန့်ဆိုထားခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာမူကား ကျွန်ုပ်တို့၏ ပန်းတိုင်မရောက်မီ၌ လေ့လာခြင်းကို ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။ အကယ်၍ ပန်းတိုင်နှင့် လွဲချော်သွားလျှင်မူကား ကျွန်ုပ်တို့ လေ့လာခြင်းကို ဆက်လက်ပြုလုပ်နိုင်ခွင့် မရှိတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ လည်တိုင်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ငွေကြက်ကလေးအတွင်းမှ အဆိပ်ကို ဖွင့်၍ သောက်ရမည် မဟုတ်ပါလား . . . ။

* * * * *

ကျွန်ုပ်နှင့် တင်တင်

ကျွန်ုပ်သည် ဗေဒင်ဟောပြောသော ပိတ်ဆိုင်ဘုတ်၌ ‘ဗေဒသင်္ဂဟ ဆရာ ပုဏ္ဏားဘကွန်း’ ဟူ၍ပင် ရေးထားပါသည်။ ကိုရင်ကြီးက ‘အနောက်ပိုင်းမှာတော့ ပုဏ္ဏားဘကွန်းဆိုတဲ့ လူမိုက်တစ်ယောက်ရှိတယ်။ မင်းက ပုဏ္ဏားဘကွန်းပေါ့ကွ’ ဟူ၍ ပြောသွားသည့် နေ့ကပင် ကျွန်ုပ်၏ ဆိုင်းဘုတ်၌ ပုဏ္ဏားဘကွန်းဟူ၍ အမည်တပ်လိုက်ပေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပုဏ္ဏားဟူသော အမည်နှင့်လိုက်အောင်ပင် အစားအသောက် စားရာ၌လည်း အသက်သတ်လွတ်စားခြင်းမှာ ကုသိုလ်ရလို၍ မဟုတ်ဘဲ အသားနှင့်စားသည်ထက် ထမင်းဖိုးပို၍ သက်သာသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ညစဉ်ညတိုင်း ရပ်ကွက်တကာလှည့်လည်၍ ကုလားဟင်းရောင်းသော အလုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ အာလူး၊ ကြက်သွန်များ ပုံ၍ ရောင်းချသော အလုပ်ကိုလည်းကောင်း စွန့်လွှတ်ထားရသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်ထံသို့ လူတစ်ယောက်သည် ဗေဒင်မေးရန် ဝင်လာပြီးခါမှ ကျွန်ုပ်အား သေချာစွာကြည့်၍ ‘ခင်ဗျား ကုလားဟင်းရောင်းတဲ့လူ မဟုတ်လား’ ဟုမေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဝန်ခံသည့် အခါ၌ ဗေဒင်မေးတော့ဘဲ ထွက်၍သွားသည်ကို ကြိုခွဲရသဖြင့် ဈေးရောင်းခြင်းအလုပ်ကား ဗေဒင်ဟောခြင်းအလုပ်၌ လာရောက်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသဖြင့် မစွန့်လွှတ်လိုပဲလျက် စွန့်လွှတ်လိုက်ရပါသည်။

ထိုသို့ စွန့်လွှတ်လိုက်ရပြီးနောက် ညဘက်တွင် အပိုဝင်ငွေ ရစေရန် ကြိုးပမ်းရာဖွေခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး စာစီဆရာ မောင်ဂေါ်လီ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ရန်ကုန်မြို့ (၂၅) လမ်း အောက်ဘလောက်တွင် ဒရဝမ် အလုပ်ကို ရရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဒရဝမ်တာဝန်မှာ လမ်းတစ်လမ်းအတွက် စောင့်ရှောက်ရသည်ဖြစ်၍ တစ်လမ်းလုံးကစ၍ လခပေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်လလျှင် ၃၀ ဖြင့် သဘောတူကာ ညအခါများ၌ ဒရဝမ်အလုပ်ကို လုပ်ရလေ၏။

ဒရဝမ်အလုပ်၌ ကျွန်ုပ်၏ မီးအိမ်နှင့် တုတ်ကြီးသည် လွန်စွာ အသုံးဝင်သော ပစ္စည်းများ ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မီးအိမ်ကို ထွန်း၍ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ကို ဖြစ်စေ၊ မြန်မာစာအုပ်ကို ဖြစ်စေ ဖတ်ရှုကာ ညအချိန်များကို ကုန်လွန်စေခဲ့၏။ ည ၁၂ နာရီ ထိုးသည့် အခါ၌ လမ်းကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်၍ . . .

“ဒရဝမ် ဘကွန်း၊ နိုးနိုးကြားကြား စောင့်နေပါတယ်။ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ကြပါခင်ဗျာ” ဟု ဟစ်အော်ရလေသည်။

ဤသို့ အော်ဟစ်လိုက်သည့် အခါမှပင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေကြသောသူများသည် လန့်၍ နိုးကြလေ၏။ မီးဖွင့်၍ ဆီးထသွားသူများ၊ ချောင်းဟန့်သူများကို တိုက်ခန်းအသီးသီး၌ တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် လမ်းမီးတိုင်ကို မှီ၍ အိပ်စက်ရလေ၏။ ထိုသို့ ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲ အိပ်စက်ခြင်းပင်လျှင် ကျွန်ုပ်အဖို့ ကြီးစွာသော ဇိမ်ခံမှုကြီးဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက ကျွန်ုပ်အား ဇိမ်အရှိဆုံးအလုပ်ကို ပြောပါဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အိပ်စက်ခြင်းကိုပင် ဇိမ်အရှိဆုံး အလုပ်ဟု ပြောမိပေမည်။

ဤသို့ မဝတဝ အိပ်ရသော ညများ၌ အိပ်စက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အောက်ပါအတိုင်းမှတ်စုကို ရေးသားမိပြန်၏။

ဤလောက၌ အိပ်စက်ခြင်းအား စတင်တွေ့ရှိသော လူသားအား ကျွန်ုပ်သည် ကျေးဇူးတင်မဆုံး ဖြစ်မိပါသည်။

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

ဤစာအား မြန်မာဘာသာဖြင့်ပင် မရေးတော့ဘဲ ကျွန်ုပ်တတ်သမျှသော အင်္ဂလိပ်စာနှင့် ဤသို့ရေးသားမိလေ၏။

Blessing on him that First invented sleep!

Pona Ba Koon

ကျွန်ုပ်သည် ရွှေတိဂုံဘုရားစောင်းတန်း၌ နေ့အခါတွင် ဗေဒင်ဆရာအဖြစ် ငွေရှာပြီး ညနေငါးနာရီခန့်တွင် အလုပ်သိမ်းကာ ကန်တော်ကြီး၌ဝင်၍ ရေချိုးပြီးလျှင် အနော်ရထာလမ်းထိပ်ရှိ ဗရာမင်ထမင်းဆိုင်၌ အသက်သတ်လွတ်ထမင်း နှစ်ပြားဖိုးကို စားသောက်၍ (၂၅) လမ်းသို့ ဒရဝမ်စောင့်ရန်အတွက် သွားရလေသည်။ ည ခုနှစ်နာရီခန့်တွင် စတင်စောင့်ရသည် ဖြစ်ရာ ခုနှစ်နာရီ မထိုးမီအတွင်း၌ (၂၅) လမ်း၊ အိမ်နံပါတ် (.) တွင်နေထိုင်သော တရုတ်လင်မယားအိမ်သို့ ဝင်ရောက်ကာ ရေခွေးကြမ်းသောက်၍ တစ်နာရီခန့် အနားယူရလေသည်။ ထိုတရုတ်လင်မယားမှာ လင်ယောကျာ်းဖြစ်သော တရုတ်ကို မစွတာရှောင်ဝါး ဟုခေါ်သည်။

လွန်စွာ သဘောကောင်း လေသည်။ ကျွန်ုပ်အားလည်း လက်ဖက်ရည် အချိုတစ်ခွက် မှန်မှန်တိုက်လေ၏။ သူ၏ မိန်းမမှာ မကြင်ဝင်း ဟုခေါ်၏။ မကြင်ဝင်းမှာလည်း ကျွန်ုပ်သောက်ရန်အတွက် ရေခွေးကြမ်းတစ်အိုး ညစဉ်ပေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုရေခွေးကြမ်းအိုး တစ်အိုးလုံး ကုန်သည့်တိုင်အောင် ည၌သောက်ပစ်ပြီးလျှင် မနက်ကျမှပင် အိုးကိုပြန်၍ ပေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ မှန်အိမ်ကိုလည်း ထိုအိမ်၌ပင် ရေနံဆီထည့်ရ၏။

ဤသို့ ဒရဝမ်လုပ်၍လာခဲ့ရာ သုံးလခန့်ကြာသော အခါ၌ ထိုမစွတာရှောင်ဝါးက ကျွန်ုပ်အား . . .
“ကိုဘကွန်း ဒီကပြန်ရင် ဘုရားကို သွားမှာမဟုတ်လား” ဟုမေးရာ ကျွန်ုပ်က ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဖြေလျှင် ဘုရားမသွားမီ ကွမ်းခြံဘူတာသို့ဝင်၍ စာပို့မီးရထား၌ စာတစ်စောင်ထည့်ပေးရန်ပြော၍ ကျွန်ုပ်အား ငွေတစ်ကျပ်ပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ စာထည့်ရန်အတွက် ဘူတာရုံသို့ လာခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်၌ မန္တလေးမှ အစုန်ရထားတစ်စင်း ဆိုက်၍နေသည်နှင့် ကြုံကြိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ခရီးသည်များကို တိုးဝှေ့၍ စာထည့်ရန်အတွက် စကြိုသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်၏ နောက်မှနေ၍ . . .

“အစ်ကို ဘကွန်း” ဟု ခေါ်လိုက်သော အသံကို ကြားရလေ၏။ ကျွန်ုပ်အား အစ်ကိုဘကွန်းဟူ၍ ခေါ်သူမှာ ဤလောက၌ တင်တင်ဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးသာလျှင် ရှိပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လှမ်းလျက်ရှိသော ခြေလှမ်းကို တုံ့ခနဲ ရပ်ကာ ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းကို တဖြည်းဖြည်းခြင်းလှည့်၍ အသံလာရာဆီသို့ ကြည့်မိလေ၏။

အဘယ့်ကြောင့် တဖြည်းဖြည်းလှည့်၍ ကြည့်ရသနည်းဆိုလျှင် အကယ်၍ တင်တင်တစ်ဦးတည်း မဟုတ်ဘဲ မတင်ရီနှင့် မခင်ရီဆိုသော သူ၏ အဒေါ်များပါ ပါ၍နေမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

“အလို . . . တင်တင်ပါလား”

“အမယ်လေး . . . အစ်ကိုဘကွန်းရယ်၊ ဘယ်ကိုရောက်လို့ ရောက်သွားမှန်းလည်းမသိရ၊ တင်တင်ဖြင့် အစ်ကိုဘကွန်းအကြောင်း စဉ်းစားမိတိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်”

ဝါဝင်းနုနယ်သော တင်တင်၏ မျက်နှာကလေးသည် လည်းကောင်း၊ သူ၏ ကရုဏာသံကလေးသည် လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားအား လာရောက်၍ တိုက်ခိုက်လေတော့၏။ ထို့ပြင် ကိုရင်ကြီး၏ စကား၌ “ဘကွန်း . . . သူဌေးကြီး ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်၊ ပြီးရင် တင်တင်ကိုယူရမယ်” ဟူ၍ ပါရှိလေရာ ကျွန်ုပ်အဖို့ တင်တင်အား စိတ်ဝင်စားမိခြင်း အတွက် စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မထင်မှတ်မိပါ။

“အစ်ကို ဘကွန်း . . . ချောက်က ထွက်လာကတည်းက ရန်ကုန်ရောက်နေတာပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ် တင်တင်”

“ဪ . . . ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်၊ အရီ (မတင်ရီ) လက်စွပ်ပျောက်တဲ့ ကိစ္စဟာလေ တစ်မြို့လုံးကျော်သွားတာပဲ၊ အစ်ကိုဘကွန်းကို လက်စွပ်ခိုးမှုနဲ့ ပုလိပ်ကဖမ်းသွားတာ အရီနဲ့ မခင်ရီက အစ်ကိုဘကွန်းကို ရိုက်ကြတာတွေဟာလဲ တင်တင်တို့တစ်မျိုးလုံး ခေါင်းတောင် မဖော်နိုင်အောင် အရှက်ရကြတယ်၊ ပြီးတော့ လက်စွပ်ခိုးတဲ့ သူခိုးအစစ်ဟာ ဘယ်သူလဲ သိလား”

“ဟင့်အင်း၊ မသိပါဘူး”

“မခင်ရီယောက်ျား၊ ကိုတင်ဝင်းပေါ့ အစ်ကိုဘကွန်း”

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အဲဒီကိစ္စပေါ်ရတာလဲ”

“ချောက်ဂါတီကို အမှုကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ခေတ္တရောက်နေတဲ့ စုံထောက်တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့နာမည်က ဆားပုလင်းနှင်းမောင် တဲ့။ အဲဒီ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် က ဖော်ပေးလိုက်တာပဲ။ သိပ်တော်တဲ့ စုံထောက်ပဲ”

တင်တင်ထံမှ အဖြစ်မှန်ကို သိရတော့မှပင် ကျွန်ုပ်၏ ဘဝကို ပို၍စိတ်နာမိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်က သူတစ်ပါး အိမ်၌ ထာဘီလျှော်ခဲ့ရပုံများ၊ အိမ်သာအောက်ဝင်၍ ချေးလေးရွှေ့ ခဲ့ရပုံများ၊ အကျောက်ခေါက်ဆွဲဆိုင်၌ ပန်းကန်ဆေးခဲ့ရပုံများကို ပြန်၍တွေးတောမိသဖြင့် တင်တင်နှင့် စကားပြောရန်ပင် မေ့၍ နေမိလေ၏။

“အစ်ကို ဘကွန်းဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး တင်တင်၊ ဒါနဲ့ တင်တင် အခုဘယ်ကိုလာတာလဲ”

“တင်တင်တို့ သားအမိ အခု တညင် (သန်လျင်) မှာနေတယ်။ အမေမောင် တင်တင်ဦးလေးတစ်ယောက်က တညင် ဘီအိုစီမှာ ရှိတယ်လေ။ သူနဲ့သွားနေရတယ်။ အရီတို့လာမယ်ဆိုလို့ လာပြီးကြိုတာ။ အမေကတော့ နေမကောင်းလို့ ကျန်ခဲ့တယ်။ အစ်ကိုဘကွန်းရော ဘယ်မှာနေသလဲ။ ဘာလုပ်နေသလဲ”

ကျွန်ုပ်သည် အဖြေပေးမည် လုပ်ပြီးနောက် သတိတစ်ခု ဝင်လာသည်မှာ ဆယ်သိန်းခန့် ချမ်းသာသော သူဌေးကြီး ဖြစ်အောင်လုပ်ရမည့် ကိစ္စ၌ နောက်ဆံတင်းစေသော သံယောဇဉ်များကို ဖြတ်တောက်ထားရမည်။ သို့တည်းမဟုတ် မေ့လျော့ထားရမည်ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် အောက်ပါအတိုင်း အဖြေပေးလိုက်လေ၏။

“လောလောဆယ်တော့ အစ်ကိုဘကွန်း ဘာလုပ်နေတယ်။ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ တင်တင်ကို မပြောပါရစေနဲ့။ ဒါပေမဲ့ နောက်ခြောက်နှစ်ကြာတဲ့ အခါမှာတော့ တင်တင် ဘယ်မှာပဲ ရောက်နေရောက်နေ အစ်ကို ဘကွန်း လိုက်ရှာပြီးတွေ့ ပါ့မယ် တင်တင်”

“ဟင်”

တင်တင်သည် စိတ်ပျက်အားလျော့သော မျက်နှာကလေးနှင့် ကျွန်ုပ်အား ကြည့်လိုက်ပုံကို ယခုတိုင်ပင် ကျွန်ုပ်မြင်ယောင်လျက် ရှိသေးတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် အဆိပ်ထည့်ထားသော ကြွတ်နှင့် ပူး၍ဆွဲထားသော မူးစေ့အပွဲကလေးအား ဖြုတ်လိုက်လေသည်။ ထိုမူးစေ့အပွဲကလေးသည် ကျွန်ုပ် ရန်ကုန်သို့ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း စတင်ရရှိသော လာဘ်ဦးလာဘ်များ ပိုက်ဆံပင်ဖြစ်၏။ ထိုထက်ဆိုရပါမူ . . . ကျွန်ုပ်အား လူလည်ကျ၍ မိုက်ကျေးခွဲသွားသော ခေါ်တောကုလားအနိပ်သည်များအား ကျွန်ုပ်၏ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးနှင့် ခုခံတိုက်ခိုက်ကာ ရယူ၍ထားရသော အောင်ပွဲတံဆိပ်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

ပမာအားဖြင့် သေး၍ တန်ဖိုးအားဖြင့် နည်းသော်လည်း အဓိပ္ပာယ်အားဖြင့် လေးနက်ခြင်းရှိသည့် ထိုမူးစေ့ကလေးအား ဖြုတ်၍ . . .

“တင်တင် ဟောဒီမူးစေ့ အပွဲကလေးဟာ အစ်ကိုဘကွန်းရဲ့ အမြတ်နိုးဆုံးပစ္စည်းပဲ။ အဲဒီမူးစေ့ကလေး အကြောင်းကို နောက်ခြောက်နှစ်ကြာလို့ တင်တင်နဲ့ ပြန်ပြီးတွေ့ တဲ့အခါကျမှပဲ ရှင်းပြတော့မယ်။ အဲဒါ အစ်ကိုဘကွန်းရဲ့ လက်ဆောင်ပဲ။ ကဲ . . . အစ်ကို ဘကွန်းသွားမယ်”

ကျွန်ုပ်သည် တင်တင်၏ လက်အတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်၏ မူးစေ့ကလေးကိုထည့်၍ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ တစ်ခါတည်းထွက်၍ လာခဲ့လေသည်။ တင်တင်ငို၍ ကျန်နေခဲ့မည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်သိပေသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ကပင် မျက်ရည်မကျသော်လည်း ငို၍နေသည်ဟု ဝန်ခံရပေမည်။

ထိုနေ့အဖို့ တင်တင်အပေါ်၌ စွဲလမ်းမိသောစိတ်ကြောင့် ဆောက်တည်ရာမရနိုင်ဘဲ ရှိသဖြင့် ဗေဒင်ဆိုင်ပင် မထွက်နိုင်တော့ဘဲ ကန်တော်ကြီးစောင်း၌ သွားရောက်၍ ငိုနေမိလေ၏။

သို့ရာတွင် “ငါကား ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားသောသူ ဖြစ်၏။ တင်တင်ကိုချစ်သော စိတ်များကား ထိုရည်ရွယ်ချက်အတွက် စတေးပစ်ရပေမည်” ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ တင်တင်နှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာတို့ကို ကြိုးစား၍ မေ့ပျောက်ပစ်ခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ မှတ်စုစာအုပ်တွင် အောက်ပါစာပိုဒ်ကို ရေးမှတ်၍ ထားလိုက်လေတော့၏။

ရည်ရွယ်ချက် ကြီးမားသော ယောက်ျားများအဖို့ အချစ်ကိစ္စဆိုသည်မှာ လွန်စွာသေးကွေးသော ကိစ္စမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။
ပုဏ္ဏားဘကွန်း

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုရုပ်ဆိုး

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်၏ ဗေဒင်ဆိုင်သို့ လွန်စွာ ရှေ့သွားနှောက်လိုက် မညီသော လင်မယားနှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေ၏။ ယောက်ျားလုပ်သူသည် ငါးကျည်းကျပ်တိုက်၏ အရောင်ကဲ့သို့ ညစ်ထေးသော အသားအရောင် ရှိပြီးလျှင် ဆံပင်မှာလည်း ဝက်၏အမွေးကဲ့သို့ ကျိုးတိုးကျဲထဲ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ရှိလေ၏။ ထို့အပြင် . . . အပေါ်သွားများမှာလည်း တံခါးကဲလားကဲ့သို့ ရှေ့သို့ခေါ်၍နေ၏။ အဆိုးဆုံးမှာ မျက်နှာ၌ အပဲဖျားတစ်ဖျား ချွယ်ရာမရှိအောင်ပင် နက်ရှိုင်းသော ကျောက်ပေါက်မာကြီးများ ပါရှိခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဤမျှ အရုပ်ဆိုးသော သူ့အဖို့ မိန်းမရဖို့ပင် လွယ်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ရာ ရှိသော်လည်း အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ထိုသူသည် ချောမောလှပခြင်း အရာ၌ ရှာမှရှားလှသော အမျိုးသမီးကို ရရှိထားပေသည်။ ထိုသူ၏ မိန်းမမှာ အရုပ်အားဖြင့် မနိမ့်မမြင့်ရှိသကဲ့သို့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာလည်း ငါးရံကိုယ်ဟု တင်စားလေ့ရှိသော ခါးသေးရင်ချို ပုံစံမျိုးဖြစ်၏။ ဝါရွှေသော အသားအရောင်နှင့် နက်မှောင်သော မျက်လုံးမျက်ခုံးတို့မှာ လွန်စွာ ပန်ရလှပေ၏။

ထိုမျှအရုပ်ဆိုးသော ယောက်ျားနှင့် ထိုမျှလှပသော မိန်းမတို့သည် အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေကြသည်မှာပင် ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာ ဖြစ်၍နေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ ထိုယောက်ျားအား မနာလို ဖြစ်မိသေးတော့၏။ ပပဝတီနှင့် မင်းကုသ ညားခုံပုံကို စာ၌ဖတ်ဖူးသော်လည်း မယုံကြည်သလို ဖြစ်မိသေးတော့၏။ သို့ရာတွင် ထိုလင်မယားကို တွေ့သည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ပပဝတီနှင့် မင်းကုသ ဇာတ်ထုပ်ကို လုံးဝ ယုံကြည်၍ သွားလေတော့၏။

“ဆရာပုဏ္ဏားဘကွန်း ဗေဒင်သိပ်မှန်တယ်လို့ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ပြောလို့ လာခဲ့တာပဲ။ တစ်ဆိတ်လောက် သေသေချာချာ တွက်ပေးစေချင်ပါတယ်”

ကိုရုပ်ဆိုးသည် ရုပ်ဆိုးပေမယ့် အပြောကတော့ အလာကြီး ဖြစ်ပေသည်။

“ဒီလို ဆရာဘကွန်းရဲ့ ကျုပ်တို့မှာက သားထောက်သမီးခံလည်း မရှိ၊ တစ်အိမ်လုံး ပြေးကြည့်မှ . . . ဟောဒီ လင်မယား နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာကလား၊ ကျုပ်တို့မှာ ရှိသမျှ စည်းစိမ်ဟာ သားထောက်သမီးခံမရှိတော့ ကျုပ်တို့များသေရင်တော့ ရပ်ကွက်က တစ်ယောက်တစ်လက် တက်ယူတာနဲ့ တက်တက်ပြောင်မှာပဲဗျာ”

ကိုရုပ်ဆိုးသည် လေပျော့ကလေးနဲ့ . . . ခြုံသံပါအောင် ညည်းတွားလိုက်၏။

“အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့ အစီအစဉ်ကတော့ အိမ်ကိုရောင်းပစ်ပြီး ဗဟန်းဘက်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဧရပ်ကလေးတစ်လုံး ဆောက်ချင်တယ်။ အဲဒါ အိမ်ကို မြန်မြန်ရောင်းရအောင် ဆရာရဲ့ အတတ်ပညာနဲ့ လုပ်ပေးဖို့ပါပဲ”

“နေပါဦး . . . မိတ်ဆွေရဲ့ အိမ်က တန်ဖိုးဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းမှာလဲ”

“အိမ်က ကန်တော်ကြီးနားမှာ၊ ခြံကလဲ တစ်ဧကလောက် ကျယ်တယ်။ တိုက်ပေါင်ဗျာ . . . ခြံထဲမှာကလဲ သရက်၊ ပိန္နဲ၊ မာလကာ၊ မရမ်း၊ အုန်း၊ စုံနေတာပဲ။ ကျွန်တော့်ဇနီး အမွေ ရထားတဲ့တိုက်ပါ။ ဆောက်ယူမယ်ဆိုရင် နှစ်သောင်းကျော် သုံးသောင်းလောက် ကုန်မှရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ကတော့ တစ်သောင်းခွဲရရင်ကို ရောင်းတော့မှာပါ။ အဲဒီအိမ် မြန်မြန်ထွက်ဖို့ဆိုရင် . . . ဆေးဖယောင်းတိုင်ပဲ ထွန်းရထွန်းရ၊ အင်းဖယောင်းတိုင်ပဲ ထွန်းရ ထွန်းရ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ကုန်ကုန် အကုန်ခံပါ့မယ်ဆရာ”

“ကျိန်းသေပေါက် ရောင်းရအောင် ကျုပ် ဆေးဖယောင်းတိုင် လုပ်ပေးပါ့မယ်။ တစ်ရာရစ်ကျပ်ကျမယ်။ စရန်တစ်ဝက် ပေးခဲ့ပါ။ ဖယောင်းတိုင်ကိုတော့ နက်ဖြန်မနက် လာယူပါ။ ခင်ဗျားရောင်းမယ့် အိမ်ရဲ့လိပ်စာကိုလဲ ပေးခဲ့ပါ”

ကိုရုပ်ဆိုးသည် . . . ကျွန်ုပ်အား ကန်တော်ကြီးစောင်းရှိ သူ၏ခြံအမှတ်ပါရှိသည့် ကတ်ပြားကလေးကို ထုတ်၍ ပေးပြီးလျှင် ငွေ ၅၀ ကို စရန်အဖြစ်ပေး၍ ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ထွက်သွားလေ၏။

ထိုသူတို့ ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်လည်း ဖယောင်းတိုင်ပေါ်၌ တောခြစ်တောင်ခြစ် ရေးခြစ်ပြီးလျှင် ရွှေမင်သုတ်၍ ဆေးဖယောင်းတိုင် အတုကို ပြုလုပ်လေ၏။

ထိုညနေ အလုပ်သိမ်းသည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ပြန်နေကျ လမ်းမှမပြန်ဘဲ ကိုရုပ်ဆိုးရောင်းမည်ဆိုသည့် အိမ်ကို ကြည့်လိုသဖြင့် အရှေ့ဘက်မှဆီမှ ဆင်းကာ လျှောက်၍လာခဲ့လေ၏။ ဟိန္ဒူကုလားများ နွားမွေးသည့် ကုန်းကြီးအနီးသို့ ရောက်လျှင် ကိုရုပ်ဆိုးပေးသွားသော လိပ်စာကတ်ပြား၌ ပါရှိသည့် ခြံနှင့်တိုက်ကို တွေ့ ရလေ၏။

မှတ်ချက် ။ ။ ယခု လုပ်သားဆေးရုံ၊ ယခင်က ဉာဏဗလကုန်း၊ ထို့ထက်ရှေးကျသော အခါက ထိုကုန်းပေါ်၌ ဟိန္ဒူကုလားများ၏ နွားခြံများ ရှိလေ၏။

စာရေးသူ

ကျွန်ုပ်သည် ကိုရုပ်ဆိုး၏ ခြံရှေ့တွင်ထိုင်၍ ခြံနှင့်တိုက်ကို တစ်မိမိမိကြည့်ကာ အကဲခတ်၍ နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်ထိုင်၍ နေစဉ်၌ပင် မလှမ်းမကမ်း၌ ငါးမျှားလျက်ရှိသော လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့လာကာ . . .

“ဗျို၊ မိတ်ဆွေ . . . မီးခြစ်များ မပါဘူးလား။ ဆေးလိပ်သောက်ချင်လို့ဗျာ”

“ပါ ပါတယ်။ ဒီမှာယူပါ”

ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်ထံမှ မီးခြစ်ကိုယူကာ မီးညှိ၍ ပြီးသည့်အခါ၌ မီးခြစ်ကို ပြန်၍ပေးပြီးလျှင် . . .

“နေပါဦး မိတ်ဆွေ . . . ဒီခြံကို လာတာလား၊ ခြံဝမှာ ခေါင်းလောင်းကလေး ရှိတယ်ဗျာ။ ကြိုးကလေး ဆွဲလိုက်ရုံပဲ” ဟု ကျွန်ုပ်အား အကြံပေးလေ၏။

“နေပါစေဗျာ၊ ကျုပ်က ဗေဒင်ဆရာပါဗျာ။ ဒီအိမ်က လူက ကျုပ်ဆီမှာ . . . ဒီခြံကို မြန်မြန်ရောင်းထွက်ဖို့ဆိုပြီး ယကြာ ဖယောင်းတိုင် အပ်ထားလို့ပါ”

“ဪ . . . ဒီလိုလား။ ဒီခြံနဲ့တိုက်ကို ဘယ်လောက်နဲ့များ ရောင်းမှာတဲ့တုံး”

“သောင်းငါးထောင်လို့ ဆိုထားတယ်ဗျာ”

“ဟာ . . . ဘယ်လိုများ ဖြစ်တာပါလိမ့်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“ခြောက်သောင်းလောက် တန်တဲ့ ပစ္စည်းကိုများဗျာ၊ တစ်သောင်းငါးထောင်နဲ့ ရောင်းမယ်ဆိုတာ အံ့ဩလို့ပါ။ အမှန်ကတော့ ယကြာလုပ်ဖို့တောင် မလိုပါဘူး၊ ခြံဝမှာ သောင်းငါးထောင်နဲ့ ရောင်းမယ်ဆိုတဲ့ စာတန်းသာ အခုဆွဲလိုက်စမ်းပါလား၊ ဝယ်မယ့်သူတွေ တိုးမပေါက်အောင် ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“တော်တော်ကို တန်လို့လားဗျာ”

“တန်ရုံဘယ်ကမလဲဗျာ၊ ဝယ်ပြီးချက်ချင်း ပြန်ရောင်းရင်တောင် ဒီဈေးထက် နှစ်ဆလောက်တော့ မြတ်ရမယ်ဗျာ၊ ကျုပ်မိန်းမကိုများ အဲဒီအိမ်ဝယ်လောက်အောင် ငွေနဲ့ အပေါင်ခံမယ့် လူရှိရင် ဒီတိုက်ကို လာဝယ်ပါရဲ့”

“ဒီလောက်တောင်ပဲလားဗျာ”

“ဒါတောင် . . . လျှော့ပြီး ပြောထားသေးတာ မိတ်ဆွေ၊ တကယ့်ကို တန်တဲ့ပစ္စည်းပဲ၊ ကျုပ်တို့ငယ်ငယ်တုန်းက အမေက လမ်းထွက်ခါနီးကျရင် . . . ဟဲ့ကောင် ဒီအတိုင်းမသွားနဲ့၊ အိပ်ထောင်ထဲမှာ အကြွေလေးဘာလေး ထည့်သွား၊ လမ်းမှာများ ဆင်တစ်ကောင် တစ်မူးနဲ့ ရောင်းတဲ့လူနဲ့တွေ့ ရင် တစ်မူးတောင်မပါလို့ ဆင်မဝယ်နိုင်ဘဲ နေလိမ့်မယ်လို့ မှာတတ်တယ်ဗျာ၊ အဲဒီတုန်းက အမေပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို တောက်တီးတောက်တဲ့ နိုင်တယ်လို့ ထင်မိတာ၊ အခုကျတော့မှပဲ ရှေးလူကြီးများ အမြော်အမြင်ကြီးကြောင်း တွေ့ရတော့တယ်ဗျာ . . . ဒီခြံနဲ့တိုက်ကို သောင်းငါးထောင်နဲ့ ဝယ်လိုက်တဲ့လူဟာ ပိုက်ဆံတစ်မူးနဲ့ ဆင်ပြောင်ကြီး တစ်စီးကို ဝယ်လိုက်ရတဲ့လူလိုပဲ၊ အတော်ကြီးတော်ပြီး အမြတ်ကြီး မြတ်ပါပေတယ်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်သည် ဆေးလိပ်မီး လာ၍တောင်းသော ငါးများသမား၏ စကားကြောင့် ထိုတိုက်ကြီးအား အထူးစိတ်ဝင်စားလျက် ရှိပေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသူအား နှုတ်ဆက်ကာ ခြံဝသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လေး လျှောက်သွားပြီးလျှင် ခြံဝ ဝင်းတံခါး အုတ်တိုင်၌ တွဲလောင်းကျလျက်ရှိသော ကြိုးကလေးအား လှုပ်ယမ်းလိုက်ရာ . . .

အိမ်၌ ခိုင်းစေရန်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ဝင်းတံခါးအားဖွင့်၍ မပေးသေးဘဲ “ဘာကိစ္စလဲရှင်” ဟု မေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကလည်း ဗေဒင်ဆရာပုဏ္ဏားဘကွန်း ဖြစ်ကြောင်း၊ အိမ်ရှင်များ အပ်နှံထားသော ဆေးဖယောင်းတိုင် ပြီးစီး၍ လမ်းကြိုသည်နှင့် ဝင်၍ပေးကြောင်း ပြောသည့်အခါမှပင် မိန်းကလေးက တံခါးသော့ကို ဖွင့်၍ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပြီး ခြံရှေ့ဘက်တွင် ရှိသော ပန်းချိုများ၊ သရက်ပင်၊ ပိန္နဲပင်များကိုသာမက ခြံ၏ နောက်ဘက်ရှိ မြောက်မြားစွာသော စားပင်သောက်ပင်နှင့် ခြံအကျယ်အဝန်းကို အကဲခတ်၍ ကြည့်ရှုနေမိ၏။ မိန်းကလေးက ‘လာလေ’ ဟုခေါ်ကာ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့မှ လျှောက်၍ သွားသည့် အခါမှပင် ကျွန်ုပ်လည်း သူမ၏ နောက်သို့ လိုက်သွားရလေ၏။

အုတ်ခဲများစီ၍ ခင်းထားသော လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်၍သွားပြီးနောက် . . . ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်လာလေ၏။ ထိုဆင်ဝင်အောက်ရှိ အုတ်လှေကားသုံးဆင့်ကို တက်ခဲ့ပြီးနောက် တိုက်၏ တံခါးမကြီးကို ရောက်လေ၏။ ယင်းတံခါးရှေ့တွင် ကြီးမားလှသော ခြေသုတ်ခုံကြီးကို တွေ့ ရပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ယင်းခြေသုတ်ခုံကြီး၌ ခြေထောက်ကို ကျနစွာ သုတ်ပြီးနောက် တိုက်အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ရာ ကြီးမားသော အခန်းကြီးကို တွေ့ရပြီးလျှင် ခန်းလုံးပြည့်ကောဇောကြီး ခင်း၍ထားလေသည်။ အခန်းဆီးသဖွယ် ကန့်၍ထားသော နံရံ၌ ဘဲဥပုံ သစ်သားပန်းထွင်းပေါင်ကြီးနှင့် ချိတ်ဆွဲထားသော ကိုရုပ်ဆိုး၏ ဓာတ်ပုံကို လည်းကောင်း၊ သူ၏ မိန်းမ ပပဝတီ၏ ဓာတ်ပုံကိုလည်းကောင်း တွေ့ရလေ၏။

ဆိုဖာကုလားထိုင်ကြီးများ၊ ဖန်ပခိုင်းများဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားသော မီးအိမ်များ၊ မတ်တတ်ရပ်စီရီကြီးများဖြင့် တိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် လွန်စွာခံညားလျက် ရှိပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်ရမလို၊ ကော်ဇောပေါ်၌ ထိုင်ရမလို ဝေခွဲ၍မရ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် . . .

“ဆရာကိုဘကွန်းပါလား၊ ဒီမှာထိုင်ပါရှင်၊ ကိုရွှေရိုးရေချိုးနေလို့ ခဏလေးစောင့်ပါဦး”

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ညွှန်ပြသော ဆိုဖာကုလားထိုင်ကြီးပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်လေ၏။ ကိုရုပ်ဆိုး၏ အမည်မှာ ကိုရွှေရိုးဖြစ်ကြောင်း ယခုမှသိရလေတော့သည်။ (ကျွန်ုပ်ထံသို့ ယတြာလာအပ်စဉ်က မွေးသက္ကရာဇ်ကိုသာ သိခွင့်ရသည့်အပြင် လိပ်စာကတ်ပြား၌လည်း နာမည်မပါရှိခဲ့ပေ) ဤနာမည်မျိုးသည် လူတစ်ရာတွင် တစ်ယောက်မမှည့်သော ကြားရခဲသည့် နာမည်မျိုးဖြစ်သည်။

“ခဏလောက် ခွင့်ပြုပါဦးရှင်” ဟူ၍ ကိုရွှေရိုး၏ ဇနီး ပပဝတီသည် ငွေဆည်းလည်းသံကဲ့သို့ နားထောင်ဖွယ် ကောင်းလှသော လေသံဖြင့် ကျွန်ုပ်အားခွင့်ပန်ကာ အိမ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌မူကား ထိုအမျိုးသမီးသည် မြင်သူတကာ ငေးကြည့်ရလောက်အောင် ရုပ်ရည်ချောမောလှပသည့် အပြင် အသံမှာလည်း ကြားရသူအဖို့ လွန်စွာနားထောင်၍ ကောင်းလှသည်ဖြစ်ရကား အဘယ်သို့သော ဆုတောင်းကြောင့်နည်းဟု တွေးထင်နေမိတော့သည်။ သို့ပါသော်လည်း မင်းကုသကဲ့သို့ ရုပ်ဆိုးရာတွင် စံတင်လောက်သော ကိုရွှေရိုးလို အကျည်းတန်သူ တစ်ယောက်အား လင်ယောက်ျားအဖြစ်နှင့် အကြောင်းဆက် ပေါင်းဖက်ရသည့် သူမ၏ အဖြစ်သည် “အလွန်အရည် အသွေးကောင်းလှသော ပတ္တမြားတစ်လုံးသည် အနာတစ်ချက်ကြောင့် ဈေးပျက်ရသကဲ့သို့” ပင် ရှိချေသည်။ အကျည်းတန်သော ကိုရွှေရိုးမှာလည်း နာမည်နှင့် လိုက်အောင် ရိုးရိုးသားသားနေထိုင်လျက် . . . မိမိ၏ ဇနီးချောကလေး အပေါ် လင့်ဝတ္တရားမပျက်စေဘဲ ချမ်းချမ်းသာသာ လိုလေသေးမရှိ ထားနိုင်၍သာ တော်ပေသေးသည်ဟူ၍ ကျွန်ုပ်သည် မိမိနှင့် မဆိုင်ဘဲလျက် ကြားမှဖြေသိမ့်ကာ ကျေနပ်မိပါတော့သည်။ (အမှန်ဆိုပါမူ . . . ကိုရွှေရိုးသည် လင့်ဝတ္တရားနှင့်အညီ ရိုးရိုးသားသား နေထိုင်သည်ကိုကား ကျွန်ုပ်သိသည် မဟုတ်ပါ။)

ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ ခံညားထည်ဝါလှသော ဧည့်ခန်းကြီးအတွင်းတွင် ယခုကဲ့သို့ အိစက်နူးညံ့လှသည့် ဆိုဖာကြီးပေါ်၌ အငြိမ့်သား ထိုင်နေရသည်ကို များစွာ ဖိမ်တွေ့လျက် ရှိသည်။ ယခုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ် ခဏတဖြုတ်လောက်သာ ရောက်လာရသော သာမာန်ဧည့်သည် တစ်ဦးသည်ပင် ဤမျှလောက် ဖိမ်ကျလျှင် ကိုရွှေရိုးလို သူဌေးတစ်ဦးအဖို့ တော်တော်ပင် လူဖြစ်ရကျိုးနပ်ပေမည်ဟု တွေးတောမိကာ ချမ်းသာခြင်း၏ အရသာကို အရိပ်ပမာမျှသာ တစ်စွန်းတစ်စခံစားလိုက်ရသည့် ထိုခဏ၌ပင် ချမ်းသာချင်သော ကျွန်ုပ်၏ စိတ်သည် “တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်လျက်ရှိသော မီးပုံကို ဓာတ်ဆီလောင်းလိုက်သကဲ့သို့” ဖြစ်ရကား ရင်ထဲ၌ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်ပြီးလျှင် မူးသလိုလို မောသလိုလိုနှင့် အမည်မဖော်နိုင်သည့် ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရပါတော့သည်။

ကွမ်းတစ်ယာ မညက်တညက်လောက်သာ ကြာပြီးသည့်နောက် ပပဝတီသည် လွန်စွာလှပသော ငွေလင်ပန်းကလေး တစ်ခုကို ကိုင်လျက် အိမ်ခန်းအတွင်းမှ ထွက်၍ လာသည်။ “ကော်ဖီသုံးဆောင်ပါဦးရှင်၊ ကိုရွှေရိုးလည်း ရေချိုးလို့ပြီးပါပြီ” ဧည့်ခံစကားပြောဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့တူရူရှိ ဆိုဖာကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ရှိသေကျိုးနွံသော ဟန်မျိုးဖြင့် ထိုင်နေပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်အား ဧည့်ခံသော ကော်ဖီမှာ လွန်စွာကျလွန်းသည်ဖြစ်ရာ အညံ့ဆုံး ကာကာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ကော်ဖီသည်ပင် ထို့ထက်ဆယ်ဆလောက် သာသေးသည်ဟု စိတ်ထဲ၌ ကျိတ်၍ ကဲ့ရဲ့မိသေးသည်။ ပိုက်ဆံချမ်းသာသူများ ကော်ဖီကျသောက်သည် ဟူသော စကားကို ကြားရုံမျှသာ ကြားဖူးခဲ့သော်လည်း ယခုမှ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်သောကြောင့် “ငါလဲ ချမ်းသာတဲ့ တစ်နေ့ကျရင် ဒီလိုကော်ဖီကျမျိုးကို သောက်ရတော့မှာပဲ” ဟု စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါတော့သည်။ (ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာအချိုကြိုက်သူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။)

ကြွေပန်းကန်ပြားထဲတွင် ထည့်ထားသော ခေါက်ရိုးမကျိုးသေးသည့် လက်သုတ်ပဝါအသစ်ကလေးအား . . . မသုတ်ပါက ရိုင်းမည်ဟု ထင်သွားမည်စိုးသောကြောင့် (ကျွန်ုပ်အထင်သာ ဖြစ်ပါသည်) ပါးစပ်ပေခြင်း မရှိဘဲလျက် သုတ်လိုက်ရပါတော့သည်။

“ဆရာဘကွန်း ရောက်နေတယ်လို့ ဒီက ကျွန်တော့်ဇနီးက ပြောတာနဲ့ ကမန်းကတန်းရေချိုးပြီး ထွက်လာခဲ့တာပဲ။ အားနာလိုက်တာ ဆရာရယ် . . . အခုလို စောင့်နေရတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ” ဟူ၍ ကိုရွှေရိုးသည် အလွန်ဖော်ရွေစွာဖြင့် ကျွန်ုပ်အား တရင်းတနီး ပြောဆိုလိုက်သည့် စကားကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ ကျွန်ုပ်များစွာ ဝမ်းမြောက်မိလေတော့သည်။ ဤသို့ ကိုရွှေရိုးဆိုသူသည် လွန်စွာသဘောကောင်းသူ ဖြစ်သည့်အပြင် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတစ်ဦး ဖြစ်ရကား . . . ကြည့်မကောင်းလောက်အောင် အကျည်းတန်လှသော သူရပ်ရည်သည် “ဆင်သားရေပေါ်က အပ်ပေါက်ရာကဲ့သို့” ပြောပလောက်သော အပြစ်အနာအဆာ တစ်ခု မဟုတ်တော့ပါဘဲကား ဟု ကျိတ်၍ ချီးမွမ်းမိလေတော့သည်။

“မနက်က ခင်ဗျားတို့မှာသွားတဲ့ ယတြာဆေးဖယောင်းတိုင် လာပို့တာပဲ ကိုရွှေရိုး” ဟု ဆိုကာ ယတြာဆေးဖယောင်းတိုင် ထွန်းပုံထွန်းနည်းကို ပြောလေရာ ကိုရွှေရိုးတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ဂရုတစိုက် နားထောင်ကြလေသည်။

“ဆရာကိုယ်တိုင် စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ ခုလို ဂရုတစိုက်လာပို့တဲ့ အတွက် ကျွန်တော်ဖြင့် ဆရာ့ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ။ ဒီနေ့ပဲ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း ယတြာချေလိုက်ပါ့မယ်။ ဆရာ့ပညာကို ကျွန်တော်တော့ ယုံလဲယုံတယ်။ လေးလဲလေးစားပါတယ် ဆရာ”

ဆေးဖယောင်းတိုင်ကို တရိုတသေကိုင်လျက် ပြောနေသော ကိုရွှေရိုး၏ စကားကို ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ ကျိတ်၍ ရယ်မိပါတော့သည်။ ဒီလောက် ရိုးပြီး အတဲ့ လူများ ဘာဖြစ်လို့ ချမ်းသာနေရတာလဲဟု တွေးမိသေးတော့သည်။

“ဒါနဲ့ ကိုရွှေရိုး ကျုပ်မေးစရာရှိလို့နော်၊ စပ်စုတယ်တော့ မထင်ပါနဲ့။”

“မေးပါဆရာ မေးပါ၊ မထင်ပါဘူး”

“ခင်ဗျား ခြံခါးမှာ အိမ်ရောင်းမယ်ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ချိတ်ထားတာလဲ”

“ဪ . . . ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ် ဆရာ၊ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားရင် တကယ်မဝယ်နိုင်ဘဲ ပါးစပ်မေးနဲ့ လာမေးရုံသက်သက် လူတွေကို ခိုင်ခံမြေရှင်းရတာနဲ့ အလုပ်ပိုလာမယ်။ ဆရာသိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဒီခေတ်က ပွဲစားတွေက များလေတော့ . . . ဟိုလူခေါ်လာ၊ ဒီလူခေါ်လာနဲ့ အိမ်ကို သဲလွန်စရာတဲ့ စုံထောက်ကြည့်နည်းမျိုးနဲ့ လာလာကြည့်မှာကိုလဲ မလိုလားဘူးဆရာ၊ ပြီးတော့ အိမ်ရောင်းမယ်ဆိုတဲ့သတင်း သိပ်ဖောင်းပွမှာကိုလဲ စိုးရိမ်လို့ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူဘက် ငါဘက်က အမျိုးတွေက ဟိုဟာပေးနီးနီးနီး၊ ဒီဟာပေးနီးနီးနီးနဲ့ အဝင်အထွက်များလာကြဦးမယ်။ ဒါကလဲ ကျွန်တော်တို့ သဝန်တို့လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အတိတ်က စိတ်နာစရာ အကြောင်းတွေကြောင့်ပါ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား အိမ်ရောင်းမယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မသိသေးဘူးပေါ့”

“ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေသုံးလေးဦးကိုတော့ စပ်ခိုင်းထားတယ်။ သိပ်တော့မကြာသေးပါဘူး၊ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒါနဲ့ မခင်မြရေ (သူဇနီးဘက်သို့ လှည့်၍) မနက်က ဘယ်သူလာသွားသေးလဲ”

“ဦးညိုမောင်ပါ။ နက်ဖြန်ကျရင် သိမ်ကြီးဈေး သင်္ကန်းဆိုင်က သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦး အိမ်ဝယ်ဖို့ လာကြည့်လိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းကြီးပြီး လာပြောတာပါ”

ကိုရွှေရိုး၏ ဇနီး ပပဝတီ၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲ၌ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်သွားလေတော့သည်။ အကြောင်းမူကား ကာလတန်ကြေး ခြောက်သောင်းခန့်ရှိသော အိမ်ကြီးကို ဈေးချောင်ချောင်နှင့် ရရှိလိုသည့် လောဘစိတ်အပေါ် “ငါမဝယ်နိုင်ရင် တခြားလူက ဝယ်တော့မှာပဲ” ဟူသော သောကစိတ်က ထပ်လောင်းဖြည့်စွက် လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်လေသတည်း။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၌လည်း ထိုအိမ်ကြီးကို ဝယ်နိုင်ရန်အတွက် လုံလောက်သောငွေရှိသည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်၏ ကုက်ကတ်စုဆောင်းထားငွေ အားလုံးပေါင်းမှ တစ်သောင်းသုံးထောင်မျှသာ ရှိသေးသောကြောင့် ထိုအိမ်ကြီးကို ဝယ်ရန်အတွက် ငွေနှစ်ထောင်ပင် လိုသေးသည်။ အချိန်ဆွဲ၍ ဝယ်နိုင်ရန်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ ကျွန်ုပ်သာ မဝယ်လိုက်ပါမူ နောက်တစ်နေ့၌ တခြားလူက လွယ်လွယ်ကူကူ ဝယ်ယူသွားမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ သေချာလှပေသည်။

ချမ်းသာရန် အခွင့်အလမ်းဟူသမျှကို ကြောင်သည် ကြွက်ကို ချောင်းမြောင်းသကဲ့သို့ အမြဲတမ်းစောင့်လာခဲ့သော ကျွန်ုပ်အဖို့ ဤကဲ့သို့ လေးသောင်းကျော်၊ ငါးသောင်းမြတ်မည့် အရေးကို အဘယ်ကြောင့် လက်လွတ်ခံနိုင်အံ့နည်း။

“ကိုရွှေရိုးတို့ အိမ်ကြီးကိုဖြင့် ကျုပ်တော့ တော်တော်လေး သဘောကျနေပြီ၊ ကိုရွှေရိုးတို့အစား ကျုပ်ကပဲ ကြားထဲကနေပြီး နှမြောနေမိသေးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကလဲ သေသေချာချာ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ လုပ်တဲ့ကိစ္စဖြစ်နေလေတော့ တားလို့လဲ ရမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာဘကွန်း၊ ကျွန်တော်တို့ကလဲ ဘယ်ရောင်းချင်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ပြန်တော့ ဒီလိုသာနေသွားရင် သားထောက်သမီးခံ မရှိလေတော့ သေဖြောင့်နေဖြောင့်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့်လဲ အေးအေးချမ်းချမ်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်သွားအောင် ဆရာ့ကို အားကိုးတကြီးနဲ့ လာခဲ့ကြတာပဲ”

“ကျုပ်ကတော့ဖြင့် . . . တော်တော်သဘောကျနေပြီ၊ ခြံပေါက်ဝကို ရောက်ကတည်းက ငါသာပိုက်ဆံရှိရင် ဒီလိုအိမ်မျိုးကို ဈေးမဆစ်ဘဲ ပြောသလောက်နဲ့ ဝယ်မှာလို့တောင် စိတ်ကူးမိသေးတယ်၊ ခက်နေတာက ကျုပ်ဝယ်ရအောင်လဲ ငွေက မပြည့်တပြည့် ဖြစ်နေတယ်၊ ကျုပ်စုဆောင်းထားတဲ့ငွေ အားလုံး စုပေါင်းလိုက်ပါမှ တစ်သောင်းသုံးထောင်ပဲ ရှိတယ်၊ နောက် နှစ်ထောင်ရှာဖို့ကလည်း လောလောဆယ် မဖြစ်နိုင်တော့ ကျုပ်အဖို့တော့ အားမတန်မာန်လျှော့ရမယ့် ကိန်းဆိုက်နေပြီ”

ကျွန်ုပ်၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသော ကိုရွှေရိုးသည် ချင့်ချိန်စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်နေပြီးနောက် သူ၏ ဇနီးပပဝတီဘက်သို့ လှည့်၍ “မင်းသဘောကကော ဘယ်လိုလဲ” ဆိုသော အကြည့်မျိုးဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ပပဝတီကလည်း “ရှင့်သဘောအတိုင်းပါပဲ” ဟူသည့် အကြည့်ဖြင့် ပြန်လည်လှည့်ကြည့်လိုက်လေရာ (ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့တွင် စကားဖြင့်ပြော၍ သဘောတူညီချက် ယူရမည်ကို ရိုင်းသည်ထင်မည် စိုးသောကြောင့် ဟုထင်ပါသည်။)

“ကျုပ်တို့ လင်မယား နှစ်ယောက်ကလဲ ဆရာဘကွန်းကို မြင်ကတည်းက လေးစားနေကြပါတယ်၊ တကယ့်မိတ်ဆွေရင်းချာ တစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ခင်မင်မိပါတယ်၊ ပြီးတော့ (ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားသည့် အမူအရာဖြင့်) သနားလဲသနားကြတယ်”

ကိုရွှေရိုး၏ စကားမဆုံးမီပင် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲ၌ ကုလားဘုရားပွဲ လှည့်နေပြီ ဖြစ်လေသတည်း။

“ဒီတော့ ငွေလေးနှစ်ထောင်လောက် ကွာရုံလောက်နဲ့ တခြားလူကို မရောင်းတော့ပါဘူး၊ ဆရာ့ကိုဘကွန်းကိုပဲ ရောင်းပါ့မယ်၊ ကျန်တဲ့ငွေနှစ်ထောင်ကိုလည်း ကြွေးပူရယ်လို့ သဘောမထားပါဘူး၊ ရှိတော့မှ ပေးပေါ့၊ ဆရာ့ကိုဘကွန်းတို့က ပညာကို အားကိုးပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက်သူတွေ ဖြစ်လေတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်ချင်းစာတယ်”

ကိုရွှေရိုး၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ “ဤသူကား အဆင်းမရှိသော်လည်း အချင်းရှိသော ယောကျ်ားမြတ်ပါတကား” ဟု ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ ကျိတ်၍ ချီးမွမ်းမိပါတော့သည်။

“ကိုရွှေရိုးရဲ့ စကား ကြားရတော့ ကျုပ်ဖြင့် တော်တော်ကလေး ဝမ်းသာမိပါတယ်၊ ကျုပ်အပေါ် ညီအစ်ကိုရင်းချာပမာ စေတနာထားကြတာကို သိရတဲ့အတွက် ဒီကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ပါဘူး” ဟူ၍ အစချီကာ မနက်ဖြန်မနက် ငွေလာချေမည့် အကြောင်းကိုပါ ထည့်သွင်းပြောဆိုပြီး ဝမ်းပန်းတသာနှုတ်ဆက်၍ ကိုရွှေရိုးနှင့် ပပဝတီတို့၏ အိမ်ဂေဟာအတွင်းမှ ထွက်၍ လာပါတော့သည်။

ထိုနေ့ည အဖို့ကား လွန်စွာ ဝမ်းသာလွန်းသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ နောက်တစ်နေ့ ရောက်မည့်အရေးကို စိတ်စောနေသောကြောင့် လည်းကောင်း အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။ ထိုညသည် ကျွန်ုပ်အတွက်တော့ လွန်စွာ ကြာညောင်းလှသည်ဟု ထင်မိပါတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မုန့်သေတ္တာပုံးတစ်ခုကို ပိုက်လျက် ကိုရွှေရိုး၏ အိမ်ကြီးဆီသို့ သွားရောက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်ပိုက်ထားသော မုန့်သေတ္တာပုံးထဲ၌ကား ကျွန်ုပ်ပိုင်ဆိုင်သမျှသော ငွေအားလုံးပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဧည့်ခန်းထဲ၌ ထိုင်၍စကားပြောနေကြသော ကိုရွှေရိုးတို့ ဇနီးမောင်နှံအပြင် ဧည့်သည်တစ်ဦးပါ တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ လွန်စွာ စိုးရိမ်သွားပါတော့သည်။ “မနေ့ကပြောတဲ့ သင်္ကန်းတိုက်ပိုင်ရှင် ဆိုသူများလား” ဟု စိတ်ထဲ၌ရေရွတ်မိလေသည်။ ထိုဧည့်သည်သည် ကျွန်ုပ်အား စူးစမ်းသလို အကြည့်မျိုးနှင့် တစ်ချက်မျှသာ လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် သိပ်စိတ်ဝင်စားသည့်ပုံ မပေါ်တော့ပေ။

“ဪ . . . ဆရာ့ကိုဘကွန်း၊ ထိုင်ပါခင်ဗျာ ထိုင်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ကလဲ ဆရာ့ကိုစောင့်နေကြတာပဲ၊ စကားတစ်ဆက်တည်းမို့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရဦးမယ်၊ ဟောဒါက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဝတ်လုံတော်ရ ကိုဘမင်းပါ၊ ဒါကတော့ ခုနက ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အိမ်ကို ဝယ်မယ့် ဆရာ့ကိုဘကွန်းပဲ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုဘကွန်း” ဟူ၍ ဧည့်သည်က ထိုင်နေရာမှ ဖင်အနည်းငယ်ကြွ၍ ပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည်

သူနည်းအတိုင်း ဖင်အနည်းငယ်ကြွပြီး “ကျုပ်လဲ ဝတ်လုံတော်ရမင်းကို တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်မိပါတော့သည်။ အမှန်တော့ သူ့ကိုတွေ့ရသည်မှာ ကျွန်ုပ်အဖို့ ဝမ်းသာနိုင်ပေ။ ကျွန်ုပ်လိုပဲ အိမ်ဝယ်လာသူတစ်ဦး အဖြစ် ထင်မှတ်ကာ ဒေါသပွားလျက် ရှိပါသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်ုပ်တစ်သက်တွင်လည်း ထိုကဲ့သို့ “တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်” ဟူသော စကားကို တစ်ခါဖူးမျှ မပြောခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ် ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် တွေ့သမျှ လူအားလုံးမှာ ဝမ်းသာစရာ ကောင်းလောက်သူများ မဟုတ်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဝတ်လုံတော်ရ ဆိုသည် အသက်(၃၀) ခန့်မျှသာ ရှိသေးသော လူရွယ်တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တွေဖူးသမျှ လူထဲတွင် ဥပမိရုပ် အကောင်းဆုံးဟု ပြောပုံပါသည်။ ရေးရေးမျှထင်သော နှုတ်ခမ်းမွေးသည် သူ၏ရုပ်ရည် ခံ့ညားစေသည့် အပြင် စူးရှသော သူ၏မျက်လုံးများက တခြားလူကို ရိုကျိုးသွားစေနိုင်ပါသည်။

“ကိုဘမင်း ရောက်နေတာ အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်အရောင်းအဝယ်လုပ်တဲ့ နေရာမှာ ခင်ဗျားကိုပဲ သက်သေထားရမှာပဲ၊ အမှန်တော့ ဆရာ ကိုဘကွန်းနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ကတော့ အထူးအထွေတောင် စာချုပ်တွေဘာတွေ လုပ်နေစရာ မလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ထုံးစံအတိုင်းတော့ လုပ်ရမှာပဲကိုး” ဟု ပြောဆိုကာ အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပါတော့သည်။ အိမ်ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာ သောအခါ ကိုရွှေရိုး၏ လက်ထဲ၌ စာချုပ်တစ်ခုလည်း ပါလာပါသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း စာချုပ်ကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ တစ်စုံတစ်ရာ ညစ်ပတ် ကလိမ်ကျထားသည့် အချက်အလက်များကို မတွေ့သောကြောင့် လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပါတော့သည်။ ကိုရွှေရိုးနှင့် ဝတ်လုံတော်ရ ဦးဘမင်းတို့နှစ်ဦးလည်း ကျွန်ုပ်နည်းတူ လက်မှတ်ရေးထိုးကြပြီးနောက် . . .

“ကဲ . . . အခုအချိန်ကစပြီး ဒီအိမ်ကြီးကို ဆရာကိုဘကွန်း ပိုင်သွားပါပြီခင်ဗျာ၊ ဆရာကိုဘကွန်းလဲ စိတ်ချမ်းသာသွားသလို ကျွန်တော်လဲ ခုမှ စိတ်ပေါ့သွားတော့တယ်၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး ဒီအိမ်ကြီးကို ဆရာကိုဘကွန်း ပြောင်းလာနိုင်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်လဲ မနက်ဖြန်ဆို အညာဘုရားဖူးထွက်ဦးမယ်၊ ဧရပ်ဆောက်ဖို့ အားကိုးရတဲ့ မိတ်ဆွေတွေကို တာဝန်ပေးခဲ့မယ်၊ ဒါနဲ့ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂနဲ့ တခြားအသုံးအဆောင်ပစ္စည်း အနည်းငယ်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ပြန်လာမှ ဧရပ်ကို ရွှေ့မယ်။ ဒီအတောအတွင်း ဆရာကိုဘကွန်းပဲ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားလိုက်ပါလို့ အကူအညီတောင်းပါရစေ”

“အိမ်ဂရုန်ကိုလဲ ဒီအိမ်ကြီး ဝယ်ခဲ့တဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်ကတည်းက ဟောဒီက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဝတ်လုံတော်ရမင်းဆီကို အပ်ခဲ့တာပဲ . . . အဲဒီတုန်းကလဲ ကိုဘမင်း ကိုယ်တိုင်ပဲ အသိသက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ထိုးခဲ့ပါတယ်”

“မနက်ဖြန်ကျရင် ဦးဘကွန်းဆီကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လာပြီး အိမ်ဂရုန်ပေးပါ့မယ်၊ ဘားလမ်းက ကျွန်တော့်အလုပ်ခန်းမှာ သိမ်းထားပါတယ်၊ မနေ့က ‘ဟိုက်ကုတ်’ မှာ ‘မာဒါးကေ့စ်’ တစ်ခုအတွက် တရားခွင်မှာ ရောက်နေတာနဲ့ အလုပ်ခန်းကို မရောက်ဖြစ်လို့ ဒီနေ့ ပါမလာတာပါ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်အထင်က ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်လဲ အရောင်းအဝယ် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘဲကိုးဗျ”

ကျွန်ုပ်၏ ဘဝတစ်လျှောက်တွင် ဤကဲ့သို့ နာမည်ရှေ့တွင် ဦးတပ်၍ အခေါ်ခံရသော အဖြစ်သည် သည်တစ်ကြိမ်သာလျှင် ပထမဦးဆုံး အကြိမ်ဖြစ်ပေရာ မဖော်ပြနိုင်သော ဝမ်းသာမှုကို ခံစားလိုက်ရပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်အား ဦးတပ်၍ ခေါ်သူမှာလည်း သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ နာမည်ကြီး ဝတ်လုံတော်ရမင်းတစ်ဦး ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ် များစွာ ဂုဏ်ယူမိပါတော့သည်။

ထို့ပြင် မိတ်ဆက်စဉ်က နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားရာတွင် “ကိုဘကွန်း” ဟု သုံးစွဲခဲ့သော်လည်း အိမ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပြီးသည့် စက္ကန့်ပိုင်းကလေး အတွင်းမှာပင် “ဦးဘကွန်း” ဟူ၍ ပြောင်းလဲ သုံးစွဲလိုက်သော ဝတ်လုံတော်ရမင်း၏ စကားမှာ ကျွန်ုပ်အဖို့ အတော်ပင် ဆန်းကြယ်နေပါတော့သည်။ “ပညာရှိဆိုသူများ တယ်ပြီး အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကို ကြည့်ပြီး စကားပြောကြပါကလား” ဟု စိတ်ထဲ၌ ကျိတ်၍ ချီးမွမ်းမိပါတော့သည်။ “ဦး” နှင့် “ကို” ဟူသော နာမဝိသေသနပုဒ်ကို အရမ်းကာရော မသုံးစွဲသင့်ကြောင်းကိုလည်း မှတ်ယူထားလိုက်မိပါတော့သည်။

စာချုပ်ကို ကိုင်လျက် ကိုရွှေရိုးအိမ် (ယခု ကျွန်ုပ်အိမ်မှ) ထွက်လာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာဝမ်းသာလွန်း၍ တစ်ကြောင်း စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေသည်က တစ်ကြောင်း (အမှန်ဆိုရပါမူ ဘဝင်မြင့်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။) လမ်းလျှောက်၍ မရတော့သည့် ဖြစ်သောကြောင့် လန်ချားတစ်စီးငှားပြီး ပြန်ခဲ့ရပါတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်သို့ ရောက်သောအခါ အဝတ်သစ်တစ်စုံကိုဝတ်ပြီး လန်ချားတစ်စီးကို ခေါ်ကာ ကျွန်ုပ်ပိုင် အိမ်နန်းဂေဟာသို့ မြန်းစေပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်အိမ်ကြီးသို့ ရောက်သောအခါ ကိုရွှေရိုးတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်လည်း အညာသို့ ဘုရားဖူးထွက်သွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မတွေ့ရတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် မနေ့က ကိုရွှေရိုးပေးလိုက်သော သော့ဖြင့် ဘိလပ်ဆွဲတံခါးကြီးကို ဖွင့်ကာ အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဆိုဖာကြီးပေါ်၌ ခြေထောက်တစ်ချောင်းပေါ် တစ်ချောင်းတင်လျက် ဟန်ပါပါထိုင်ပြီး . . . အသင့် ဝယ်ယူလာသော ပိုလိုစီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ကာ ဖွာရှိုက်လျက် “ဒီအိမ်ကြီးဟာ ငါပိုင်အိမ်ကြီးပါလား” ဟုတွေးတော၍ ပီတိဖြစ်နေပါတော့သည်။ ထိုကဲ့သို့ တစ်ယောက်တည်း ဇိမ်ခံနေစဉ်မှာပင် . . .

“မောင်ရွှေရိုး . . . မောင်ရွှေရိုး ရှိသလားဟေ့”

အထက်စီးနင်းနိုင်လှသော လူကြီးတစ်ဦး၏ အော်သံကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် တိုက်တံခါးဝသို့ ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။ ထိုလူကြီးမှာ ကျကျနနဝတ်စားထားသော အသက်(၆၀)ခန့်ရှိ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အပြင် မြင်ရုံနှင့် သူဌေးတစ်ယောက်ဟု ပြောနိုင်လောက်သော ရုပ်ရည်လည်း ရှိသူဖြစ်သည်။ သူစီးလာသော ကားမှာလည်း အတော်ပင်ကောင်းလေရာ ကိုရွှေရိုးပြောသော သင်္ကန်းတိုက်ပိုင်ရှင် ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ်က တွက်လိုက်မိပါတော့သည်။ “ငါသာနောက်ကျရင် ဒီလူကြီးလက်ထဲကို ဒီအိမ်ကြီးရောက်သွားတော့မှာ ပါကလား” ဟု တွေးတောမိကာ စိုးရိမ်စိတ်ပင် ဖြစ်ပေါ်လာပါသေးသည်။ သူ၏ ကားဒရိုင်ဘာ ကုလားသည် ကျွန်ုပ်အား အကြောင်းမဲ့ မိုက်ကြည့်ကြည့်နေပါသည်။ ထိုလူကြီးက ကျွန်ုပ်အား နွားပွဲစားကြည့်နည်းမျိုးဖြင့် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး . . .

“ရွှေရိုးတို့ ဘယ်သွားကြသလဲ”

“ကိုရွှေရိုးတို့ ဒီမှာမနေကြတော့ဘူး၊ မနေကပဲ ဒီအိမ်ကို ကျုပ်ဝယ်လိုက်တယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူကြီး၏ အမူအရာနှင့် လေသံအား မကြိုက်သည်နှင့် လေသံခပ်မာမာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ထိုလူကြီးလည်း ယမ်းပုံမီးကျသကဲ့သို့ ဒေါသပုန်ထသွားပါတော့သည်။

“မင်းဘာပြောတာလဲ . . . ဒါငါ့အိမ်ကွ ငါ့အိမ်၊ ရွှေရိုးတို့ လင်မယားက ငါ့ရဲ့အိမ်ငှားတွေ”

ထိုလူကြီး၏ စကားမဆုံးခင်မှာပင် ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများ ပြာဝေလာပြီး . . . ခေါင်းလည်း မိုက်ခနဲ မူးသွားပါတော့သည်။ ရင်ထဲ၌ . . . တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ လည်ချောင်း ခြောက်သွေ့လာသောကြောင့် လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်မှာ စကားပြောလို မရအောင်ပင် ရှိနေတော့သည်။ မူးပြီး လဲကျမသွားအောင် ဘီလပ်တံခါးကို ကိုင်ပြီး ရပ်နေရပါသည်။

“ကိုရွှေရိုးတို့ လင်မယားကို ပြီးခဲ့တဲ့လကစပြီး အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ ပစ္စည်းတွေ အပါအဝင် တစ်လနစ်ရာနဲ့ ငှားထားတာပဲ။ ဒါကိုမင်းက ဝယ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ခု ဒါဖြင့် ရွှေရိုးတို့ ဘယ်ပြောင်းသွားသလဲ”

“သူတို့ ဒီမနက်ပဲ အညာဘုရားဖူးသွားတယ်။ ပြန်လာမှ ဗဟန်းဘက်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဧရပ်ဆောက်မလို့တဲ့”

“ဒါ သက်သက်ညာတာပဲ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီကောင်ကို ငါ အိမ်ငှားပြီးကတည်းက သိပ်သဘောမကျဘူး၊ အလုပ်အကိုင်လဲ မည်မည်ရရ မပြနိုင်တဲ့အပြင် လူဝင်လူထွက်ကလဲ များတာနဲ့ စောင့်ကြည့်နေတာ ကြာပြီ။ ခုလာတာကလဲ ဒီကောင်ကို ဆက်ပြီး ဒီအိမ်မှာ မထားနိုင်တော့ဘူး . . . ဆိုတဲ့ အကြောင်းလာပြောတာပဲ၊ ဒါတောင် နောက်ကျနေသေးတယ်”

“ကျုပ် ဒီအိမ်ကို သောင်း သုံးထောင်နဲ့ စာချုပ်ချုပ်ပြီး ဝယ်ထားတာပဲ၊ ခင်ဗျား မယုံရင် ကျုပ် စာချုပ်ပြနိုင်တယ်”

“ဘာကွ . . . သောင်းသုံးထောင် ဟုတ်လား၊ သောင်းသုံးထောင် မပြောနဲ့ ငါးသောင်းပေးတာတောင် မရောင်းနိုင်ဘူးကွ၊ နောက်ပြီး မင်းစာချုပ်က ဘာစာချုပ်လဲ၊ အိမ်ဝယ်တယ် ဆိုတာ စာချုပ်က အဓိကမဟုတ်ဘူး၊ ဂရန်သာ အဓိကကွ၊ အဓိက . . . ဒါဖြင့် မင်း ငါ့ကို ဂရန်ပြနိုင်သလား”

“ဘားလမ်းက ဝတ်လုံတော်ရ ဦးဘမင်းဆီမှာ ရှိတယ်၊ သူဒီနေ ပြန်လာမယ်”

“မင်း အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ တော်ကြာ ငါပြန်လာမယ်၊ အဲဒီတော့မှ ဆက်ရင်း” ဟုဆိုကာ ထိုလူကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ဒေါနှင့်မောနှင့် နိုင်ထက်စီးနင်း ပြောဆိုကာ ထွက်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ပျက်ခြင်း၊ အားငယ်ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း စသော စိတ်သောကများ ရုတ်တရက် ဖိစီးလာသောကြောင့် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်လာပြီးလျှင် ဆိုဖာပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပါတော့သည်။

“ဟေ့လူ . . . ဒီမှာ ကျုပ်တို့ ရောက်နေပြီ”

ဆိုဖာကြီးပေါ်၌ မျက်လုံးအစုံမှိတ်ကာ အရပ်ကြိုးပြတ်ဖြစ်နေသော ကျွန်ုပ်သည် မည်ကဲ့သို့ အိပ်ပျော်သွားသည်ကိုပင် သတိမရလိုက် တော့ပါ။ အထက်ပါအတိုင်း ကျွန်ုပ်အား နှိုးလိုက်တော့မှ ရုတ်တရက်လန့်နိုးပြီး ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော စောစောကလူကြီးနှင့် ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ယောက်ကို မြင်ရပါတော့သည်။

“ဟောဒီက ဦးဘသိုက်ကိုယ်တိုင် အမှုလာဖွင့်တာနဲ့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်လာခဲ့တာပဲ၊ မောင်ရင်ကို ကျုပ်တစ်ခုမေးမယ်နော်”

“မေးပါခင်ဗျာ၊ မေးပါ”

“မောင်ရင့်နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ဘကွန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ရွှေရိုးနဲ့ သိတာ ကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူး၊ တစ်နေ့ကမှ သိကြတာပါ” ဟု အစချီကာ ကိုရွှေရိုးတို့လင်မယား ယတြာလာအပ်သည်မှစပြီး အိမ်ပိုင်ရှင် ဦးဘသိုက် ရောက်လာသည်အထိ တစ်လုံးမကျန် ရာဇဝတ်အုပ်အား ပြောပြလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်စကားဆုံးသည်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ်လည်း ပြက်လုံးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည့်ပမာ အားပါးတရ ရယ်ပါတော့သည်။

“ဟား ဟား ဟား၊ မောင်ရင့်တော့ ကောင်းကောင်းကြီး အနပ်ခဲလိုက်ရပြီ”

ရာဇဝတ်အုပ်၏ ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်လှသော အသံပြကြီးကို ကြားရသည်မှာ ကျွန်ုပ်အဖို့ မကောင်းဆိုးဝါးအသံကို ကြားလိုက်ရသည့်အလား စိတ်မချမ်းသာဖွယ်ရာ ဖြစ်မိပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်အား လိမ်သွားသော ရွှေရိုးထက်ပင် သူ့အား ပို၍ ဒေါသထွက်မိ ပါတော့သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုရာဇဝတ်အုပ်သည် ဥပဒေဘက်တော်သား တစ်ဦး ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ကျွန်ုပ် အလိမ်ခံရသည်ကို ကိုယ်ချင်းစာခြင်း မရှိရုံမျှမက သဘောကျစွာ လှောင်ပြောင် ရယ်မောနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်သည်ကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာအူလိုက် ရယ်မောနေနိုင်သည့် ကမ္ဘာကျော် အိစ္စတပ်ပုံပြင်ထဲက မြေခွေးကဲ့သို့သော လူမျိုးအတော်များများကို ကျွန်ုပ်ဘဝတွင် များစွာ တွေ့ရှိခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်ရာ “လူတွေဟာ ဒီလို စိတ်ဓာတ်မျိုးချည်း ပါကလား” ဟု တစ်ခါတစ်ရံပင် ထင်မှတ်မှား မိခဲ့သေးသည်။

“ခြံဝမှာ မောင်ရင့်ဆီက ဆေးလိပ်မီး လာညှိတဲ့လူကလဲ သူတို့ရဲ့ ဒလန်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ခုနက မောင်ရင့်ပြောတဲ့ ပုံပန်းအရဆိုရင် ဝတ်လုံတော်ရ ဦးဘမင်း ဆိုတာ နေအေးပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ဒီလို အကွက်ကျကျ လိမ်ပုံထောက်ရင် နေအေးကလွဲပြီး တခြားလူ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“နေအေးဆိုတဲ့လူက ဘာလဲဗျ”

ကျွန်ုပ်၏ စကားကို ကြားသောအခါ ရာဇဝတ်အုပ်ကြီးသည် ရှေ့နည်းတူ ဒုတိယမို့ ရယ်ပြန်တော့သည်။

“မောင်ရင့်က နေအေးကိုတောင် မကြားဖူးဘူးဆိုတော့ တော်တော်တောကျတာပဲကိုး၊ ဒါကြောင့်လဲ အလိမ်ခံရတာပဲ၊ နေအေးဆိုတာ နာမည်ကြီး လူလိမ်တစ်ယောက်ပဲ”

“ဒါဖြင့် သူ့ကို ခင်ဗျားတို့ ဘာကြောင့် မဖမ်းရတာလဲ”

“ဒါက ငါတို့အလုပ်ပါ၊ မင်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“ကျုပ်လဲ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ကျုပ်ဆီက ငွေကို လိမ်သွားတဲ့ လူကို ခင်ဗျားတို့ ဘာကြောင့် မဖမ်းတာလဲ”

“ဖမ်းချင်တိုင်း ဖမ်းလို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မင်းက တိုင်ချက်ဖွင့်မှ ငါတို့က ဖမ်းလို့ရမှာ၊ ဥပဒေကြောင်းကို မသိဘဲနဲ့ အရမ်းလျှောက်ပြော မနေနဲ့ကွ၊ ခု မင်းကို ဟောဒီသူဌေးမင်း ဦးဘသိုက်က တိုင်ချက်ဖွင့်ထားတယ်။ ဒါကို မင်း အရင် ဖြေရှင်းလိုက်ဦး”

မှတ်ချက် ။ ။ နေအေးဆိုသူမှာ ထိုခေတ်က လွန်စွာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလှသော နာမည်ကြီး လူလိမ်တစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါသည်။ မဟာဂီတ ဦးပြုံးချိုသည် နေအေးလိမ်နည်း အမျိုးမျိုးကို မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး “နေအေး လိမ်နည်း တစ်ရာ” ဟူ၍ အမည်ပေးကာ စာအုပ်ရိုက်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာကြီး၏ စေတနာမှာ လူများအလိမ်မခံရအောင် ဖြစ်ပါသည်။ ယခု ဘကွန်းကို လိမ်သွားသော လူလိမ်တို့မှာ ရာဇဝတ်အုပ်၏ စကားအရ နေအေးဟု ခန့်မှန်း ရပါသည်။ နေအေး ဟုတ်မဟုတ်ကိုမူ အတိအကျမဆိုနိုင်ပါ။

စာရေးသူ

“ငါ့အနေနဲ့ကတော့ ဒီအိမ်ပေါ်က မင်းမြန်မြန်ဆင်းသွား စေချင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် မင်းအတွက် ‘ဖွတ်မရမားဆုံး’ ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ငွေလဲဆုံးသေး၊ တရားလဲ အစွဲခံရသေး ဖြစ်နေဦးမယ်”

ဦးဘသိုက်၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ လွန်စွာဒေါသ ထွက်လွန်းသောကြောင့် အသားများပင် တဆတ်ဆတ် တုန်နေပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်မှာ . . . လွန်စွာ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေသည်။ မိမိ၏ ချွေးနဲ့စာဖြင့် ခြစ်ခြစ်ကုတ်ကုတ် စုဆောင်းထားသော ငွေများကို အလိမ်ခံရသည့် အပြင် အိမ်ပေါ် မတရား ကျူးကျော်နေထိုင်မှုနှင့် တရားစွဲဆိုမည်ဟု

ကြားလိုက်ရသောအခါ . . . လူ့လောကကြီးကို များစွာ စိတ်ကုန်သွားပါတော့သည်။

“ကျုပ် ခုပဲ ဆင်းပါ့မယ်၊ ကျုပ်အလိမ်ခံရတဲ့ ငွေ သောင်းသုံးထောင်လဲ ဆုံးချင်ဆုံးပါစေ၊ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာတော့ တိုင်ချက်မဖွင့်ဘူး . . . နောက်လဲ ဘာအမှုတွေပေါ်ပေါ် မတတ်နိုင်ရင် လည်စင်းပြီးခံမယ်၊ ပုလိပ်တော့ တိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ဆိုးဆိုးရှိသည်နှင့် အထက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုကာ အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပါတော့သည်။

မှတ်ချက် ။ ။ နယ်ချဲ့ ဗြိတိသျှအစိုးရ ဗျူရိုဂရက် ယန္တရားကြီး၏ စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းပုံကို အထက်ပါ ရာဇဝတ်အုပ်၏ အပြုအမူကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် မှန်းဆနိုင်ပါသည်။

စာရေးသူ

ကျွန်ုပ်သည် လမ်းမပေါ်သို့ရောက်၍ အိမ်ကြီးကို ကြည့်မိလိုက်သောအခါ လွန်စွာ ဝမ်းနည်းမိပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်စုဆောင်းထားသော ငွေများ ဆုံးရှုံးသွားသည်က တစ်ကြောင်း၊ တစ်မနက်သာ ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရသော ထိုအိမ်ကြီးအပေါ် သံယောဇဉ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်က တစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဝယ် လွန်စွာ ဆွေးမြည့်နာကြည်း မိပါတော့သည်။

ငွေသောင်းသုံးထောင် ရရှိအောင် ကျွန်ုပ်အဖို့ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း စုဆောင်းလာခဲ့ရသော်လည်း တစ်မနက်နှင့်ပင် သဲထဲရေသွန်သလို ဆုံးရှုံးသွားသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ စိတ်ဓာတ်ကျမိပါသေးသည်။ သည်အတိုင်းသာဆိုပါမူ ကျွန်ုပ်အဖို့ သူဌေးကြီး တစ်ဦးဖြစ်ရန်အတွက် “ကကြီးရေ က” က ပြန်စ ရပေတော့မည်။ “သူဌေး မဖြစ်လို့ နောက် ခုနှစ်နှစ်မှ သတ်သေမယ့် အစား စိတ်ညစ်မခံတော့ဘဲ အခုသတ်သေရင် ကောင်းလိမ့်မည်” ဟု စိတ်ထဲ၌ရေရွတ်ကာ ကျွန်ုပ်၏ လည်ပင်း၌ ချိတ်ဆွဲထားသော အဆိပ်ကြိုက်ကလေးကို လက်ဖြင့် စမ်းလိုက်မိပါသေးသည်။

ကျွန်ုပ်၏ မှတ်စုစာအုပ်တွင်လည်း အောက်ပါအတိုင်း ရေးမှတ်ထားလိုက်ပါသည်။

လူတစ်ယောက်ကို အပေါ်ယံကြည့်ပြီး အထင်သေးတတ်သော (ဝါ) အထင်ကြီးတတ်သော သူသည် အလိမ်ခံရရန် ရာနှုန်းပြည့် သေချာသကဲ့သို့ သူ၏စိတ်ဓာတ်၌လည်း သူများကို လိမ်လည်လိုသော စိတ်ထား ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ပါရှိနေတတ်သည်။

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

ကျွန်ုပ် သတ်သေမည်လော

ကျွန်ုပ်သည် အနှပ်ခံရသော အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်း၍လာခဲ့ပြီးနောက် စိတ်ပျက်အားငယ်စွာဖြင့် လျှောက်၍ လာခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အဓိဋ္ဌာန်အရ ခုနှစ်နှစ်ပြည့်မြောက်သည့် နေ့၌ သူဌေးကြီး အဖြစ်သို့ မရောက်လျှင် လည်တိုင်၌ ဆွဲထားသော ကြွတ်တွင်းမှ အဆိပ်ကိုမျိုး၍ မိမိကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ပစ်ရန် ဖြစ်လေသည်။

ယခုမူ တစ်နှစ်တာအချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်၏။ ကြီးစားပမ်းစား ရှာဖွေ၍ထားသော ငွေကလေးမှာလည်း ဆုံးရှုံး၍သွားပေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျန်သော ခြောက်နှစ်တာ ကာလအတွင်း၌ သူဌေးကြီးဖြစ်ဖို့ဆိုသည်မှာ လွန်စွာမဖြစ်နိုင်သော အရာပင်ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် နောင်လည်းသေရမည့် အတူတူ ယခုပင် သေရလျှင် ကောင်းလိမ့်မည်လားဟု စိတ်ကူးမိသေးတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ပူပန်သောကစိတ်ကြောင့် ချွေးသီးများ ယိုစိမ့်လျက် ရှိပေသည်။ ဗေဒင်ဟောလိုစိတ်လည်း မရှိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်ပင် ခြေဦးတည့်ရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ရာ မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်လမ်းထိပ်သို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။

မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်လမ်းထိပ်မှနေ၍ မည်သည့် ရည်ရွယ်ချက်မျှမရှိဘဲ လမ်းတွင်းသို့ ချိုးဝင်၍ မြောင်းကြီးဘေး ပလက်ဖောင်းအတိုင်း လျှောက်၍လာခဲ့ရာ မြောင်းကြီးပေါ်၌ သစ်သားတံတားကြီး ခင်း၍ထားသော ဘုံဆိုင်တစ်ခု၌ လူများသည် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ သုံးယောက်တစ်တွဲ ထိုင်လျက် အရက်သောက်နေကြသည်ကို တွေ့လေ၏။ အရက်ဆိုင်ရှေ့တွင်လည်း အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းလျက် ညာဘက်လက်တွင် ကြက်ခြေထောက်ကြီး တစ်ခုကိုကိုင်ကာ အရက်မော့၍ သောက်နေသော ဂေါ်ရင်ဂျီ ကုလားကြီးတစ်ဦး၏ ရုပ်ပုံကို ရေးဆွဲထားလေ၏။

ထိုပုံကြီးသည် အရက်ကြိုက်သော ဂေါ်ရင်ဂျီကုလား၏ သရုပ်ကို အပြည့်အဝဖော်ပြနိုင်စွမ်း ရှိလေသည်။ ထိုအရုပ်ကြီး၏ အောက်ခြေ၌ “ဖုတ်ကျန် အမိန့်ရ လှော်စာနှင့် အရက်ဆိုင်” ဆိုသော စာတန်းကြီးတစ်ခုလည်း ရေးသားထားလေ၏။ သစ်သား တံတားပေါ်၌မူ များစွာသော ကုလားအရက်သမား၊ မြန်မာအရက်သမားတို့သည် ပျော်ရွှင်မြူးထူးခြင်း၊ ငြင်းခုံခြင်း၊ ရန်ဖြစ်ခြင်းစသော အရက်တန်ခိုးပြမှုများအား ခံစားနေကြလေ၏။

အရက်သောက်လျှင် စိတ်ညစ်ခြင်း ပြေပျောက်သည် ဟူသောစကားကို ကြားဖူးထားလေရာ အိတ်အတွင်း၌ ရှိသော ငွေနှစ်ကျပ်ကို အရက်သောက်၍ ပစ်ရလျှင် ကောင်းလေမည်လားဟူ၍ စဉ်းစားမိလေ၏။ တစ်နည်းဆိုရပါမူ တင်တင်၏ အဒေါ်များဖြစ်ကြသော မတင်ရီနှင့် မခင်ရီတို့က ကျွန်ုပ်အား စိန်လက်စွပ် ခိုးပါသည်ဟု စွပ်စွဲ၍ ပုလိပ်လက်သို့ အပ်ခဲ့စဉ်က ပုလိပ်က ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းပန်းခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်အညစ်ကြီး ညစ်ခဲ့ရစဉ်၌ ကျွန်ုပ်၏ ဆရာကိုရင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား အဆိပ်ဟုဆိုကာ တောအရက်ကို တိုက်ခဲ့ဖူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အရက်ကို တစ်ကြိမ်သောက်ဖူးလေ၏။ ထိုစဉ်က အရက်သောက်သဖြင့် စိတ်ညစ်ခြင်း ပြေပျောက်ခဲ့သည်ကိုလည်း အမှတ်ရမိလေ၏။

ထို့ကြောင့် အရက်သောက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ပလက်ဖောင်းနှင့် အနီးဆုံး အရက်သမားများဘေး၌ ကျွန်ုပ်၏ လွယ်အိတ်၊ ကျွန်ုပ်၏ တုတ်နှင့် ကျွန်ုပ်အား ပညာအလင်းရောင်များ ပေးခဲ့သော မှန်အိမ်ကြီးအားချ၍ ချွေးများသုတ်ကာ ထိုင်လျက်အမော ဖြေနေစဉ်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် အနီးဆုံး အရက်ပိုင်းမှ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီ ပွပွကြီးကို ဝတ်၍ထားသော လူကြီးက သူ၏ အဖော်များအား . . .

“ကျုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးထဲမှာ တကယ် သူဌေးဖြစ်ချင်တဲ့ လူတွေ မရှိသေးဘူးဗျ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ လူမျိုးတွေ ခွဲနေတာ” ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူကြီး၏ စကားကို များစွာ မကျေမနပ်ဖြစ်၍ သွားလေ၏။ ထိုလူကြီးကား အရက်သမားပီပီ စကားကို မစဉ်းမစား ပြောလေစွဟုလည်း အထင်သေးမိလေ၏။ ထို့ကြောင့် မြန်မာလူမျိုးထဲ၌ သူဌေး တကယ် ဖြစ်ချင်သောသူ ရှိကြောင်း သိစေလို၍ . . .

“ဒီမှာ ဦးလေး၊ ဦးလေးပြောတာ မှားတယ်၊ မြန်မာလူမျိုးထဲမှာ သူဌေးဖြစ်ချင်တဲ့လူတွေ အပုံကြီး ရှိပါတယ်”

“ငါ့တူပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ပြောတာက တကယ့်သူဌေး ဖြစ်ချင်တဲ့လူ မရှိဘူးလို့ ပြောတာပါ။ တကယ်ဆိုတဲ့ စကားလေး အရေးကြီးပုံကိုတော့ နည်းနည်း သတိထားစေချင်တယ်။ သူဌေးဖြစ်ချင်ခါမတ္တ လူတွေကတော့ အပုံပေါ့၊ တကယ်ဖြစ်ချင်တဲ့လူ ဒီတစ်သက်မှာဖြင့် သူဌေးကြီးမဖြစ် မနေဘူးဆိုတဲ့ လူမျိုးကိုတော့ ကျုပ်ဖြင့် မတွေ့သေးပါဘူး”

“မတွေ့ဖူးရင် ကြည့်ထားပေါ့၊ ကျုပ်ပဲ”

“မောင်က တကယ် သူဌေးဖြစ်ချင်တဲ့ လူလား”

“တကယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ လူပေါ့”

“မဖြစ်ရင်ကို မနေဘဲ တကယ့်ကို ဖြစ်ချင်တယ်ပေါ့”

“တကယ့်ကို ဖြစ်ချင်တာ”

“မဖြစ်ရင် . . .”

“မဖြစ်ရင် သတ်ပြီး သေမယ်၊ ဟောဒီမှာ တွေ့လား”

ကျွန်ုပ်လည်ပင်း၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ကြတ်အားပြု၍ ထိုကြတ်အတွင်း အဆိပ်များ ရှိကြောင်းကိုလည်း ပြောပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ လက်၌ ထိုးထားသော “၁၃၀၁ ခုနှစ် သူဌေးကြီးဘက္ခန်း” ဆိုသည့် စာတန်းကိုလည်း ပြလိုက်သေး၏။

ထိုအခါ၌ လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ထူးဆန်းသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို တွေ့ရသည့်အလား ခေါင်းကိုငဲ့၍ တစ်မျိုး၊ စောင်း၍တစ်မျိုး ကြည့်ရှုလေ၏။ သူ၏အဖော်က “ဘယ့်နယ့်လဲ ဆရာကျော်” ဟု ခေါ်သည်ကိုပင် မကြားတော့ဘဲ ကျွန်ုပ်အား သေချာစွာ ကြည့်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ လည်ပင်းမှ အဆိပ်ကြုတ်ကို လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ ညာဘက်လက်ဖျံမှ စာတန်းကို လည်းကောင်း သေချာစွာ ကိုင်တွယ်ကြည့်ပြီးလျှင် မည်သို့မည်ပုံ ဤမျှ သူဌေးဖြစ်ချင်စိတ် ပေါ်ပေါက်လာရသနည်းဟု ခရေစေတွင်းကျ မေးလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း လက်စွပ်ခိုးမှု ဖြစ်ခဲ့သည်မှ ယနေ့ ငွေတစ်သောင်းငါးထောင် အလိမ်ခံခဲ့ရပုံ တို့ကိုပါ ပြောပြလျှင် ထိုလူကြီးသည် လွန်စွာစိတ်ဝင်စားလျက် နားထောင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ တုတ်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ အိတ်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ မှန်အိမ်ကြီးကို လည်းကောင်း တစ်ခုစီ ကိုင်ကြည့်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဆရာဖြစ်သော ကိုရင်ကြီးကိုလည်း မကြာခဏ ချီးမွမ်းလေ၏။ လူကိုယ်တိုင်သွား၍ တွေ့ဦးမည်ဟုလည်း ပြောလေ၏။

“သိပ်ပြီးဆန်းတာပဲ မောင်ရင်၊ ကျုပ်ဖြင့် မောင်ရင်လို လူမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့သေးပါဘူး၊ အခုလို အလိမ်ခံရတာလဲ စိတ်မပျက်ပါနဲ့၊ လိမ်တယ်ဆိုတာ လောဘရှိတဲ့ လူတွေကိုသာ လိမ်လို့ရတာပါ”

“လောဘမရှိတဲ့ လူရယ်လို့များ ရှိသေးလို့လား၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဆိုတဲ့ တရားဟာ သတ္တဝါတိုင်းမှာ ရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ သိပ်ကိုဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ လောဘရှိတာချင်း အနည်းအများ ကွာသေးတယ်၊ လောဘများများ ရှိတဲ့လူကို မြန်မြန်နဲ့များများ လိမ်လို့ရတယ်”

ထိုအဘိုးကြီး၏ စကားကို တွေးကြည့်ရာ ဟုတ်သလိုလို မှန်သလိုလို ရှိလေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လွန်စွာအရပ်ဆိုးလှသော ကိုရွှေရိုး၏ တိုက်နှင့်ခြံကြီးကို ကျွန်ုပ်သည် မတန်မဆ သက်သာလှသော ဈေးနှုန်းဖြင့် ပိုင်ဆိုင်လိုသော ကျွန်ုပ်၏ လောဘစိတ်ပေါ်တွင် မူတည်၍ ကျိုက်လတ်နေအေး၏ တပည့် ကိုရွှေရိုးတို့ လူစုက ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ကြိုးပမ်းရှာဖွေ၍ စုဆောင်းထားရသော ငွေများကို လိမ်လည်သွားနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ပြီးတော့ မောင်ရင်ကို ပြောရဦးမယ်၊ အခုလို ဗေဒင်ဆရာ အဖြစ်နဲ့ ရှာဖွေနေလို့ကတော့ သူဌေးကြီး ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပညာရှင်ဟာ သူဌေးကြီး မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ အရောင်းအဝယ်ဘက်ကို ကူးရမယ်”

အဘိုးကြီးသည် စကားကို ဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် အရက်ခွက်ကို ယူ၍မော့ချလေ၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ . . .

“ပြီးတော့ အလုပ်ကြိုးစားရုံနဲ့ သူဌေးမဖြစ်ရင် သတ်ပြီး သေခံရုံနဲ့တော့ သူဌေးကြီး မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နောင်ခုနှစ်နှစ်ကြာတဲ့ အခါမှာ သူဌေးကြီးဖြစ်ပြီး ပျော်ရွှင်နေပုံတွေကို မျက်စိထဲမှာ တကယ်မြင်ပြီး စိတ်ကပါ တကယ်ပျော်လာအောင် မွေးမြူရမယ်။ အဲဒီစိတ်နဲ့လဲ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်ရမယ်။ အဲဒီစိတ်ကို Auto Suggestion လို့ခေါ်တယ်။ မြန်မာလိုတော့ အထင်မြင်စိတ်လို့ ကျုပ်က ဆိုချင်တယ်။ တကယ်ကို ထင်မြင်လာအောင် တွေးခေါ်တတ်ရမယ်”

အဘိုးကြီးသည် စကားကိုဖြတ်၍ အရက်မော့လိုက်ပြန်၏။ အရက်ခွက်ကို ပြန်၍ချပြီးနောက် မဆလာနိုင်နိုင်နှင့် ချက်၍ထားသော ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားမ ရောင်းသည့် ကြက်ခြေထောက်ဟင်းကို မြိန်ရှက်စွာ မြည်းလေ၏။

“ပြီးတော့ မောင်ရင်ကို ပြောရဦးမယ်။ အယ်ဒီဆင် ဆိုတဲ့ လောကဓာတ်ဆရာကြီးဟာ လျှပ်စစ်မီးသီးကို စမ်းသပ်တဲ့အခါမှာ . . . အကြိမ်တစ်သောင်း တိုင်အောင် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။ တစ်သောင်းနဲ့ တစ်ကြိမ်မြောက်မှာတော့ အောင်မြင်တော့တယ်။ ဒီတော့ စိတ်မလျော့လိုက်ပါနဲ့။ ဆက်ပြီးတော့ ကြိုးစားပါ။ တစ်ခုလောက် မေတ္တာရပ်ခံချင်တာကတော့ မောင်ရင်ဟာ နောက်ခြောက်နှစ်ကြာတဲ့ အခါမှာ သူဌေးကြီးတစ်ဦးတော့ ဖြစ်မှာ အမှန်ပါပဲ။ အဲဒီအခါကျရင် မောင်ရင်ရဲ့ အကြောင်းကို ဦးအနေနဲ့ ပုဏ္ဏားဘကွန်းဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ဝတ္ထုရေးချင်ပါတယ်”

“နေပါဦး ဦးလေး၊ ဦးလေးက စာရေးဆရာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ စာရေးဆရာ ပီမိုးနင်း ပါပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၍ သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကြီး ပီမိုးနင်း၏ နေညိုညို၊ နေရီရီ၊ သင်းတို့အကြံ၊ သူရဲကောင်းသုံးယောက် စသော ဝတ္ထုများသာမက အရင်းမစိုက် လှေထိုးလိုက်၊ မသိသူကျော်သွား သိသူဖော်စား၊ လူပေါ်ကလူ၊ လောကီရတနာစသော စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုခဲ့ရပြီး လွန်စွာလည်း ကြိုက်နှစ်သက်ရသည် ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်လေးစားသော စာရေးဆရာကြီး ပီမိုးနင်းကိုယ်တိုင်နှင့် စကားပြောနေရပြီးလျှင် ပီမိုးနင်းမှန်းမသိရဘဲ စကားဝိုင်းပြီးခါနီးမှ ဖြုန်းခနဲ သိလိုက်ရသည့် အတွက် ဝမ်းသာခြင်း၊ အံ့ဩခြင်းများဖြစ်ကာ ဆရာကြီးအား ထိုင်၍ ဦးသုံးကြိမ်ချမိလေ၏။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အရက်လည်း မသောက်ဖြစ်တော့ပါ။

မှတ်ချက် ။ ။ ပုဏ္ဏားဘကွန်း သူဌေးကြီး ဖြစ်လောက်သောအချိန်တွင် ဆရာကြီးပီမိုးနင်းသည် ပုလိပ်ဆာသင်တစ်ဦး၏ စက်ဘီးဖြင့် တိုက်မိရာ ပေါင်တစ်ဖက်ကျိုး၍ သွားလေသည်။ ထိုဒဏ်ရာအား ဆေးရုံ၌ ကုသလျက်နှင့်ပင် ဆရာကြီးသည် ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။

စာရေးသူ

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကြီးပီမိုးနင်းနှင့် တွေ့ပြီးနောက် စောစောက သူညီအောက် ယူနိုက်တက်ရာထိအောင် ကျဆုံးခဲ့သော စိတ်ဓာတ်များသည် တစ်မဟုတ်ချင်း ပြန်၍ တက်လာလေ၏။ “လောကဓာတ် ဆရာကြီး အယ်ဒီဆင်တောင်မှ မီးသီးလေး တစ်ခုဖြစ်ဖို့ အကြိမ်တစ်သောင်းလုံးလုံး ပျက်စီးခဲ့ရသေးတာ၊ ငါက အခုမှ တစ်ကြိမ်သာလျှင် ပျက်စီးသေးတာပဲ” ဟု အားတက်ခဲ့ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လွယ်အိတ်ကြီးအား စလွယ်သိုင်းလွယ်လျက် မှန်အိမ်ကြီးအား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ အခြားသော လက်တစ်ဖက်၌ တုတ်ကြီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်၍ သိန်းပေါင်းများစွာ ကြွယ်ဝသော သူဌေးအဖြစ်ကို ရယူရန်အတွက် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ရင်ကော့၍ ထွက်လာခဲ့လေတော့သတည်း။

ကျွန်ုပ်နှင့် ပညာရှိဘိန်းစားကြီး

ကံတရားသည် လက်သီးပုန်းနှင့်တူ၏။ မိမိနှင့် ယှဉ်ပြိုင်လျက်ရှိသော လက်ငှေ့သမား၏ လက်သီးပုန်းသည် မထင်မှတ်သော အချိန်၌ မထင်မှတ်သော နေရာမှ ပေါ်ပေါက်၍ လာတတ်၏။ ကံတရားသည်လည်း ထိုနည်းတူစွာပင် ဖြစ်၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာ ပီမိုးနင်းနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပြီးနောက် အထက်ပါနိတိကို ကျွန်ုပ်၏ မှတ်စုစာအုပ်၌ ရေးမှတ်၍ထားလိုက်လေ၏။ ထို့အပြင် ကျွန်ုပ်၏ ချွေးနံ့စာ ဖြစ်သော ငွေတစ်သောင်း သုံးထောင်ကို လိမ်လည်ခံရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် လိမ်လည်ခြင်းကို များစွာရွံ့မုန်းသွားပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဗေဒင် မတတ်တတ်နှင့် လိမ်ညာ၍ ဟောပြောခြင်း၊ ဖယောင်းတိုင်ပေါ်တွင် တောခြစ်တောင်ခြစ် ခြစ်၍ ရွှေမင်သုတ်ကာ ဆေးဖယောင်းတိုင်ဟု လိမ်ညာ၍ ပိုက်ဆံရှာခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ မကောင်းမှုများကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စက်ဆုပ်၍ လာပါတော့၏။

သတ်မှတ်ထားသော အချိန်ကာလအတွင်း၌ သူဌေးကြီး မဖြစ်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ သန္နိဋ္ဌာန်အတိုင်း အဆိပ်သောက်၍ ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အဆုံးစီရင် ရချင်ရပါစေ။ မတရားနည်းလမ်းဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းကိုမူ ကျွန်ုပ် အလိုမရှိတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ မှတ်စုစာအုပ်၌ အောက်ပါအတိုင်း ရေးမှတ်၍ ထားမိပြန်၏။

ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းသည် မြက်သစ်ရွက်ကို မစားမူဘဲ အငတ်ခံသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်သည်လည်း မမှန်ကန်သောနည်းဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော အဖြစ်သို့ မရောက်လိုပါ။

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါအတိုင်း ရေးမှတ်ပြီးနောက် မှန်မှန်ကန်ကန်ဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝမည့် နည်းများကို စဉ်းစားတွေးခေါ်လျက် ရှိပေသည်။ မီးပွတ်သော ယောကျာ်းသည် မီးမထွက်မချင်း လုံ့လစိုက်ထုတ်၍ မီးကို မပြတ်ပွတ်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ဖြောင့်မန်သော နည်းဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝမည့် အဖြစ်ကို မပြတ်တမ်းစဉ်းစား တွေးခေါ်၍ နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဗေဒင်ဆရာ အလုပ်အား ထိုနေ့မှ စတင်၍ စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် (၂၅)လမ်း၌ ဒရဝမ် စောင့်သော အလုပ်ကိုမူ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်မြဲ ဖြစ်လေရာ ထိုနေ့ည မီးထွန်းချိန်လောက်မှ စ၍ ဒရဝမ်စောင့်လေ၏။ အခါတိုင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် ည (၁၂) နာရီအထိ ရိုးသားစွာ ဒရဝမ်စောင့်ခဲ့သော်လည်း (၁၂) နာရီကျော်၍ ကျွန်ုပ် အိပ်ချင်သည့် အခါ၌ . . .

“စိတ်ချလက်ချ အိပ်ကြပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မောင်ဘကွန်း နိုးနိုးကြားကြား ဒရဝမ်စောင့်လျက် ရှိပါတယ်”ဟူ၍ ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်လေ့ ရှိ၏။ ထိုသို့ ဟစ်အော်လိုက်လျှင် အအိပ်ဆတ်သော သူများနှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုများသည် လန့်၍ နိုးကုန်ကြတော့၏။ ဆီးထသွားသူများ ချောင်းဟန့်သူဟန့်နှင့် မျက်စိကြောင်ကာ ပြန်၍ အိပ်မရသူများမှာလည်း ဆေးလိပ် ထ၍ သောက်ကြလေ၏။ ထိုအပြုအမူမှာလည်း ကျွန်ုပ်၏ မရိုးသားမှု တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်း ဆိုပါမူ လိမ်လည်မှု တစ်ရပ်လည်း ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လိမ်လည်ခြင်းကို စက်ဆုပ်သွားပြီ ဖြစ်ရကား ထိုအပြုအမူကိုလည်း လုံးဝ စွန့်လွှတ်လိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့ည မိုးလင်းသည်အထိ ဒရဝမ်စောင့် ခဲ့လေသည်။ ည နာရီပြန် (၂) ချက်လောက်တွင် ဘိန်းစားကြီး တစ်ယောက်သည် ဘိန်းငွေကလေးဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်၍လာရာ ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်၍လာလေသည်။ ထိုဘိန်းစားကြီးအား

ကြေးကုဆစ် ဟု ခေါ်ကြပါသည်။ ကြေးကုဆစ် ဆိုသည်မှာ ယင်း၏ အမည်မဟုတ်ပါ။ “ပုံပြောကောင်းသော အဘိုး” ဟု အဓိပ္ပါယ် ရပါသည်။

ထိုဘိန်းစား အဘိုးကြီးအား ကျွန်ုပ်က စတင်၍ “ဘယ်ကလာတာလဲ ကြေးကုဆစ်” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ အဘိုးကြီးသည် သေးငယ်ပြောင်လက်သော သူ၏ မျက်လုံးကလေး နှစ်လုံးအား ကြိုးစား၍ ဖွင့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား သေချာစွာကြည့်လေ၏။ ထိုဘိန်းစားကြီးသည် လသာလမ်း၊ တရုတ်ဘုံကျောင်း၏ တိုက်ရိပ်အောက်တွင် ပုံပြောလေ့ရှိ၏။

ပုံနားထောင်လိုသူများသည် ပိုက်ဆံတစ်ပြား နှစ်ပြား စုဆောင်း၍ ဘိန်းတစ်စုံစာလောက် ရလျှင် ပုံဝတ္ထုများကို ပြောပြလေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ် ရန်ကုန် ရောက်စတွင် လသာလမ်း၌ အနိပ်သည် လုပ်ခဲ့စဉ်ကပင် ကြေးကုဆစ်အား သိကျွမ်းခဲ့လေသည်။ ထိုကြေးကုဆစ်သည် တရုတ်စာနှင့် တရုတ်စကားကို ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်းသကဲ့သို့ မြန်မာစကားကိုလည်း ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်းပါသည်။

အဘိုးကြီးသည် မျက်လုံးဖွင့်၍ ကြည့်ပြီးနောက် . . .

“နတ်ပြည်က ပြန်လာတာလေ”

“ကျုပ်ကို ပုံပြောမလား၊ ကျုပ် နားထောင်မယ်”

“ပိုက်ဆံရရင် ပြောတာပေါ့ကွ၊ ပိုက်ဆံရရင် မင်းလိုကောင် မဟုတ်ဘူး၊ သေမင်းကို သွားပြီး ပုံပြောဆိုလည်း ငါကတော့ ပြောမှာပဲ၊ ဟဲ . . . ဟဲ”

“ကဲ . . . ရော့ဗျာ၊ နှစ်ပြားယူ၊ ပုံကောင်းကောင်း တစ်ပုံလောက် ပြောစမ်းပါ”

ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးသည် ဓာတ်မီးတိုင်အောက်၌ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လျက် ပုံပြောခြင်း အလုပ်ကို စတင် လုပ်ကိုင်ကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ပတ္တရောင်လှည့်သော ပုလိပ်တစ်ယောက်သည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ပုံပြောနေကြောင်း သိရလျှင် ဝင်ရောက်၍ နားထောင်လေ၏။

“ကြေးကုဆစ် . . . ခင်ဗျားဟာ တော်တော်ကို ဗဟုသုတရှိတဲ့ အဘိုးကြီးပဲ၊ ခင်ဗျားမှာ သူဌေးဖြစ်တဲ့ နည်းကလေးများ မရှိဘူးလား” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ အဘိုးကြီးသည် သူ၏ သေးငယ်သော မျက်စိပေါက်ကလေး နှစ်ပေါက် လုံးဝ ပိတ်၍ သွားသည်အထိ တဟားဟားဖြင့် ရယ်မောပြီးလျှင် . . .

“ငါ့မှာ သူဌေးဖြစ်တဲ့ နည်းတော့ မရှိဘူး၊ ငတ်တဲ့နည်း၊ ဆင်းရဲတဲ့နည်းတော့ ကောင်းကောင်းရှိတယ်”

“ဆင်းရဲတဲ့နည်းတော့ ဘာလုပ်ဖို့လဲဗျ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ . . . ဟုတ်လား၊ မင်း သိပ်မိုက်တဲ့ကောင်ပဲ၊ ဆင်းရဲတဲ့နည်းရရင် သူဌေးဖြစ်တဲ့နည်း ရတာနဲ့ အတူတူပဲပေါ့ကွာ၊ ဆင်းရဲတဲ့နည်းကို ပြောင်းပြန်လုပ်လိုက်ရင် သူဌေးဖြစ်တာပေါ့ကွ၊ ဟား . . . ဟား”

ပတ္တရောင် ပုလိပ်ကပါ ဝင်ရောက်၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေ၏။ ရယ်မောပြီးလျှင် သူ၏ခါး၌ ခါးပတ်နှင့်အတူ ချိတ်၍ထားရသော နာရီကလေးကို သော့ပေးလေ၏။

“မင်းက လောပန် (သူဌေးကြီး) ဖြစ်ချင်တယ် ထင်တယ်၊ ဒီတော့ သူဌေးကြီးဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ပုံပြောရတာပေါ့ကွာ”

“ကောင်းပါတယ် ပြောပါ”

“ဟိုး ရှေးရှေးတုန်းက ဘိန်းစားရှစ်ယောက် ရှိတယ်ကွ၊ အဲဒီဘိန်းစားတွေ ဘိန်းရှုပြီး ရာသီဥတုက ချမ်းတာကြောင့် ထင်းတုံးကြီးတစ်တုံးကို မီးရှို့ပြီး ထင်းတုံးရဲ့ ပတ်ပတ်လည်မှာ မီးလှုံ့ရင်း ဘိန်းငိုက်ကြတယ်ကွ၊ သူတို့ မီးလှုံ့တဲ့ ထင်းတုံးကြီးဟာ တရုတ်လိုတော့ လောကီယား လို့ခေါ်တယ်၊ ကုလားလိုတော့ အဂ္ဂဘာသီ လို့ခေါ်တယ်၊ အခုခေတ်အခါမှာတော့ ဆီဘန်း လို့ခေါ်တဲ့ သစ်မွှေးတုံးကြီး ဖြစ်ကြောင်းကို မသိရှာကြဘူး၊ အဲဒီ သစ်မွှေးတုံးကြီးဟာ အားကြီးမွှေးတာလား၊ ဒီတော့ နတ်ပြည်မှာ မိမိခံနေတဲ့ နတ်မင်းကြီးဆီအထိ အမွှေးနံ့ဟာ တက်ပြီးသွားလေရဲ့”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ကျွန်ုပ်ရော ပတ္တရောင် ပုလိပ်ပါ အားပါးတရ ရယ်မောကြလေ၏။

“မင်းတို့ မရယ်ကြပါနဲ့ကွ၊ အဲဒီ အတ္ထုပတ္တိကို ဟိုး အမရပူရမှာ ရှိတဲ့၊ ငါတို့ တရုတ်ဘုံကျောင်းမှာရှိတဲ့ ကျောက်စာမှာတောင် ရေးထိုးထားတယ်ကွ၊ မင်းတို့များ အမရပူရကို ရောက်ရင် ဝင်ကြည့်ပေတော့”

“ယုံပါတယ်ဗျာ၊ ဆက်ပြီး ပြောစမ်းပါဦး”

ပတ္တရောင်ပုလိပ်သည် ရှေ့ဆက်ပြီး နားထောင်လိုလှပြီ ဖြစ်၍ လောဆော်လိုက်ပြီးလျှင် ခါးတွင် ချိတ်ထားသော နာရီကို သော့ပေးရပြန်၏။

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းနာရီကလဲ ခဏခဏ သော့ပေးရလှချည်လားကွ”

“ဟုတ်တယ် . . . ပေါက်ဖော်ကြီး ဆယ်ငါးမိနစ် တစ်ခါ သော့ပေးရတယ်ဗျာ။ မပေးမိရင် နာရီက ရပ်သွားရော။ မနက်ကျလို ဂါတ်တဲကို နာရီ ပြန်အပ်တဲ့အခါမှာ နာရီရပ်နေရင် ညက ပတ္တရောင်မလှည့်ဘဲ အိပ်နေတယ်ဆိုပြီး လခထဲက ပိုက်ဆံဖြတ်တယ်ဗျာ။ ကျုပ်တို့ ပတ္တရောင်တွေကို မအိပ်ရအောင် လုပ်ထားတဲ့ နာရီဗျာ”

“ဟိုက် . . . မင်းအလုပ်ကလဲ ဆင်းရဲလှချည်လားကွ၊ ငါသာ ဒီအလုပ်ကို လုပ်ရရင် ဘိန်းငိုက်ပြီး သော့မပေးမိတာနဲ့ ပိုက်ဆံအဖြတ်ချည်းပဲ ခံနေရမှာပဲ။ လခကုန်တဲ့ အပြင် အိတ်ထဲကတောင် စိုက်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ဟား . . . ဟား” တရုတ်အဘိုးကြီးသည် အရွန်းလည်း ဖောက်တတ်သူ ဖြစ်လေ၏။

“ပုံဆက်ပြောမယ်၊ အဲဒီအမွှေးနံ့ကို ရတော့ နတ်မင်းကြီးဟာ ဘိန်းစားရှစ်ယောက်ဆီ ဆင်းလာပြီး ဘယ်လို ထင်းတုံးကြီးလဲလို့ ကြည့်ရှုတယ်ကွ၊ ပြီးတော့ ဘိန်းစားတွေကို နှိုးပြီး အဲဒီ ထင်းတုံးကြီး ဘယ်ကရတာလဲလို့ မေးတယ်။ ဘိန်းစားတွေက ပထမတော့ မပြောကြဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နတ်မင်းကြီးက ဘိန်းစား ရှစ်ယောက်စလုံးကို စိန်တွေ၊ ရွှေတွေ၊ လာဘ်ထိုးပြီးတော့ အဲဒီ ထင်းတုံးကြီး ရခဲ့တဲ့ နေရာကို မေးတာကိုးကွ”

အဘိုးကြီးသည် ထိုနေရာ၌ အနည်းငယ် ဘိန်းငိုက်လိုက် သေး၏။ ပတ္တရောင် ပုလိပ်က နားထောင်ချင်လွန်းသဖြင့် အဘိုးကြီး၏ ပေါင်ကို ပုတ်၍ နှိုးလိုက်လျှင် အဘိုးကြီးသည် ဆက်၍ ပြောပြန်သည်။

“ဘိန်းစား တစ်ယောက်ဟာ သစ်မွှေးတုံးကြီး ရခဲ့တဲ့ ခရီးစဉ်ရဲ့ ရှစ်ပုံတစ်ပုံကိုသာ ပြောတယ်ကွ၊ ရှစ်ယောက်စလုံး စေ့အောင်မေးမှပဲ။ ခရီးစဉ် တစ်ခုလုံးရဲ့ မြေပုံကို ရတော့တယ်၊ အဲဒီတော့ နတ်မင်းကြီးဟာ သစ်မွှေးတုံး ရခဲ့တဲ့ မြေပုံကို မေ့သွားမှာ စိုးလို့ ရေးမှတ်ထားခဲ့တယ်၊ ရေးမှတ်ခဲ့တဲ့ နေရာကလည်း တရုတ်လိုတော့ ချီကွေ့ သယ်ပေါက်ပန် ခေါ်တဲ့ ရေတံခွန်ကြီးရဲ့ အောက်မှာ ရှိတဲ့ ချောက်ကမ်းပါးကြီးပေါ်မှာ ရေးခဲ့တာကွ”

“အဲဒီ ရေတံခွန်ကြီးက အမြဲမပြတ် ရေတွေကျနေတော့ မြေပုံကို ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့လို့ တစ်နှစ်မှာ တစ်ရက်တော့ ရေတံခွန်ဟာ ရေတစ်စက်မှ မကျဘဲ ရပ်နားလေ့ ရှိတယ်ကွ။ ရေတံခွန် ဟောလီးဒေး ပေါ့ကွာ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကြုံကြုံကြုံတဲ့လူဟာ မြေပုံကို ကူးယူပြီး သစ်မွှေးထွက်တဲ့ နေရာကို ရှာနိုင်တာပေါ့”

“ခက်တာက ပထမဦးဆုံး ရေတံခွန်ကို တွေ့ရအောင် ရှာရမယ်၊ ရေတံခွန် တွေ့ပြန်တော့ တစ်နှစ်လုံးလုံး ရေတံခွန်နားမယ့် ရက်ကို စောင့်ရမယ်၊ စောင့်လို့ မြေပုံကို ရရင်တော့ သစ်မွှေးထွက်တဲ့ နေရာကို သိရပြီပေါ့”

ထိုနေ့ညက ကျွန်ုပ်နှင့် ပတ္တရောင်ပုလိပ်သည် မိုးလင်းသည်အထိ အဘိုးကြီးပြောသော ဘိန်းစားရှစ်ယောက်နှင့် သစ်မွှေးတုံး ပုံပြင်ကို နားထောင်ခဲ့ကြရလေသည်။ အဘိုးကြီး၏ ပုံပြောကောင်းခြင်းကြောင့် ပတ္တရောင်ပုလိပ်သည် (၁၅) မိနစ် တစ်ကြိမ်ကျ သော့ပေးရသော နာရီကို သော့မပေးမိဘဲ ရှိလေ၏။

“ပုံကတော့ နားထောင်လို့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့လို့ နာရီကို သော့မပေးမိတဲ့အတွက် လခတော့ အဖြတ်ခံရတော့မှာပဲ” ဟူ၍ ညည်းတွားကာ ပတ္တရောင် ပုလိပ်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ အပါးမှ ထွက်၍သွားလေ၏။

အဘိုးကြီးမှာလည်း တွန့်လိမ်ခေါက်ကွေး၍ နေသည့်တိုင်အောင် အပျင်းဆန့်ပြီးနောက် “ဟေ့ကောင် . . . မင်းလဲ သူဌေးဖြစ် ချင်ရင် ရေတံခွန်အောက်က မြေပုံကို ရှာပေတော့၊ တွေ့ရင် သစ်မွှေးတုံးကို ဆက်ပြီးရှာ၊ သူဌေးဖြစ်မှာ သေချာတယ် ဟုဆိုကာ ထွက်၍သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာမူကား တရုတ်ဘိန်းစားကြီး၏ ဘိန်းစားရှစ်ယောက် ပုံပြင်နှင့် “ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ ဗြာဟ္မဏဝဂ်” တွင် ပါရှိသော စန္ဒာဘ မထေရ် အကြောင်းကို ဆက်စပ်၍ စဉ်းစားမိလေသည်။

ထိုအကြောင်းကား “သာဝတ္ထိပြည်၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ ဘုရားသခင် ကိန်းအောင်းမွေ့လျော် နေစဉ်အခါ၌ ဝမ်းမိုက် လရောင်ကဲ့သို့ ဝန်းဝိုင်းသော အရောင်တစ်မျိုးထွက်သည့် စန္ဒာဘဟူသော ပုဏ္ဏားအား အခြားသော ပုဏ္ဏားများက လှည့်လည်၍ ပြသလေ၏။ စန္ဒာဘအား လက်နှင့်ထိခွင့်ရသူသည် လိုအင်ဆန္ဒနှင့် တစ်လုံးတစ်ဝတ်ည်း ပြည့်စုံမည် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ကြေညာရာ

ယုံကြည်သူများက ငွေပေး၍ စန္ဒာဘအား တို့ထိကြလေ၏။ ထိုစန္ဒာဘသည် ဘုရားရှင်ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်သည့် အခါ၌ သူ၏ဗိုက်၌ လဝန်းသဏ္ဍာန် အလင်းရောင်သည် ကွယ်ပျောက်လေ၏။ ဘုရားရှင် အနီးမှခွာလျှင် အလင်းရောင်သည် ပေါ်၍လာပြန်၏။ ထို့ကြောင့် စန္ဒာဘသည် ဘုရားရှင်ထံ၌ ရဟန်းပြု၍ အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

ထိုအခါ၌ စန္ဒာဘမထေရ် ဟူ၍ ဖြစ်လာလေတော့၏။ စန္ဒာဘမထေရ်၏ အတိတ်ကို ဆောင်၍ ဘုရားရှင်သည် ဟောပြောတော်မူသည်မှာ . . .

“ကဿပ ဘုရားသခင် လက်ထက်တော် အခါက ကုန်သည် တစ်ယောက်သည် တောနက်သို့ သွားပြီးလျှင် နွားကျောင်းသား တို့အား ဒီတောထဲတွင် မည်သူနေသနည်း၊ သူမိန်းမ အမည်က မည်သူဖြစ်သနည်း၊ သူ၏ သားသမီး နာမည်များက မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြသနည်း စသည်တို့ကို စုံစမ်းမေးမြန်းပြီးလျှင် တောနက်ရာသို့ ဝင်ကာ ထိုယောက်ျား၊ ထိုမိန်းမတို့ကို တွေ့လေ၏။ တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း ကုန်သည်က “မောင်ဘယ်သူရေ . . . ကလေး ဘယ်သူရော နေကောင်းရဲ့လား၊ မောင်ရင့် မိန်းမဖို့ ဒီအဝတ်အစား၊ မောင်ဖို့က ဒီအဝတ်၊ မောင်ရင့်သမီးလေးက ဒီဥစ္စာ၊ သားလေး အတွက်က ဒါ . . . စသည်ဖြင့် နာမည်များကို ခေါ်၍ ရင်းရင်းနှီးနှီး မိတ်ဆက်ပြီးလျှင် တောတွင်းနေယောကျာ်းနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်အောင် ကြံ၍ တောတွင်းသား၏ အကူအညီဖြင့် စန္ဒကူးတို့ကို ခုတ်ယူကာ ချမ်းသာသွားလေ၏။ တောတွင်းသားသည်လည်း ကဿပဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော အခါ၌ ဓာတုစေတီတော်ကြီး တည်ထားကိုးကွယ်ရာတွင် သပိတ်မှောက်အတွင်း၌ စန္ဒကူးအမှုန့်တို့အား လဝန်းသဏ္ဍာန် ပြုလုပ်၍ ပူဇော်ခဲ့သောကြောင့် ယခုဘဝတွင် ဝမ်းဗိုက်၌ လရောင်ကဲ့သို့ ထူးဆန်းသော အရောင်တစ်မျိုးထွက်သည်” ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဓမ္မပဒတွင် ဖတ်ဖူးသော စန္ဒာဘ မထေရ်၏ ထေရုပ္ပတ္တိအား ပြန်လည်၍ စဉ်းစားမိလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် သစ်မွှေးနှင့် ပတ်သက်၍ သိသင့်သိထိုက်သော အချက်တို့ကို ဆည်းပူးလေ့လာခဲ့လေသည်။

တစ်လခန့်ကြာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် သစ်မွှေးအကြောင်းကို အတော်အတန်လေ့လာမိပြီး ဖြစ်လေ၏။ ကချင်ပြည်နယ်ဘက်၌ အမြောက်အမြား ထွက်လေ့ရှိကြောင်းကို သိရှိရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် သစ်မွှေးများကို ရယူရန်အတွက် ပထမအဆင့်အနေဖြင့် ပြင်ရဆင်ရသည်မှာ ဒန်အိုးဒန်ခွက် ငွေငါးဆယ်ဖိုးခန့်ဝယ်၍ လမ်းတကာ၌ လှည့်လည်ကာ အဝတ်ဟောင်း အင်္ကျီဟောင်းနှင့် ဒန်အိုးဒန်ခွက်များကို လဲလှယ်ရလေ၏။ ငါးဆယ်ဖိုး ဝယ်ထားသော ဒန်အိုးဒန်ခွက်များ လုံးဝကုန်၍ သွားသည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ယောက်ျားဝတ်၊ မိန်းမဝတ်၊ ကလေးဝတ်၊ အင်္ကျီအဝတ်အစားများ အထုပ်ကြီး သုံးထုပ် ရရှိလေ၏။

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်ထုပ်ကြီး သုံးထုပ်ကိုယူ၍ ကချင်ပြည်နယ်ဘက်သို့ တက်လာပြီးလျှင် တောနက်ရာသို့ တစ်စတစ်စ ချဉ်းကပ်ခဲ့လေ၏။ အခက်အခဲ ရှိသည့်နေရာတိုင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် အထည်အဝတ်များကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးကမ်းကာ သွားရောက်ခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ စိန်လုံကမ်းပါးရွာအနီး နေထိုင်သည့် ပေါမလ ဆိုသော ပထမကမ္ဘာစစ်၌ ပါဝင်ခဲ့သည့် စစ်ပြန် ကချင်လူမျိုး သစ်ခုတ်သမား တစ်ဦးနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် ခဲ့လေ၏။

ထိုကချင် ပေါမလ၏ အကူအညီဖြင့် သစ်မွှေးကို ခက်ခဲစွာ ရှာဖွေခဲ့ရာ သုံးလခန့်ကြာသောအခါ နှစ်ပိဿာ ကျော်ကျော်ခန့် ရှိသော သစ်မွှေးတုံးကို ရရှိလေတော့၏။ ရှေ့ဆက်၍ ရှာဖွေရန်မှာလည်း တောတွင်း၌ ရောဂါဘယ ထူထပ်လွန်းသည် ဖြစ်ရာ ထိုနှစ်ပိဿာကျော်ကျော် ခန့်မျှသော သစ်မွှေးတုံးနှင့်ပင် ကျေနပ် လိုက်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရရှိလာသော သစ်မွှေးတုံးကိုယူ၍ (၂၉) လမ်းတွင် ရှိသော ကုလားရေမွှေးတိုက် တစ်ခုနှင့် ဆက်သွယ်ကာ အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ရလေ၏။ အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ရာတွင် တစ်ဘက်နှင့် တစ်ဘက် ဈေးမတင်မကျ ဖြစ်၍ နေသေး၏။ ဝယ်ယူမည့် ကုလားသူဌေးကလည်း ကျွန်ုပ်က နမူနာ အဖြစ်ပေးသော သစ်မွှေးအစကလေးကို မီးရှို့၍ အနံ့ခံကြည့်ပြီးလျှင် လွန်စွာ သဘောကျလျက် ရှိလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ချိန်ခွင်၏ တစ်ဖက်တွင် သစ်မွှေးတုံးကို ထည့်၍ ချိန်စက်ကာ အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း သစ်မွှေးတုံးကို ရောင်းချ၍ ရသောငွေတို့အား ရေတွက်ကြည့်ရာ နှစ်သိန်းကျော်ခန့် ရရှိကြောင်း ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာ တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ တောနက်ရာ၌ သစ်မွှေးရှာလျက်ရှိသောသူများကိုလည်းတွေ့ရပါသည်။ အချို့မှာ ကျားကိုက်၍ လည်းကောင်း၊ ဆင်နင်း၍ လည်းကောင်း၊ ဖျားနာ၍ လည်းကောင်း၊ သေဆုံးကြသည်သာလျှင် များပေသည်။ အောင်မြင်ရန်မှာ လွယ်ကူသော အရာမဟုတ်သဖြင့် ထိုမျှနှင့်ပင် သစ်မွှေးရှာသော အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရပါတော့၏။

အခြား အကြောင်းတစ်ခုမှာ ကျွန်ုပ်သည် သစ်မွှေးတုံးကို ရောင်းချပြီး နှစ်ရက်ခန့်အကြာ၌ ရေမွှေးတိုက် ပိုင်ရှင်ကုလားသူဌေးထံသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ကာ . . .

“သစ်မွှေးကို ခင်ဗျားတို့က ဘာလုပ်ဖို့ ဝယ်ရတာလဲ” ဟု မေးမြန်းကြည့်ရာ ကုလားသူဌေးက . . .

“အခု မပြောနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ မြန်မာပြည်က သစ်မွှေးတွေကုန်မှ ဘယ်လိုအသုံးချရတယ်ဆိုတာကို ပြောပြမယ်” ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ ဒေါသဖြစ်၍ သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ငွေများပြန်ပေး၍ ကျွန်ုပ်၏ သစ်မွှေးတုံးကို ပြန်ရမည်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ငွေကိုပြန်ပေး၍ သစ်မွှေးတုံးကို ပြန်လည်ရယူလိုသည့် တိုင်အောင် တိုင်းပြည်ဘက်မှနေ၍

နာကြည်းသွားမိသည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် တိုင်းပြည်၏ ရှားပါးသော ပစ္စည်းအား တိုင်းတစ်ပါးသို့ ရောက်စေခြင်းဖြင့် စီးပွားမဖြစ်လိုသော ဆန္ဒများ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

နောင်တွင် ကျွန်ုပ် စုံစမ်း၍ သိရှိရသည်မှာ သစ်မွေးတုံးများ ဝယ်ယူသော ကုလားများသည် အာရပ်နိုင်ငံအထိ တင်ပို့ရောင်းချလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာများ သစ်မွေးရောင်းချ၍ ရသော ငွေနှင့် နှိုင်းစာလိုက်ပါလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အစွန်းထွက်ကလေးမျှသာ ရရှိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် သစ်မွေးသည် ကုလားအုတ်ကို အသုံးပြုသော နိုင်ငံများအဖို့ မရှိမဖြစ်သော ပစ္စည်းဖြစ်ပေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကုလားအုတ်များ၌ ရရှိသော အနာများ ရောဂါများအား သစ်မွေးမှ ထုတ်လုပ်သော ဆေးဝါးမှလွဲ၍ အခြားဆေးဝါးများဖြင့် ကုသ၍ မရနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ကုလားအုတ်ဆေးဝါးများကို ပထမဦးစားပေး၍ ထုတ်လုပ်ပြီး ကျန်ရှိသော အဖြန်းများကို ရယ်နယ်ရေမွေးကဲ့သို့သော နာမည်ကြီး ရေမွေးများ ထုတ်လုပ်နိုင်သေးသည်ကို သိရလျှင် မိမိပြည်တွင်းမှ ရရှိသော သစ်မွေးကို ရောင်းချပစ်နိုင်လောက်အောင် ယုတ်မာသော စိတ်ထားမျိုး ကျွန်ုပ်၌ မရှိပါပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ငွေနှစ်သိန်းကျော် ရရှိခဲ့သည်ကား မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ငွေနှစ်သိန်းကျော်ပေး၍ ဝယ်ယူသွားသော ကုလားကို လည်းကောင်း၊ သစ်မွေးရောင်းချသော အလုပ်ကိုလည်းကောင်း ကျွန်ုပ်သည် လုံးဝရှုံးရှာ စက်ဆုပ်မိပါတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ မှတ်စုစာအုပ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးမှတ်၍ ထားမိပြန်၏။

အဆိပ်လူးသော လက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ထမင်းခွဲ၍ ကျွေးသောသူအား အဘယ်မှာလျှင် ကျေးဇူးတင်နိုင်အံ့နည်း။

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

ကျွန်ုပ်နှင့် နာမည်ကြီး သူဌေးများ

ကျွန်ုပ်သည် ကုန်သည်လောကသို့ ဝင်ရောက်၍ စီးပွားရှာဖွေရန် ပြင်ဆင်ရပြန်၏။ ပထမအဆင့်အနေနှင့် ကျွန်ုပ်သည် နာမည်ကြီး သူဌေးများအား သွားရောက်တွေ့ဆုံ၍ သူဌေးဖြစ်နည်းကို မေးမြန်းရန် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ပုဇွန်တောင်မှ ဒေါက်တာဘွဲ့ရ သူဌေးကြီး ဦးညိုအား ပထမဆုံး အနေနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံလေသည်။

သူဌေးကြီး ဦးညို၏ တိုက်ကြီးသည် ကျယ်ဝန်းလှပါပေ၏။ တိုက်တွင်း၌ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂနှင့် အခြားသော မျက်စိရှုပ်ဖွယ်ရာ ပစ္စည်းများကို မထားဘဲ ခပ်ရှင်းရှင်းပင် နေထိုင်ကြောင်းကို တွေ့ရပါသည်။ သို့ရာတွင် အိမ်နံရံနှင့် ကပ်လျက်၌ စားပွဲခုံများကို ဟိုနေရာတစ်ခု ဒီနေရာတစ်ခု ဆိုသလို ထားပြီးလျှင် ထိုစားပွဲများပေါ်၌ အရက်ပုလင်း အကောင်းစားများနှင့် ဖန်ခွက်တစ်လုံးစီ တင်၍ထားသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရလေ၏။

သူဌေးကြီးသည် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီးနောက် စားပွဲခုံ တစ်ခုကိုရောက်တိုင်း အရက်တစ်ခွက်ကျစီ သောက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်၍လာပေသည်။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် စုတ်ပြတ်နံ့ချာလှသော ကျွန်ုပ်၏ အဝတ်အစားများကို မြင်ရုံမျှနှင့်ပင် သူဌေးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား လွန်စွာ အထင်သေး၍ သွားမည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သော်လည်း သူဌေးကြီးမှာမူ အထင်သေးခြင်း လုံးဝမရှိသည့် အပြင် ကျွန်ုပ်အား လေးလေးစားစားပင် . . .

“ဘာကိစ္စများ ရှိပါသလဲ” ဟူ၍ ယဉ်ကျေးစွာ မေးမြန်းသည်ကို ထောက်၍ စိတ်ထားပြည့်ဝကြောင်းကို သိရှိရလေ၏။

“ကျွန်တော်လာတာ တခြားကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ သူဌေးကြီး ဘယ်ပုံဘယ်နည်း သူဌေးဖြစ်လာတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း သိချင်လို့ပါ ခင်ဗျား”

“မောင်က စာရေးဆရာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သုတေသနသမားလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျား၊ သူဌေးကြီးဆီက နည်းနာကို ရရင် ကျွန်တော်လဲ အဲဒီနည်းအတိုင်းလုပ်ပြီး သူဌေးဖြစ်ချင်လို့ပါ”

သူဌေးကြီး ဦးညိုသည် ကျွန်ုပ်၏ စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်အား ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးနှင့် ကြည့်လေ၏။ အရက်မူးလည်း ပြေ၍သွားပုံ ရလေသည်။

“မောင်ရင့်လို လူတော့ ကျုပ်လဲ အခုမှပဲ တွေ့ဖူးပါတယ်၊ ကျုပ်လဲ ပြောပြချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဟာကျုပ်တောင် ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို သူဌေးကြီး ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ မပြောတတ်အောင် ပါပဲကွယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ . . . အရင်က ပြုခဲ့တဲ့ ဒါနုမျိုးစေ့တွေလဲ ပါမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တော့ဖြင့် သူဌေးမဖြစ်ခင် ကတည်းက တတ်နိုင်သလောက် လှူတာပါပဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ အဓိက လုပ်ငန်းကတော့ ဆန်စပါး လုပ်ငန်းပါပဲ၊ သူဌေး ဖြစ်နည်းရယ်လို့တော့ ကျုပ်လဲ မပြောတတ်ပါဘူး”

သူဌေးကြီးသည် စကားပြောရာ၌လည်း လွန်စွာရိုးသားလေ၏။ မသိသည်ကိုလည်း မသိဘူးဟူ၍သာ ပြောလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား လွန်စွာကျသော ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို တိုက်ကျွေးစေ၍ခံလေ၏။

မှတ်ချက် ။ ။ ယင်းသူဌေးကြီး နေထိုင်ခဲ့သော တိုက်ကြီးမှာ ယခုတိုင်အောင် အထက်ပုဇွန်တောင်လမ်း အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းနှင့် ကုန်မာဆိုင် အနီး၌ရှိပါသည်။ ထိုတိုက်အား ယခုတိုင်အောင် “ဦးညိုတိုက်” ဟူ၍ပင် ခေါ်ကြပါသည်။ ထိုဦးညိုသည် ရန်ကုန်တကသိုလ်ကျောင်းသို့ တစ်သိန်းတန် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု လှူဒါန်းပေးသောကြောင့် ဒေါက်တာဘွဲ့ အပ်နှင်းခြင်း ခံရသည်ဟု သိရပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူဌေးကြီး ဦးညိုနှင့် တွေ့ပြီးနောက် ကျားသူဌေးခေါ် သူဌေးကြီး အော့ဘွန်ဟောထံသို့ သွားရောက်၍ တွေ့ဆုံပြန်လေ၏။ ယင်းအော့ဘွန်ဟောမှာ ကျားတံဆိပ် ဘမ်းပရတ်ဆီများ၊ ခေါင်းကိုက်ဆေးများ ထုတ်လုပ်ရောင်းချခြင်းဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝလာသူ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သိရှိရပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကျားသူဌေးနှင့် တွေ့ဆုံသည့်အခါ၌ သူဌေးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ကော်ဖီကျဲကျဲနှင့် ဧည့်ခံပြီးနောက် . . .

“သူဌေးဖြစ်အောင်တော့ အလုပ်တွေ အားကြီးလုပ်ရတာပါပဲ။ သူဌေးဖြစ်အောင်တော့ လှူနေတာပဲ” ဟူ၍ သူဌေးတို့၏ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းကို ပြောပြလေ၏။

မှတ်ချက် ။ ။ ရန်ကုန်မြို့၊ ကျောက်မြောင်းဘက်တွင် ကျားကွက်သစ်ဟူသော ရပ်ကွက်တစ်ခု ရှိပါသည်။ ထိုရပ်ကွက်ကြီးမှာ ကျားသူဌေးပိုင်ဆိုင်သော မြေကွက်ကြီးဖြစ်ပြီး ကျားသူဌေးက အစိုးရအား လှူဒါန်းလိုက်ပြီးနောက် ရပ်ကွက်တည်ထောင်ခြင်း ဖြစ်၍ ကျားကွက်သစ်ဟူ၍ တွင်ပါသည်။ ယင်းသူဌေးကြီးသည် နိုင်ငံခြားသို့ ပြန်သွားပြီးနောက် မြန်မာပြည်သို့ တစ်ခေါက်ပြန်၍ လာကာ တစ်ပြည်လုံးရှိ အသက် (၆၀) ကျော်သော ဘိုးဘွားများအား အောင်ဆန်းကွင်းကြီး၌ ပင့်ဖိတ်ခေါ်ယူ၍ လှူဖွယ် ပစ္စည်းအမြောက်အမြား နှင့်တကွ လှူဒါန်းဖူးပါသည်။ ဘုရားများ၊ ကျောင်းများ၊ တန်ဆောင်းများလည်း လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။

စာရေးသူ

ကျွန်ုပ်သည် ကျားသူဌေးနှင့် တွေ့ဆုံပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၌ အသိတရားတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်မှာ သူဌေးဆိုသူများသည် လှူဒါန်းသောအခါ၌ ရက်ရက်ရောရော လှူဒါန်းကြသည်ချည်း ဖြစ်ပေရာ ရှာဖွေသောအခါ၌လည်း နင်လားငါလား ရှာဖွေကြ ပေလိမ့်မည်ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုပြင် သူဌေးကြီးများသည် လူကို အထင်မသေးတတ်ကြကြောင်းကို သိရှိခဲ့ရပါသည်။ မတောက်တခေါက် ချမ်းသာသူများသာလျှင် လူလူချင်း တွေ့လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အထင်သေးတတ်ကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာပီမိုးနှင့်၏ အမှာစကားအတိုင်း တကယ် သူဌေးကြီး အဖြစ်ကို ထင်မြင်နိုင်ရန်အတွက် ထိုနေ့မှစ၍ ကော်ဖီကျဲကျဲကို သောက်လေတော့၏။ ဆိုင်၌ ကော်ဖီတစ်ခွက် မှာပြီးလျှင် ရေနွေးတစ်ခွက်နှင့် ရော၍ သောက်လေ၏။ သောက်ခါစတွင် မည်သည့်အရသာမှ မတွေ့သော်လည်း ကြာ၍လာသောအခါ၌ ကော်ဖီကျဲကျဲကိုပင် စွဲ၍လာလေတော့၏။

ကုန်သည်လောကသို့ ဝင်ရန်အတွက် ဤကဲ့သို့ စုတ်ပြတ်ဟောင်းနွမ်းသော အဝတ်အစားများနှင့် လုံးဝမဖြစ်နိုင်သည့် အလျောက် အကျီ အဝတ်အစားကောင်းများကို ချုပ်လုပ်ရလေတော့၏။ တာဖက်တာ အပေါ်ဖုံးအကျီ၊ ဆိတ်ခွန်လုံချည်၊ လေယာဉ်ပျံ ဖိနပ် (ညှပ်ဖိနပ်ကို ဆိုလိုပါသည်) တို့ကို ချုပ်လုပ် ဝတ်ဆင်ပါတော့သည်။ သားရေသေတ္တာတစ်လုံး ဝယ်ယူကာ ကျွန်ုပ်၏ မှန်အိမ်နှင့် လွယ်အိတ်ကြီးကိုလည်း သောတ္တာအတွင်း၌ ထည့်ရလေရာ အခက်ခဲဆုံးပြဿနာမှာ . . . ကျွန်ုပ်၏ တုတ်ကြီးကို သိမ်းဆည်းရန် ပြဿနာပင် ဖြစ်လေသည်။ မှန်အိမ်နှင့် လွယ်အိတ်ကဲ့သို့ သားရေသေတ္တာ၌လည်း ထည့်၍မရ၊ စွန့်ပစ်ရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကိုရင်ကြီး မှာလိုက်သော စကားကို မပယ်ရှားလိုသောကြောင့် ထိုတုတ်ကြီးအား ၂၅-လမ်းရှိ မစ္စတာရောင်ဂါး၏ အိမ်၌ ခေတ္တအပ်နှံခဲ့ရလေသည်။ အပ်နှံသည့်အခါ၌ ဝါးရင်းတုတ်ဟူ၍ မရှိမသေထားမည် စိုးသောကြောင့် သတင်းစာစက္ကူနှင့် ပတ်လျက် အိတ်ရည်ကြီး တစ်လုံးချုပ်၍ အိတ်ရည်ကြီး၌ စွပ်ကာ အပ်နှံခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

မစ္စတာ ရောင်ဂါးသည် ကျွန်ုပ်၏ တုတ်ကြီးအား မည်သည့် ပစ္စည်းမှန်း မသိသည့်အလျောက် ကျွန်ုပ်လက်မှ ရိုသေစွာယူပြီး ဘုရားစင်ပေါ်၌ တင်၍ထားလေ၏။

“ကိုဘကွန်း၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ လူလဲ ဝလာတယ်၊ အဝတ်အစားတွေကလဲ အားကီးကောင်းပါလား” ဟူ၍လည်း ချီးမွမ်းလေ၏။ သူ၏မိန်းမ မကြင်ဝင်းကလည်း “ကိုဘကွန်းကြီး သူဌေးဖြစ်သွားပြီ ထင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဒရဝမ်စောင့်သော အလုပ်ကိုလည်း မလုပ်တော့ကြောင်း ဖွင့်၍ပြောကာ နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် . . . . သားရေသေတ္တာကို ဆွဲ၍ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ၂၅-လမ်း ထိပ်သို့ရောက်သည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး စာစီဆရာ ကိုဂေါ်လီနှင့် တွေ့ဆုံမိလေ၏။

“ဟာ . . . မောင်ဘကွန်း၊ လူတွေဘာတွေမှားလို့ဗျာ” ဟူ၍ သူက ကျွန်ုပ်အား စတင်၍နှုတ်ဆက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း အားရဝမ်းသာစွာ ပြန်၍နှုတ်ဆက်လျှင် မောင်ဂေါ်လီက . . .

“မောင်ဘကွန်း တော်တော်ကြီးပွားနေပြီ ထင်တယ်၊ ကြီးပွားနေရင်လည်း လက်ဖက်ရည်ကလေး တိုက်သွားစမ်းပါဦးဗျာ” ဟု ဆိုလေ၏။ ထို့ကြောင့် အနီးဆုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ဝင်ကာ မောင်ဂေါ်လီအတွက် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှာ၍ ကျွန်ုပ်အတွက်မူ ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာပြီးလျှင် ရေနွေးတစ်ခွက်နှင့် ရော၍ ကော်ဖီကျဲကျဲဖြစ်အောင် ပြုလုပ်၍ သောက်လေ၏။

“မောင်ဘကွန်းရယ် . . . ခင်ဗျားကတော့ ကြီးပွားလို့၊ ကျုပ်မှာတော့ မိန်းမနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ စာစီလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံကလေးနဲ့ မဝတဝ စားနေရတယ်ဗျာ”

မောင်ဂေါ်လီသည် စတင်၍ ညည်းတွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မောင်ဂေါ်လီကို ကြည့်၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိလေ၏။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်လည်း သူဌေးကြီးဖြစ်ရန် ရည်ရွယ်ချက် မရှိခဲ့ပါလျှင် မောင်ဂေါ်လီကဲ့သို့ပင် သားတွဲလဲ မယားတွဲလဲနှင့် ဒုက္ခရောက်ရပေလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး ကြလျှင် ဆိုင်မှ ထွက်၍ လမ်းခွဲခဲ့ကြလေ၏။ မောင်ဂေါ်လီအား ငွေငါးကျပ်ကိုလည်း ပေးလိုက်လေ၏။ မောင်ဂေါ်လီသည် ကျွန်ုပ်ထံမှ ငွေငါးကျပ်ကို ရလျှင် ကျေးဇူးတင်စကား အထပ်ထပ် ပြော၍ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ မူကား ရှုပ်ထွေးလှသော ကုန်သည်လောကသို့ ဝင်ရောက်ရန်အတွက် သားရေသေတ္တာကိုဆွဲ၍ ဆူးလေဘုရားဘက်သို့ ထွက်၍လာလေ၏။

ဆူးလေဘုရား အနီးသို့ ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆရာဟူ၍ ခေါ်လိုက်သဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ တစ်ခါက ကျွန်ုပ်ထံတွင် ဗေဒင်ကြည့်ဖူးသော စပါးပွဲစား ဖြစ်၍ နေကြောင်း သိရလေ၏။

“ဪ . . . မှတ်မိပြီ မှတ်မိပြီ၊ ခင်ဗျား အခုဘယ်မှာလဲ”

“စပါးလုပ်ငန်းပဲ လုပ်နေပါတယ်၊ လှည်းကူးဘက်မှာပါ”

“ဟန်ကျရဲ့လား”

“အသင့်အတင့်ပါပဲ ဆရာရယ်”

“ဆရာကော အခု ဗေဒင် မဟောတော့ဘူးလား”

“မဟောတော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်လဲ ပရဆေးကုန်သည်လုပ်နေတာ သိပ်မဟန်တာနဲ့ အလုပ်ပြောင်းမလို့ဗျာ”

“ဆန်စပါးလုပ်ငန်းက သိပ်ပြီးမဆိုးဘူး ခင်ဗျာ၊ လုပ်ချင်ရင် ကျွန်တော်တို့လဲ ရှိတာပဲ၊ တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီရတာပေါ့”

“နေစမ်းပါဦး၊ မိတ်ဆွေရဲ့ နာမည်က . . . ”

“ကျွန်တော့်နာမည် စံလှလေ ဆရာ၊ တစ်ခါက ဆရာနဲ့ ဆရာဆိုင်က အသားမည်းမည်းနဲ့ လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ဗေဒင်ဟောလိုက်တာလေ”

ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ မှတ်မိပေပြီ။ ထိုသူအား ကျွန်ုပ်၏ ဆရာ ကိုရင်ကြီးက ဟောပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဆရာ နာမည်ကတော့ . . . ကျွန်တော် မမေပါဘူး ဆရာ၊ ပုဏ္ဏားဘကွန်း ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကျွန်တော် အမြဲမှတ်မိနေပါတယ်၊ ဆရာတို့ဟောလိုက်တာ မှန်ပါတယ်၊ နတ်တော်ပြာသိုလဲ ရောက်ရော ကျွန်တော့်စီးပွားရေးလဲ ပြန်ပြီးကောင်းလာပါတယ်”

“လောလောဆယ်တော့ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ငန်းကို ကျုပ်မဝင်သေးပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ နားလည်အောင်တော့ ကျုပ်လိုက်ပြီး ဆည်းပူးချင်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် လိုက်ခဲ့လေ ဆရာ၊ ကျွန်တော် အခု လှည်းကူးကို သွားမှာပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် စပါးပွဲစား ကိုစံလှနှင့် အတူ လှည်းကူးသို့ လိုက်ပါခဲ့လေ၏။ လှည်းကူးဆိုသည်မှာ ရန်ကုန်နှင့် ပဲခူးအကြားတွင် ရှိသော တောမြို့ကလေး တစ်မြို့သာ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုဒေသ တစ်ဝိုက်၌ ဆန်စပါးလုပ်ငန်းကိုသာလျှင် အားကိုးအားထား ပြုကြကြောင်းကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုစံလှနှင့်အတူ ဆန်စက်များကို လှည့်လည်၍ ဆန်ကြိတ်ခွဲခြင်း၊ စပါးဝယ်ခြင်း၊ ကြိတ်ပြီးဆန်များကို ဝယ်ယူခြင်းစသော ဆန်စပါးလုပ်ငန်းကို လက်တွေ့ဆည်းပူးလေ၏။

ဤနေရာ၌ အထူးဖော်ပြလိုသည်မှာ ထိုအချိန်ပိုင်းလောက်တွင် ဆန်စပါးဈေးနှုန်းသည် မတည်မငြိမ်ဖြစ်၍ နေသည်ဖြစ်ရာ လယ်သမားများ၏ ဘဝသည် ရွှေတစ်နေ့၊ ငွေတစ်နေ့ ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်၍ နေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်လကျော်ကျော်ခန့် လေ့လာမိသည်ဆိုလျှင် ဆန်စပါးလုပ်ငန်းကို အတော်အတန် နားလည်
သဘောပေါက်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကိုစံလှကို နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် လူထူးလူဆန်းတစ်ဦး

ကျွန်ုပ်သည် စပါးပွဲစား ကိုစံလှနှင့် ခွဲခွာခဲ့ပြီးနောက် ကားကြိုနှင့် ပြန်လာရာ ထောက်ကြံ့သို့ အရောက်တွင် ကားသမားများ ထမင်းဆင်း၍ စားသည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာပြီးလျှင် ရေခဲရေခဲရေခဲ သောက်လေ၏။

ကျွန်ုပ် ကော်ဖီသောက်နေသည့် အချိန်တွင် ဆိုင်တွင်း၌ လူတစ်ချို့သည်လည်း လက်ဖက်ရည် သောက်သူသောက်၊ သတင်းစာ ဖတ်သူဖတ်နှင့် စားပွဲအသီးသီး၌ ရှိကြလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် လယ်သမားကြီးဟု ယူဆရသော မြန်မာကြီးတစ်ဦးသည် ချစ်တီးကုလား တစ်ဦးနှင့်အတူ ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

ချစ်တီးကုလားသည် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှာယူ၍ မိမိတစ်ဦးတည်း သောက်လေ၏။ မြန်မာကြီးကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် တွေ့ရလေ၏။ ချစ်တီးကုလားမှာ လွန်စွာဗိုက်ပူ၍ လွန်စွာလည်း အရပ်ပုလေရာ နတ်ကနားပေးရာ၌ ဦးရှင်ကြီး နတ်ရုပ်အောက်တွင် ထားလေ့ရှိသော သရညိုကြီးရုပ်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ဦးမူ၊ ဥပဒေကတော့ ခင်ဗျား ကြားခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ အလုပ်ကြမ်းနဲ့ ထောင်ဒဏ်က တစ်ပြားမှ မလျှော့ဘူး”

သရဲရုပ်နှင့် တူသော ချစ်တီးကုလားသည် မြန်မာစကားကို ကျနပ်သစ္စာ ပြောဆိုတတ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်သာလျှင် မဟုတ်ပေ။ ဆိုင်တွင်းမှ အခြားလူများကလည်း ယင်းချစ်တီးအား အာရုံစိုက်မိကြလေ၏။ မြန်မာကြီးကမူ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျလျက် မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့် ချစ်တီးကုလားအား မကြည့်ရဲ ကြည့်ရဲ ကြည့်ပြီးလျှင် . . .

“အလကပွရယ် . . . ကျုပ်လဲ မကြံတတ်အောင်ပါပဲ”

“ဘယ့်နှယ် မကြံတတ်ရမှာလဲဗျ၊ လွယ်လွယ်ကလေးပဲ၊ ကျုပ်ပြောသလို လုပ်လိုက်ရုံပေါ့ . . . ကျုပ်က ငွေငါးရာတောင် ထပ်ပြီးပေးဦးမယ်”

ထိုအခါ၌ မြန်မာကြီးသည် ယောကျ်ားကြီးတန်မဲ့ ချုံးပွဲချ၍ ငိုကြွေးလေတော့၏။ ချစ်တီးကုလားမှာမူ လက်ဖက်ရည်ကို မိမိခံ၍ သောက်ရင်း မြန်မာကြီး ငိုကြွေးနေသည်ကို အရသာ ခံလျက် ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူကြီးကိုကြည့်၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိလေတော့၏။ ယောကျ်ားကြီး တန်မဲ့ ဤအထိ ငိုကြွေးနေခြင်းသည် ငိုကြွေးလောက်သော အကြောင်း ရှိပေမည်ဟုလည်း စဉ်းစားမိသည့်အပြင် ချစ်တီးကုလား၏ နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုမူပုံကိုလည်း မခံချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အလျောက် ကျွန်ုပ်၏ နေရာမှ ဆတ်ကနဲထ၍ ထိုလူကြီးအနား သွားပြီးလျှင် . . .

“ဦးလေး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်၊ ကျွန်တော့်ကို ပြောပါ၊ ကျွန်တော် ကူညီပါ့မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား နေစမ်းပါ၊ ဒါက ကျုပ်တို့ ကိစ္စပဲ” ဟု ချစ်တီးက ကျွန်ုပ်အား ဟန့်တားလိုက်လေ၏။

“ဘာလို့နေရမှာလဲ . . . မင်းလို ချစ်တီးကုလားရှေ့မှာ မြန်မာကြီးတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေတာကို ကူညီဖို့ အလုပ်ဟာ ငါ့အလုပ်ပဲကွ၊ ငါနဲ့ ဆိုင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ငါဟာ မြန်မာဖြစ်လို့ပဲ”

“ဒီလိုပါကွယ်၊ ပြောရမှာလဲ ရက်ပါတယ်၊ ဦးက သူ့ဆီက ကြွေးတစ်ထောင်ယူထားတာ ဒီနှစ် စပါးပေါ်ချိန် ပြန်ဆပ်ရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကောက်ဆိုင်ပုံ မီးလောင်သွားလို့ မဆပ်နိုင်ဘူးကွယ်၊ အဲဒါ ဒီနေ့သူက ရုံးကိုခေါ်ပြီး သူ့ရဲ့ဝတ်လုံနဲ့ တွေ့ပေးတယ်၊ ဝတ်လုံက ကြွေးပြန်မဆပ်ရင် . . . ထောင်ကျနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ဥပဒေစာအုပ် ဖတ်ပြတယ်၊ ပြီးတော့ ဘယ်နည်းနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်

သူကျေနပ်အောင် လုပ်လိုက်ဖို့လဲ မှာလိုက်တယ်”

“နေပါဦး . . . ဦးရဲ့ ကြွေးမဆပ်နိုင်တော့ ဘယ်လိုကျေနပ်အောင် လုပ်ရမှာလဲ”

“ပြောရမှာတောင် ရှက်ပါရဲ့ ငါ့တူရယ်၊ ဦးသမီး အငယ်ငွက်ထော်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို သူနဲ့ပေးစားရမယ်လို့ ပူဆာနေတယ်”

“တောက်”

ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ “တောက်” တစ်ချက်သာ ခေါက်လိုက်ပြီးလျှင် ချစ်တီးကုလား၏ မျက်ခွက်အား လက်သီးနှင့် တအားစွတ်၍ ထိုးချလိုက်လေတော့၏။ ချစ်တီးကုလားမှာလည်း ခုံပေါ်၌ ကျွမ်းပြန်ပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ ပက်လက်လန်၍ ကျလေ၏။

ထိုအခါ၌ ချစ်တီးသည် ကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်ရာပြန်၍ မပြောနိုင်ဘဲ မြေကြီးပေါ်၌ပင် မျက်စိကလေး ပေကလပ်နှင့် ကြည့်၍ နေသော်လည်း ချစ်တီးကုလား၏ ဘုန်းရိပ်ကံရိပ်တွင် မှီခိုကပ်နေ၍ စားသောက်နေကြဟန် တူသော မြန်မာတောသား သုံးယောက်သည် လှည်းထမ်းပိုးကြီးဟု ခေါ်သည့် နွား၏ လည်ပင်းနှစ်ဖက်ဘေး၌ ညှပ်သော မတိုမရှည် တုတ်တစ်ချောင်းစီ ပါ၍ လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူတို့ကို မြင်လျှင် မစွတာရှောင်ဝှား၏ အိမ်၌ အပ်နှံခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကို ပြေး၍ သတိရမိလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုချစ်တီး၏ ကျေးကျွန်များက ကျွန်ုပ်အား ချစ်တီးကဲ့သို့ အကြွေးထားကြသည် မဟုတ်ဘဲ လက်ငင်းဝင်၍ ရိုက်ကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ခွေးခြေဖြင့် ပြန်လည်ခုခံရလေတော့၏။

“ဟိတ် . . . ရပ်ကြစမ်း”

ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာတွင် ကြားဖူးသမျှသော အသံတို့၌ ထိုအသံလောက် ဩဇာဓာတ်ပြည့်ဝသော အသံမျိုးမပါရှိခဲ့ပါ။

ကျွန်ုပ်အား ရိုက်နှက်လျက်ရှိကြသော တောသားသုံးယောက်သည်လည်း မြှောက်ထားသော လက်များကို ပြန်ချကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ခွေးခြေကို ပြန်၍ ချမိလေသည်။

အသံရှင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ တလှမ်းချင်း ထူမြေရရ လျှောက်လာပြီးလျှင် တောသားသုံးယောက်အား . . .

“ဒီနေရာဟာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ရန်ဖြစ်တဲ့နေရာ မဟုတ်ဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာရင် လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ပဲ ဝင်လာခဲ့၊ ကြားလား” ဟု ဆိုလိုက်ရာ တောသားသုံးယောက်သည် ကျိုးနွံစွာ ခေါင်းညိတ်ကြလေ၏။

“ချစ်တီးကုလားက ဟောဒီအတိုင်းကြီးကို ကြွေးမဆပ်နိုင်တာနဲ့ သမီးကို အပ်ဖို့ပြောတာကို ဒီလူက ကြားထဲက မခံချင်လို့၊ မခံချင်လို့ဆိုတာ . . . မြန်မာဆိုတဲ့ လူမျိုးအပေါ် စွဲတဲ့အစွဲရယ်၊ လူလူချင်း ငွေနဲ့ကြေးနဲ့ အနိုင်ကျင့်တာကို မကြည့်ရက်တဲ့ မွန်မြတ်တဲ့ သူရဲ့စိတ်ဓာတ်ရယ် ပေါင်းပြီး ချစ်တီးကို လက်သီးနဲ့ ထိုးလိုက်တာပဲ၊ မင်းတို့လဲ မြန်မာတွေပဲ၊ ကိုယ့်မြန်မာ အမျိုးသမီးလေးကို ချစ်တီးက ကြွေးနဲ့သိမ်းတာကို သဘောတူလို့လား၊ သွားကြ၊ နောက်ကို မြန်မာဖြစ်လျက်နဲ့ ချစ်တီးဘက်က လိုက်ပြီးနာတဲ့ကောင်တွေကို အရှင်မထားဘူး၊ ကြားလား” ဟု ဆိုလိုက်ရာ ထမ်းပိုးကြီးများကို ကိုင်ထားကြသော တောသားသုံးဦးသည် ဆိုင်အတွင်းမှ ထွက်၍သွားလျှင် ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ချစ်တီးကို လက်သီးနဲ့ထိုးတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်တီးက သူ့ရဲ့ကြွေးတစ်ထောင် မရရင်တော့ ဒီအတိုင်းကြီးကို ဒုက္ခပေးဘဲ နေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုများ ဖြေရှင်းပေးမှာလဲ” ဟူ၍ ကျွန်ုပ်အား မေးခွန်းထုတ်လိုက်လေ၏။

“စိုက်ပြီး ကျုပ် ဆပ်မယ်ဗျာ” ဟု ပြောဆိုခါ ကျွန်ုပ်လည်း သားရေသေတ္တာအတွင်းမှ ငွေတစ်ထောင်ကို ထုတ်၍ ပေးလိုက်ရာ ငိုကြွေးလျက်ရှိသော အတိုင်းကြီး၏ မျက်နှာသည် ဝင်းလက်၍ သွားသကဲ့သို့၊ ထိုသူ၏ မျက်လုံးများသည်လည်း အရောင် တဖျပ်ဖျပ် တောက်၍လာသည့်တိုင်အောင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

“နေပါစေ၊ နေပါစေ၊ ငွေတွေ ပြန်ထည့်ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ကျုပ်ကပဲ ကြားထဲက ကြွေးစာရင်းကို ရှင်းပစ်လိုက်ပါ့မယ်”

ထိုသူက ကျွန်ုပ်၏ ငွေများကို ပြန်၍ထည့်ရန် ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ချစ်တီးကုလားကို ထစေ၍ . . .

“ကဲ . . . ကိုရွှေချစ်တီး၊ အတိုင်းကြီးပေါ်မှာ တင်နေတဲ့ ကြွေးတစ်ထောင်ကို ငါက ကြားထဲက စိုက်ပြီးဆပ်မယ်၊ မင်းလဲ ကျေနပ်ပေတော့၊ ကဲ ကဲ . . . အတိုင်းကြီးလဲ စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ ပြန်ပေတော့” ဟု ဆိုလိုက်ရာ အတိုင်းကြီးသည် ရှိခိုးတော့မလိုလို၊ ဆလံပေးတော့ မလိုလို အမူအရာမျိုးကို ပြု၍ ဆိုင်တွင်းမှ ထွက်၍ သွားလေ၏။

“ကဲ ကဲ . . . ကိုရွှေချစ်တီးရေ၊ မင်းပန်းကန်ထဲမှာ လက်ဖက်ရည်တွေ ကျန်သေးတယ်၊ သောက်လိုက်ပါဦး” ဟု ဆိုကာ ထိုသူသည် လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်အား ချစ်တီးကုလားထံသို့ တွန်း၍ ပေးလိုက်ရာ ကပ်စေးနဲ့ ချစ်တီးကုလားသည် ပန်းကန်အတွင်း၌ ကျန်နေသော လက်ဖက်ရည်ကို ကောက်ယူ၍ မော့ချပြီး အကြွေးစာရင်း စာအုပ်နှင့် ကြေးကွမ်းအစ်ပါသော လွယ်အိတ်ကြီးအား မေ့၍ထားခဲ့ပြီးလျှင် နေရာမှ စွေကနဲ ထွက်၍သွားလေ၏။

လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ရှင်သည် ချစ်တီးကုလားအား လက်ခုပ်တီး၍ ခေါ်ယူပြီးလျှင် မေ့၍ ကျန်ခဲ့သော လွယ်အိတ်အား ပြန်၍ ပေးသည့်တိုင်အောင် ချစ်တီးကုလားသည် သူ၏ လွယ်အိတ် မဟုတ်ကြောင်း ငြင်းဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ထိုသူသည် မပွင့်တပွင့် ရယ်မောပြီးလျှင် ချစ်တီးကုလား၏ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ စာရင်းစာအုပ်ကို ကုလားရှေ့မှောက်၌ပင် ထုတ်ယူ၍ လှန်လှောကြည့်ရှုရာ မြောက်မြားစွာသော ဆင်းရဲသားတို့အား အတိုးကြီး ပေးထားသော ကြွေးစာရင်း ဖြစ်၏။ ထိုစာရင်း၌ စောစောက သမီးအတောင်းခံရသော ဦးမူ ဆိုသည့် လယ်သမားကြီးလည်း ပါလေသည်။

“ကဲ . . . ဒါတွေ သွားပေတော့” ဟု ဆိုကာ ထိုသူသည် ချစ်တီးကုလား ရှေ့မှောက်၌ပင် စာရင်းစာရွက်များကို ဆုတ်ဖြုတ်ပြီးလျှင် မီးရှို့ပစ်လိုက်လေတော့၏။ ကုလားလည်း မီးတောက်ကို ကြည့်လျက် အေးချမ်းစွာ ထွက်သွားလေ၏။

ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်အား သေသေချာချာ ကြည့်၍ . . .

“ဘယ်လိုလဲ . . . ခင်ဗျား သိပ်ပြီး အံ့ဩနေပြီလား”

“အံ့ဩတာပေါ့ခင်ဗျာ၊ သူ့အသက်လောက် ခင်တွယ်တဲ့ ကြွေးစာရင်း စာအုပ်ကြီးကို သူရှေ့မှာပင် ဆုတ်ဖြုတ် မီးရှို့တာကို ချစ်တီးကုလားက ဘာမှမပြောတာ အံ့ဩမိတာပါ”

“ဟဲ ဟဲ . . . ဒါက မြန်မာ့ဆေးပညာရဲ့ အစွမ်းပဲ ကိုယ့်လူ၊ ကုလားသောက်မယ့် လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲကို ကျုပ်ဆေးခပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီဆေးဟာ ရိုးရိုးပြောရရင်တော့ လေဆေးပဲ၊ သဟာသဝါတ ဆိုတဲ့ လေမျိုးရှစ်ဆယ်ထဲက လေ တစ်မျိုးပဲ။ အဲဒီလေဟာ လူကို သတိမေ့စေတယ်။ ၂၄ နာရီကြာမှ အဲဒီလေဟာ ပြန်ပြီးငြိမ်တယ်။ အဲဒီအခါမှာတော့ စောစောက ဦးမူ ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးငိုသလို ချစ်တီးကုလား ငိုရလိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူအား သေသေချာချာ ကြည့်မိလေ၏။ ထိုသူသည် အရပ်မြင့်၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သွယ်၏။ အသားရောင်မှာ ဝါကြန့်ကြန့် ရှိလေ၏။ အသက်မှာ သုံးဆယ်ကျော် ခန့်ပင် ရှိသေးသည်ဟု ခန့်မှန်းမိပါသည်။ ထူးခြားသည်မှာ သူ၏ မျက်လုံးများပင် ဖြစ်၏။ သူ၏ မျက်လုံးများသည် စူးရှတောက်ပြောင်လွန်းသည် ဖြစ်ရကား မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိမှာကို ဝန်လေးလျက်ရှိသည်။ မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိတိုင်းလည်း ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ ရွံ့သလိုလို၊ ကြောက်သလိုလိုနှင့် ခံစားပါသည်။ ကျွန်ုပ်သာမဟုတ်၊ အခြားသူများလည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် ထိုသူနှင့် မျက်လုံးချင်းဆိုင်ပြီး စကားပြောဝံ့လိမ့်မယ် မဟုတ်ချေ။ ထိုသူ၏ မျက်လုံးထဲတွင် ‘ပါဝါ’ ဟု ခေါ်သော စွမ်းအားများ ရှိနေသည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆမိပါသည်။ ထို့ပြင် ထိုသူ၏ အကြည့်မှာလည်း ထူးခြားလွန်းလှပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်နေစိတ်ထား အားလုံးကိုလည်း သူ့အား ပါးစပ်ဖြင့် ပြောပြလိုက်ရသကဲ့သို့ စိတ်ထဲ၌ ခံစားမိပါတော့သည်။ “ရွှေဒါးကို ရွှေရည်စိမ်” ဆိုသည့် စကားအတိုင်း နဂိုက ခံညားပြီးသား ဖြစ်သော သူ၏ ဥပစ်ရုပ်သည် နှုတ်ခမ်းမွှေးသဲ့သဲ့ ကလေးကြောင့် ပို၍ ခံညားနေပါတော့သည်။

“ခုနက ကြုံလိုက်ရတဲ့ အဖြစ်ကတော့ ခင်ဗျားကို သင်ခန်းစာ ပေးတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကိုယ့်လူက သူဌေးဖြစ်ချင်တဲ့ လူကိုး . . . ”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူ၏ စကားကြောင့် လွန်စွာ အံ့ဩမိလေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ သူဌေးဖြစ်ချင်နေသူ ဖြစ်ကြောင်းကို ထိုသူ သိ၍ နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

“နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ သူဌေးဖြစ်ချင် နေတဲ့လူဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာလဲ”

“ဟား ဟား . . . လူမှာ ထောင်လွှားမှု သုံးမျိုးရှိတယ်လို့ မဟာနိဒ္ဒေသ ပါဠိတော်မှာ ဆိုထားတယ်။ အဲဒါကတော့ သေယျမာန် လို့ ခေါ်တဲ့ဂုဏ်-ဇာတ်၊ ပညာ၊ ဥစ္စာအဆင်း စတဲ့ အရာတွေမှာ သူများထက်သာလို့ ထောင်လွှားမှုရှိတဲ့ မာန်မျိုး၊ သဒိသမာန် ဆိုတာ ကျန်တဲ့လူနဲ့ ငါနဲ့အတူတူပါပဲ။ ဘယ်သူမှ ငါ့ထက်မသာဘူးဆိုပြီး တန်းတူရည်တူချင်း ထားတဲ့ ထောင်လွှားမှု၊ နောက်ဆုံးထောင်လွှားမှု ကတော့ ဟိန်မာန် လို့ခေါ်တဲ့ ကျန်တဲ့ လူတွေအားလုံး ငါ့ထက်သာတယ်။ ငါက အောက်ဆုံးကလူပဲ။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူမဆို ရင်ဆိုင်ဝံ့တယ်ဆိုတဲ့ မိမိရဲ့ နိမ့်ကျမှု အပေါ်မှာ မဲတင်းပြီး ထောင်လွှားတဲ့ ထောင်လွှားမှုမျိုးရယ်လို့ ရှိတယ်။ အဲဒီလို ဟိန်မာန်မျိုး ရှိတဲ့လူမှာ မထူးဘူး သေရမယ်ဆိုလဲ သေဝံ့တယ် ဆိုတဲ့ သူရဲ့ မထူးစိတ်ကြောင့် အကြိတ်ထား တတ်တဲ့အတွက် မေးရိုးနှစ်ဘက်မှာလဲ အကြောတွေ ပေါ်နေတတ်တယ်။ ကိုယ့်လူရဲ့ မေးရိုးနှစ်ဘက်မှာလဲ အဲဒီအတိုင်းပေါ်နေတယ်။ ချမ်းသာဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်နေတဲ့လူ ဆိုတာကတော့ ကိုယ့်လူနားလည်အောင် ရှင်းပြဖို့ နည်းနည်းခက်တယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ပြောလက်စနဲ့ ပြောလိုက်ဦးမယ်။ ဥပမာ ကိုယ့်လူကို တစ်ခုမေးမယ်။ စိတ်ဆိုးလာတဲ့ လူကိုတွေ့ရင် စိတ်ဆိုးလာတဲ့လူလို့ ကိုယ့်လူသိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ် ခင်ဗျ”

“တကယ်လို့ ငိုလာတဲ့ လူကိုတွေ့ရင်တော့ ငိုလာတဲ့လူလို့ သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ် ခင်ဗျ”

“အဲဒါက အကြမ်းစား သိခြင်းဖြစ်တယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီထက် နူးနူးညံ့ညံ့ လေ့ကျင့်ထားလေတော့ ကိုယ့်လူဟာ သူဌေးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့ လူဆိုတာ သိနေတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်လူ လက်ခံနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ သူဌေးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့လူ ဖြစ်ပါတယ် . . . ကျွန်တော့်နာမည် မောင်ဘကွန်းလို့ ခေါ်ပါတယ် ဆရာရဲ့”

“ကျုပ်နာမည် **စနေမောင်မောင်**”

မည်သို့ ဖြစ်သည်မသိ၊ စနေမောင်မောင် ဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်ရသည့် ခဏ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထ၍ သွားလေ၏။

“ဆရာရဲ့ ပညာကတော့ အံ့ဩစရာပါ”

“ခင်ဗျား မသင်ချင်ဘူးလား”

“အခုနေတော့ မြေလျှိုးပြီး မိုးပျံတဲ့ အတတ်ကို နာရီဝက်အတွင်း တတ်မယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော်တော့ မသင်ချင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီတာဝန်ကတော့ သူဌေးကြီးဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ပဲ”

“ကြိုက်လိုက်လေဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ တိကျတဲ့ စိတ်ထားကို သိပ်ကြိုက်တာပဲ၊ ဟိုဟာတွေ့ ဟိုဟာသင်၊ ဒီဟာတွေ့ ဒီဟာသင် လူမျိုးတွေဟာ တကယ်တော့ ဘယ်နေရာမှာ ထွန်းကားတာ ကျုပ်မတွေ့ဖူးပါဘူး၊ အဲဒီစိတ်ထားကြောင့် ကိုယ့်လူတော့ မုချ သူဌေးကြီး ဖြစ်ရမှာပဲ၊ ကဲ . . . ကျုပ်လဲ သွားလိုက်ဦးမယ်” ဟု ဆိုကာ စနေမောင်မောင်ဆိုသည့် လူထူးလူဆန်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်အပါးမှနေ၍ ဣန္ဒြေရရ လျှောက်သွားကာ အော်စတင် အမျိုးအစား ကားနက်ကလေး ပေါ်သို့တက်ကာ မောင်း၍ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအခါမှပင် သူ၏ကားပါလာကြောင်း သတိပြုမိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အကယ်၍ သူဌေးကြီးဖြစ်ရန် ကြိုးမားသော သိန္ဓ္ဌာန်မရှိခဲ့ပါက ထိုအချိန်မှစ သူနှင့် တစ်ပါတည်း လိုက်ပါသွား၍ သူထံ၌ တပည့်ခံမိမည်မှာ သေချာလှပေသတည်း။

မှတ်ချက် ။ ။ စနေမောင်မောင် ဝတ္ထုရှည်အား စာအုပ်အဖြစ် ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေရန် စီစဉ်လျက် ရှိပါသည်။

စာရေးသူ

ကျွန်ုပ်နှင့် ငွေမတ်စေ့ကလေး

ကျွန်ုပ်သည် ဆန်စပါးလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်ပြန်၏။ ပထမအဆင့်အနေဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ငွေများကို ဘဏ်တိုက်၌ အပ်နှံရလေသည်။ ဘဏ်တိုက်သို့ အပ်နှံရာ၌ မိတ်ဆွေကြီး မစ္စတာရှောင်ဂျိုး၏ အကူအညီကို ယူရလေသည်။ ဘဏ်စာရင်း ဖွင့်ရာ၌ စာရင်းဖွင့်ထားပြီးသူ တစ်ဦးက ထောက်ခံရန် လိုအပ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် “သောမတ်ကွတ်အင်ဆန်း” ဘဏ်၌ Current Account ခေါ် ငွေရှင် အဖြစ်နှင့်ပင် အပ်နှံခဲ့လေ၏။ ငွေရှင် အပ်ခြင်းမှာ ငွေသေအပ်သကဲ့သို့ အတိုးနှုန်းများများ မရကြောင်း သိသော်လည်း အလိုရှိ၍ ထုတ်ယူလိုသောအခါ၌ ရနိုင်စေရန် ငွေရှင် အပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာ ပီမိုးနင်းနှင့် တွေ့ပြီးကတည်းက ပညာနှင့် စီးပွားရှာခြင်းသည် သူဌေးဖြစ်ရန် အခွင့်အလမ်း နည်းကြောင်းကို သဘောပေါက်၍ သွားပြီးဖြစ်သဖြင့် ငွေကို ငွေချင်းရှာသောနည်း သို့မဟုတ် ကုန်သည်နည်းကို လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်လေ၏။

ဘဏ်၌ ငွေများကို အပ်နှံခြင်းသည် နောင်အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကုန်သည်လုပ်ငန်းကို အကြီးအကျယ်လုပ်ကိုင်မည်ဟု ရည်ရွယ်ထားသည်ဖြစ်ရာ ဘဏ်ကို မလွှဲမရှောင်သာ အသုံးပြုရမည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် ဘဏ်ဆိုသည်မှာ ငွေများ အပ်နှံရန် သက်သက်မျှသာ မဟုတ်ဘဲ အကယ်၍ ဘဏ်အနေနှင့် ယုံကြည်လာပြီဆိုလျှင် ငွေကို ချေးငှားနိုင်သော အခွင့်အရေးလည်း ရှိခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း ဖြစ်၏။

အခြားသော အကျိုးကျေးဇူးများမှာလည်း ငွေပေးငွေယူလုပ်ရာ၌ ငွေသားကို မပေးဘဲ ချက်လက်မှတ်ကို ပေးခြင်းသည် “ဟိတ်” တစ်မျိုးရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆန်စပါးလုပ်ငန်းကို လေ့လာပြီးသည့် အလျောက် အစမ်းသဘောအနေနှင့် လုပ်ကိုင်ကြည့်လိုသေးသည် ဖြစ်ရာ ရန်ကုန်မြို့နှင့် များစွာမဝေးလှသော “ခနောင်တို” ဘက်ဆီသို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့လေ၏။

စဉ့်အိုးတန်း ဆိပ်ကမ်းမှ သမ္ဗန်စီး၍ လိုက်ပါခဲ့ရာ ရန်ကုန်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ဒလမြို့ကို လွန်သည်နှင့် “ခနောင်တို” ကို မြင်၍ နေရလေ၏။ ဗြိတိန်မော်၊ ဝက်ကို၊ ငါးနံပတ်၊ ခြောက်နံပါတ်၊ ရှစ်နံပါတ်၊ ဦးသွင်၊ သီတာဝင်း ဆိုသော ခနောင်တိုရှိ ဆန်စက်များ မှာလည်း မီးခိုးတလူလူ ထွက်၍နေသည်ကို သမ္ဗန်ပေါ်မှ တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ် စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့သော သမ္ဗန်ကလေးသည် တွံတေးတူးမြောင်းကို လွန်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရေစန်ကို လှော်ခတ်ရသည် ဖြစ်ရာ ရေပေါ်၌ လျင်မြန်စွာ ပြေးလျက်ရှိပေသည်။ ခနောင်တိုချောင်း အတွင်းသို့ ဝင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သမ္ဗန်ဆရာသည် တက်မကို ပေါင်နှစ်ချောင်းနှင့် အသာညှပ်ကာ ထိန်းရုံမျှသာ ထိန်းလေ၏။ လှော်ခတ်ခြင်းအမှုကို ပြုရန် မလိုတော့ပေ။ သမ္ဗန်သည် ရေစီးအတိုင်း အလိုက်သင့် ပါ၍ သွားလေ၏။

ချောင်းကွေ့တစ်ခုသို့ ရောက်လျှင် တုံကင်းများ လွန်းတင်ထားသည့် လွန်းတင်ဆိပ်တစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် သမ္ဗန်ဆရာအား ထိုလွန်းဆိပ်၌ပင် ဆိုက်ပေးရန် ပြော၏။ သမ္ဗန်ဆရာက တက်မကို ထိန်း၍ လွန်းဆိပ်၌ ဆိုက်ကပ်ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်းဆိပ်၌ပင် ဆင်း၍ ရပ်ကွက်အခြေအနေနှင့် ဆန်စပါး အခြေအနေကို စုံစမ်းရန် ဖြစ်၏။

ထိုနေရာ၌ တုံကင်းလွန်းတင်သော လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်သည့် တရုတ်ကြီးတစ်ယောက် ရှိလေ၏။ နောင်တွင် သိရသည်မှာ ထိုတရုတ်ကြီး၏ အမည်သည် လိပ်ခုံးဟူ၍ ဖြစ်ပြီးလျှင် ထိုလွန်းဆိပ်ကိုလည်း “လိပ်ခုံးလွန်းဆိပ်” ဟူ၍ပင် ခေါ်ဝေါ်ကြလေ၏။

မှတ်ချက် ။ ။ ခနောင်တို့ ငါးနံပါတ်ရွာထိပ်ရှိ သမ္ဗန်ဆိပ်အား ယခုထက်တိုင် လိပ်ခုံးလွန်းဆိပ်ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ကြသေး၏။

စာရေးသူ

ကျွန်ုပ်သည် သမ္ဗန်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပြီးလျှင် လွန်းဆိပ်ရှိ တရုတ်အိမ်သို့ ဝင်ကာ ရွာအမည်ကို စုံစမ်းရလေ၏။ တရုတ်လိပ်ခုံးသည်လည်း မြန်မာစကား မပီကလာ ပီကလာနှင့်ပင် ကျွန်ုပ်အား မြေပဲလိပ်နှင့် ရေခဲခဲကြမ်းများကို တိုက်ကျွေး ဧည့်ခံလေသည်။

ရေခဲခဲကြမ်းသောက်ရင်း စကားပြော၍ နေ့စဉ်၌ပင် တုံကင်းရေနံသုတ်သော လူတစ်ယောက်သည် ရေနံသုတ်သည့် ဝါးကျစ်တုတ်တစ်ချောင်းကို ပခုံး၌ ထမ်းလျက် အခြားလက်တစ်ဖက်မှလည်း ရေနံချေးပုံးကို ဆွဲ၍ ဝင်လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်နှင့် အတူ ရေခဲခဲကြမ်းသောက်လေ၏။ ထိုသူ ရေခဲခဲကြမ်းသောက်၍ နေ့စဉ်၌ပင် တရုတ်လိပ်ခုံးသည် ရေနံသုတ်ခငွေများကို ရှင်း၍ပေးလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုရေနံသုတ်သမားအား မိတ်ဖွဲ့လိုသည် ဖြစ်၍

“ဆရာကြီး ရေနံသုတ်ရတာ တော်တော်ပဲ ပင်ပန်းမလားဗျ” ဟု စတင်၍ ပြောကြည့်၏။

“လုပ်နေကျဆိုတော့လဲ ပင်ပန်းတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ်ကတော့ အကြမ်းသမားဆိုတော့ စက်မှာ ဆန်ထမ်းဖို့ လိုရင်လဲ သွားပြီး ထမ်းလိုက်တာပဲ၊ လက်သမားလုပ်ဖို့ ခေါ်တဲ့လူရှိရင်လဲ သွားပြီးတော့ လုပ်လိုက်တာပဲ၊ တခြားဘယ်မှာမှ လုပ်စရာမရှိဘူး ဆိုရင်တော့ လိပ်ခုံးဆီလာပြီး တုံကင်းတွေ ရေနံသုတ်တော့ တာပဲ”

“ဆရာကြီး နေတော့ကော”

“ကျုပ်က ငါးနံပါတ်ကပဲ”

“ငါးနံပါတ် ဆိုတာ ဘာလဲ ဆရာကြီးရဲ့”

“ငါးနံပါတ် ဆိုတာ ရွာလေ . . . ဒီရွာက ငါးနံပါတ်ရွာ၊ ဟိုဘက်က ခြောက်နံပါတ်ရွာ”

“ဟာ . . . ကျုပ်ဖြင့် ရွာကို နံပါတ်တပ်ပြီးခေါ်တာ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်”

“ဒီလိုလေဗျာ . . . ငါးနံပါတ် ဆန်စက်နားမှာ ရွာတည်ထားတော့ ငါးနံပါတ်ရွာရယ်လို့ ခေါ်လိုက်တာပေါ့ ကိုရင်ရာ၊ ကျုပ်အိမ်က လိပ်ခုံးရဲ့ နောက်ဘက်မှာတင်ပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူ၏ စကား၌ ကျွန်ုပ်အား ကိုရင်ဟု ခေါ်ဝေါ်လိုက်သည်ကို သတိပြုမိသဖြင့် ထိုလူသည် အောက်သား အစစ်မဟုတ်တန်ရာ။ အညာသား ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်ဟု သဘောရသည့်အလျောက် . . .

“ဆရာကြီး အညာသားနဲ့ တူတယ်” ဟု တီးခေါက်မိလေသည်။

“အစစ်ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်က အညာသားပဲ၊ လှေနဲ့ လိုက်ပါလာရင်း ဟောဒီနားမှာ လှေကြီးသောင်တင်နေရာက အစ ဒီရွာက မိန်းမနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတော့တာပဲ ကိုရင်ရေ”

“ဒါကြောင့်လဲ စလေဦးပုညက ဝိဇယ ပြဇာတ်မှာ အပျော်ကြိုက်၊ လှေလိုက်တဲ့လူ မှတ်သလား ရယ်လို့ လှေသမားတွေ ရောက်ရာ နေရာမှာ အိမ်ထောင်ကျတတ်ပုံကို စာဖွဲ့ခဲ့တာကိုး”

“ကိုရင်ကလဲ စာကလေး ပေကလေး ဝါသနာပါပုံရတယ်၊ ဆေးကလေး ဝါးကလေးကော နားမလည်ဘူးလား”

“ဆေးဝါးတော့ . . . မတတ်ပါဘူး၊ ဗေဒင်ဘက်ကတော့ ဗေဒသင်္ဂဟ တစ်အုပ်လုံး တတ်ပါတယ်”

“ကိုရင်က ပညာအစုံကြီးပဲ . . . နာမည်က ဘယ်လိုများ ခေါ်သလဲ”

“မောင်ဘကွန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဆရာကြီးနာမည်ကော”

“ကျုပ်နာမည်က စံဖေပါ၊ ကျုပ်မိန်းမက မလေးတဲ့၊ ဆရာ ကိုဘကွန်း ကျုပ်တို့ရွာကို ဘာကိစ္စနဲ့များ လာပါလိမ့်”

“ စပါးလေး ဘာလေးဝယ်ပြီး . . . နဝလီကြိတ်မလားလို့ စိတ်ကူးရင်းထွက်ခဲ့တာပဲ ”

“ကောင်းတာပေါ့ ဆရာဘကွန်းရယ်၊ ဒီမှာလဲ စပါးပွဲစားတွေ လာကြပါရဲ့၊ တည်းဖို့ ခိုဖို့လိုရင်တော့ ကျုပ်အိမ်မှာပဲ တည်းတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါမှ ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားဆီက ပညာလေး ဘာလေး ဆည်းပူးရမှာ ”

“တည်းရုံတင် တည်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ထမင်းလခလဲ ပေးပြီး စားရဦးမယ် ကိုစံဖေ ”

“ရတာပေါ့ ဆရာကိုဘကွန်းရယ်၊ ကျုပ်မိန်းမ မလေးက ဟင်းချက်သိပ်ကောင်းတာဗျာ၊ တစ်နပ်စားဖူးရင် လျှာလည်သွားလိမ့်မယ် ”

“ခက်တာက ကျုပ်က အသားမစားဘူးဗျ ”

“ အသက်သတ်လွတ်ပေါ့။ အသက်သတ်လွတ်လဲ ရပါတယ်ဗျာ . . . ”

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါအတိုင်း ကိုစံဖေ ဆိုသူ တုံကင်းရေနဲ့သုတ်သမားနှင့် ရင်းနှီး ခင်မင်အောင်ပြုလုပ်ပြီးနောက် ထိုသူ၏ အိမ်သို့လိုက်ပါ၍ သွားခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စကားပြောခါစ၌ ကိုစံဖေအား ဆရာကြီးဟု ခေါ်ဝေါ်၍ ကိုစံဖေက ကျွန်ုပ်အား ကိုရင်ဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့သော်လည်း စကားဝိုင်းပြီးဆုံးသည်အခါ၌ ကိုစံဖေအား ကျွန်ုပ်က ကိုစံဖေဟုသာ ခေါ်၍ ကျွန်ုပ်ကိုမူ ကိုစံဖေသည် ဆရာဘကွန်းဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုစံဖေ၏ အိမ်၌ပင် တည်းခိုခဲ့လေ၏။ ကိုစံဖေ၏ မိန်းမသည် ကိုစံဖေပြောသည်အတိုင်းပင် လွန်စွာဟင်းချက်ကောင်းသူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သိရှိရလေသည်။

သက်သတ်လွတ်ဟင်းကိုပင် မြိန်ရှက်ဖွယ်ရာဖြစ်အောင် ချက်ပြုတ်တတ်သည်ကိုထောက်၍ အသားဟင်းများ ချက်ပြုတ်ရလျှင် မည်မျှအချက်ကောင်းသူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ခန့်မှန်း နိုင်ပါသည်။

ကိုစံဖေမှာမူ အလုပ်အားလပ်သည်အခါ၌ သူ၏ အိမ်နောက်ဖေးအပေါက်တွင်ထိုင်ကာ ချောင်းလယ်၌ရပ်၍ထားသော ကုလားတုံကင်းများမှ တုံကင်းကုလားများ နောက်ဖေးသွားသည်ကို လေးခွဖြင့် ပစ်ခတ်ခြင်းအား အလုပ်ကြီးတစ်ခုသဖွယ် ပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။

ဤနေရာ၌ တုံကင်းကုလားများ နောက်ဖေးသွားပုံကို ဖော်ပြရမည်။ တုံကင်းများ၌ အိမ်သာဟူ၍ မရှိပါပေ။ တုံကင်းကုလားတို့သည် နောက်ဖေးသွားလိုသည်အခါ၌ ရေထမ်းသော ဆိုင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်ထားသော ‘ဆိုင်း’ ကို တုံကင်း၏ ဂုတ်တစ်ခုတွင် ချည်နှောင်လိုက်ပြီးလျှင် ‘ဆိုင်း’ ကို ကြိုးတန်းလန်းနှင့် တုံကင်း၏ ဘေးသို့ တွဲလောင်းချကာ ထိုဆိုင်းအတွင်း ဝင်၍ နောက်ဖေးသွားလေသည်။ ဤသည်ကိုပင် အမြင်ကတ်လွန်းမကကတ်လှသော ကိုစံဖေသည် လေးခွဖြင့် ပစ်ခတ်နှိမ်နင်းလေ့ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုစံဖေ၏အိမ်၌ သုံးရက်ခန့် စားလိုက်အိပ်လိုက်နှင့် နားနားနေနေဆိုသလို နေပြီးနောက် ခနောင်တိုရှိ ဆန်စက်များအား လိုက်လံ၍ ကြည့်ရှု အကဲခတ်လေ၏။

ဆန်စက်တစ်စက်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စက်တွင်းသို့မဝင်ဘဲ ဖွဲ့ပုံ (စပါးခွဲများ စုပုံထားသည့်နေရာ) သို့ အရင်သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။ မည်သည့်ဆန်စက်မဆို ကောင်း မကောင်းကို သိရှိလိုလျှင် “ငါးပုံကျောက်” ကောင်း မကောင်း ကို စစ်ဆေးရမြဲ ဖြစ်လေသည်။

ငါးပုံကျောက် ဆိုသည်မှာ စက်တွင်းသို့ လောင်း၍ထည့်လိုက်သော စပါးအရေအတွက်၏ ငါးပုံလျှင်တစ်ပုံအား အခွဲချွတ်၍ပစ်လိုက်သောကျောက်ကိုခေါ်၏။ ငါးပုံကျောက်၏ အောက်ခံ သံပြားပေါ်တွင် စက်၏လည်ပတ်သောအရှိန်ကြောင့် စပါးများသည် တုံးလုံးလဲ၍နေရာမှ ထောင်၍ သွားကုန်ကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ ငါးပုံကျောက်ဖြင့် ဖိကြိတ်ခြင်းကိုခံရကာ အခွဲများ ကျွတ်၍ သွားလေ၏။ ငါးပုံကျောက် အခွဲကြမ်းလျှင် ဆန်သားကောင်းစွာမရဘဲ ဆန်ကွဲသာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ငါးပုံကျောက် ကောင်း မကောင်းကို ပထမစစ်ဆေးရ၏။

ငါးပုံကျောက် ကောင်းမကောင်းကို သိရှိနိုင်ရန်မှာ ကြိတ်ခွဲပြီးသော စပါးခွဲကို ကြည့်ရှုခြင်း သည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပေသည်။ စပါးခွဲကလေးများသည် ငှက်ပျောသီးကို အခွဲနှာ၍ စားထားသကဲ့သို့ အညှာဖက်တွင် အခွဲချင်းဆက်တွဲနေလျှင် ငါးပုံကျောက်၏ ကြိတ်ခွဲပုံကောင်း သည်ဟုသိရှိနိုင်သည်။ အခွဲသည် တစ်ခြမ်းစီဖြစ်၍ နေသည်ဆိုလျှင် ငါးပုံကျောက်သည် လိုသည်ထက် ပို၍ ဖိကြိတ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိနိုင်ပေသည်။

နောက်တစ်ဆင့် စစ်ဆေးရသည်မှာ ‘ဟော့ပီ’ ခေါ် ဆန်ကျပေါက်အောက်၌ သုံးတင်ဝင်ဆန်အိတ်ကို ချိတ်ဆွဲထားသည်ဖြစ်ရာ ဆန်ကျပေါက် ဖွင့်သည်အချိန်နှင့် ဆန်အိတ်ပြည့်၍ပိတ်လိုက်သောအချိန်ကို မှတ်သား၍ တွက်ချက်ရန် ဖြစ်ပေသည်။ ဥပမာအားဖြင့် အဖွင့်အပိတ်သည် ငါးမိနစ်ကြာသည်ဆိုပြီးအံ့။ ငါးမိနစ်လျှင် ဆန်သုံးတင်၊ မိနစ်ငါးဆယ်လျှင် တင်းသုံးဆယ် စသည်ဖြင့် ကြိတ်ခွဲနှုန်း အနေးအမြန်ကို သိရှိနိုင်ပေမည်။

ထို့နောက် စစ်ဆေးရသည်မှာ ဖွဲ့နွဲ့ကြမ်းများဖြစ်၏။ ဖွဲ့နွဲ့ကြမ်းများအတွင်းသို့ 'ပွိုင့်' ခေါ် ဆန်ကွဲအသေးကလေးများပါနေလျှင် ဆန်စက်ရှိဆန်ကာများ ပေါက်ပြဲနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိနိုင်ပြန်သည်။ ဤသို့စက်၏အစိတ်အပိုင်းများကို အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် လေ့လာပြီးသည့်နောက် "ဘိလပ်ဆန်ခါ" ခေါ် ရှေ့တိုးနောက်ငင် လုပ်၍နေသော ဆန်ကာအနီးမှလူကို စစ်ဆေးရပြန်၏။ ထိုသူသည် ဆန်ခိုးနိုင်သူဖြစ်၏။ သူ၏ဆန်ခိုးနည်းမှာ စပါးများကုန်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စပါးကုန်ပြီဖြစ်ကြောင်း သံချောင်းဒေါင်ခနဲခေါက်လိုက်၍ စက်ကိုရပ်နားစေလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆန်ကာအတွင်း၌ဆန်များမရှိသော်လည်း "အယ်လီဗေဒါ" ခေါ် စပ်ခွက်များတပ်ထားသည် နေရာ၌ ဆန်များကျန်ရှိနေတတ်သေးသည်ဖြစ်ရာ သံချောင်းကို အနည်းငယ်စော၍ ခေါက်လိုက်လျှင် ပေ(၉၀) ကျော်ရှိသည်။ အယ်လီဗေဒါ ကြိုးတစ်လျှောက် တပ်ဆင်ထားသော စပ်ခွက် ၄၅ ခွက်တွင်ဆန်များ ခိုကပ်၍ ကျန်နေမည်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆန်စက်တစ်စက်သို့ ရောက်တိုင်း အထက်ပါနည်းအတိုင်း စစ်ဆေးလေရာ စက်၏ချွတ်ယွင်းချက်များ၊ အလုပ်သမားများ၏ ချွတ်ယွင်းချက်များကို တွေ့ရှိရသည်ချည်း ဖြစ်လေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ဒါးပိန်၊ သပြေရွာမှ ဆန်စက်လာ၍တည်သော ဦးကျော်ဝင်းဆိုသည်သူ ပိုင်ဆိုင်သည် "နီလာဝင်း" ဆန်စက်ကို စစ်ဆေးရာတွင် စက်၏ချွတ်ယွင်းချက်အနည်းငယ် တွေ့ရှိသော်လည်း အလုပ်သမားများရိုးသားကြသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ထိုစက်အားငှားရမ်းရန် ဆုံးဖြတ်မိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ဦးကျော်ဝင်းနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့လေ၏။ ဦးကျော်ဝင်းသည် လွန်စွာအရပ်ရပ်သို့သွားကြောင်း တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း သတိပြုမိ၏။ စကားပြောရာ၌လည်း ပုံတိုပတ်စနှင့် ပြောဆိုတတ်လေ၏။

"ကျုပ်စက်ကတော့ ဆန်ထွက်လည်းကောင်း၊ အလုပ်သမားကလည်းကောင်း၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း စက်ကို အမြဲသ၊နေလေတော့ စက်ချင်းယှဉ်ပြီး အလုပ်လုပ်ရရင် ဒီနယ်မှာတော့ ဘယ်သူ့စက်ကိုမှ ကျုပ် မကြောက်ပါဘူး" ဟူ၍ သူ၏စက်ကို အမွမ်းတင်လေ၏။

"ကျွန်တော်လဲ စက်ကိုတော့လေ့လာပြီးပါပြီ၊ စက်ကတော့ ဦးပြောသလောက် မကောင်းလှပါဘူး၊ ဆန်ခါတွေကလည်း မလုံတော့ဘူး၊ ငါးပုံကလည်း တယ်ပြီးအခွဲကြမ်းတာပဲ၊ ကျွန်တော်ကြိုက်တာ တစ်ခုတည်းရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့ အလုပ်သမားပဲ၊ အလုပ်သမားတွေကတော့ သစ္စာရှိပုံရတယ်"

"မောင်ဘကွန်းပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ အလုပ်သမားကောင်းတယ်၊ မခိုးဘူးဆိုတာ စက်ပိုင်ကောင်းလို့ပေါ့မောင်ရင်၊ စက်ပိုင်က မခိုးရအောင် ဝဝလင်လင်ပေးထားရင် မခိုးဘူးပေါ့"

ဦးကျော်ဝင်းသည် အလုပ်သမားကောင်းခြင်းကိုပင် သူ၏ကောင်းခြင်းအဖြစ် လွဲပြောင်းယူလိုက်ပုံကို ကျွန်ုပ်သတိပြုမိပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စပါးရာသီတစ်ခုအတွက် စက်ကို စာချုပ်ဖြင့် လေးရာပေးကာ ငှားရမ်းလေ၏။ ဦးကျော်ဝင်းက ခြောက်ရာမှ ဖြစ်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အကြိတ်အနယ်ဈေးဆစ်နေကြချိန်တွင် လွန်စွာကလက်တက်တက်နိုင်လှသော မိန်းမတစ်ဦး ရောက်၍လာပြီးလျှင် ဦးကျော်ဝင်းအား "အကိုကြီး" ဟု ခေါ်လိုက်လေ၏။

ဦးကျော်ဝင်းသည် ထိုအခါ၌ ဈေးကို တောင်၍မထားနိုင်တော့ဘဲ လေးရာနှင့်ပင် ကျွန်ုပ်အားငှားရမ်းလိုက်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် စာချုပ်၌ လက်မှတ်ရေးထိုးစေပြီးလျှင် ချက်လက်မှတ်၌ ငွေလေးရာကို ရေးသွင်းပြီး ဦးကျော်ဝင်းလက်သို့ပေးလိုက်ရာ ဦးကျော်ဝင်းသည် အံ့အားသင့်၍ သွားလေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အခြားအခြားသော စပါးပွဲစားများမှာ လိုအပ်လျှင် စက်ကို ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ငှားရမ်း၍ အသုံးပြုကောင်းပြုမည်ဖြစ်သော်လည်း ချက်လက်မှတ်နှင့် ဘဏ်တိုက်ကိုမူ လုံးဝအသုံးပြုကြခြင်းမရှိကြသည့်အလျှောက် ကျွန်ုပ်က ချက်လက်မှတ်ထုတ်၍ပေးလိုက်လျှင် ဦးကျော်ဝင်း အနေနှင့် ကျွန်ုပ်အား သာမန်စပါးပွဲစားကလေးတစ်ဦးဟု မယူဆဝံ့တော့ကြောင်း သူ၏ မျက်နှာက ဖော်ပြလျက်ရှိပါသည်။

"ဘယ်ဘဏ်မှာထုတ်ရမှာလဲ မောင်ဘကွန်း"

"သောမတ်ကွတ်အင်ဆန်းမှာပါ ဦးလေး"

"အေးကွာ၊ မင်းတို့လို စီးပွားရေးဘက်မှာ စိတ်ဝင်စားတဲ့ လူငယ်တွေကို တွေ့ရတော့ မြန်မာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဦးတော့ ဂုဏ်ယူမိတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး သစ္စာရှိဖို့လိုတယ် မောင်ဘကွန်း"

"We are sailing on the same boat."

"တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်းသွားတွေပါ ဦးလေး" ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော အထက်ပါ အင်္ဂလိပ်စကားကို ပြောလိုက်ရာ တိုင်းရင်းမြန်မာ့နှစ်တန်းလောက်ကို သင်ခဲ့ရဖူးသော ဦးကျော်ဝင်း၏မျက်လုံးသည် ပို၍ပြူးသွားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့နောက် ဦးကျော်ဝင်းသည် ကလက်တက်တက်နိုင်လှသော မိန်းမနှင့်အတူ သမ္ဗန်စီးကာ ထွက်၍သွားလေ၏။

နောင်တွင် သိရသည်မှာ ဦးကျော်ဝင်းသည် လွန်စွာအရပ်ရှည်သက်သို့ လွန်စွာမှလည်း မယားငယ်ယူသူဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။ သူသည် အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်၏။ သူ၏ မယားငယ်များမှာ သူ၏အသက်ထက်ပင် များသေးသည်ဟု သိရလေသည်။ မယားငယ်သာများသည်မဟုတ်ဘဲ အပျော်အပါးလည်း လွန်စွာလိုက်လေ၏။ ရန်ကုန်မြို့တွင်ရှိသော ပြည်တန်ဆာများမှာ အလုပ်အကိုင်မကောင်းသည်အခါ၌ ဦးကျော်ဝင်းထံသို့ လာရောက်လေ့ရှိကြသည် ဆို၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးကျော်ဝင်း၏ နီလာဆန်စက်အား စပါးရာသီ တစ်ရာသီအတွက်ငှားရမ်းကာ စပါးများ ဝယ်ယူကြိုက်ခဲ့ပြီးလျှင် ရန်ကုန်သို့ တင်ပို့ရောင်းချလေ၏။ ကိုစံဖေအား တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းစေရန်အတွက် အသုံးပြုရလေ၏။ အလုပ်သမားများ၊ စပါးရွက်သောမိန်းကလေးများလည်း တစ်စထက်တစ်စရင်းနှီးလာလေတော့၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်သည် ဆန်စက်၌ ဆန်အိတ်များကိုရေတွက်နေစဉ် မိုးသည် သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလိုက်ပြီးလျှင် လေပါ တစ်ပါတည်းတိုက်ခတ်လေရာ ဆန်စက်ကြီးပင် သိပ်ခနဲ သိပ်ခနဲ ခါ၍ သွားလေ၏။

“လာကြပါဦး နှစ်တော့မယ်”

စပါးရွက်သော မိန်းကလေးများသည် အထက်ပါအတိုင်း အော်ဟစ်ကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဆန်ဂိုဒေါင်မှထွက်ကာ စပါးရွက်သော မိန်းကလေးများဆီသို့ ပြေးသွားကြည့်လိုက်ရာ ချောင်းအတွင်း၌ စပါးသမ္ဗန်ကလေး တစ်စီးသည် ကြီးမားသောလှိုင်းလုံးကြီးများ အကြားဝယ် နစ်မြုပ်လှဆဲဆဲ ဖြစ်၍နေ၏။ သမ္ဗန်ပေါ်တွင် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်ပါရှိကြောင်းကိုလည်း တွေ့မြင်ရလေ၏။ မိုးကလည်းသည်း၊ လှိုင်းကလည်းကြီးရသည်အထဲတွင် တင်၍လာသောစပါးများမှာလည်း ပြည်မောက်နေသည်ဖြစ်ရာ သမ္ဗန်ပေါ်မှ လူနှစ်ဦး၏ အသက်သည် သေမင်း၏လက်သို့ ရောက်လှဆဲ အခါဖြစ်၍ နေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ကြည့်၍နေစဉ်၌ပင် ကြီးမားသောလှိုင်းကြီးက ဝါးမြီ၍ ပစ်လိုက်ရာ စပါးသမ္ဗန်ကလေးသည် အိုးတည်နစ် နစ်၍ သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် သမ္ဗန်ဆိပ်သို့ ပြေးဆင်းသွားပြီးလျှင် သမ္ဗန်တစ်စီးအား ကြိုးဖြုတ်၍ အပြင်းအထန် လှော်ခတ်လေ၏။ ကမ်းပေါ်မှလူများက မသွားရန် ကျွန်ုပ်အားအော်ဟစ်ကြသေး၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ နစ်မြုပ်သွားသော သမ္ဗန်၏ အောက်ဖက်ဆီသို့ ကြိုခတ်သွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် လှိုင်းကိုလည်းကောင်း၊ လေကိုလည်းကောင်း၊ မိုးကိုလည်းကောင်း အံတု၍ လှော်ခတ်ပြီးလျှင် သမ္ဗန်ပေါ်မှကျ၍သွားသောလူများအား ကြိုးစား၍ ရှာဖွေလေ၏။

မိုးကြိုးများသည်လည်း တချွင်းချွင်းတိုင်းခိုင်းနှင့် ပစ်ခတ်လျက်ရှိပေရာ သည်းတုန်အူတုန်ဖြစ်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် လှိုင်းထဲလေထဲတွင် ကြိုးစားရှာဖွေရာ အဘိုးကြီးတစ်ဦးကို စတင်တွေ့ရှိရသဖြင့် သမ္ဗန်ပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်လေ၏။ အဘိုးကြီးမှာလည်း သမ္ဗန်ပေါ်သို့ရောက်သည်အခါ သတိလစ်၍သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆက်လက်၍ရှာဖွေပြန်ရာ ရေထဲမှ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးလက်ကလေးတစ်ဖက် ပေါ်၍လာသဖြင့် အမိအရ ဖမ်း၍ဆွဲလိုက်ပြီး . . . သမ္ဗန်ပေါ်သို့တင်လိုက်ရာ မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူတို့နှစ်ဦးစလုံးကို ကယ်ဆယ်ပြီးနောက် ဆန်စက်ဆီသို့ ပြန်၍လှော်ခတ်ခဲ့ပြီးလျှင် ကမ်းရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် . . . မိန်းကလေးအား ပခုံးတွင်ထမ်း၍ ကမ်းပါးတစ်လျှောက် ဟိုမှသည်မှပြေး၍ ရေများအန်ထွက်အောင်ပြုရလေ၏။ အဘိုးကြီးမှာမူ ဆန်စက်မှ ကူလီများ ဝိုင်းဝန်းပြုစုကြလေ၏။

ရေများအန်သွားပြီးနောက် မိန်းကလေးအား ကျွန်ုပ်သည် အသာမေး၍ပွေထားပြီးလျှင် စပါးရွက်သောမိန်းကလေးများအား ရေများကိုပွတ်တိုက်စေရာ မိန်းကလေးသည် အသက်မသေဘဲ ပြန်လည်သတိရလာလေ၏။

သတိရလာသောအခါ၌ မိန်းကလေးအား စပါးရွက်သောအုပ်စုမှ အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သည့် ဒေါ်ချစ်ဆိုသည်မိန်းမကြီးလက်သို့ပြောင်းပေးပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တည်းခိုရာ ကိုစံဖေ၏အိမ်သို့ပြန်၍လာခဲ့လေ၏။ မပြန်၍လည်း မဖြစ်တော့ပေ။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်ချမ်း၍နေပြီဖြစ်ပေသည်။

ထိုနေ့က အအေးမိသောဒဏ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အပြင်းအထန်ဖျားလေတော့၏။ တကြိမ်တစ်ခါမှ ဖျားနာဖူးခြင်းမရှိသောကြောင့် ဖျားနေသောအခါ၌ လွန်စွာဆိုးလေတော့၏။ နှစ်ရက်တိုင်တိုင် သတိလစ်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သတိရ၍ မျက်စိများဖွင့် လိုက်သောအခါ၌ . . .

“ဟော . . . သတိရလာပြီ။ အဖေ . . . သူသတိရလာပြီ”

အသံကလေးမှာ ချို၍လွင်နေ၏။ အသံရှင်ကို ကျွန်ုပ်သည် ကျိမ်းစပ်သောမျက်လုံးများအား ကြိုးစား၍ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ကယ်ဆယ်ခဲ့သော မိန်းကလေးဖြစ်၍ နေကြောင်းကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ကျွန်ုပ် သတိရလာသည်အတွက် ကိုစံဖေတို့လင်မယားသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြလေ၏။

“ပွဲစားကြီးရယ် . . . ကျုပ်တို့သားအဖအသက်ကို ကယ်ခဲ့တာ ကျုပ်တို့အတွက် ပွဲစားကြီးများ စားစာခံရပြီလားလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်အကိုရယ် . . . မြယဉ်ဖြင့် စိတ်ပူမိတာလွန်ပါရော”

မိန်းကလေး၏အမည်မှာ မြယဉ်ဟု ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိရှိရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်အတွက် ပူပင်သောကရောက်မည်သူများ ဤလောက၌မရှိဟု ယူဆထားသူဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ ပူပန်ကြမည်သူများကို တွေ့မြင်ရသောအခါ၌ ဝမ်းနည်းသလိုလို ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားရမိသေးတော့၏။

ထိုကြောင့် အိပ်ရထက်တွင်ပင် ပက်လက်ဖြစ်နေခြင်းကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မလိုလားတော့သည်အလျှောက် ကြိုးစား၍ထိုင်လိုက်၏။ ကိုစံဖေနှင့်မြယဉ်က ကျွန်ုပ်အား ဖေးမကူညီကြလေ၏။ ကိုစံဖေကူညီသည်မှာ အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း မြယဉ်က ကျွန်ုပ်အား သိုင်းဖက်၍ ဖေးမကူညီခြင်းမှာမူ ပူနွေးသော၊ ပျော့အိနွေးညှိသောအတွေ့တစ်ခုကို ခံစားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် လှုပ်ရှား၍သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏တစ်သက်တာတွင် မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ အထိတွေ့ကို ပထမဆုံး ခံစားဖူးသည်အကြောင်းကို ဖော်ပြပါဆိုလျှင် ထိုအကြောင်းကိုပင်ဖော်ပြရပေမည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုင်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏ဘေးမှအရာတို့ကိုကြည့်ကာ မျက်လုံးပြူး၍ သွားလေ၏။ ထိုအရာတို့ကား ကန်တော့ပွဲတစ်ပွဲ၊ ပြည်တောင်းဖြင့်ထည့်ထားသော ဆန်တစ်ပြည်နှင့် ဆန်ပေါ်မှ ငွေမတ်စေ့ကလေးတစ်စေ့တို့ဖြစ်၏။ “ဒါက ဘာတွေလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ . . .

မြယဉ်၏အဖေက “ပွဲစားကြီးဟာ ကျွန်ုပ်တို့သားအဖကို ကယ်ဆယ်ခဲ့တာမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ကို လာပြီးကန်တော့ကြတာလေ”

ကန်တော့ပွဲတစ်ပွဲသည်လည်းကောင်း၊ ဆန်တစ်ပြည်နှင့်ငွေမတ်မတ်သည်လည်းကောင်း အမှန်စင်စစ် တန်ဖိုးအားဖြင့် မပြောပလောက်သော်လည်း အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကာ လာရောက်၍ ကန်တော့ခြင်း၊ အသိအမှတ်ပြုလုပ်ခြင်းသည် အသက်ကိုသေမင်းလက်သို့ တစ်ဝက်အပ်နှံ၍ ကယ်ဆယ်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်အဖို့ အထူးပင်ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ချစ်စရာကောင်းသောလေ့ထုံးစံတစ်ခုဟု ဆိုချင်ပါသည်။ “ကျုပ်တို့ သားအဖ နှစ်ယောက်လုံးမှာ အမေမွေးတဲ့အသက် မရှိတော့ပါဘူး၊ ပွဲစားကြီးကယ်ဆယ်ခဲ့တဲ့ အသက်ပဲရှိပါတော့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ထက် အသက်ငယ်ပေမယ့် ကျုပ်က ကန်တော့ပါရစေ” ဟု အစချီကာ မြယဉ်တို့အဖေက စတင်၍ ကန်တော့၏။ မြယဉ်ကမူ ဆံပင်ဖြန့်၍ ကျွန်ုပ်၏ခြေထောက်အား ဆံပင်ဖြင့် ပွတ်သပ်ကာ ကန်တော့လေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ခနောင်တို့ ငါးနံပတ်ရွာမှ မြယဉ်ကိုလည်းကောင်း၊ မြယဉ်၏အဖေ ဦးနီကိုလည်းကောင်း ရင်းနှီးခဲ့ရပြန်လေ၏။ မြယဉ်တို့ပြန်၍သွားကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ကန်တော့ပွဲနှင့် ဆန်တစ်ပြည်ကိုကြည့်ကာ ဤသို့စိတ်ကူးလေ၏။ “ငါ့အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မည် ဆွေမျိုးသားချင်းဟူ၍လည်း ဤလောက၌မရှိပေ။ ယခုအခါ၌ မြယဉ်တို့သားအဖသည် ဆွေမျိုးရင်းချာကဲ့သို့ ငါ့သေမည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်လျှက်ရှိကြပေသည်။ ဤသို့ပူပန်ကြခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့သက်သက်မဟုတ်ပေ။ ငါက သူတို့သေမည်ကို ပူပန်၍ ကယ်ဆယ်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်” ဟူ၍ ကျွန်ုပ် တစ်ကိုယ်တည်းစဉ်းစားမိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏မှတ်စုစာအုပ်၌ အောက်ပါအတိုင်း ရေးမှတ်၍ ထားလိုက်လေတော့၏။

**ကိုယ်ကျိုးကိုစွန့်၍ သူတစ်ပါးအကျိုးကိုဆောင်ရွက်ပုံသူအတွက် ဆွေမျိုးမလိုတော့ပါ။
ပူပန်မည်သူတွေ အလျှိုအလျှို ပေါ်လာပါလိမ့်မည်။**

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

မှတ်စု၌ ရေးမှတ်လိုက်သည်နည်းတူ ကျွန်ုပ်၏အသက်ကိုပမာမထားဘဲ စွန့်စားခဲ့ရသော သူရဲကောင်းတံဆိပ်ဖြစ်သည် ငွေမတ်စေ့ကလေးအား အပေါက်ဖောက်၍ ကျွန်ုပ်၏လည်ပင်း၌ အဆိပ်ကြုတ်နှင့်အတူ ချိတ်ဆွဲ၍ထားလိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် မူးစေ့အပွဲကလေး ပြန်၍တွေ့ခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်ပွဲရုံများသို့ တင်ပို့ထားသော ဆန်ဖိုးငွေများအား တောင်းခံရန်အတွက် ငါးနံပါတ်ရွာမှနေ၍ ရန်ကုန်သို့ ခေတ္တပြန်ခဲ့လေ၏။ ရန်ကုန်သို့ရောက်လျှင် ပုဇွန်တောင်၊ ကြည်မြင်တိုင် စသည့်နေရာများမှ ပွဲရုံများဆီသို့ တစ်ရံပြီးတစ်ရံလှည့်လည်ကာ ကြွေးမြီများ တောင်းခံရလေသည်။ အချို့ကတိတည်သော ပွဲရုံများမှ ငွေကို ချက်ချင်းပေးချေသော်လည်း အချို့သော ပွဲရုံများမှာမူ ဟိုနေ့ချိန်း၊ သည်နေ့ချိန်းနှင့် ကျွန်ုပ်အား စိတ်ညစ်အောင်ပြုလုပ်လေ၏။

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကြွေးတောင်းနည်းသစ်ကို တွေ့ရှိလေတော့၏။ ထိုနည်းကား ကျွန်ုပ်ရရှိရန် ကြွေးမြီကိစ္စကို မပြောတော့ဘဲ . . .

“ပွဲစားကြီးနဲ့ပွဲကတော်ကြီးဆီကိုအခုလာတာ အရင်အပတ်က ငွေလက်ကျန်ကိစ္စအတွက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ငွေနဲ့ ကြွေးနဲ့ လုပ်တဲ့အလုပ်ဆိုတာ အခုလိုပဲ ကျန်တာလဲရှိမယ်၊ ရတာလည်းရှိမှာပေါ့၊ ပွဲစားကြီးတို့ ပွဲကတော်ကြီးတို့လို လူတွေကို ကျွန်တော်အနေနဲ့ မယုံစရာလဲ အကြောင်းမရှိပါဘူး၊ အဲဒီလက်ကျန်ငွေကိစ္စကို ထားလိုက်ပါ၊ အခုလာတာက နောက်ထပ် ကျွန်တော်ကြိုက်ထားတဲ့ ငကွဲစက်ကလေးအထူးဆန် အကောင်းစားတွေပို့ဖို့ကိစ္စပါပဲ၊ အဲဒါ ဘယ်နှစ်အိတ်ပို့ရမယ်ဆိုတာ စာရင်းလာယူတာပါ” ဟူသော စကားဖြင့် လက်ကျန်ငွေကြေးကို ဂရုမစိုက်ကြောင်း ဖော်ပြပြီးလျှင် နောက်ပိုမည် ‘ငကွဲစက်ကလေးအထူးဆန်’ ဆိုသည်ကို မက်လုံးပေး၍ မျှားလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအခါ နောက်ပိုမည်ဆန်ကိုလိုချင်သော ပွဲစားကြီးသည် လည်းကောင်း၊ ပွဲကတော်ကြီးသည်လည်းကောင်း . . .

“ကျုပ်တို့ကတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုဘကွန်းဆီက ဆန်တွေ အကုန်လုံး ပို့စေချင်တာပါပဲ၊ လက်ကျန်ငွေကိုလည်း ချန်ထားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ တစ်ခါတည်းပေးလိုက်မှာပေါ့” ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား ကြွေးဆပ်ခြင်းဖြင့်လာဘ်ထိုးရလေတော့၏။ ထိုနည်းသည် ကြွေးယူထားသော လူဆယ်ဦးတွင် ကိုးဦးအထိအောင်မြင်သောနည်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏မှတ်စု၌ တစ်ဖက်ပါနည်းအတိုင်း ရေးမှတ်ထားလိုက်ရပြန်၏။

ကြွေးယူထားသူထံရောက်လျှင် မိမိက ကြွေးကိစ္စကို လုံးဝ စတင်ခြင်းမပြုပါနှင့်။ ထိုသူက ပြောလာသည်တိုင်အောင် မိမိအနေနှင့် ကြွေးကို အရေးမကြီးကြောင်း ပြောပါ။ အမြန်ဆုံး ကြွေးရသောနည်း ဖြစ်၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

ဤသို့လျှင် ပွဲရုံများသို့လှည့်လည်၍ ကြွေးတောင်းခဲ့ရာ ညောင်တန်းသင်္ဘောဆိပ်အနီးရှိ ပွဲရုံတစ်ရုံ၌ ကြွေးတောင်းပြီးပြန်ထွက်လာစဉ်၌ . . .

“အစ်ကိုဘကွန်း” ဟူသော ထုတိဩဘာနှင့်ပြည့်စုံလှသည်။ အသံကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏ နားသို့ ရိုက်ခတ်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ လမ်းတစ်ဖက်မှနေ၍ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေး၍လာနေသော တင်တင်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးများသည်လည်း ညောင်ဗုဒ္ဓဟေပင် လေပြင်းခတ်ဘိသကဲ့သို့ သွက်သွက်ခါမျှ လှုပ်ယမ်း၍သွားလေ၏။

“တင်တင်”

“အကိုဘကွန်း”

တင်တင်သည် ဖယောင်းတိုင်ကလေးများသဖွယ် ဖြူသွယ်သောလက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ကျွန်ုပ်၏လက်မောင်းနှစ်ဖက်အား ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ၏။ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရုံမျှမကဘဲ ရှေ့တိုးနေကင်ငင်လှုပ်ယမ်း၍နေပြီးလျှင် . . .

“အစ်ကိုဘကွန်းရယ်၊ အသားတွေလဲဖြူလာလိုက်တာ၊ ဝလဲ ဝလာတယ်၊ တင်တင်ဖြင့် ဖြုန်းကနဲ မှတ်တောင်မမှတ်မိဘူး”

ကျွန်ုပ်သည် ဖြူဝင်းစိုပြည်သော တင်တင်၏ မျက်နှာကလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ တင်တင်၏ ဝိုင်းစက်ကျယ်ဝန်းသော မျက်လုံးများသည် တစ်စုံတစ်ရာသော ဝေဒနာကြောင့် အရည်လဲ၍ တဖျတ်ဖျတ်တောက်ပလျှက် ရှိလေသည်။

“တင်တင် ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

“တင်တင်တို့သားအမိ ကုန်စုံဆိုင်လေး ဖွင့်ထားတယ်၊ ကုန်စုံဆိုင်အတွက် ဈေးလာဝယ်တာလေ”

“တင်တင်တို့ဦးလေးနဲ့ ဘီအိုစီမှာ နေတယ်မဟုတ်လား”

“အိမ်ခွဲပြီးနေတာ ကြာပြီပဲ၊ အမေက ကုန်စုံဆိုင်ကလေးဖွင့်ထားတယ်၊ တင်တင်က စက်ချုပ်တယ်၊ စက်ဆိုင်ကလေးဖွင့်ထားတယ်”

“တင်တင်အဒေါ် မတင်ရီနဲ့ မခင်ရီတို့ကော”

“သူတို့က ချောက်မှာပဲ”

တင်တင်သည် မတင်ရီနှင့် မခင်ရီတို့အကြောင်းကို မေးလိုက်သည့်အခါ၌ အနည်းငယ်မျက်နှာပျက်၍ သွားလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မတင်ရီနှင့် မခင်ရီတို့သည် ကျွန်ုပ်အား လက်စွပ်မခိုးရပါဘဲလျက် သူ့ခိုးဟု စွပ်စွဲကာ လူပုံအလယ်၌ ကျွန်ုပ်အား ဝိုင်းဝန်း ရိုက်နှက်ထားကြသူများဖြစ်၏။ ပုလိပ်လက်သို့ အပ်၍ ညှင်းပန်းနှိပ်စက်စေခဲ့သူများဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ဘဝကို ကြီးမားသောပြောင်းလဲမှုများ ဖြစ်စေခဲ့သည်။ နံပါတ်တစ်တရားခံများ ဖြစ်ကြ၏။

တင်တင်သည် လူစိတ်မရှိသော အဒေါ်များအတွက် မျက်နှာပူလျှက်ရှိလေ၏။

လွန်စွာမည်းမှောင်သောကျောက်မီးသွေးအတွင်းမှ လွန်စွာထွန်းလင်းတောက်ပလှသည့်စိန်ကို ရဘိသကဲ့သို့ အကြင်နာကင်းမဲ့သော ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်းအတွင်းမှ ကြင်နာတတ်သော တင်တင်ကို တွေ့မြင်ရပေသည်။

“ကဲ တင်တင် . . . ဟောဟိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကိုသွားပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့”

“တင်တင် လက်ဖက်ရည် မသောက်ချင်ပါဘူး . . . အစ်ကိုဘကွန်းနဲ့ စကားပဲပြောချင်တယ်”

“အစ်ကိုဘကွန်းကို ပြောစရာတွေရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့၊ ပြောစရာတွေ အများကြီးပဲရှိတယ်”

“ကဲ၊ ဒါဖြင့်ပြောပေတော့ အစ်ကိုဘကွန်းနားထောင်မယ်”

“အို . . . လမ်းမှာ မတ်တတ်ကြီး ဘယ်လိုလုပ်ပြောမလဲ အစ်ကိုဘကွန်းရယ်”

“ကဲ . . . ဒီလိုဆိုရင်လဲ ပုဇွန်တောင်ပန်းခြံဘက်ကို လျှောက်ရအောင်”

ကျွန်ုပ်နှင့်တင်တင်သည် ပန်းခြံဘက်သို့ လျှောက်၍လာခဲ့ကြလေ၏။ တင်တင်သည် ကျွန်ုပ်၏ဘေးသို့လိုက်ပါလာရင်း . . . “အစ်ကိုဘကွန်း အခုဘာလုပ်နေသလဲ၊ ဘယ်မှာနေသလဲ၊ ဒီပွဲရုံကိုဘာလာလုပ်တာလဲ” စသောမေးခွန်းတို့ကို မနားတမ်းမေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း သူမေးသမျှအား တစ်လုံးချင်းပြန်၍ ဖြေဆိုခဲ့လေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ပုဇွန်တောင်ပန်းခြံသို့ ရောက်၍လာခဲ့လေ၏။

ပုဇွန်တောင်ပန်းခြံမှာ စနေနေ့တိုင်း အငြိမ့်ကပြလေ့ရှိသည်ဖြစ်ရာ စနေနေ့မဟုတ်သော အခြားနေ့များ၌ ဈေးဆိုင်ခုံအလွတ်များ ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ဈေးဆိုင်ခုံအလွတ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်၍ထိုင်လိုက်ကြလေ၏။

“ကဲ . . . ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်ဆို ပြောပေတော့၊ သန်လျင်သင်္ဘောမိရင် သမ္ဗန်နဲ့လိုက်ပို့မယ်”

“အရီတို့၊ မခင်ရီတို့က အစ်ကိုဘကွန်းကို ပိုင်းပြီးနှိပ်စက်ကြတာကြောင့် အစ်ကိုဘကွန်းအနေနဲ့ တင်တင်ကိုပါရောပြီးစိတ်နာနေတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး တင်တင် . . . အစ်ကိုဘကွန်း တင်တင်ကို ဘယ်တော့မှစိတ်မနာပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် . . .တင်တင်ကို ဘာဖြစ်လို့ရှောင်နေရတာလဲ၊ ဘူတာရုံမှာတွေ့တုန်းကလဲ မူးစေ့ကလေးကိုပေးပြီး တစ်ခါတည်း နောက်တောင်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ထွက်သွားလိုက်တာ . . . တင်တင်နောက်မှာ ဘာဖြစ်ကျန်ခဲ့တယ်မှတ်သလဲ”

“တင်တင် ငိုပြီးကျန်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“ငိုပြီး ကျန်ခဲ့မှန်း သိလျက်နဲ့များ . . . တင်တင်အပေါ်မှာ ရက်စက်လှချေလား အစ်ကိုဘကွန်းရယ်”

“ရက်စက်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လောလောဆယ်တော့ အစ်ကိုဘကွန်းဘာတစ်ခုမှမပြောပါရစေနဲ့၊ နောက်ငါးနှစ်ကြာတဲ့အခါမှာတော့ . . .”

“ငါးနှစ်ကြာတဲ့ အခါမှာ အစ်ကိုဘကွန်းအကြောင်းရော၊ မူးစေ့အပဲကလေးအကြောင်းရော ပြောပြမယ်ပေါ့”

“တင်တင်ကရော နောက်ငါးနှစ်အထိ မူးစေ့အပဲကလေးကို သိမ်းထားမှာမို့လား”

“ဘာဖြစ်လို့ မသိမ်းရမှာလဲ၊ ဒီမှာကြည့်” ဟု ဆိုကာ တင်တင်သည် အင်္ကျီအောက်တွင် ဝှက်၍ဆွဲထားသော ကျွန်ုပ်၏ မူးစေ့အပဲကလေးကို ထုတ်၍ပြလိုက်သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်ရင်သည် ဆိုနှင့်နှင်ကြီးဖြစ်၍သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမူးစေ့ကလေးကို လွန်စွာမြတ်နိုးပေသည်။ ရန်ကုန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း အနိပ်သည် အဖြစ်ဖြင့် ရရှိခဲ့သော မူးစေ့ကလေးဖြစ်၏။ ခေါ်တောကုလားအနိပ်သည်များက ကျွန်ုပ်၏လက်မှ လုယူသွားကြသည်ကို ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် ရိုက်နှက်ကာ ပြန်လည်လုယူထားရသော မူးစေ့ကလေးလည်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ် မြတ်နိုးသော ပစ္စည်းကလေးအား ကျွန်ုပ်ကိုယ်စား မြတ်နိုးစွာ လည်တိုင်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော လူသားတစ်ဦး ဤလောက၌ရှိနေခြင်းသည်ပင်လျှင် . . . ကျွန်ုပ်အဖို့ ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ ဝမ်းသာသလိုလို ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားလိုက်ရခြင်းကြောင့် ရင်တွင်း၌ဆိုနှင့်နှင်ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

“အစ်ကိုဘကွန်း သိပ်ပြီး ဝမ်းသာတာပဲကွယ်”

“ဘာကို ဝမ်းသာတာလဲ”

“အစ်ကိုဘကွန်း အမှတ်တရပေးခဲ့တဲ့ မူးစေ့ကလေးကို တင်တင်က အခုလို အမြတ်တနိုး လည်ပင်းမှာဆွဲထားတာတွေ့ရတော့ ဝမ်းသာတာပေါ့”

“ဒါကတော့ အစ်ကိုဘကွန်းကို . . .”

တင်တင်သည် ယောင်၍ပြောလိုက်ပြီးမှ စကားကို အမိအရအရှိန်သတ်လိုက်လေ၏။ အမှန်အားဖြင့် “အစ်ကိုဘကွန်းကို ချစ်တာကိုး” ဟု ပြောရန်ဖြစ်လေ၏။

“ပြောလေ တင်တင်၊ အစ်ကိုဘကွန်းကို ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဟင့်အင်း တင်တင်ပြောရမှာရှက်တယ်”

“တင်တင်ရှက်ရင် အစ်ကိုဘကွန်း ဆက်ပြီးပြောမယ်၊ အစ်ကိုဘကွန်းကို ချစ်လို့ အစ်ကိုဘကွန်းပေးထားတဲ့ မူးစေ့ကလေးကို ဆွဲပြီးထားတယ်ဆိုပါတော့”

“ရှက်ပါတယ် အစ်ကိုဘကွန်းရယ်”

တင်တင်၏ မျက်နှာကလေးသည် ရှက်စိတ်ကြောင့် နီမြန်း၍သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ ဖြူ၍သွယ်သော လက်ချောင်းကလေးများအား ဆုပ်ကိုင်၍ပွတ်သပ်ကာ အရှက်ပြေ၍သွားစေရန် ချော့မော့လျက်ရှိပေ၏။

“အစ်ကိုဘကွန်းလဲ တင်တင်ကိုချစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း အခုတော့ ဘာမှမပြောသေးတာ၊ နောက်ငါးနှစ်ကြာတဲ့အခါကျတော့မှပဲ တဝကြီးပြောပြမယ်၊ ကျေနပ်ပါနော်”

တင်တင်သည် အသာအယာ ခေါင်းကလေးညှိ၍ ပြလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် တင်တင်၏ လက်ကလေးကို အသာအယာယူ၍ နမ်းလိုက်မိ၏။ ထိုအနမ်းသည် ကျွန်ုပ်၏ အချစ်တံဆိပ်ခတ်နှိပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ □

ထို့နောက် တင်တင်နှင့်အတူ သိမ်ကြီးဈေးသို့ သွားရောက်ကာ ဈေးဝယ်ပြီးသည်အခါ၌လည်း သဘောဆိပ်သို့ လိုက်၍ပို့ပြီးလျှင် သဘောထွက်သွားသည်အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် လက်ပြု၍ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

တင်တင်သည် တစ်ပတ်လျှင် တစ်ခေါက်ကျ ရန်ကုန်သို့ ဈေးဝယ်လာ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ခနောင်တို့မှနေ၍ တစ်ပတ်လျှင်တစ်ခေါက်ကျ ရန်ကုန်ပွဲရုံများသို့လာရောက်ကာ ဆန်ဖိုးငွေများသိမ်းရလေ၏။ ထိုအခါ၌ သန်လျင်သဘောဆိပ်သို့ သွားရောက်ကာ တင်တင်အား စောင်ကြိုတတ်မြဲ ဖြစ်ပြီးလျှင် တင်တင်နှင့်အတူ မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံ၊ တိရစ္ဆာန်ရုံ၊ ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံ၊ ရွှေတိဂုံဘုရား၊ ကန်တော်ကြီးစောင်း စသောနေရာများသို့ သွားရောက်မြဲ ဖြစ်လေ၏။ ထို့နောက် တင်တင်အတွက် ဈေးဝယ်၍ပေးပြီးလျှင် သဘောဆိပ်သို့ လိုက်ပို့မြဲဖြစ်သကဲ့သို့ သဘောထွက်သည်အခါ၌လည်း လက်ပြု၍ ကျန်ရစ်မြဲ ဖြစ်လေ၏။

ရန်ကုန်နှင့် သန်လျင်သို့ သွားနေကျ ခရီးသည်များသည်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်အားမှတ်မိနေကြပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်တင်တင်တို့၏ အချစ်သည် တစ်စထက်တစ်စ ခိုင်မြဲ၍လာလေတော့၏။ သဘောဆိပ်၌ သွားရောက်စောင့်ဆိုင်းရသည်အခါ တင်တင်သည် သဘောပေါ်မှ ကျွန်ုပ်အား လှမ်း၍လက်ပြလိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်အခါ၌ ဝမ်းသာမှုများသည် ရင်၌ပြည့်နှက်၍ သွားသကဲ့သို့ သဘောပေါ်သို့တင်တင်ပါသွား၍ လက်ပြကျန်ခဲ့သည်အခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ ရင်သည် ဟာ၍ကျန်ရစ်ခဲ့မြဲ ဖြစ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် တင်တင်လိုက်၍သွားသော သဘောကြီးတစ်စီးလုံး မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်၍ မသွားမချင်း ဗောတံတားတွင် ရပ်၍နေမြဲဖြစ်သတည်း။

ကျွန်ုပ်သည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ ထူးခြားသောစွမ်းအင်ကို သဘောပေါက်၍လာသည့်အလျောက် . . . ကျွန်ုပ်၏ မှတ်စု၌အောက်ပါအတိုင်း ရေးမှတ်၍ထားမိလေ၏။

* အချစ်ဆိုသည်မှာ ဆုပ်ကိုင်၍ပြုနိုင်သော အရာမဟုတ်သော်လည်း ဆုပ်ကိုင်၍ ပြုနိုင်သောအရာတို့ထက်ပင် စွမ်းအင်အရာ၌ သာလွန်ပေသည်။

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်လွန်စွာမြတ်နိုးလှသော မူးစေ့အပွဲကလေးနှင့် ပြန်လည်၍ တွေ့ဆုံခဲ့ရပြန်၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ စွမ်းရည်သတ္တိထူး

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဆန်စက်သို့ သွားရောက်၍ အလုပ်သမားများအား ဆန်အိတ်များကို သမ္ဗန်ပေါ်သို့ တင်စေခဲ့လေသည်။ ဆန်အိတ်များအားလုံး တင်ပြီးသည့်အခါ၌ ဆန်အိတ်များပုံခဲ့သောနေရာတွင် ဆန်များဖိတ်လျှက် ကျန်ခဲ့သည်ကိုတွေ့သဖြင့် ဆန်စက်၌ တံမြက်စည်းလှည်းရန် ခေါ်ထားသော မောင်နီဆိုသည့် သူငယ်ကလေးအား တံမြက်စည်းလှည်း၍ ဆန်များကို စုခိုင်းရန်အတွက် “မောင်နီရေ ခဏလာဦးဟေ့” ဟု ခေါ်လိုက်ရာ မိတန်တေ ခေါ် စက်ဆရာအဖိုးကြီးက စိတ်မကောင်းသောမျက်နှာနှင့် . . .

“မောင်နီ မရှိပါဘူးခင်ဗျာ” ဟု ပြောလေသည်။

“ဒီနေ့ အလုပ်မဆင်းဘူးလား”

“မောင်နီ အချုပ်ထဲရောက်နေပြီ ဆရာ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကောင်ကလေးက လူအေးကလေးပဲ”

ထိုအချိန်၌ စပါးရွက်သော မိန်းမများ၊ ဆန်ထမ်းသောကူလီများသာလျှင်မက . . စက်ပိုင်းတွင်တာဝန်ယူရသော အလုပ်သမားများပါလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ စုပြုံ၍ရောက်လာပြီးလျှင် မောင်နီ၏ သတင်းကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုကြလေတော့၏။

“စက်သူဌေး ဦးကျော်ဝင်းရဲ့အိမ်က ရေထမ်းဖို့ မနေ့ညနေကခေါ်သွားတယ်။ ညလဲကျရာ . . . ဦးကျော်ဝင်းမိန်းမရဲ့စိန်လက်စွပ်ပျောက်တယ်ဆိုပြီး ပုလိပ်ကလာဖမ်းတော့တာပဲ” ဟု မိတန်တေအဖိုးကြီးက ပြောပြ၏။

“ဂါတ်မှာတော့ဘယ်လောက်ခံရမလဲမသိပါဘူး၊ လမ်းမှာကတည်းကရိုက်သွားလိုက်တာ ပါးစပ်က သွေးတွေတောင်ထွက်လို့တော့” စပါးရွက်သောအဒေါ်ကြီးက စိုးရိမ်သောလေသံဖြင့် ဝင်၍ပြော၏။

“မောင်နီက ရိုးပါတယ်”

“မိမရှိ ဖမရှိဆိုတော့ ဒီလိုပဲထင်တိုင်းလုပ်ကြတာပေါ့ဗျာ”

“ညကလည်း တော်တော်အရိုက်ခံရတယ်ဆိုပဲ”

“ဦးကျော်ဝင်းရဲ့ မယားကြီး၊မယားငယ်၊မယားလတ်တွေကလဲ ကောင်လေးကို ဝိုင်းပြီးရိုက်ကြတာ . . .
မြင်လို့တောင်မကောင်းဘူး . . .”

စသည်အသံတို့သည် ဟိုမှသည်မှပေါ်ထွက်လာလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးအိမ်တွင်ပြာဖုံး၍နေသော မီးခဲကလေးကဲ့သို့
နာကြည်းလှသော အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုသည် အထက်ပါအသံများကို ကြားရသည်တခဏ၌ ပြာဖုံးလျှက်ရှိသော မီးခဲအား
ပြာများလွင့်စင်သွားသည်တိုင်အောင် လေဖြင့်ဆောင်၍တိုက်ခတ်ခြင်းခံရသကဲ့သို့ ရဲကနဲဖြစ်သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း ဤကဲ့သို့ပင်လျှင် စိန်လက်စွပ်ခိုးမှုဖြင့် အရိုက်အနှက်ခံခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ခနောင်တိုဂါတ်သို့ လိုက်၍သွားလေသည်။ ဂါတ်သို့ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဂါတ်စာရေးအား
မောင်နီနှင့်တွေ့လိုကြောင်းပြောရာ . . . ဂါတ်စာရေးကအင်တင်တင်လုပ်၍နေသေးသည်။ ဆယ်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်၍ပေးလိုက်မှပင်
အချုပ်ခန်းအတွင်းမှမောင်နီနှင့် ကျွန်ုပ်အားတွေ့ဆုံခွင့် ပေးလေ၏။

မောင်နီ၏မျက်နှာမှာ မျက်လုံးများပိတ်၍နေသည်အထိ ရောင်ကိုင်းလျက် ရှိလေ၏။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး၌လည်း
အညိုအမဲများစွာလျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မောင်နီကို တွေ့လိုက်လျှင်လွန်စွာစိတ်မကောင်းဖြစ်၍သွားလေ၏။

“မောင်နီ မင်းကိုညက တော်တော်ပဲနှိပ်စက်ကြသလား”

မောင်နီသည် ကျွန်ုပ်၏စကားကို အဖြေမပေးတော့ပဲ မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့စီးကျလာလေ၏။

“မင်းတကယ်ခိုးတာမဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

“မခိုးရပါဘူး ဆရာရယ်၊ ဒါပေမယ့် မခိုးရပါဘူးဆိုတိုင်း အရိုက်ခံနေရတော့ ခိုးတယ်လို့ပဲပြောလိုက်တော့တယ်၊ အဲဒါကို
ဝမ်းနည်းတာပါပဲခင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်သည် မောင်နီအားနှစ်သိမ်၍ ချောမောပြီးလျှင် မောင်နီအမှုကိုကိုင်သော ရာဇဝတ်အုပ်နှင့်
သွားရောက်တွေ့ဆုံရလေသည်။ ရာဇဝတ်အုပ်သည် သူ၏ကျဉ်းကျပ်လှသော ရုံးခန်းကလေးအတွင်းသို့
ကျွန်ုပ်ဝင်၍သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်အားစတင်ငေါက်ငမ်းလေတော့၏။

“ငါ့ရုံးခန်းထဲကို ဘယ်သူ့အမိန့်နဲ့ ဝင်လာတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ညကဆရာဖမ်းသွားတဲ့ မောင်နီကိစ္စကို စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့ပါ”

“ဘာလဲ . . . အမှုကိစ္စ စကားပြောရအောင် မင်းက ရှေ့နေလား၊ ဝတ်လုံလား”

“ရှေ့နေလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝတ်လုံလဲမဟုတ်ပါဘူး၊ စပါးပွဲစား မောင်ဘကွန်းပါ၊ မောင်နီဟာ တကယ်မခိုးရရှာပါဘူး၊
ဆရာတို့ကရိုက်လို့သာ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ခိုးတယ်လို့ ပြောရရှာတာပါ၊ သူ့မှာ မိဘလည်းမရှိရှာပါဘူးခင်ဗျာ၊ သနားသဖြင့် . . . ”

“မလိုချင်ဘူး၊ မင်းက ငါတို့ကိုမတရားလုပ်တယ်လို့ ဆိုချင်တာလား၊ မင်းကိုပါ ဖမ်းပြီးချုပ်လိုက်မယ်၊
မောင်နီထက်နာသွားမယ်”

ကျွန်ုပ်သည် အပြစ်မရှိဘဲ ကျွန်ုပ်အား ဖမ်းဆီးရိုက်နှက်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်ခြင်းအတွက် အနည်းငယ်
အောင်သက်သက် ဖြစ်၍သွား၏။ အပြစ်မရှိဘဲ အနှိုက်စက်ခံထားရဖူးသော မီးခဲပြာဖုံးစိတ်ကလေးသည်လည်း မီးတောက်အဖြစ်မီးပွင့်၍
လာလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဤလောကကြီးအလယ်၌ ရာထူးဟူသည်ကိုဖယ်၍လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်ဆိုသည် အရာကို ဖယ်၍လည်းကောင်း
ထိုရာဇဝတ်အုပ်နှင့်ယှဉ်ပြိုင်ရန် စိန်ခေါ်လိုက်ချင်စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်၍လာလေ၏။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ အမှုကို မှန်ကန်တဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးနိုင်ဘူးလား”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ မင်းကဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ဘာလုပ်ချင်သလဲ ဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျားကို ပြောမပြောတော့ပါဘူး၊ ရာဇဝတ်အုပ်အလုပ်က
ခင်ဗျားပြုတ်သွားတဲ့အခါကျတော့မှပဲ ကျုပ်နဲ့တစ်ခါထပ်ပြီး တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

“မင်းလိုကောင်ကြောင်များ ငါ့ရဲ့ ရာဇဝတ်အုပ် ရာထူးကို ပြုတ်အောင်လုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင် လုပ်လိုက်စမ်းပါ။ ငါ့နာမည် သန်းမောင် တဲ့ကွ”

ကျွန်ုပ်သည် မဖြစ်စေလောက်ရာထူးကလေးကြောင့် မာန်တက်လျက်ရှိသော ထိုသူအား တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်၍မပြောတော့ဘဲ ရန်ကုန်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ရန်ကုန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ပုလိပ်မင်းကြီးရုံးသို့သွားရောက်၍ ပုလိပ်မင်းကြီးရုံးခန်းကို စုံစမ်းပြီးလျှင် မည်သူထံမျှ ခွင့်မတောင်းဘဲ ပုလိပ်မင်းကြီးရုံးခန်းသို့ စွတ်ကနဲဝင်၍ သွားလေသည်။

ပုလိပ်မင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်အားမော်၍ကြည့်ပြီးနောက် နေ့ခင်းကြောင်တောင် သရဲအခြောက်ခံရသည်ပမာ မျက်လုံးပြူးကျယ်၍သွားပြီးလျှင် . . .

“အို . . . ငရဲ၊ ဘယ်ကကောင်လဲ” ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ညည်းတွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ပင် စပါးပွဲစား မောင်ဘကွန်းဖြစ်ကြောင်း၊ ခနောင်တိုဂါတ်၌ အမှန်တကယ် မခိုးရပါဘဲလျက် လူငယ်တစ်ဦးကို သူခိုးအဖြစ် စွပ်စွဲကာ ရာဇဝတ်အုပ်သန်းမောင် ဆိုသူကရိုက်နှက်ထားသဖြင့် လာရောက်တိုင်တန်းရကြောင်း ပြောဆိုလျှင် . . .

“ကျွန်ုပ် အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ မောင်မင်းရဲ့ အလုပ်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ ရာဇဝတ်အုပ်ရဲ့ အလုပ်ပဲ”

“ဒါပေမယ့် ရာဇဝတ်အုပ်ဟာ မတရားလုပ်နေတာကိုတော့ မင်းကြီးအရေးယူပေးပါ”

“အရေးမယူနိုင်ဘူး”

“အရေးမယူပေးနိုင်ရင်တော့ ကျုပ် ဒီနေရာက ဘယ်မှမသွားဘဲရပ်နေရလိမ့်မယ်”

“မင်းကို ကုလားပုလိပ်တွေနဲ့ ဆွဲထုတ်သွားရလိမ့်မယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် အခန်းအပြင်ဘက်မှာ ရပ်နေမယ်”

“ငါ့ရုံးထဲမှာဆိုရင် ဆွဲထုတ်ဖြစ်ရမှာပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ဟိုလမ်းမပေါ်မှာ ရပ်နေမယ်”

“ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရပ်မှာလဲ”

“မင်းကြီးအရေးမယူမချင်း ရပ်နေမယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ် ဘယ်တော့မှ အရေးမယူနိုင်ပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ် အမြဲရပ်နေရုံပဲ ရှိတာပေါ့”

“ဂတ်ဒေါက်”

ကျွန်ုပ်သည် ပုလိပ်မင်းကြီး၏ရုံးခန်းမှ ထွက်၍လာပြီးလျှင် မီးတိုင်အနီး ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ သွားရောက်၍ ရပ်နေလေ၏။ ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာလျှင် မျက်နှာဖြူပုလိပ်မင်းကြီးသည် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ကျွန်ုပ်အားမျှော်၍ ကြည့်နေလေသည်။ ကျွန်ုပ်ရပ်လျက်ရှိကြောင်းတွေ့ရလျှင် ပြန်၍လှည့်သွားပြီး လုပ်စရာအလုပ်များကို ဆက်၍လုပ်ပြန်၏။

- တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် လှည့်၍ ကြည့်ပြန်၏။
- ကျွန်ုပ် ရပ်၍နေမြဲဖြစ်၏။
- နှစ်နာရီခန့်ကြာလျှင် လှည့်၍ကြည့်ပြန်၏။
- ရပ်၍နေမြဲ ဖြစ်၏။
- သုံးနာရီခန့်ကြာလျှင် လှည့်၍ကြည့်ပြန်၏။
- ကျွန်ုပ်က ရပ်၍နေမြဲဖြစ်၏။
- ရုံးဆင်းချိန်၌ ကြည့်ပြန်၏။
- ကျွန်ုပ်က ရပ်၍နေမြဲဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်၏ ခြေသလုံးများသည် သွေးတောင်လျက် ရှိနေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူကား ပုလိပ်မင်းကြီးသည် “တော်ပါတော့ မောင်ဘကွန်းရယ်၊ အရေးယူပေးပါမယ်” ဟူသောစကားကို မုချ လာ၍ပြောရမည်ဟု ယုံကြည်ထား၏။ လာ၍ပြောမှလည်း ထိုနေရာမှ

ကျွန်ုပ်ရွှေ့မည်ဟုလည်း သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ ထားလေ၏။

မင်းကြီးကား ရုံးပေါ်မှ ဆင်း၍လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကားပေါ်သို့ တက်၍သွား၏။ ဒရိုင်ဘာသည် ကားကို ကျင်လည်စွာမောင်းထွက်သွားလေ၏။ မင်းကြီး၏ကားသည် ကျွန်ုပ်၏ မြင်ကွင်းမှ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်၍သွားလေတော့၏။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ပုလိပ်မင်းကြီး၏ကား ထွက်၍သွားသည်အခါ၌ လွန်စွာစိတ်ပျက်အားငယ်မိလေသည်။ ခြေသလုံးများမှာလည်း သံတုံးသံခဲများကဲ့သို့ မာကျောတောင့်တင်းလျက်ရှိပေသည်။ နေရာမှရွှေ့လိုစိတ်များ၊ ထိုင်ချလိုစိတ်များသည် တဖွားဖွားပေါ်၍လာလေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏အဓိဋ္ဌာန်သည် ပုလိပ်မင်းကြီးကိုယ်တိုင်က ရာဇဝတ်အုပ် သန်းမောင်အား အရေးယူပေးရမည်အပြင် မောင်နီအား လွှတ်၍မပေးမချင်း ထိုနေရာ၌ ရပ်နေရန်ဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရပါမူ ကျွန်ုပ်ပြုလုပ်စေချင်သောအရာအား . . . အသက်ကို အရင်းပြု၍ ပုလိပ်မင်းကြီးအားရင်ဆိုင်နေခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ပုလိပ်မင်းကြီးသည် ကားနှင့်ပါသွားပြီဖြစ်၏။ အခြားသောသူများမှာလည်း ရုံးဆင်းကြပေပြီ။ ဒရိုပ်ပင်လျှင် ရုံးတံခါးများကို ပိတ်၍နေပြီဖြစ်၏။ ရုံးစောင့်ရန်အတွက် ပုလိပ်နှစ်ယောက်သည် ရုံးအောက်သို့ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်၏။ ထိုလမ်းတစ်လျှောက်လည်း တဖြည်းဖြည်း လူသွားလူလာနည်း၍လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်သာလျှင် ရပ်၍နေမြဲဖြစ်၏။

“ရပ်ရင်း လဲခွေကျပြီး အသက်ပါ ထွက်ချင်ထွက်သွားစမ်းပါစေ၊ ဒီနေရာကတော့ လုံးလုံးမရွှေ့ဘဲ ရပ်နေမယ်၊ ငါ့အတွက်ဒုက္ခခံနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သနားစရာကောင်းတဲ့ မောင်နီ ဆိုတဲ့ မိဘမဲ့သူငယ်ကလေးအတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီးဆောင်ရွက်နေခြင်းဖြစ်တယ်၊ ငါ့ရဲ့ဇွဲသတ္တိကို မျက်နှာဖြူပုလိပ်မင်းကြီးအနေနဲ့ အသိအမှတ်ပြုသွားရမယ်၊ တကယ်လို သေသွားရင်တောင် မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်ဟာ . . . သူ့လုပ်မယ်ဆိုတဲ့အလုပ်ကို သေသည်အထိ လုပ်ပြသွားတဲ့တယ်ဆိုတာ မျက်နှာဖြူပုလိပ်မင်းကြီးရဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာစွဲသွားရမယ်” ဟူသော စကားများကို စိတ်တွင်းမှရွတ်၍နေမိလေ၏။

လမ်းမှာမူ လူသွားလူလာများ ရှင်း၍နေရုံမျှမက လမ်းမီးလိုက်၍ထွန်းသော ကုလားများပင် မီးထွန်းရန် ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်၏။

မှတ်ချက်။ ထိုအချိန်က ပုလိပ်မင်းကြီးရုံးတစ်ဝိုက်တွင် ရေနံဆီမီးတိုင်းများသာလျှင် ထားပါသည်။ ညနေတိုင်း ကုလားများက လာရောက်မီးထွန်းပေးရလေ၏။ ရန်ကုန်မြို့ အချို့သောနေရာများ၌လည်း ဒီအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုရေနံဆီမီးတိုင်းများသည် စစ်ဖြစ်ခါနီးအထိ ပုဇွန်တောင်တစ်ဝိုက်နှင့် မလွှဲကုန်းဘူတာတစ်ဝိုက်တွင် ရှိခဲ့ပါသည်။

စာရေးသူ

ကျွန်ုပ်အနီးမှမီးတိုင်းကို မီးထွန်းညှိကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အားသေချာစွာကြည့်ကာ ထွက်၍သွားကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မီးအလင်းရောင်အောက်၌ ရပ်မြဲရပ်လျှက် ရှိပါသည်။ အချိန်မှာ ငါးနာရီခွဲခန့်ပင် ရှိပါသေးသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏နောက်ဘက်မှ ကားတစ်စီး ထိုး၍ ရပ်လိုက်သံကို ကြားပြီးနောက် . . .

“ဘုရားသခင်ရဲ့ နောက်ဆုံးတရားစီရင်တော်မူတဲ့နေ့အထိ ရပ်နေမယ်လို့ပဲ၊ မောင်မင်း အရေးယူခိုင်းတဲ့လူကို အရေးယူပေးဖို့ ကျွန်ုပ်ကတိပေးပါတယ် . . . ဒီနေရာကရွှေ့လိုက်ပါ” ဟူသော မျက်နှာဖြူပုလိပ်မင်းကြီး၏အသံကို ကြားရလေ၏။ ပုလိပ်မင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ပခုံးကို လာရောက်ပုတ်ကိုင်၍ ရင်းနှီးစွာ ကျွန်ုပ်၏ပခုံးကို သိုင်း၍ကိုင်ကာ မောင်နီ၏အမှုအား အမှန်အတိုင်းအရေးယူပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ရာဇဝတ်အုပ် သန်းမောင်ကိုလည်း ထိရောက်စွာ အရေးယူပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် . . . “အောင်ပြီ” ဟု အော်ဟစ်ကာ ကျွန်ုပ်သည် ခွေယိုင်လဲကျသွားပြီးလျှင် သတိမေ့၍ သွားလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သတိရ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ ဒီ အက်စ် ပီ ခေါ် ခရိုင်ရာဇဝတ်ဝန်တစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်၏အနီး၌ တွေ့ရလေ၏။

“မောင်ဘကွန်း သတိရလာပြီပဲ၊ မောင်နီအမှုကို ကျုပ်ပဲ အမှုပေါ်အောင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်၊ မောင်နီရေ . . . လာပါဦး”

ရာဇဝတ်ဝန်သည် ကျွန်ုပ်အားဘုရင်ခံသဖွယ် တလေးတစား ဆက်ဆံလေ၏။ ကျွန်ုပ်ယုံကြည်အောင်လည်း မောင်နီကိုပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်၍ပြလေ၏။ မောင်နီသည် ကျွန်ုပ်အားထိုင်၍ရှိခိုးရှာလေ၏။

“ရာဇဝတ်အုပ် သန်းမောင်ကိုလည်း လာဘ်စားမှုနဲ့ ဖမ်းချုပ်လိုက်ပါပြီ၊ အမှုကိုလဲ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် တရားလိုအဖြစ်နဲ့ ရုံးတင်မှာပါ၊ ဟေ့ကောင် သန်းမောင်ကို ခေါ်ခဲစမ်း” ဟု အနီးရှိ ပုလိပ်တစ်ယောက်အား ရာဇဝတ်ဝန်ကစေခိုင်းလိုက်ရာ များမကြာမီအတွင်း၌ပင် ရာဇဝတ်အုပ်သန်းမောင်အား လက်ထိတ်ခတ်ကာ ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာရောက်ပြလေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်သန်းမောင်သည် အရပ်ဝတ်အရပ်စားနှင့် ဖြစ်၍နေပေပြီ။

ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်များ၊ သူနာပြုဆရာမများ၊ လူနာများသည် ကျွန်ုပ်အား အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ် သန်းမောင်သည် ညှိုးငယ်သော မျက်နှာနှင့် ကျွန်ုပ်၏ခြေရင်းတွင် ရပ်လျက်ရှိပေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် အနိုင်ရလိုက်ပြီဖြစ်၍ ထိုရာဇဝတ်အုပ်အား အနိုင်ထပ်၍မယူချင်သည့်အလျှောက် တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ ပြောဆိုလိုက်ခြင်း မပြုလိုက်ပါ။ သို့ရာတွင် ပြီး၍တော့ပြလိုက်မိသေး၏။ ထိုအပြိုးကား “မင်းဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ” ဟူသော အဓိပ္ပါယ်မျိုး ယူဆနိုင်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း နောက်တစ်နေ့တွင် ဆေးရုံမှဆင်းကာ မျက်နှာဖြူပုလိပ်မင်းကြီးအား သွားရောက်၍ ကျေးဇူးတင်စကားပြောလေ၏။ ပုလိပ်မင်းကြီးကမူ ရာဇဝတ်အုပ်အား ထိုက်ထိုက်တန်တန် အရေးယူပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးရုံမျှမက-

“မြန်မာလူမျိုး သုံးပုံတစ်ပုံသာ မင်းစိတ်မျိုး ရှိရင်တော့ ငါတို့ အင်္ဂလန်ကို ပြန်ကြရလိမ့်မယ်” ဟူသော ထူးဆန်းသော စကားကို ဆိုလေ၏။

နောင်တွင် သိရသည်မှာ ထိုမျက်နှာဖြူပုလိပ်မင်းကြီး၏အမည်မှာ မစ္စတာစတီးဝပ်ဟူ၍ဖြစ်၏။ ရာဇဝတ်အုပ် သန်းမောင်မှာလည်း လာဘ်စားမှု၊ မတရားဖမ်းဆီးမှု၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုများနှင့် အလုပ်ပြုတ်ကာ ထောင်ကျသွားသည်ဆို၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်မသိသော ကျွန်ုပ်၌ရှိသည့်စွမ်းရည်သတ္တိထူးများအား အသုံးပြု၍ မျက်နှာဖြူပုလိပ်မင်းကြီး၏ စိတ်ဓာတ်ကိုအနိုင်ယူ၍ လွန်စွာယုတ်မာသော ရာဇဝတ်အုပ်အား ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဆုံးမလိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်အား ငွေမတ်စေ့ကလေးက ဒုက္ခပေးခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် စပါးရာသီကုန်ဆုံးပြီဖြစ်၍ ဆန်စပါးလုပ်ငန်းများကိုရပ်ဆိုင်း၍ ဆန်စက်ကို ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ပေးစရာရှိသောငွေများ၊ အလုပ်သမားများအား ရှင်းပေးစရာရှိသောငွေများကို ရှင်းပေးရလေ၏။ ငွေများရှင်းပြီးနောက် အလုပ်သမားများနှင့် ပျော်ပွဲချက်၍စားသောက်လေ၏။ ည (၁၀) နာရီထိုးမှပင်လျှင် စားသောက်ခြင်းကိစ္စပြီးစီး၍ အလုပ်သမားများအားနှုတ်ဆက်ကာ စက်မှနေ၍ ကိုစံဖေ၏ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိန်ထိန်သာလျက်ရှိသော လရောင်အောက်၌ တစ်ကိုယ်တည်း လျှောက်၍လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ သူဌေးကြီးဖြစ်ရမည် အရေးကိုလည်းကောင်း၊ သူဌေးကြီးဖြစ်သည် ကာလ၌ ကျွန်ုပ်လွန်စွာမြတ်နိုးသော တင်တင်နှင့် လက်ထပ်ရမည့်အရေးကိုလည်းကောင်း တွေးတောရင်း စိတ်ကူးယဉ်စွာ လျှောက်၍ လာခဲ့လေ၏။ ဦးစံဖေ၏ အိမ်သို့ရောက်ခါနီး ရေချိုးဆိပ်တစ်ခုသို့ ရောက်သည်အခါ၌ တံတားပေါ်မှလူရိပ်တစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေး၍လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား သိုင်း၍ဖက်ကာ . . .

“အစ်ကိုဘကွန်း . . . မြယဉ်ကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား ဟင်” ဟု ဆိုကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်မှန်း မသိသဖြင့် မြယဉ်အား သေချာစွာ ငုံ့၍ကြည့်လိုက်မိရာ လရောင်အောက်တွင် ဖြူဝင်းစိုပြည်သော မြယဉ်၏မျက်နှာကလေး၌ မျက်ရည်များ တသွင်သွင်စီးကျလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး မြယဉ်ရယ်၊ အစ်ကိုဘကွန်းက ဘာကိုကယ်ရမှာလဲ၊ မြယဉ်ကကော ဘယ်လိုဒုက္ခတွေနဲ့ တွေ့နေလို့လဲ လာ . . . လာ ကိုစံဖေတို့အိမ်ကို သွားရအောင်၊ အဲဒီကျမှပဲ ပြည်ပြည်စုံစုံ ပြောပြပေတော့။”

“ဟင်အင်း ဟိုမှာ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒီမှာပဲ ပြောမှဖြစ်မယ်၊ မြယဉ်ကို ကယ်မယ့်လူဟာ အစ်ကိုဘကွန်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ အစ်ကိုဘကွန်းကသာ မကယ်ဘူးဆိုရင် မြယဉ်တော့ ဟောဒီတံတားပေါ်က တစ်ခါတည်း ခုန်ချလိုက်တော့မယ်”

“ဗျာ . . .”

ကျွန်ုပ်သည် ယောင်ယမ်း၍ ဘုရားပင် တစ်လေ၏။ ထို့နောက် ချော့မော့ကာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်၍စကားပြောနိုင်သောတံတားပေါ်သို့ ခေါ်၍သွားရလေ၏။ တံတားပေါ်ရောက်သည်အခါ၌ တံတားအခင်းကြမ်းပြင်ပေါ်၌ပင် ထိုင်ချလိုက်ပြီးလျှင် . . .

“ကဲ . . . ပြောပေတော့ မြယဉ်”

“ပြောရမှာ ရှက်လဲရှက်ပါတယ်၊ အစ်ကိုဘကွန်းဟာ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်လဲ ဖြစ်လေတော့ ပြောလဲ မပြောရက်ပါဘူး”

မြယဉ်သည် ထိုနေရာ၌ စကားကို ခေတ္တရပ်၍ထားလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မြယဉ်၏မျက်နှာကို ကြည့်မိပြန်သည်။ ရှေ့သို့ဆက်၍ပြောရမည့် စကားများမှာ ပြော၍မထွက်ဘဲ ကျိတ်၍ ရှိုက်နေသည်ကို တွေ့မြင်လေရာ တော်ရုံဒုက္ခမျိုးမဟုတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ခန့်မှန်းမိပေသည်။

“ပြောပါ မြယဉ်”

“မြယဉ်လေ အရင်က သူဌေးအိမ်မှာ နေတာ”

“ဘယ်သူဌေးအိမ်မှာလဲ . . . စက်သူဌေးဦးကျော်ဝင်းအိမ်မှာလား . . . ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လခလဲ တစ်လသုံးဆယ်ပေးတယ်၊ အဝတ်အစားလဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆင်တယ်၊ ရွှေကြိုးကလေးတစ်ကုံးတောင်မှ ဆွဲပေးထားသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် . . . ”

“ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ မြယဉ် ”

“မြယဉ်မနေနိုင်တော့လို့ အဘနဲ့အတူ သမ္မာန်နဲ့ စပါးတိုက်တဲ့ နေရာမှာပဲ ကူညီပြီး နေမယ်ဆိုပြီး အိမ်ကိုပြန်ခဲ့တယ်၊ သမ္မာန်မှောက်လို့ မြယဉ်တို့သားအဖကို အစ်ကိုဘကွန်းလာပြီး ကယ်တာဟာလေ မြယဉ်သူဌေးအိမ်ကထွက်လာပြီး ဆယ်ရက်လောက်ပဲ ရှိသေးတာ”

“ဘာဖြစ်လို့ သူဌေးအိမ်မှာ ဆက်ပြီးမနေတာလဲ ”

“အစပထမတော့ သူဌေးက တူမကြီး တူမကြီးနဲ့၊ တော်တော်ပဲ ကောင်းပါတယ်၊ မြယဉ်ကလဲ ယုံမိတာပေါ့၊ တစ်နေ့ မြယဉ်အခန်းထဲကို ညသန်းခေါင်လောက်မှာရောက်လာပြီး . . . ”

မြယဉ်သည်ဆက်၍မပြောနိုင်တော့ဘဲ ရှက်၍နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်းအဖြစ်အပျက်ကို သဘောပေါက်ပေပြီ။

“အဲဒါ မြယဉ်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ၊ လေးလတောင် ရှိနေပြီ၊ မြယဉ်မရှက်ပါဘူး . . . မတရားအစော်ကားခံရတာပဲ၊ မြယဉ် သဘောတူလို့မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒါပေမယ့် အဘကို သနားတာပါ။ ဒီကိစ္စသာ အဘသိရင် သူဌေးကို ဒီအတိုင်းထားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဘက တစ်နည်းနည်းနဲ့ သတ်မှာပဲ၊ အဲဒီလို သတ်ခဲ့ရင် မြယဉ်အတွက် အဘ စက်တိုင်တက်ရလိမ့်မယ်၊ ဒါကိုပဲ မြယဉ် ဝမ်းနည်းတာပါ”

“အဲဒီတော့ ငါက ဘယ်လို ကူညီရမှာလည်း မြယဉ် ”

“မြယဉ်ရဲ့ အရှက်ကို ကာကွယ်ပေးပါ၊ အစ်ကိုဘကွန်းသာ မကာကွယ်ပေးဘူးဆိုရင် အဘလဲ လူသတ်မှုနဲ့ စက်တိုင်တက်ရမယ်၊ မြယဉ်လည်း သတ်ပြီးသေမိမှာ အမှန်ပဲ၊ အစ်ကိုဘကွန်းလို မွန်မြတ်တဲ့လူကို မြယဉ်အပိုင်လဲမယူရက်ပါဘူး၊ နာမည်ကလေးသာ ခံပေးပါ”

“ဟင် ”

ကျွန်ုပ်သည် “ဟင်” တစ်လုံးသာ ရွတ်ဆိုနိုင်ပါတော့သည်။ ဤကိစ္စမှာ လွယ်ကူသည်ကိစ္စမဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်၌ ကြီးမားသော သံန္နိဋ္ဌာန်ကလည်း ရှိ၍နေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ အသက်မကမြတ်နိုးရသော တင်တင်ဆိုသည် မိန်းကလေးကလွဲပြီး မည်သည့်မိန်းမကိုမျှ လက်မထပ်နိုင်သည်က တစ်ကြောင်းကြောင့်၊ ကျွန်ုပ်သည် ပြတ်ပြတ်သားသား အဖြေပေးရန် လိုပေသည်။

“မမြင်နိုင်ပါဘူး မြယဉ် . . . အစ်ကိုဘကွန်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ အစ်ကိုဘကွန်းငါးနှစ်အတွင်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီထက်ခက်တာက တင်တင်ဆိုတဲ့ အစ်ကိုဘကွန်းရဲ့ ချစ်သူကလဲ ရှိနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကိုတော့ မကူညီနိုင်ပါဘူး”

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါစကားကို အေးအေးဆေးဆေးပြော၍ မြယဉ်အနီးမှ ထွက်ခွာ၍လာလေ၏။ မြယဉ်ရှိက်သံကလေးသာ ပျံ့လွင့်လာ၏။ လေနအေးနှင့်အတူ တစ်ချက်တစ်ချက် ကြား၍နေရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လရောင်အောက်မှနေ၍ ကုက္ကိုပင်ရိပ် မည်းမည်းကြီးများ အောက်သို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။ အကယ်၍မြယဉ်သည် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်၍ နေသည်ဆိုလျှင်လည်း မမြင်နိုင်တော့။ ကျွန်ုပ်ကသာ အမှောင်တွင်းမှနေ၍ မြယဉ်ကို မြင်နိုင်ပေမည်။ ထိုအရိပ်မည်းကြီးများအောက်သို့ ရောက်မှပင် ကျွန်ုပ်သည် တံတားပေါ်မှ မြယဉ်ကို ပြန်၍ ကြည့်မိလေ၏။ မြယဉ်သည် တံတားပေါ်တွင် ပုဆစ်တုပ်ကလေး ထိုင်၍ချပြီး ဘုရားရှိခိုးလေ၏။ ထို့နောက် သူ၏ အမိအဖများရှိရာသို့လှည့်၍ ရှိခိုးကန်တော့ပြန်၏။ ထို့နောက်ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်၍ ကန်တော့ပြန်၏။ ဤသို့ ရှိခိုးကန်တော့ပြီးလျှင် တံတားအစွန်သို့ သွားရောက်မတ်တတ်ရပ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထင်အားဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုခုဆိုတောင်းနေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ချောင်းတွင်းသို့ခုန်ချရန် စက္ကန့်၏ အစိတ်အပိုင်းမျှလောက်သာ လိုပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြယဉ်အား သနားမိသည်အလျောက် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့် ယောင်ယမ်း၍ ဖိမိလေ၏။ ထိုသို့ဖိမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြယဉ်တို့သားအဖက ကျွန်ုပ်အား အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် လာရောက်ကန်တော့စဉ်က ဆန်တစ်ပြည်နှင့်အတူရရှိခဲ့သည် ငွေမတ်စေ့ကလေး သို့မဟုတ် သူရဲကောင်းတံဆိပ်ကလေးကို စမ်းမိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏အသက်ကို သေမင်းလက်၌ တစ်ဝက် အပေါင်ထားပြီး လှိုင်းလုံးကြီးများအောက်မှ ကယ်ဆယ်ခဲ့ရသော မြယဉ်၏အသက်သည် လှိုင်းလေငြိမ်သက်သော ဤအချိန်မျိုး၌ ခနောင်တိုချောင်းအောက်တွင် နှစ်မြှုပ်ဆုံးရှုံးရတော့မှာပါလား ဟူသော အသိတရားသည် ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်အတွင်းသို့ ငါးတောင်တို့ဓာတ်မီးဖြင့် လှမ်း၍ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ . . . ဖူး၍လင်းသွားလေတော့၏။

“မြယဉ် မြယဉ် ”

ကျွန်ုပ်သည် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်၍ ကုက္ကိုပင်ရိပ်မည်းမည်းကြီးများအောက်မှ ပြေးထွက်လာကာ မြယဉ်ဆီသို့ အရောက်ပြေး၍ သွားလေ၏။ ပြီးလျှင် မြယဉ်ကို လှမ်းဆွဲ၍ဖက်ထားလိုက်ရ၏။ အမှန်အားဖြင့် မြယဉ်သည် ခုန်ချလိုက်ပြီးဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်က အရောက်မြန်ခြင်း၊ မိမိရလှမ်းဆွဲနိုင်ခြင်းကြောင့်သာလျှင် ချောင်းထဲသို့ မကျခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ချိန်ကိုက်၍ ပြုလုပ်သကဲ့သို့ မြယဉ်က ခုန်၍အချ၊ ကျွန်ုပ်က ဖမ်း၍အဆွဲဟု ဆိုလိုပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့ မြယဉ်အား ဖမ်း၍ ဆွဲလိုက်ခြင်းသည် သေမင်း၏ လက်တွင်းမှ . . . လူလေးယောက်၏ အသက်ကို ကယ်တင်လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

မြယဉ်၏အသက်၊ မြယဉ်၏ဗိုက်ထဲမှကလေးအသက်၊ မြယဉ် ဤသို့သေခဲ့လျှင် မြယဉ်၏အဖေသည် စက်သူဌေး ဦးကျော်ဝင်း ကိုသတ်မည်ဖြစ်ရာ ဦးကျော်ဝင်း၏အသက်ကိုလည်း ကယ်တင်ပြီးဖြစ်၏။ ဦးကျော်ဝင်းကို သတ်သည်အတွက် မြယဉ်၏အဖေသည် ကြီးစင်ဌ မှချသေရမည်ဖြစ်ရာ မြယဉ်၏ အဖေအသက်ကိုလည်း ဒုတိယ အကြိမ်မြောက် ကယ်ဆယ်လိုက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြယဉ်ကိုတစ်အားချုပ်၍ထားပြီးလျှင် ပါးစပ်မှလည်း တတွတ်တွတ် ချော့မော့ရလေ၏။ မြယဉ်အနေနှင့် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခြင်း မပြုတော့သည်အခါမှပင် . . .

“မြယဉ်ရဲ့ အရှက်နဲ့ အသက်ကို ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ မြယဉ်ကိုယူမယ်၊ မွေးလာမယ့်ကလေးရဲ့ အဖေအဖြစ် နာမည်ခံပေးမယ်၊ မြယဉ်ဘက်က တစ်ခုပဲ အစ်ကိုဘကွန်းကို လိုက်လျောဖို့တောင်းပန်ပါရစေ၊ အစ်ကိုဘကွန်း မြယဉ်ကို လင်မယားအစစ်အဖြစ် မဆက်ဆံပါရစေနဲ့ မြယဉ်ရဲ့ကိစ္စတွေ ချော့ချော့မော့မော့ ဖြစ်သွားတဲ့အခါမှာ အစ်ကိုဘကွန်းကို ကွာရှင်းခွင့်ပေးပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ မြယဉ် အခုခံစားရတဲ့ ဒုက္ခမျိုးလောက်ကြီးမားတဲ့ဒုက္ခကို တစ်ဖက်မှာ တင်တင်ခံစားရမှာမို့ ဖြစ်ပါတယ်၊ မြယဉ် . . . အစ်ကိုဘကွန်းပြောတာ နားလည်တယ်မဟုတ်လား။”

မြယဉ်သည် အသာအယာ ခေါင်းညိတ်၍ ပြလေ၏။ ထို့ကြောင့် မြယဉ်အား သူ၏အိမ်နားရောက်သည်အထိ လိုက်၍ပို့ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်လည်း ကိုစံဖေအိမ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်၍လာလေ၏။ ကိုစံဖေတို့လင်မယား မအိပ်သေးဘဲ ကျွန်ုပ်ကို ထိုင်၍ စောင့်နေကြပြီးလျှင် . . . “မြယဉ်တစ်ယောက် ဆရာကိုဘကွန်းကို လာပြီးစောင့်နေတယ်၊ မလာတဲ့အဆုံးမှာ ထပြီးပြန်သွားရှာတယ်” ဟု ဆီး၍ပြောကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုစံဖေတို့ လင်မယားနှင့် အလိုက်သင့် အလျားသင့် စကားပြောဆိုပြီးနောက် အိပ်ရာသို့ ဝင်လေ၏။ သို့သော် ထိုညက ကျွန်ုပ်သည် တစ်ညလုံးအိပ်၍ မပျော်ခဲ့ပါ။ နံနက် ငါးနာရီလောက်တွင်မူ အိမ်ရှေ့အိမ်မှ သမ္ဗန်သမားကိုသောင်းစိန်၏ သမ္ဗန်နှင့် ရန်ကုန်သို့ လိုက်ပါခဲ့လေတော့၏။

* * *

ရန်ကုန်သို့ ရောက်လျှင် တင်တင်အား သင်္ဘောဆိပ်၍ သွားရောက် စောင့်ဆိုင်းရပြန်၏။ သန်လျင်သင်္ဘောဆိပ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တင်တင်အား အခါတိုင်းသွားနေကျနေရာများသို့ ခေါ်၍သွားကာ . . .

“အစ်ကိုဘကွန်း ခရီးသွားစရာရှိတယ် တင်တင်၊ လေးငါးလလောက် ကြာလိမ့်မယ် ထင်တယ်” ဟူ၍ မြယဉ်အား အယောင်ဆောင် လင်ယောက်ျားအဖြစ် ကူညီပေးနေရမည့် အချိန်ကာလကို မှန်းဆကာ ခေတ္တ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားရန်အတွက် ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်ရသော်လည်း ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ ရိုးသားစွာ ယုံကြည်နေသော တင်တင်အား လိမ်ညာလိုက်ရသည်အတွက် လိပ်ပြာမသန့် ဖြစ်မိသေးတော့၏။

“ဟင်း အစ်ကိုဘကွန်းကလဲ ငါးလတောင်ဆိုတော့ အကြာကြီးပဲ တင်တင်ဖြင့် လွမ်းတာနဲ့ နေ့တိုင်း ငိုနေမိမှာပဲ”

“အစ်ကိုဘကွန်းလဲ တင်တင်ကို အမြဲသတိရနေမှာပါကွယ်၊ အခုအချိန်မှာ စီးပွားရေးကိုဖိကြိုးစားထားမှ နောင်တစ်ချိန်မှာ တင်တင်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ချမ်းချမ်းသာသာ ထားနိုင်မှာ မဟုတ်လား။”

တင်တင်သည် ကျွန်ုပ်အား စီးပွားရေးကိစ္စ ဟု ဆိုထားသဖြင့် မပြောသာ မတားသာ၍သာလျှင် ငြိမ်နေရသော်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံရ၏။ သူ၏ဝါဝင်းစိုပြည်သောမျက်နှာကလေးသည် လငပုပ်ဖမ်းသောလကဲ့သို့ သနားဖွယ်ရာဖြစ်နေ၏။

“တင်တင်လေ အစ်ကိုဘကွန်းအတွက် သိပ်ပြီးစိတ်ပူတာပဲ၊ ဟိုတစ်နေ့ညက တင်တင်အိမ်မက် မက်တယ်၊ အစ်ကိုဘကွန်းကို မိန်းမတစ်ယောက်က ရေထဲမှာဆွဲပြီးနှစ်တာ အစ်ကိုဘကွန်း ရေထဲမှာ မရုန်းနိုင် မကန်နိုင်ဖြစ်ပြီး ရေနစ်သွားတယ်လို့ မက်တယ်”

ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးပြူး၍ သွားလေ၏။ တင်တင်၏အိမ်မက်ကား စင်းလွန်းလှပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ရင်များလည်း တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ခုန်၍နေလေ၏။ သို့ရာတွင် တင်တင်ကို အားပေးရန် သတိရမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် . . .

“တင်တင်ရယ် အိမ်မက်ဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့ကွယ်” ဟု ဆိုကာ အားပေးချော့မော့ပြီးလျှင် အခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ထမင်းဆိုင်၌ ထမင်းအတူတကွစားခြင်း၊ တင်တင်အတွက် ဈေးဝယ်ပေးစရာ ရှိသည်များ ဝယ်၍ပေးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ပြီးလျှင် သန်လျင်သင်္ဘောဆိပ်သို့ လိုက်၍ပို့လေ၏။ သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်ခါနီးတွင် တင်တင်က . . .

“အစ်ကိုဘကွန်း” ဟုဆိုကာ သူ၏ခြင်းတောင်းအတွင်းမှ အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုနှိုက်ကာ ကျွန်ုပ်၏လက်တွင်းသို့ထည့်ပြီးလျှင်-

“အစ်ကိုဘကွန်း ကိုယ်တိုင်းကို . . . တိတ်တိတ်ကလေးတင်တင်တိုင်းထားပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထိုးထားတဲ့ဆွယ်တာ၊ ချမ်းတဲ့အခါဝတ်ပါ။ ဝတ်တဲ့အခါတိုင်း တင်တင်ကို သတိရပါ” ဟု ဆိုလေ၏။ များမကြာမီ၌ပင် တင်တင်သည် သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်၍သွားပြီးလျှင် သင်္ဘောလည်း ထွက်၍သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဆွယ်တာအင်္ကျီအထုပ်ကလေးအား ကိုင်လျက် တင်တင်ကို လက်ပြရင်း ကျန်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သန်လျင် သင်္ဘောဆိပ်မှ ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် စဉ်အိုးတန်းဆိပ်ကမ်းသို့သွားရောက်ကာ သမ္ဗန်နှင့် ခနောင်တို့သို့ ထွက်၍လာခဲ့လေသည်။ ခနောင်တို့သို့ရောက်သည်အခါ၌ ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ကိုစံဖေတို့လင်မယားအား အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြရလေသည်။

“ကဲ . . . ကိုစံဖေရေ၊ အခုလာတာကတော့ မြယဉ်ကို လူကြီးစုံရာနဲ့တောင်းရမ်းယူဖို့ကိစ္စပဲ။ ခင်ဗျားတို့လင်မယားက ကျုပ်ဘက်ကလူကြီးအဖြစ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပေတော့ဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် . . . ကိုစံဖေသည် အံ့အားသင့်စွာ ကျွန်ုပ်အားကြည့်၍-

“ဆရာကိုဘကွန်းကလည်း ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်ပါလားဗျာ”

“အိမ်ထောင်ပြုတာပဲဗျာ၊ ဆိုင်းတွေပုံတွေဆင့်ဖို့မလိုပါဘူး” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ဖြေလိုက်၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ပင် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသည် မြယဉ်တို့အိမ်သို့ သွားရောက်၍ မြယဉ်အားတောင်းရမ်းရလေ၏။ မြယဉ်မှာမူ ကျွန်ုပ်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ၏မျက်နှာကလေးသည် နေရောင်၌လက်လိုက်သောမှန်ကဲ့သို့ ဝင်းကန်ဖြစ်၍သွားသည်တိုင်အောင် ကြည်လင်တောက်ပသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်မြယဉ်၏ အဖြစ်မှန်ကို သိရှိသူမှာ မြယဉ်နှင့်ကျွန်ုပ်သာလျှင်ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ပြီးလျှင် စက်သူဌေး လူယုတ်မာသည်လည်း သိရှိသူစာရင်း၌ထည့်သွင်းရပေမည်။ ဤသုံးယောက်ကလွဲ၍ ကျန်လူများသည် အဖြစ်မှန်ကို လုံးဝရိပ်မိကြခြင်းမရှိကြပေ။

စကားပြောကောင်းသော ကိုစံဖေက ကျွန်ုပ်ဘက်မှ လူကြီးအဖြစ် မြယဉ်ကို ကျွန်ုပ်နှင့်အိမ်ထောင်ချထားပေးရန် စကားခင်းလေ၏။ မြယဉ်၏ဖခင်ကြီးမှာမူ လူရိုးကြီးဖြစ်သည့်အလျှောက် တစ်စုံတစ်ရာပြန်မပြောသော်လည်း မြယဉ်၏မိခင်ကြီးကမူ . .

“ကျွန်မသမီးလေးငယ်ပါသေးတယ်” ဟု အစချီလိုက်သဖြင့် ကိုစံဖေက မငယ်ကြောင်း၊ အိမ်ထောင်ပြုရန်အတွက် ဒီအရွယ်သည် အသင့်လျော်ဆုံးဖြစ်ကြောင်းကို ဇာတ်နိပါတ်၊ အဋ္ဌကထာတို့နှင့် ကိုးကား၍ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် ကိုစံဖေ၏ အရည်အချင်းကို ကျွန်ုပ်နားလည်ခွင့် ရမိပါသည်။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ကိုစံဖေသည် စာဟောကောင်းဖြစ်ရန် ဗီဇရှိပေသည်။

သူ၏မိန်းမ မလေးမှာမူ ရင်ကျပ်ရောဂါထ၍နေသဖြင့် တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုနိုင်ခြင်း မရှိသည့်အပြင် မြယဉ်ကပင် ရေနှေးကျပ်ထုပ်ပြုလုပ်၍ မလေး၏ ရင်ဘတ်နှင့် ကျောများ၌ ကျပ်ထုပ်ကပ်ပေးနေရလေ၏။

မြယဉ်၏ တစ်ဝမ်းကွဲ အဒေါ်တစ်ယောက်ကလည်း မဆီမဆိုင် “ကျွန်မတူမကလေးကို လာပြီး တောင်းရမ်းတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ . . . ဒါပေမယ့် ငွေဘယ်လောက်၊ ရွှေဘယ်လောက်သားနဲ့ တောင်းတယ်ဆိုတာတော့ သိချင်ပါတယ်။ ပစ္စည်းခန်းဆိုတာက အခုရှုပ်မှနောင်ရှင်းမဟုတ်လား” ဟုဝင်၍ ပြောလေ၏။ မြယဉ်မှာမူ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း အားနာ၊ သူ၏ဒုက္ခအတွက်လည်း စိုးရိမ်ဖြစ်ကာ မျက်ရည်များပင် လည်၍လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း မြယဉ် အဒေါ်ဝမ်းကွဲ၏ စကားကြောင့် မြယဉ်ကို ကူညီရမည့်အရေးကိုတွေး၍ ရင်လေးမိလေတော့၏။

“သတို့သားဘက်က ပါသင့်ပါထိုက်တာတော့ ပါရမှာပေါ့ဗျာ” ဟု ကိုစံဖေသည် မြယဉ်အဒေါ်၏စကားကို အသောကလေးဖောက်၍ မတင်မကျဖြေဆိုလေ၏။ သို့ရာတွင် မြယဉ်အဒေါ်က အတိအကျ သိချင်ပါသည်ဟု ပြောနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း မတတ်သာတော့ပဲ ဝင်၍ပြောရလေ၏။

“ဒီလိုရှိပါတယ် အဒေါ်၊ ကျွန်တော့်မှာလဲ ရှိတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတော့ ငွေ ၁၀၀၀ လောက်နဲ့ပဲ တင်ပြီးတောင်းနိုင်ပါတယ်”

“တစ်ထောင်ဆိုတဲ့ငွေဟာ ဘာများလို့လဲ မောင်ဘကွန်း”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တတ်နိုင်တာ ပြောတာပါ။ အခုလိုမြဲယဉ်ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန်တင်ပြီး တောင်းဖို့ပြောတဲ့အတွက် အဒေါ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဒေါ်ကို ငွေတစ်ရာသတ်သတ် ကန်တော့ပါဦးမယ်” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် ရာတန်တစ်ရွက်ကိုထုတ်၍ မြဲယဉ်၏အဒေါ်အားပေးပြီးလျှင် ထိုင်၍ဦးချလိုက်လေ၏။ မြဲယဉ်၏အဒေါ်သည် ငွေတစ်ရာအချောင်ရရှိသွားပြီဖြစ်သဖြင့် အာစေးထည်ခြင်းခံရသကဲ့သို့ တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် . . . ကျွန်ုပ်သည် ငွေတစ်ထောင်ကို မြဲယဉ်၏အမေလက်သို့ အပ်ကာ ပြန်၍လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြဲယဉ်တို့အိမ်မှပြန်လာပြီးနောက် ကိုစံဖေ၏အိမ်မှ မင်္ဂလာရက်ကို စောင့်နေရပြန်၏။ မြဲယဉ်ဘက်မှနေ၍ ရက်ပုပ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပြဿဒါးဟူ၍လည်းကောင်း၊ ရှမ်းရက်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပိဿနိုး အိပ်ရက် ဟူ၍လည်းကောင်း မင်္ဂလာဆောင်မည့်ရက်ကို ကိုးကြိမ်ထက်မနည်း အကြောင်းပြကာ ရွှေ့၍ရွှေ့၍ နေလေ၏။ မင်္ဂလာရက် တိတိကျကျသတ်မှတ်ပြီးသည့် အခါ၌လည်း မင်္ဂလာဆောင်ရက်၌ ထမင်းကျွေးရုံနှင့်မပြီး၊ ကောပီရည်ပါတိုက်ရမည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ရိုးရိုးကြူထရုံမိုးမထွာမီဖြင့်မလုပ်ရ၊ တိုက်ပုံမထွာ ပုဇွန်ပုဇွန် ငှားရမည် ဟူ၍လည်းကောင်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု အရေးဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အတော်ပင် စိတ်ပျက်၍နေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်က ကိုယ်ချစ်နှစ်သက်၍ယူရသော မိန်းမဆိုလျှင်ပင် ဤမျှအထိလိုက်လျောမိမည် မဟုတ်ပါ။ “မယူတော့ဘူးဗျာ” ဟု ဆိုကာ ထွက်၍လာမိမည်လားမဆိုနိုင်ပါ။ မြဲယဉ်ဖက်မှ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ အခွင့်အရေးတောင်းဆိုလျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြဲယဉ်တို့ဘက်မှ တောင်းသမျှသော အခွင့်အရေးတို့ကို လိုက်လျောမြဲလိုက်လျောနေရလေ၏။ မြဲယဉ်မှာလည်း ကျွန်ုပ်ကို အားလည်းနာ၊ ရှက်လည်းရှက်မိလေသည်။ အလျောက် အိမ်တွင်းအောင်း၍သာ နေရရှာလေ၏။

မြဲယဉ်က ဤသို့အိမ်တွင်းအောင်း၍နေခြင်းကြောင့် ရပ်ရွာအတွင်း၌ သတင်းတစ်ခုဖြစ်ပြန်၏။ မြဲယဉ်သည် စပါးပွဲစားဘကွန်းဆိုသည် အကောင်ကို လုံးလုံးမေတ္တာမရှိ၊ သို့ရာတွင် ဘကွန်းက ငွေနဲ့ပေါက်၍ မြဲယဉ်ကို အရယူခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဘကွန်းလာလျှင် မြဲယဉ်သည် ထွက်၍မျှ အတွေ့မခံကြောင်း စသောသတင်းများသည် ခနောင်တိုဒေသအနှံအပြား၌ ပြောဆိုနေကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြဲယဉ်အား ကူညီမိသည်အတွက် လွန်စွာစိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်ရလေ၏။ တစ်ညနေတွင် မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် စီစဉ်ရန် မြဲယဉ်တို့အိမ်၌ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေစဉ်တွင် မြဲယဉ်၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ကိုဘိုကေဆိုသူသည် အခြားအဖော်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ရောက်၍လာလေ၏။

ကိုဘိုကေသည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင်ပင် သူ၏ဆံကေသာကလေးကို ဖယောင်းတိုက်၍ ပိပြားနေအောင်ဖြိုးကာထားလေ၏။ မျက်နှာ၌မူ ကြက်ဖင်ဟုခေါ်သော အနာများပေါက်၍နေသည်ဖြစ်ရာ ရွံ့ရှာဖွယ်ကောင်းလှတော့၏။ ထိုသူ၏အဖေမှာ သူကြီးဟုသိရ၏။ လက်၌လည်း ဇာတ်မင်းသားများကဲ့သို့ ကျောက်စီလက်စွပ်အကြီးကြီးကို ဝတ်ဆင်၍ထားလေ၏။ ရုပ်အင်္ကျီ၌လည်း ရွှေကြယ်သီး တိုးတန်းလန်းတပ်၍ထားပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ဖိနပ်တော့မပါချေ။ ထိုခေတ် တောသူကြီးသားတို့၏ဂိုက်မျိုးအပြည်အစုံ ကိုဘိုကေ၌ပါရှိသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

“ဟေ့ ဘကွန်း၊ မြဲယဉ်ဟာ ငါ့နမကွ၊ ဒီတော့ မင်းဟာ စပါးပွဲစားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဝါအရ ငါကကြီးလေတော့ . . . မင်းကငါ့ကို ရိုသေရမယ်၊ ကဲ . . . ငါ့လူ ပိုလိုဒရင်ချင်တယ်ကွာ၊ ပိုလိုတိုက်စမ်း” ဟု ဆိုလေသည်။

ပိုလိုစီးကရက်သောက်ချင်သည်ကို ရိုးရိုးတန်းတန်းသောက်ချင်သည်ဟုမပြောပဲ ဒရင်ချင်သည်ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာရယ်ချင်၍ သွားမိသည်။ အလျောက် ကျွန်ုပ်ကရယ်မိလေ၏။

“မင်းကဘာရယ်တာလဲ၊ ငါက သူကြီးဆန်းကွ၊ မင်းစပီကင် မရဘူးထင်တယ်၊ ဘာလယ်ဒီဖူးပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စပီကင်တော့ မင်းကို ငါက သင်ပေးရဦးမှာပဲ . . . ငါ့နမနဲ့ယူတဲ့သူဟာ ဒါလောက်မှ ခေတ်ပညာမတတ်ရင် မဖြစ်ဘူး၊ မင်းကြည့်ရတာ ဘုန်ကြီးစကားထွက်နဲ့တူပါတယ်”

ကိုဘိုကေသည် ကိုးယိုးကားယားနိုင်လှသောစကားများကို ဟုတ်လှပြီအထင်နှင့် ပြော၍နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်က တစ်ခွန်းမျှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်၍သာ နားထောင်၍နေလေ၏။ သူ၏ အမူအရာမှာ ဘီလပ်မှ ယခုပင်ပြန်၍ရောက်လာသော ဘီလပ်ပြန်တစ်ယောက်က နွားကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို မတူမတန်စကားပြောနေရသည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်၍နေလေ၏။ ထိုနောက်ကိုဘိုကေက ဆက်ပြန်သည်မှာ . . .

“မင်းတို့ ဝက်ဒင်းကိစ္စကလဲ အလောသတီး ကြီးကိုကွ၊ မိန်းကလေးဘက်က စီစဉ်ပေးရတာ ယောင်ဆစ်စတီးဖြစ်တာပေါ့ကွာ၊ လုပ်ရကိုင်ရတာ မောင်းတိန်းမမီ မန်းကီးမမီ ဖြစ်တာပေါ့။ ဒါကြောင့် ပိုက်ဟန်ဒရက်ဖစ်ဖတီးဇာတ်တော်မှာ ဘုရားကဟောထားတာပေါ့၊ အလုပ်ကို စလိုးစလိုး လုပ်ရမည်လို့၊ မင်းနဲ့ မြဲယဉ်နဲ့ကိစ္စကလဲ တကယ်ဆိုရင် စလိုး . . . စလိုး လုပ်ရမယ် ကိုယ့်လူ”

ကျွန်ုပ်သည် အောင့်၍မနေနိုင်တော့ပဲ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောမိလေတော့၏။ မရယ်ပဲ အဘယ်မှာလျှင်နေနိုင်ပါမည်နည်း။ အလောသုံးဆယ်ကို အလောသတီး ဟူ၍လည်းကောင်း ယောင်ခြောက်ဆယ်ကို ယောင်ဆစ်စတီး

ဟူ၍လည်းကောင်း၊ တောင်မမီ မြောက်မမီကို မောင်တိန်းမမီ မန်းကီးမမီ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ငါးရာငါးဆယ် ဇာတ်တော်အား ဖိုက်ဟန်ဒရက်ဖစ်ဖတ်ဇာတ်တော် ဟူ၍လည်းကောင်း ပြောဆိုလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။ အဆိုးဆုံးမှာ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ရမည်ကို စလိုး . . . စလိုး ဟု ပြောဆိုလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်ရယ်သည်ကိုပင် ကိုဘိုကေက အားပေးထောက်ခံသည်ဟု ထင်မှတ်၍ . . .

“စပီကင်တော့ ငါက ဝိတ်ပဲကွ။ ဟိုစတီးဘရာသားက စာရေးကြီးကတောင် မောင်ဘိုကေတော်ပါတယ်။ ကျုပ်တောင် မောင်ဘိုကေပြောတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားတွေကို နားမလည်ပါဘူး။ ဗိုလ်အစစ်နဲ့တွေ့မှပဲ ပြောပါလို့ ပြောဖူးတယ်ကွ” ဟူ၍ ဆိုလေ၏။ စတီးဘရာသားစာရေးကြီးသည် ကိုဘိုကေအား ပညာသားပါပါ ချောက်တွန်းလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဘိုကေအား ပိုလိုစီးကရက်သောက်ရန်အတွက် ငွေတစ်ကျပ်ထုတ်ပေးလိုက်ရာ တောသူကြီးသားကိုဘိုကေသည် ဘုရားစောင်းတန်းမှ သူတောင်းစားများ ဆုပေးသကဲ့သို့ ရှည်လျားသော ဆုများကို ရွတ်ဆို၍ သူ၏ တပည့်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်အနီးမှ ထွက်၍သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း မြယဉ်တို့ အိမ်သားများနှင့် စီစဉ်ဖွယ်ရာရှိသည်များကို စီစဉ်၍ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

မြယဉ်တို့ဖက်မှ အဒေါ်တစ်ဝမ်းကွဲ၊ အစ်မ လေးဝမ်းကွဲ၊ အစ်ကို ခြောက်ဝမ်းကွဲ၊ ဦးလေး၏ မယားပါသား စသောဆွေမျိုးများသည် မင်္ဂလာမဆောင်မီ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်ထံမှ အခွင့်အရေးအမျိုးမျိုးကို တောင်းဆို ညှစ်ထုတ်ကြသည်။ ဒဏ်ကို ကျွန်ုပ်သည် အလူးအလဲခံခဲ့ရပြီးနောက် မင်္ဂလာဆောင်သောရက်သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တာဖရက်တာ ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ မန္တလေးချိတ်ပိုးလုံချည်တို့ကို ဝတ်ဆင်ကာ ကိုစံဖေတို့အိမ်မှ ကိုစံဖေ၊ ကိုသောင်းစိန်၊ ကိုသန်းတင်မောင် စသောသူများ ခြံရံလျက် မြယဉ်တို့အိမ်သို့ လာခဲ့လေ၏။ ထိုအဝတ်အစားကို ကျွန်ုပ်အနေနှင့်ဝတ်လိုသည် မဟုတ်ပါ။ မြယဉ်၏အဒေါ် တစ်ဝမ်းကွဲက မန္တလေးချိတ်ပိုးလုံချည်ကို သတို့သမီးနှင့် သတို့သား ဆင်တူဝတ်ဆင်ရမည်ဟူသော ရာဇသံကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့ စိတ်အညစ်ဆုံးမှာ ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းရခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်အစားသစ်များကို ဝတ်ဆင်ရခြင်းအတွက် ကသိကအောက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်၍နေ၏။ သို့ရာတွင် မတတ်သာသည်အဆုံး၌ ဝတ်ဆင်ရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုစံဖေ၏ အိမ်မှ ထွက်၍လာခဲ့ကြရာ ဈေးဆိုင်တန်းကလေးတစ်ခုကိုလွန်သည်နှင့် ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားများနေထိုင်ရာရပ်ကွက်ကလေးသို့ ရောက်ကြလျှင် ကုလားမုံတီးသံများ၊ ကုလားနံ့မှုတ်သံများကို ကြားရသဖြင့် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ရာ ဂေါ်ရင်ဂျီမင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု ဖြစ်၍နေကြောင်းသိရပေသည်။ မင်္ဂလာဆောင်သို့လာကြသောပရိသတ်မှာလည်း ဂေါ်ရင်ဂျီတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း လွန်စွာပြောင်လက်သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်၍ ထားကြလေ၏။

မင်္ဂလာဆောင်မည့် သတို့သမီး၏ အိမ်အတက်အဆင်း အပေါက်တွင် ကုလားမတစ်စုကပြု၍ အောက်မှတက်မည့် သတို့သားအဖွဲ့ကို ပိတ်ပြီးထားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အောက်မှ လူများအနက်မှ သတို့သားကို ရှာဖွေမိလေ၏။ သို့ရာတွင် သတို့သားသည် မည်သူဖြစ်သည်ဟူ၍ မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။ အားလုံးသောသူတို့သည် တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်အဝတ်အစားများကိုချည်း ဝတ်ဆင်၍ထားကြပြီးလျှင် ခေါင်းများကိုလည်း ဆီအိုး၌ နှစ်၍လာခဲ့ကြသည့်အလား ရွဲရွဲစိုအောင်ပြုလုပ်၍ထားကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုအထဲတွင် စာပြောဆရာဟု ယူဆရသော ကုလားခပ်ကြီးကြီးတစ်ယောက်က သီချင်းလိုလို၊ သံပေါက်တစ်ခုလိုလို ဆို၍ပြုလေ၏။ သူ့အနီးရှိကုလားတစ်ယောက်မှာမူ အဖာတစ်ရာထပ်၍နေသော အင်္ကျီစုတ်ကို ဝတ်ဆင်လျက် လွယ်အိတ်ကြီးတစ်ခုကိုလည်း စလွယ်သိုင်း၍ လွယ်ထားလေ၏။ လက်ထဲ၌လည်း ကျွန်ုပ်ကိုင်ခဲ့သော မှန်အိမ်ကြီးကဲ့သို့ ဟောင်းနွမ်းလျက်ရှိသော မှန်အိမ်ကြီးတစ်ခုကို ဆွဲ၍ထားလေ၏။ အခြားတစ်ဖက်၌ ကျွန်ုပ်ကိုင်ခဲ့သော ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကဲ့သို့ တုတ်ခိုင်သော တုတ်ကြီးတစ်ချောင်းကို ကိုင်၍ထားသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ထိုကုလားအားလွန်စွာစိတ်ဝင်စား၍ သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကုလားအုပ်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်နှင့် သိကျွမ်းမည့်သူများ ပါရှိလေမည်လားဟု မျက်စိကိုစေ့၍ရှာဖွေရာ ကံအားလျော်စွာပင် အန်ချီ ဆိုသော ကုလားလေးတစ်ယောက်ကို သွား၍မြင်လေ၏။ ထိုအန်ချီသည် ကျွန်ုပ်ပွဲစားလုပ်ခဲ့သော ဆန်စက်၌ကူညီလုပ်ကိုင်ခဲ့သော ကုလားလေးဖြစ်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းပေါင်းကိုဖြုတ်၍ ကိုစံဖေလက်တွင်းသို့ ထည့်ပြီးလျှင် အန်ချီထံ ခပ်သုတ်သုတ် သွားရောက်၍ ပခုံးကိုပုတ်လိုက်ရာ အန်ချီသည် ကျွန်ုပ်အားလှည့်ကြည့်ပြီး အံအားသင့်၍ သွားလေ၏။ ထို့နောက် နေရာထိုင်ခင်းပေးရန် ပြင်ဆင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်ကတားဆီးရသေး၏။ ထို့နောက်အင်္ကျီစုတ်၊ မှန်အိမ်၊ ဝါးရင်းတုတ်၊ လွယ်အိတ် စသော ပစ္စည်းများနှင့် ကုလားအား သိလိုလှသည်ဖြစ်ရာ အန်ချီအား မေးမြန်းကြည့်ရာ မြန်မာရေလည်သော အန်ချီက . . .

“အဲဒါ သတို့သားလေ ဆရာဘကွန်း၊ အန်တီးဆာမိ တဲ့”

“သတို့သားကတော့ ဟုတ်ပါပြီကွာ၊ သူကဘာဖြစ်လို့ အခုလို ဝတ်ဆင်လာတာလဲ၊ ရှင်းပြစမ်းပါ”

“ကျွန်ုပ်တော်တို့ ကုလားမင်္ဂလာဆောင်မှာ ဒါက သိပ်ပြီးအရေးကြီးတယ်ဆရာ၊ အပေါ်က ကောင်မလေးတွေက သတို့သမီးဘက်ကလူတွေ၊ သူတို့က ကျွန်တော်တို့သတို့သားဘက်ကို အိမ်ပေါ် ချက်ချင်းတက်ခွင့်မပေးဘူး ဆရာ၊ သူတို့က သီချင်းနဲ့ အမေးအဖြေ လုပ်သေးတယ်”

ထိုအချိန်၌ အပေါ်မှ ကုလားမလေးများအနက် အသံကောင်းသော ကုလားမလေးတစ်ဦးက ဟန်အမူအရာနှင့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုလိုက်လေ၏။ ဆို၍ပြီးဆုံးသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အန်ချီက . . .

“အဲဒီကောင်မလေးဆိုတဲ့ သီချင်းက ဒီလိုဆရာ၊ ရှင်တို့သတို့သားဟာ ပညာရောတတ်ရဲ့လား၊ ပညာတတ်မှ ကျွန်မတို့ သတို့သမီးနဲ့ပေးစားနိုင်မှာလို့ ပြောတာ” ဟု ကျွန်ုပ်အား ရှင်းပြလေ၏။

ထိုအခါ သတို့သားအနီးမှ စာဟောဆရာဟု ယူဆရသော လူက သတို့သားလက်တွင်းမှ မှန်အိမ်အစုတ်ကြီးကို ဆွဲယူ၍ ကိုင်မြှောက်ပြီးလျှင် သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုပြန်လေ၏။

“ကျုပ်တို့သတို့သားဟာ ဟောဒီမှန်အိမ်ကြီးကို လက်ကဘယ်တော့မှ မချပါဘူး၊ ဒီမှန်အိမ်ကြီးနဲ့ ညစဉ်ညတိုင်း စာပေဗဟုသုတတွေ လိုက်စားလာခဲ့ပါတယ် . . . ဒီမှန်အိမ်ကြီးဟာ အမြင်အားဖြင့်စုတ်ပေမဲ့လို့ ရွှေနဲ့လုပ်ထားတဲ့မှန်အိမ်နဲ့ လဲမယ်ဆိုတာတောင် မလဲနိုင်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီမှန်အိမ်ကြီးဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့အမျိုးကောင်းသတို့သားကို ပညာအရောင်ထွန်းလင်းပြောင်စေခဲ့လို့ပါပဲ” ဟူသော အဓိပ္ပာယ်မျိုးရရှိကြောင်း ကို အန်ချီက ဘာသာပြန်၍ပြခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ သတို့သားဘက်မှပြန်လည်ချေပလိုက်လျှင် သတို့သားဘက်မှလူများက ဝိုင်း၍ လက်ခုပ်တီးကြလေ၏။

တစ်ဖန် သတို့သမီးဘက်မှ မိန်းကလေးက အောက်ပါ အဓိပ္ပာယ်ရသောသီချင်းကို ဆိုပြန်လေ၏။

“ယောက်ျားဆိုတာ အရေးရှိလျှင်ပြေးခဲစေ လို့ ဆိုထားတဲ့ အတိုင်း ရှင်တို့သတို့သားမှာ မိမိရဲ့အမျိုး၊ မိမိရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ မိမိရဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ထိပါးလာရင်ကော . . . ကာကွယ်နိုင်စွမ်းရှိရဲ့လား”

သတို့သားဘက်မှလူက သတို့သား၏လက်တွင်းမှ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကို ဆွဲယူကိုင်မြှောက်ပြီးလျှင် ကုလားသိုင်းကစား၍ပြလေ၏။

“ကျုပ်တို့သတို့သားဟာ . . . နေရာဒေသအမျိုးမျိုးကို လှည့်လည်တဲ့အခါမှာ ရန်သူအမျိုးမျိုးကို အမှန်ပဲတွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီလို တွေ့တဲ့အခါမှာ ဟောဒီတုတ်ကြီးနဲ့ ရဲဝံ့စွာ ခုခံတိုက်ခဲ့ပြီး အောင်ပွဲများ ရရှိခဲ့ပါတယ်”

ဤသို့လျှင် သတို့သမီးဘက်မှ မေးသည့်မေးခွန်းများအား သတို့သားဘက်မှလူက . . . လွယ်အိတ်ကြီးကို သက်သေထူ၍လည်းကောင်း၊ ဖာတစ်ရာထပ်နေသော အင်္ကျီကြီးကို သက်သေထူ၍လည်းကောင်း ချေပပြောဆိုလေ၏။ နောက်ဆုံးမေးသောမေးခွန်းလေးကိုမူ ကျွန်ုပ်အကြိုက်ဆုံးဖြစ်လေ၏။

“ရှင်တို့ သတို့သားမှာ . . . အမာရွတ်ကြီးကြီးရှိသလား၊ ယောက်ျားဆိုတာ အနာခံနိုင်တဲ့စွမ်းရည်မျိုးလဲ ရှိဖို့လိုပါတယ်၊ အဲဒီလို အနာခံထားဖူးတဲ့လူရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ ဇနီးမယားအပေါ်မှာ ချစ်ခင်တဲ့အရာမှာ သူမတူအောင်ချစ်တတ်ပါတယ်” ဟူသော မေးခွန်းကို မေးမြန်းလေရာ သတို့သားဘက်မှ လူပျိုရုံများသည် သူတို့၏ အမာရွတ်များကို ရှာဖွေ၍ပြသပြီးလျှင် သူတို့၌လည်း ချစ်တတ်သော အသည်းနှလုံးများရှိကြောင်း . . . ထို့ကြောင့် ဤမင်္ဂလာဆောင်ပြီးလျှင် သူတို့၏ မင်္ဂလာဆောင်များ ဆက်လက်ပြုလုပ်လိုသည်ဖြစ်၍ သတို့သမီးဘက်မှ အပျိုရုံများအနေနှင့် သူတို့ကို အသိအမှတ်ပြုထားစေလိုကြောင်းကို ဝိုင်းဝန်း၍ပြောဆိုကြလေ၏။ ဤအချိန်သည် မင်္ဂလာဆောင်၏ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံးအချိန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ ပရိသတ်အားလုံးရယ်မောကြလေတော့၏။

ထို့နောက် သတို့သားဘက်မှလူက သတို့သား၏ရင်ဘတ်မှ အမာရွတ်ကြီးတစ်ခုကိုပြ၍ . . .

“ဒီအမာရွတ်ကြီးကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် နာကြည်းဖွယ်ရာကောင်းသော ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားဖူးပါတယ်။ ခံနိုင်ရည်ရှိတဲ့သူလဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီး . . . ဒီအမာရွတ်ကြီးကို ရရှိခဲ့တာဟာလဲ သူတစ်ပါးကို ကူညီလိုရဲ့တဲ့ အမာရွတ်ကြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့သတို့သားမှာ ချစ်တတ်တဲ့အသည်းနှလုံး ငါးစုံစာလောက်ပါရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် သတို့သမီးကို သူများချစ်တာထက် ငါးဆလောက်ချစ်ပါလိမ့်မယ်” ဟူ၍ ပြောလေ၏။ ပရိသတ်မှာလည်း ပတ်တုတ်၍မရအောင် ရယ်မောလေ၏။

ထို့နောက် . . . သတို့သမီးဘက်မှမိဘများအား သတို့သားဘက်မှလူများက မှန်အိမ်၊ လွယ်အိတ်၊ ဝါးရင်းတုတ် စသော သတို့သား၏ပစ္စည်းများကို အပ်နှံလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သတို့သမီး၏ မိဘများကိုယ်တိုင်က သတို့သားအား လိုက်၍ပို့လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကုလားသတို့သားကိုကြည့်၍ ကျွန်ုပ်ထွက်၍လာခဲ့စဉ်က အဖြစ်ကို ပြန်၍သတိရမိလေ၏။ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝသော ကုလားမင်္ဂလာဆောင်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ မင်္ဂလာဆောင်ကိုလည်း နှိုင်းယှဉ်၍ ကြည့်မိပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်အစားများကို ချွတ်ပစ်၍ မင်္ဂလာဆောင်မဏ္ဍပ်သို့ မသွားဘဲ ပြန်၍လှည့်သွားချင်စိတ်များပင် ပေါ်ပေါက်လာလေ၏။ သို့ရာတွင် ယခုကိစ္စကား မင်္ဂလာဆောင်မှန်သော်လည်း အိမ်ထောင်ပြုသည့်ကိစ္စမဟုတ်ပေ။ လူလေးယောက်၏ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ရသော အလုပ်မျှသာဖြစ်ပေရာ ကျန်သောမလိုလားဖွယ်ရာများကို ကျွန်ုပ်အနေနှင့် သည်းခံရပေမည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကုလားမင်္ဂလာဆောင်မှထွက်၍ မြယဉ်တို့အိမ်သို့လာခဲ့ကြလေ၏။ မြယဉ်တို့အိမ်ရှေ့တွင် သူတို့ကတိုက်မဏ္ဍပ်ဟုခေါ်သည့် ဘုန်းကြီးပျံလောင်တိုက်များတွင် တပ်ဆင်လှေ့ရှိသော စက္ကူပေါ်တွင် ပန်းများ ရေးခြယ်ထားသည့် တိုင်ပုံးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မဏ္ဍပ်ကို တွေ့ရလေ၏။

မြယဉ်တို့အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လျှင် မြယဉ်၏ဦးလေးဆိုသူက အရက်များမူးကာ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့တွင် လာရပ်ပြီးလျှင် . . .

“ဘယ်လိုလဲဘကွန်းရဲ့၊ မင်းကငါတို့အမျိုးဂုဏ်ဖျက်တာပဲကွ။ မင်္ဂလာဆောင် တာတော့ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်းက လော်မှမပါဘဲ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သတို့သားဘက်က လော်တော့ပါရမယ်”

ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးပြူး၍သွားပါသည်။ မြယဉ်၏ ဦးလေးသည် ကျွန်ုပ်အား မည်သည့်စကားများ လာ၍ပြောနေပါသနည်း ဟု စဉ်းစား၍မရအောင်ပင်ရှိလေ၏။

“ဟေ့ ဘကွန်း၊ ငါပြောတာကြားရဲ့လား၊ ဘာငိုငံနေတာလဲ၊ မင်းဘာဖြစ်လို့လော်မပါတာလဲ”

မြယဉ်၏ဦးလေးသည် ယခုအကြိမ်၌ ရိုးရိုးတန်းတန်းမေးသည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ဘတ်မှ အင်္ကျီများကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆွဲကိုင်၍ ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အားထိုးကြိတ်ရန် ရွယ်ထား၍ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါမှ မဏ္ဍပ်အတွင်းမှလူများ ပြေးထွက်လာကြပြီးလျှင် ဆွဲလွှဲကြလေ၏။ အကျိုးအကြောင်းကို ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကမမြေတတ်၍ မဖြေတော့ပါ။ သူတို့အချင်းချင်းသာလျှင် “လော်ပါတယ်၊ လော်မပါဘူး” ဟူသောကိစ္စကို ငြင်းခုံကြလေ၏။

အဖြစ်မှန်မှာ လော်စပီကာခေါ် အသံချဲ့စက်အား တောအရပ်ဒေသ၌ လော်ဟုပင်ခေါ်ပါသည်။ မြယဉ်၏ဦးလေးသည် လော်စပီကာမပါသည့်ကိစ္စအတွက် ကျွန်ုပ်အားလာရောက်ရန်လုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့ဖြေရှင်းလိုက်သော စကားအရ လော်စပီကာငှားရန်အတွက် ယခု ကျွန်ုပ်အားလာရောက်ရန်လုပ်သော မြယဉ်ဦးလေး၏သား ငမုတ်ကိုတာဝန်ပေးလိုက်ကြောင်း ငမုတ်က လော်စပီကာငှားရမ်းရန် ပေးလိုက်သောငွေကို ဖဲရုံးပစ်လိုက်၍ မငှားဘဲရှောင်နေကြောင်းစသည့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖြေရှင်းသံများ ကြားရလေသည်။ ထို့ကြောင့် လော်ကြိုက်သော တောသားများအတွက် နားထောင်ပါစေဟုစေတနာထားကာ အမြန်ဆုံးသွားရောက်ငှားရမ်းရန်အတွက် ငွေတစ်ဆယ်ထုတ်၍ ပေးလိုက်ရလေ၏။

ဆိပ်ကြီးတစ်ဖက်ကမ်းသို့ကူးကာငှားရမ်းသဖြင့် လော်စပီကာ ရရှိခဲ့လေ၏။

မင်္ဂလာဆောင်မဏ္ဍပ်အတွင်း၌ တောသူတောင်သားတို့၏ အကြားပြိုင်ပွဲမှာလည်း ရယ်ဖွယ်ကောင်းလေ၏။ မင်္ဂလာအချိန်နီး၍ . . . အိမ်ပေါ်သို့တက်ရန်အတွက် ကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်ယောက်က လာ၍ပြောသဖြင့် . . . အိမ်ပေါ်သို့တက်ရန်သွားလျှင် လှေကား၌ သတို့သမီးရံများ စုပြုံလျက်ရပ်နေပြီးလျှင် အောက်ပါမေးခွန်းကိုမေးလေ၏။

“သတို့သားမှာ ဆင်ပါရဲ့လား”

ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့မည်ပုံပြောရမည်မသိဘဲ အကြောင်ကြောင်ဖြစ်၍နေစဉ်၌ နှုတ်သွက်လျှာသွက်လှသော ကိုစံဖေက-

“ဆင်သာလျှင် မဟုတ်ပါဘူး၊ မြင်း၊ ကျွဲ၊ နွားနဲ့တကွ ရတနာခုနှစ်ပါးလဲ ပါပါတယ်”

“ရွှေလှေကားနဲ့ တက်မလား၊ ငွေလှေကားနဲ့ တက်မလား”

“ရွှေလှေကားနဲ့ တက်ပါမယ်” ဟု ဖြေလိုက်သည့်အခါ၌ လမ်းဖယ်၍ပေးကြပြီးလျှင် တန်း၍ထားပြန်၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကြိုးများကို ဖယ်ပေးရန်အတွက် ငွေငါးကျပ်ထုတ်၍ ပေးရပြန်၏။ ကျွန်ုပ်ထံမှ ငွေငါးကျပ်ရသွားသည့်အခါ၌ သတို့သမီးရံများသည် ရွှေတိဂုံဘုရားစောင်းတန်းမှ ပန်းသည်များကဲ့သို့ စုပြုံအော်ဟစ်၍ ဆုပေးကြလေ၏။

မင်္ဂလာဆောင်ရန် အချိန်ရောက်သည့်အခါ၌ ဩဘာစာဖတ်မည့် လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦးကို ဖိတ်ခေါ်၍လာပြန်၏။ ထိုအချက်သည် ကျွန်ုပ်၏ဘဝ၌ နာကြည်းဖွယ်ရာသော အချက်တစ်ချက် ဖြစ်ပေ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဩဘာစာဖတ်မည့်သူကား အခြားသူမဟုတ်ဘဲ စက်သူဌေးဦးကျော်ဝင်း ဖြစ်၍ နေသောကြောင့်ပင်။

ကျွန်ုပ်သည် အထူးပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိလေတော့၏။ ဦးကျော်ဝင်း၊ သြဘာစာဖတ်ခြင်း၊ သြဘာစကားပြောကြားခြင်း ပြုလုပ်မည်ဟု သိရသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ ရင်တွင်း၌ ပူလောင်၍လာ၏။ သက်ပြင်းကိုပင် မကြာခဏ ချမိလေ၏။ မခံချင်ဖြစ်သောစိတ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ နဖူးတွင် ချွေးများပင် စိုလာလေ၏။

ထိုအချိန်၌ . . . တောင်မကျမြောက်မကျနိုင်လှသော တောသားတို့၏ ဆန္ဒအရ သူတို့နှစ်သက်လှသော လော်ကြီးခေါ် လော်စပီကာ အသံချစ်ကြီးကို တပ်ဆင်ပြီးဖြစ်ရကား

“အခါတော်ပေးတာက နတ်ရေးငယ်ရွှစာ” ဟူသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုဖွင့်လိုက်လေရာ မဏ္ဍပ်အတွင်းရှိ တောသားများနှင့် အဆို၊ တစ်ခုလပ်၊ တစ်လင်ကွာတို့အားလုံးသည် အော်ဟစ်ဆူညံ၍ သွားလေ၏။ သူတို့ကား လော်စပီကာကြီးကို လွန်စွာနှစ်သက်ကြပေစွာဟူ၍သာ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌အောက်မေ့မိတော့၏။

ဦးကျော်ဝင်းသည် မဏ္ဍပ်ခေါင်းရင်းဘက်မှနေ၍ “မင်္ဂလာအခါကျပါပြီ၊ မင်္ဂလာအခါကျပါပြီ” ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်နှင့်မြဲယဉ်သည် သတို့သား၊ သတို့သမီးတို့ထိုင်ရန် ပြုလုပ်ထားသောနေရာ၌ သွားရောက်၍ထိုင်ရလေ၏။ ဦးကျော်ဝင်းက ကျွန်ုပ်၏ လက်ကိုယူ၍ လက်ချင်းထပ်ပေးလေ၏။

မြဲယဉ်၏ လက်ကို ကိုင်စဉ်၌ ဦးကျော်ဝင်းသည် မည်သို့ပြုလုပ်လိုက်သည်ဟူ၍ မသိ၊ မြဲယဉ်ကမူ အရောင်ထွက်လှမခန်းသော မျက်လုံးကြီးနှင့် ဦးကျော်ဝင်းအား မကျေမနပ်လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိပါသည်။

“အာဝါဟ ဝိဝါဟမင်္ဂလာ ဆိုတဲ့ တစ်မိသားနဲ့ တစ်မိသား ရွှေဂဟေဆက်လို့ ပေါင်းဖက်ကြပါပြီ၊ အခုလို ပေါင်းဖက်တဲ့အခါမှာ သတို့သား မောင်ဘကွန်းကို ပြောဖို့လိုတာက ငါးဖြာသော လင့်ဝတ္တရားပါပဲ။ သူတစ်ပါး သားသမီး အပျိုနုနုထွတ်ထွတ်ကလေး ဘဝပေးကောင်းဖို့ ကာမပိုင်ဆိုတဲ့လင်ယောကျာ်းအဖြစ်ကို ရရှိသူပီပီ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ရှိဖို့လိုပါတယ်” ဟု ဦးကျော်ဝင်းသည် အထက်ပါစကားကို အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ လေယူလေသိမ်းများပြုလုပ်ကာ ပြောလေ၏။ ထိုစကား၌ ကျွန်ုပ်မခံချင်ဆုံးစကားမှာ အပျိုနုနုထွတ်ထွတ်ကလေးဆိုသည့် စကားပင်ဖြစ်၏။ ထိုစကားသည် ကျွန်ုပ်အားသော်လည်းကောင်း သို့မဟုတ် မြဲယဉ်အား သော်လည်းကောင်း တစ်နည်းတစ်ဖုံ ကလိလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဒေါသစိတ်ကြောင့် အသက်ရှူများ ပြင်း၍လာလေ၏။ ထို့ကြောင့် မြဲယဉ်မည်သို့ ရှိလေမည်နည်းဟု အသာငဲ့စောင်း၍ကြည့်လိုက်ရာ မြဲယဉ်၏ ပါးပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်များ တသွင်သွင်စီး၍ ကျနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဦးကျော်ဝင်း၏ သြဘာစကားကို နှစ်သက်သော တောသားများသည် လက်ခုပ်သြဘာပေးကြ လေ၏။ ထိုအထဲတွင် မြဲယဉ်၏ ဦးလေးတစ်ဝမ်းကွဲ၊ အစ်ကို တစ်ဝမ်းကွဲ၊ အစ်မခြောက်ဝမ်းကွဲနှင့် အဒေါ် နှစ်ဝမ်းကွဲတို့လည်းပါ၏။ ဦးကျော်ဝင်းသည် ရှည်လျားလှသော သြဘာစကားကို ပြော၏။ တောသားတို့လည်း ဦးကျော်ဝင်း ပြောသမျှအား လက်ခုပ်တီး၍ သြဘာပေးကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးကျော်ဝင်းနှင့်အတူ ကျေးတောသားတောင်မရောက် မြောက်မရောက်တွေ့ကိုပါ ဒေါသထွက်မိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လေ့လာဖတ်ရှုဖူးသော တစ်ဖက်ပါ လောကနီတိ စကားတွင် . . .

**ဦးချိုရှိသော သတ္တဝါကို အတောင်ငါးဆယ် အရပ်မှ ရှောင်ကြဉ်ရာ၏။
အစွယ်ရှိသော ဆင်သတ္တဝါကို အတောင်ပေါင်း တစ်ထောင်မျှလောက်သော အရပ်မှ ရှောင်ကြဉ်ရာ၏။
လူယုတ်မာကို ရပ်ရွာကိုစွန့်၍ရှောင်ကြဉ်ရာ၏။
လူယုတ်မာကို လူယုတ်မာဟူ၍ မသိသောသူတို့အား တိုင်းပြည်ကိုပင်စွန့်၍ ရှောင်ကြဉ်ရာ၏ ဟူ၍ နောက်တိုးနီတိအဖြစ် စိတ်၌ မှတ်သားမိလေတော့၏။**

လူယုတ်မာ ဦးကျော်ဝင်း၏ လွန်စွာရှည်လျားသော သြဘာစာ ဖတ်ပြီးသည့်အခါ၌ သူကြီးသားကိုဘုံကေသည် မည်သည့်အချိန်ကရောက်၍လာသည်မသိပေ။ လူအုပ်အတွင်းမှထ၍-

“အခု ဝက်ဒင်ကိစ္စဟာ စလိုး စလိုး လုပ်ရမယ့်အစား ကွစ် ကွစ် လုပ်လိုက်ရတာဟာ ကျုပ်မကျေနပ်ဘူး။ သူဌေးဦးကျော်ဝင်းဟာ မင်းဘစ်တော့ ဟုတ်တယ်။ မင်းဂွဒ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ သူပြောသွားတဲ့ သြဘာစကားတွေဟာ ပေါက်ကရ ဖော်တီးတွေပဲ” ဟုပြောလေ၏။ ကိုဘုံကေသည် ဖြည်းဖြည်းကို ‘စလိုး စလိုး’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ လူကြီးကို ‘မင်းဘစ်’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပေါက်ကရလေးဆယ်ကို ‘ပေါက်ကရ ဖော်တီး’ ဟူ၍လည်းကောင်း ပြောဆိုခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ညစ်၍ ချွေးပြန်နေရာမှ ရယ်မိသေးတော့သည်။

“ဦးကျော်ဝင်း သြဘာစကား ပြောပြီးပြီ၊ အခု ကျုပ်ပြောမယ်၊ အဟမ်း . . . အဟမ်း၊ ဆင်ခြင်တဲ့တရားကင်းမဲ့လျက် ဆောင်ရွက်စီမံ ပြုလုပ်မိချေက ဒေဝဒတ်အလောင်း၊ ဉာဏ်တိမ်းစောင်း၍ အကြောင်းမလှ ပျက်စီးဆုံးရှုံးရသော လှည်းကုန်သည်တို့၏ ဇာတ်ဝတ္ထုအလား အမှားကြီးနှင့် ကြုံတတ်ပါသည်။ လူအများတို့ . . . ဦးကျော်ဝင်းသော၊ မဝင်းသော တွေးတောမနေ အခြေကျအောင် ဉာဏ်ဆောင်ရလျှင် . . . ဆင်မှာ ဆင်ကြီး၊ ကြက်ကြီးကြက်မှာ သင့်တင့်စွာလို့ မယဒေဝလင်္ကာ မှာ ဆိုတဲ့စကားရှိပါတယ်။ ဆင်မှာချည်တဲ့ကြိုးကို ကြက်မှာ မချည်ပါနဲ့၊ တော်ရုံလုပ်လို့ ဆိုထားသားပဲ။ ဘယ့်နယ်ဗျာ . . . အခုတော့ မြဲယဉ်ဆိုတဲ့

တောသူတောင်သား မိလိက္ခူ လင်ယူတဲ့အရေးမှာ တဖြည်းဖြည်းချဲ့လာလိုက်ကြတာ . . . ကျုပ်တို့ မူလတောကမင်္ဂလာဆောင်နဲ့တောင် မတူတော့ဘဲ ဘုရင်အက်ဒွပ်သမီး အသစ်ကျပ်ချွတ်ကို ပန်းကုံးစွပ်ပွဲလုပ်သလို ဖြစ်နေပြီ”

ကိုဘိုကေသည် လင်္ကာရွတ်သကဲ့သို့ အထက်ပါစကားကို အထစ်အငေါ့မရှိ ရွတ်၍ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် ကိုဘိုကေ၏ ဩဘာစကားသည် ဆုံးခန်းသို့မရောက်တော့ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးကျော်ဝင်းကိုလိုလားသော ကာလသားတစ်စုသည် ကိုဘိုကေအား ရိုက်မည်၊ နှက်မည်နှင့် ဆွဲသူဆွဲ၊ လဲသူလဲနှင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

မင်္ဂလာဆောင်မှာလည်း ဤသို့နှင့်ပင် သောင်မတင် ရေမကျနှင့် ပြီးဆုံးလိုက်ရတော့၏။ မင်္ဂလာဆောင်၌ ကျွေးမွေးရန်ချက်ပြုတ်ထားသော ထမင်းဟင်းတို့မှာလည်း စတုဒီသာ ကျွေးသကဲ့သို့ စားချင်သည့်သူများက ရန်ဖြစ်နေသည့်အကြားမှပင် ပန်းကန်တွင်း၌ ထမင်းရောဟင်းပါ ပုံ၍စားသောက်ကာ ထွက်သွားကြလေ၏။

ကော်ဖီအိုးကြီး၌လည်း ကလေးတစ်စုသည် သောက်ချင်သရွေ့ ခပ်၍သောက်ကာ သမ္ဗန်လွတ်တမ်း ကစားကြလေ၏။ သူကြီးသားကိုဘိုကေနှင့် ဦးကျော်ဝင်း၏လူများ ရန်ဖြစ်နေသည်ဟု သိရလျှင် ကိုဘိုကေ၏အဖေ သူကြီးဦးတောနှင့် သူ၏တပည့်များကလည်း ဓား၊ တုတ် ကိုယ်စီနှင့် ပြေးလာကြလေ၏။

ကင်းဂါတ်ကလေးတစ်ခုမှ ပုလိပ်များပင် လာရောက်၍ထိန်းသိမ်းပေးရလေတော့၏။ မည်သည့် အချိန်က လစ်ထွက်၍သွားသည်မသိ၊ ဦးကျော်ဝင်းကား မရှိတော့ပေ။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်နှင့် မြယဉ်၏ မင်္ဂလာဆောင်ကား အချိကြီးချီလာပြီးနောက် အဖျားရှူးကာ အဆုံးသတ်လိုက်ပေတော့၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ရမ္မက်ထောင်ချောက်

မြယဉ်နှင့် မင်္ဂလာဆောင်ပြီးနောက် မြယဉ်နှင့်ပင် တစ်ခြင်ထောင်တည်း အတူအိပ်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုညသည်ကား ကျွန်ုပ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် မေ့ပစ်၍မရသော ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြယဉ်ကို ကူညီရုံမျှသာ ဟန်ဆောင်လင်ယောက်ျားအဖြစ် သရုပ်ဆောင်နေရခြင်း ဖြစ်ပေရာ ယခုကဲ့သို့ တစ်ခြင်ထောင်တည်း၌ အတူတကွ အိပ်စက်မည့်အခါတွင်မူ ကျွန်ုပ်အဖို့ ကြီးစွာသော စွန့်စားမှုကြီးကို ရင်ဆိုင်ရသကဲ့သို့ ရှိနေပါသည်။

မြယဉ်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် သွေးမတော် သားမစပ်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည့်အပြင် မြင်သူငေးကြည့်ရလောက်အောင် လှပသည်ဟုမဆိုနိုင်သော်လည်း တွေ့လျှင်မရှောင်တိမ်းနိုင်မည့်သူတစ်ဦး ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ ထိုညသည် ကြိုးတန်းပေါ် လမ်းလျှောက်နေရသူတစ်ဦးကဲ့သို့ ဖြစ်နေရလေသည်။ တစ်ချက်မျှ ခြေချော်ခဲ့လျှင် အိမ်ထောင်မှု ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ တစ်ခါတည်း ကျွမ်းထိုးမှောက်ခံ ကျသွားနိုင်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ဘဲ ဟိုအကြောင်း၊ ဒီအကြောင်းများ စိတ်ကူးလျက်ရှိပါသည်။ ထိုသို့စိတ်ကူးနေသည့်အထဲတွင် ငှက်ကြီးဝန်ပို ချီသွား၍ တောနက်ကြီးအတွင်းရောက်သွားသည့် မိဘုရားကြီးနှင့် ရသေ့ကြီးတွေ့ကြုံပုံ၊ မိဘုရားကြီးက ရသေ့ကြီးအား ရမ္မက်မာယာဖြင့် ဆွယ်ခဲ့ရာ ရသေ့ကြီးလူထွက်သွားရသည့် ‘ဥတေန’ ဇာတ်လည်း ပါဝင်လေ၏။ ယခုမူကား ကံတရားကချီမလာသော မြယဉ်နှင့် ကုတ္တိယအတွေ့အကြုံ ခေါင်းပါးလှသော ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး၏ ရမ္မက်လွန်ဆွဲပွဲကြီး စတင်ပြီဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မြယဉ် ခြင်ထောင်အတွင်းသို့ ဝင်သည့်တိုင်အောင် လိုက်၍မဝင်သေးဘဲ အချိန်ဖြုန်းလျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ရင်များသည်လည်း တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ခုန်လျက်ရှိလေ၏။ အလိုက်သိတတ်သော မြယဉ်သည် ခြင်ထောင်အတွင်းမှ ပြန်၍ထွက်လာပြီးလျှင် “အစ်ကိုဘကွန်း မအိပ်သေးဘူးလား” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ညောင်းလို့လား၊ ညောင်းရင် မြယဉ်နိပ်ပေးမယ်လေ” ဟူ၍ လည်းကောင်း ပြောလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာဝင်ရလေ၏။ မြယဉ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ခြေသလုံးများကို ဆုပ်နယ်၍ ပေးသေး၏။ ကျွန်ုပ်က မပြုလုပ်ရန် တောင်းပန်မှပင် သူမအား အိပ်ခိုင်းရလေ၏။ အိပ်ခါနီး၌ ကျွန်ုပ်အား ကန်တော့သေး၏။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်ုပ်သည် အနှိပ်သည်အဖြစ်ဖြင့် သူများကိုသာနှိပ်နယ်ပေးဖူးပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ဆရာ ကိုရင်ကြီးပဏ္ဍိတက ကျွန်ုပ်အား အနှိပ်သင်ပေးစဉ်က တစ်ခါသာ အနှိပ်ခံရဖူးသည်ဖြစ်ရာ . . . ယခုကဲ့သို့ မြယဉ်၏ အိပ်စက်နွေးထွေးသော လက်ကလေးများဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ခြေသလုံးကြွက်သားများကို ဆုပ်နယ်ပေးခြင်း ခံလိုက်ရသည်ဖြစ်ရာ တစ်နည်းတစ်ဖုံ သာယာသွားသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

မြယဉ်သည် ကျွန်ုပ်အားကန်တော့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ခပ်စောင်းစောင်းကလေးလှည့်၍ အိပ်သည်ဖြစ်ရာ သူ၏နှာခေါင်းမှ လေနွေးနွေးကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးထိပ်အားအချက်ကျကျ လာ၍ထိတွေ့နေလေ၏။ ထိုသို့ ထိတွေ့နေခြင်းသည်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်များကို ပို၍လှုပ်ရှားစေပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြယဉ်ထံ ရောက်နေသည့်စိတ်အား ကြီးပွားချမ်းသာရေး အတွေးအခေါ်များဖြင့် ဖြတ်တောက်လိုက်ပြီးလျှင် နောင်ငါးနှစ်ကြာသည့်အခါ၌ သူဌေးကြီး ဖြစ်ရမည့်အရေးကိုသာ ဖြစ်ပေါ်စေလေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေးတို့နှင့် သက်ဆိုင်သော စိတ်ကူးများကို ကူးနေခဲ့ရာမှ မြယဉ်ထံမှ ဟောကံသံဟုပင် မဆိုနိုင်လောက်အောင် နူးညံ့လှသော ဟောကံသံကလေးကို ကြားရသဖြင့် မြယဉ်အား စောင်းငဲ့၍ ကြည့်မိလေ၏။ မြယဉ်သည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ စောင်းငဲ့၍အိပ်နေရာမှ မည်သည့်အချိန်တွင် တစ်ဖက်သို့ ပြောင်း၍စောင်းသွားသည် မသိပေ။ သူ၏ကိုယ်ကလေးသည် တစ်ဖက်သို့ စောင်း၍နေသည်ကို တွေ့ရသည့်အပြင် ကျစ်လျစ်သေးသွယ်သော ခါးကလေးသည် လိမ်လျက် စွင့်ကားသောတင်ကလေးမှာမူ ခပ်စောင်းစောင်းကလေးဖြစ်နေ၏။ ထိုထက် တင်ပါးပေါ်မှ လှုပ်ချည်သည် အတော်အတန် လျှောက်လျက်ရှိလေ၏။ ချောင်းဘက်မှ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ထားသည်ဖြစ်ရာ ပြတင်းပေါက်မှဝင်၍နေသော လရောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ခြင်ထောင်အတွင်း၌ ထိန်ထိန်လင်းလျက် ရှိလေ၏။

မြယဉ်၏ ပျော့အိဖွေးနုသောအသားရောင်သည် လရောင်နှင့်ပေါင်းစပ်၍ ပိုမိုဖြူဖွေးလျက် ရှိလေသည်။ မြယဉ်ကိုယ်မှ သနပ်ခါးနံနှင့် ချွေးနံနုနုကလေးသည် ပေါင်းစပ်၍ ရနံ့တစ်မျိုးထွက်နေသည်ကို ရှုရှုကပ်မိလေ၏။ ကြာညိုနံသင်းသည် ဟူ၍ တင်စားသော ရနံ့မျိုးလား မဆိုနိုင်ပါ။ ထိုရနံ့သည်လည်း ကျွန်ုပ်၏စောင့်စည်းမှု တာတမံကြီးကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးနေသည့် အရာတစ်ခုဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိများကိုမိုတ်၍ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်များသည် မြယဉ်အား အနောက်မှနေ၍ အလိုက်သင့်ကလေး ဖက်ထားလိုက်ချင်၏။ ထိုစိတ်များကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ရင်သည် မော်တော်စက်ကဲ့သို့ တဒုတ်ဒုတ်နှင့် အချက်ကျကျ ခုန်၍နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏လည်ချောင်းများသည်လည်း တပေါင်းတန်းခူးတွင် ရေခန်း၍ ခယောင်းထသော ချောင်းများကဲ့သို့ ခြောက်သွေ့လျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ရင်မှာမူကား အိုးကင်းပူတိုက်ခံရသကဲ့သို့ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူပြင်းလျက်ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် တံတွေးကို မကြာခဏမျှရင်း သက်ပြင်းကို မကြာခဏ မှုတ်ထုတ်မိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော အင်အားကြီးသည့် ဆန္ဒကို မျိုသိပ်၍ ထားရသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏တစ်ကိုယ်လုံး၌ရှိသော အကြောအခြင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ကြွက်သားတို့သည်လည်းကောင်း တောင့်တင်းမာကျောလျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိမိုတ်ထားရာမှ မြယဉ်ကို ကြည့်မိပြန်၏။ ထိုသို့ကြည့်မိသည့်အခါ၌ စောစောက ခံစားလျက်ရှိသော ဝေဒနာတို့သည် နှစ်ဆတိုး၍ခံစားရလေတော့၏။ ထိုကြောင့် မျက်စိကို မိုတ်ထားမိပြန်၏။ ကြာကြာမိုတ်ထား၍ မရသောကြောင့် ဖွင့်၍ကြည့်မိပြန်ရာ နှစ်ဆတိုး၍ခံစားနေရသော ဝေဒနာသည် လေးဆတိုး၍ခံစားရပြန်၏။ ဤသို့လျှင် မျက်စိမိုတ်ထားလိုက် ဖွင့်ကြည့်လိုက် ဝေဒနာက နှစ်နှင့်မြောက်လိုက်သည့်အလား အဆတိုးသွားလိုက်နှင့် ရမ္မက်ထောင်ချောက်၏ တံခါးဝသို့ နီးကပ်သည်ထက်နီးကပ်၍ သွားမိလေတော့၏။

ထိုအချိန်၌ မြယဉ်သည်အိပ်မောကျ၍နေပြီဖြစ်ရာ တစ်ဘက်သို့စောင်း၍နေရာမှ “အင့်” ခနဲ ညည်းတွားကာ ပက်လက်လှန်လျက်သား ဖြစ်သွားပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်၍မနေနိုင်တော့ပဲ ထ၍ ထိုင်ရလေ၏။ ပြီးလျှင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိသော မြယဉ်အား စိန်းစိန်းကြည့်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏လက်များသည် လေဖြတ်သူကဲ့သို့ တလှုပ်လှုပ်တရွရွဖြင့် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်၍နေ၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်များကား လက်များထက်ပင် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်၍နေသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် ဆက်လက်၍ ချုပ်တည်းခြင်း မပြုနိုင်သည့်အလျောက် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ခြင်ထောင်အပြင်သို့ထွက်ကာ ပြတင်းပေါက်တွင် သွား၍ရပ်နေမိလေ၏။

လသာနေသည်ဖြစ်ရာ ချောင်းအတွင်း လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများသည် တဖျပ်ဖျပ်နှင့် အရောင်လက်လျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်များက လှိုင်းကြက်ခွပ်များကဲ့သို့ပင် လှုပ်ရွလျက်ရှိပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ချောင်းကိုဖြတ်၍ တိုက်လာသော လေနအေးကလေးကြောင့် အနည်းငယ် လန်းဆန်း၍လာလေ၏။ အနည်းငယ်ဆောက်တည်ရာ ရလာလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ခြင်ထောင်တွင်း၌ မည်သို့ဖြစ်သည် မသိပေ။ “အင် . . . အင် အင် . . . အင်” နှင့် ညည်းတွားကာ “အစ်ကိုဘကွန်း” ဟု လေသံကလေးဖြင့် ခေါ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထင်အားဖြင့် မိုက်အောင့်၍နေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ “အစ်ကိုဘကွန်း” “အစ်ကိုဘကွန်း” ဟု ဆက်တိုက်ခေါ်ပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ခြင်ထောင်တွင်းသို့ ပြန်၍ဝင်မိလေတော့၏။

မြယဉ်သည်ကား ကျွန်ုပ်ထင်သကဲ့သို့ မိုက်နာခြင်းမဟုတ်ပေ။ မုဆိုးသည် သားကောင်ကို ထောင်ချောက်နှင့်ထောင်၍ ဖမ်းဆီးရန် ကြိုးစားသော်လည်း သားကောင်သည် ထောင်ချောက်အနီးသို့ ရောက်ပြီးကာမှ ပြန်လည်ကွေ့ထွက်၍ သွားသည်ကို မကျေနပ်နိုင်သော မုဆိုးသည် ထောင်ချောက်အတွင်းသို့ သားကောင်ဝင်သည်အထိ တစ်ဖန်ပြန်၍ မစောင့်တော့ဘဲ သားကောင်ကိုအရှင်မမိကနေစေ၊ အသေဘဲရရဟူ၍ သဘောထားကာ မိမိပိုင်ဆိုင်သောလက်နက်မျိုးစုံကိုအသုံးပြု၍ ဖမ်းဆီးသကဲ့သို့ မြယဉ်သည်လည်း ကျွန်ုပ်အား လက်နက်မျိုးစုံကို သုံးလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် လေပြင်းအတိုက်ခံရသော ထီးရိုးဝါးပင်ကဲ့သို့ သွက်သွက်ခါလှုပ်ရမ်းလျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ခံနိုင်ရည်စိတ်ဓာတ်တို့သည်လည်း မီးဖြင့်အတိုခံရသော ဖယောင်းကဲ့သို့ အရည်ပျော်၍ကုန်ပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ခြင်ထောင်အတွင်း၌ မြယဉ်နှင့်အတူ နောက်ထပ်စက္ကန့်ဝက်မျှဆက်လက်၍နေမိလျှင် မုဆိုး၏လက်၌ မသေမရှင်ဒဏ်ဖြင့်အမိခံရသော သားကောင်ကဲ့သို့ မျက်လုံးလေးကလယ်ကလယ်ဖြင့် ရုန်းကန်ရန်မတတ်သာဘဲ မုဆိုးပြုသမျှခံရတော့မည့်အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်တော့မည်ကို အတပ်သံသယဖြင့် ခြင်ထောင်ကို ‘ဆက်ကနဲ’ ဖွင့်၍ ထွက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ မြယဉ်သည် ယောက်ျားတစ်ရာလျှင် တစ်ယောက်မျှပင် တောင့်၍ထားနိုင်မည်မဟုတ်သော ကရုဏာ နှင့် ရမ္မက်ကို ဆတူရောစပ်ထားသည့် အသံမျိုးလေးဖြင့်

ကျွန်ုပ်အားတတွတ်တွတ်ခေါ်ငင်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် တိုင်၌ချိတ်ဆွဲထားသော ကျွန်ုပ်၏ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ မောင်းချခားကြီးကို နှိုက်ယူ၍ မောင်းဖွင့်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ လက်ဝဲဘက်လက်ဖျံအား ထိုးစိုက်၍ချလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏လက်မှ သွေးတို့သည် ရေတံလျှောက်မှသွယ်၍ချသောရေကဲ့သို့ ဒလဟောသွန်၍ ကျလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်လွန်စွာနာကျင်လွန်းသည်ဖြစ်ရာ မြယဉ်၏အသံကိုပင် မကြားတစ်ချက်ကြားတစ်ချက် ရှိလေ၏။ မြယဉ်က ဖြန့်၍အုပ်လိုက်သော ရမ္မက္ခန္ဓာရက်သည်လည်း ကျွန်ုပ်အား လွှမ်းခြုံနိုင်ခြင်းမရှိတော့ပါ။ ဤအချိန်၌ မြယဉ်သာလျှင်မဟုတ်ပေ။ အခြားမည်သည့်ကုထိယသတ္တဝါမျှ ကျွန်ုပ်အား ဖမ်းစားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ထိုသို့ ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဓားဖြင့်ထိုး၍ ရမ္မက်တိုက်ပွဲအား အောင်နိုင်လိုက်ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ပင်ကိုယ်ဉာဏ်ရည်ကြောင့် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်ဖတ်ဖူးသော လွန်စွာကျော်ကြားသည့် ဓားမ ကူးဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတစ်ခုကို ဖြန့်ကန့် အမှတ်ရသဖြင့် အတုယူကာ ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏လက်မှ သွေးများဒလဟောယိုစီးနေသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းသည် တစ်စထက်တစ်စ မူးမိုက်၍လာလေ၏။ ထိုသို့မူးမိုက်၍လာသဖြင့် ထရံကိုမှီကာ တဖြည်းဖြည်းထိုင်ချလိုက်ပြီး မှီ၍ထားရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်အား ခေါ်၍မရသည့်အဆုံး၌ မြယဉ်သည် ခြင်ထောင်အတွင်းမှ ထွက်၍လာပြီး ကျွန်ုပ်ထိုင်၍နေသည်ကိုတွေ့လျှင် ကျွန်ုပ်အနားသို့ လာ၍ထိုင်၏။ ကျွန်ုပ်က လက်မှဒဏ်ရာကြောင့် နာကျင်လွန်းသဖြင့် စုတ်သပ်ကာ ညည်းညူနေသည်ဖြစ်ရာ “အစ်ကိုဘကွန်း ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်” ဟုမေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်က တစ်စုံတစ်ရာပြန်၍ဖြေခြင်းမပြုလျှင် မြယဉ်သည် မီးခြစ်ကိုယူ၍ မီးခြစ်ကြည့်လိုက်ရာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ သွေးများကိုတွေ့လျှင် “အမေ” ဟု ယောင်ယမ်းအော်ကာ ကျွန်ုပ်အားပြေး၍ဖက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏လက်မှ ဒဏ်ရာကို ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် “မြယဉ်ကြောင့် မြယဉ်ကြောင့် အစ်ကိုဘကွန်း တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့ မြယဉ်လဲမနေပါဘူး၊ တစ်ခါတည်း လိုက်သေမှာပဲ” ဟု တတွတ်တွတ်ပြော၍ မှန်အိမ်ထွန်းပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်လက်အား “သွေးဆေး” များ သိပ်၍ ပတ်တီးစည်းပေးခြင်း၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ သွေးများကို ဆေးကြောခြင်း စသည့်အလုပ်များကိုလုပ်ခါ အလုံးစုံပြီးစီးသောအခါ၌ . . .

“အစ်ကိုဘကွန်း . . . ခုတင်ပေါ်မှာ အသာကလေးတက်ပြီး လှနေပါ။ မယဉ်လေ . . .” ဟုဆိုကာ ရှေ့ဆက်ရမည့်စကားကို ရပ်၍ ဆက်မပြောဘဲနေလေ၏။ မိန်းမတို့သည် ရက်ဖွယ်ကိစ္စများကို ကာယကံမြောက်ပြုပုံသော ထိုအမှုအား နှုတ်ဖြင့် ပြန်၍ပြောပြပါဆိုလျှင် ပြောပြပုံသောမိန်းမ မရှိသလောက် ရှားပါးလှပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြယဉ်ဆက်၍ပြောမည့်စကားကို နားလည်ပြီးဖြစ်ရာ ခုတင်ပေါ်၌ ပက်လက်လှန်၍ အနာသက်သာရန် မှိန်း၍နေရလေ၏။

“မြယဉ်ကို ဗွေမယူပါနဲ့နော်” ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ခြေဖဝါးအား ဆံပင်ဖြင့်ပွတ်ကာ ကန်တော့၍ တောင်းပန်လေ၏။

“အစ်ကိုဘကွန်းလေ . . . အဓိဋ္ဌာန်တစ်ခုသာမရှိဘူးဆိုရင် မြယဉ်ကို တကယ်ယူပါတယ်၊ ပြီးတော့ အစ်ကိုဘကွန်းဟာ တင်တင့်အပေါ်မှာ သစ္စာမဖောက်ရက်ဘူး မြယဉ်၊ ဒါကြောင့် အစ်ကိုဘကွန်းကို သနားရင်၊ တင်တင့်ကို သနားရင်”

“မြယဉ် နားလည်ပါပြီ အစ်ကိုဘကွန်းရယ် . . .”

မြယဉ်သည် ထိုစကားကိုပြောပြီးလျှင် တရှုံ့ရှုံ့ငိုလေ၏။

“အစ်ကိုဘကွန်း မနက်ကျရင် ရန်ကုန်သွားမယ်၊ တစ်လနှစ်ခေါက် သုံးခေါက်တော့ လူမြင်ကောင်းအောင် ပြန်လာမယ်၊ မြယဉ် မွေးဖွားပြီးရင်တော့ အစ်ကိုဘကွန်းကို လူကြီးစုံရာရှေ့မှာ ပြန်ပြီးကွာပေးပါနော်”

“စိတ်ချပါ အစ်ကိုဘကွန်း၊ မြယဉ်ကို ဒါလောက် အနစ်နာခံပြီး ကယ်ခဲ့တဲ့ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်အပေါ်မှာ မြယဉ် ယုတ်ယုတ်မာမာ မကြံစည်တော့ပါဘူး”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မြယဉ်ရယ်၊ သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု၊ ငါ့နှုမကြီး ကျမ်းမာချမ်းသာပါစေကွယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ဆုပေးလိုက်လျှင် မြယဉ်သည် ချုံ့ပွဲချ၍ ငိုကြွေးလေတော့၏။ ထိုညက ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးစလုံး တရေးမျှ မအိပ်ကြပါ။ မင်္ဂလာဦးည၌ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကဲ့သို့သော သတို့သမီးနှင့် သတို့သားကား ဤလောက၌ ရှိကောင်းရှိပေလိမ့်မည်ဖြစ်သော်လည်း လွန်စွာ ရှားပါးလိမ့်မည်ဟုတော့ဆိုချင်ပါသည်။

နံနက်အာရဏ်တက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် လွယ်အိတ်ကိုလွယ်လျက် မြယဉ်တို့အိမ်မှ လိပ်ခုံး၏ သမ္ဗန်ဆိပ်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ မြယဉ်လည်း ကျွန်ုပ်ကို လိုက်၍ပို့လေသည်။ သမ္ဗန်ဆိပ်သို့ရောက်လျှင် ဝီရိယကောင်းသော သမ္ဗန်ဆိပ်သား ကိုသောင်းစိန်၏ သမ္ဗန်ကို အဆင်သင့် တွေ့ရသည်နှင့် ရန်ကုန်သို့လိုက်ပါခဲ့လေ၏။

မြယဉ်မှာမူကား တံတားပေါ်မှနေ၍ ကျွန်ုပ်အားငေး၍ကြည့်ကာ ကျန်ခဲ့ရာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မြယဉ်ကိုကြည့်ပြီးလျှင် လွန်စွာစိတ်မကောင်းဖြစ်၍ သွားပါသည်။ အကယ်၍များ ကျွန်ုပ်၌ ပြင်၍မရသော သန္နိဋ္ဌာန်ကြီးမရှိခဲ့လျှင်၊ ထို့အတူ တင်တင်ဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ဦးမရှိခဲ့လျှင် သမ္ဗန်ကို ပြန်၍ကမ်းသို့ ကပ်ခိုင်းမိပေလိမ့်မည်။ ယခုမူကား ကျွန်ုပ်၏ကြီးမားခိုင်ခံ့သော သန္နိဋ္ဌာန်နှင့် တင်းကျပ်စွာ တုပ်နှောင်၍ထားသော တင်တင်ဆိုသည့် သံယောဇဉ်ကြီးကြောင့် မြယဉ်ကို သနားသည်ဖြစ်စေ၊ ယုတ်ခင်သည်ဖြစ်စေ လျစ်လျူရှုရပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်လမ်းလုံး မြယဉ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်၍နေမိ၏။ ထို့နောက် မြယဉ်က ကျွန်ုပ်အား ထောင်၍ဖမ်းသော ရမ္မက်ထောင်ချောက်ကို လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏လက်ဖျံမှ ဒဏ်ရာကိုလည်းကောင်း ပြန်လည်စဉ်းစားနေမိလေ၏။ ထိုသို့စဉ်းစားရင်း လိုက်ပါလာခဲ့သဖြင့် သမ္ဗန်သမား ကိုသောင်းစိန်နှင့် စကားမပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကိုသောင်းစိန်က . . .

“ဆရာ ကိုဘကွန်းရေး၊ ဒီအချိန်မှာတော့ ခဏကလေးခွဲရတာကိုပဲ လွမ်းသလိုလို၊ ဆွေးသလိုလို ဖြစ်တတ်ကြတာပါပဲ။ နောက်ကြာလာတော့ သားတွေ၊ သမီးတွေ တိုးလိုးတဲ့လောင်းဖြစ်လာတော့ ဘယ်လောက်ပဲခွဲရခွဲရ အကြောင်းမဟုတ်တော့ဘူးဗျို့” ဟု ဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ ပြန်၍မပြော။ ပြုံးရုံမျှသာ ပြုံး၍ပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌မူ တစ်ခုခုသော ကြီးမားသည့်ဆန္ဒ ပြည့်ဝအောင်မြင်နိုင်ရန်အတွက် ထိုဆန္ဒနှင့်အပြိုင် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသော အခြားသောဆန္ဒများကို အပြီးအပိုင် စတေးပစ်မှသာ ဖြစ်နိုင်ပေမည်ဟူသော သဘောတရားကို စဉ်းစား၍နေလေ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် သူ့ဌေးကြီးဖြစ်လို၏။ ထိုသူသည် နာမည်ကြီးသော စာရေးဆရာကြီးလည်းဖြစ်လို၏။ ထိုသူသည် ခွန်အားဗလအရာ၌ စံထားရသော ဗလမောင်ကြီးလည်း ဖြစ်လိုပြန်၏။ ထိုမျှ များပြားသော ‘ဆန္ဒအပြိုင်’ များကြောင့် ထိုသူသည် သူ့ဌေးကြီးလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ နာမည်ကြီး စာရေးဆရာကြီးလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ ထို့အတူ ဗလမောင်ကြီးလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ အကယ်၍ သူ့ဌေးကြီးဖြစ်လိုလျှင် စာရေးဆရာကြီးဖြစ်လိုသောဆန္ဒနှင့် ဗလမောင်ကြီးဖြစ်လိုသောဆန္ဒကို စတေးပစ်ရပေမည်။ ထိုနည်းတူစွာ စာရေးဆရာကြီးဖြစ်လိုလျှင် သူ့ဌေးကြီးဖြစ်လိုသောဆန္ဒနှင့် ဗလမောင်ကြီးဖြစ်လိုသော ‘ဆန္ဒအပြိုင်’ များကို စတေးပစ်ရပေမည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မြယဉ်အပေါ်၌ သနားခြင်းကြောင့်လိုက်လျောလိုသောဆန္ဒများကို လုံးဝစတေးလိုက်ပြီးဖြစ်လေသည်။

တစ်စုံတစ်ခုသော ကြီးမားသည့်ဆန္ဒကို ပြည့်ဝအောင်မြင်ရန် အတွက် အခြားသောဆန္ဒများကို စတေးပစ်ရမည်။
ပုဏ္ဏားဘကွန်း

ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ ပြောင်းပြန်

ကျွန်ုပ်သည် ခနောင်တို့မှ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ရန်ကုန်သို့ ရောက်လျှင် လသာလမ်းဘက်သို့ သွားရောက်လေ၏။ လသာလမ်း တရုတ်ဘုံကျောင်းအနီး၌ ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်သို့ ရောက်ခါစ၌ အနိုင်သည်အဖြစ် အသက်မွေးခဲ့ရသေး၏။ ကျွန်ုပ်ထံမှ ပိုက်ဆံကို လှူပေးသဖြင့် ကုလားအနိုင်သည်များအား ကျွန်ုပ်သည် ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် ရိုက်နှက်ခဲ့ရသေး၏။ ထိုနေရာကလေးသို့ ခေတ္တသွားရောက်ခြင်းသည် ရန်ကုန်သို့ ထွက်လာခဲ့သည့် ကျွန်ုပ်၏ ပင်မ ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်သော “**ရုနစ်နစ်အတွင်း သူဌေးကြီး ဖြစ်ရမည်**” ဆိုသည့်အချက်ကို ပြန်လည်၍နူးဆွရန် ဖြစ်လေ၏။ ထို့အပြင် များမကြာသောနှစ်ပိုင်းအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် မုချဆက်ဆက် သူဌေးကြီး ဖြစ်ရတော့မည်ဟု ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ယုံကြည်သည်ဖြစ်ရာ အနိုင်သည်လုပ်ခဲ့ရသည့်ဘဝအား အလွမ်းပြေ ပြန်၍ကြည့်ရှုသည်ဟုဆိုချင်ဆိုနိုင်ပါသည်။

ကျွန်ုပ် အနိုင်သည်လုပ်ခဲ့စဉ်က ခေါ်တောကုလားများသည် ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့လျှင် အားရဝမ်းသာနှင့် “ဆလံမာလေးကွန်း” ဟု နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ပြန်လည်နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် အလုပ်အကိုင် ကောင်းမကောင်း မေးမြန်းရလေ၏။ ထို့နောက် သူတို့အနီး၌ပင် လွယ်အိတ်ကိုချ၍ အေးချမ်းစွာထိုင်လျက် ကုလားအနိုင်သည်များ နှိပ်၍နေသည်ကို ကြည့်နေမိ၏။

ထိုအချိန်၌ အနိုင်ခံရန်အတွက် လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏အနီး၌လာ၍ထိုင်ပြီးလျှင် “တော်တော်လေးစောင့်ရဦးမယ်ထင်တယ်” ဟု သူ့ဖာသာ ပြောသကဲ့သို့ ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုသူအားဂရုစိုက်၍ကြည့်မိလေ၏။

ထိုသူ၏ အကျိုးကော်လာများမှာ အမြွှာမြွှာဖြစ်၍နေ၏။ အကျိုးပေါ်၌လည်း မီးလောင်ပေါက်၊ ရိုးရိုးအပေါက်၊ ပွန်း၍ပေါက်သောအပေါက် စသည့်အပေါက်မျိုးစုံတို့သည် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ည၏ ကောင်းကင်၌တွေ့ရတတ်သော ကြယ်တာရာတို့ကဲ့သို့ မရေမတွက်နိုင်အောင်ပင် ရှိလေ၏။

လုံချည်မှာမူ ဘန်ကောက်လုံချည်ဖြစ်သော်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်အား ဘန်ကောက်လုံချည်အစစ်ပါဟု ကျိန်တွယ်၍ ပြောဆိုမှသာလျှင် ယုံပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အကွက်မပေါ်တော့လောက်အောင်ပင် မည်းနက်လျက်ရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဖိနပ်မှာလည်း လေယာဉ်ပျံဖိနပ်ဟု ခေါ်သည့် သားရေအကောင်းစားဖြင့် ချုပ်ထားသော ဖိနပ်မျိုးဖြစ်သော်လည်း နောက်မြီးတို၍နေသဖြင့် ဖနောင့်တို့သည် ဖိနပ်ပေါ်၌ မရှိပဲ လမ်းပေါ်၌သာ နင်း၍သွားရလေ၏။

ဤမျှစုတ်နုတ်နေသောသူက အနိုင်ခံမည်ဟု ဆိုလာသောကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်းစိတ်ဝင်စား၍ လာလေ၏။ ထိုသူ၏ အဝတ်အစားများကို အကဲခတ်ခြင်းအားဖြင့် ထမင်းပင် နပ်မှန်အောင်စားနေရသူမဟုတ်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

သို့ပါလျက် ထိုသူသည် ဇိမ်ယူသောအလုပ်ကို အဘယ်ကြောင့် လုပ်လိုသနည်း။ ရောဂါကြောင့် အနိုင်ခံသည်ဟုဆိုလျှင် အနိုင်သည်ကိုခေါ်၍ အိမ်၌အနိုင်ခံရမည်။ လမ်းပေါ်၌အနိုင်ခံသူများကား များသောအားဖြင့် ဇိမ်ခံလိုသူတို့၏ ဇိမ်ခံခြင်းလုပ်ငန်းတစ်မျိုးသာလျှင် ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူအားစိတ်ဝင်စားမိသည့်အလျောက် အောက်ပါအတိုင်း မေးမိလေ၏။

“ဒီက ဆရာကြီးက အနိုင်ခံမလို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အနိုင်ခံမလို့ပါ။ စောင့်ရဦးမယ်ထင်တာပဲ။ စောင့်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်နှယ်တတ်နိုင်မှာလည်း၊ ကိုယ်က အနိုင်ခံချင်တာကိုး၊ ကျုပ်ကလည်း ခက်ပါတယ်ဗျာ၊ လူကတော့ မွဲပြာကျသွားပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ လက်ဖက်ရည်ရယ်၊ ပိုလိုရယ်၊ အနိုင်ခံတာရယ်၊ နားကော်တာရယ်က ပိုက်ဆံရှိတုန်းက လုပ်ထားခဲ့တာဆိုတော့ စွဲပြီးကျန်နေပြီဗျို့။”

ကျွန်ုပ်သည် အနီးမှ ခုံလွတ်တစ်လုံးကို ဆွဲယူ၍ထိုသူ၏ရှေ့၌ ချပေးပြီးလျှင် . . .

“ထိုင်ပါ . . . ဒီကောင်တွေကို စောင့်နေရင် ပြီးမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ကျုပ်ပဲ နှိပ်ပေးပါမယ်ဗျာ” ဟု ဆိုလိုက်ရာ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်အား အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်ပြီးလျှင် “မဟုတ်တာပဲဗျာ” ဟု ဆိုလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ထိုင်စမ်းပါ။ ကျုပ်နှိပ်ပေးပါ့မယ်၊ ကျုပ်လဲ နှိပ်တတ်ပါတယ်၊ အရင်က ကျုပ်လဲ ဒီနေရာမှာ နှိပ်နေတာပါပဲ၊ ဒီကုလားတွေမေးကြည့်ပါလား” ဟု ကျွန်ုပ်က ကုလားများအား သက်သေထူလိုက်လျှင် ကုလားများကလည်း “ဟုတ်ပါတယ် ဘုရားဆပ် . . . ဘကွန်းနော်၊ ဒဇာနေးဝါးလားပါ” ဟူ၍ ကျွန်ုပ်သည် အနှိပ်သည်အစစ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးကြောင်းကို ထောက်ခံလေ၏။

ထိုလူသည် မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့်ပင် ခွေးခြေပုကလေးပေါ်၌ ထိုင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က ထိုသူ၏ ပခုံးနှစ်ဘက်ကို စတင်၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်အထိ ကျွန်ုပ်အား အနှိပ်သည်ဟု ယုံကြည်သေးဟန် မတူသေးသည့်အလျောက် . . .

“ခင်ဗျား တကယ် အနှိပ်သည်ပါပဲနော်” ဟု အောက်မှနေ၍ မေးနေသေး၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာကြီးရဲ့၊ ကျုပ်နာမည် ဘကွန်းလို့ခေါ်ပါတယ်၊ ဒီနေရာမှာ . . . အနှိပ်သည်လုပ်ခဲ့တာပါ၊ ခုတော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကြုံတုန်းနှိပ်သွားမယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား မိမိနဲ့ ခံစမ်းပါ”

“အခု ကိုဘကွန်းက ဘာအလုပ်များ လုပ်နေပါသလဲ”

“စပါးပွဲစား လုပ်နေတယ်”

“စပါးပွဲစားအလုပ် ဟန်မကျဘူးလားဗျာ”

“ကျပါတယ်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ဆရာကြီးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

“ကျုပ်နာမည်ဦးလှကြိုင်ပါ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ စပါးလုပ်ငန်းဆိုတာလဲ လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီး တော်တော်လုပ်ခဲ့ပါရဲ့၊ နိုင်ငံခြားကိုတောင် ပစ္စည်းတွေ တင်ပို့ ရောင်းချခဲ့ဘူးပါတယ်၊ ကိုဘကွန်းရယ်”

“ဦးလှကြိုင်တို့က မျိုးရိုးနဲ့ ချမ်းသာခဲ့တာလား”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ မျိုးရိုးနဲ့ချမ်းသာတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်လို့ လုပ်ငန်းတွေ ခေတ်မီလာတာကတော့ ကျုပ်လက်ထက်မှာ ခေတ်မီလာတာဗျ”

“ဘယ်လို ခေတ်မီလာတာလဲဗျ”

“ကျုပ်တို့ ဘိုးဘွားများလက်ထက်မှ ကျုပ်အဖေလက်ထက်အထိပေါ့ဗျာ၊ ဆန်စပါးလုပ်ငန်းသက်သက်ပဲ လုပ်တယ်၊ ကျုပ်လက်ထက်မှာတော့ မောင်လှကြိုင် အင် ဘုရားသား ဆိုတဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခု တည်ထောင်ခဲ့တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးဟာ ကုမ္ပဏီတွေ ဘာတွေ ထောင်ပြီး အလုပ်လုပ်တဲ့အလေ့အထ နည်းတယ် ကိုဘကွန်းရဲ့”

“ကုမ္ပဏီက ဘယ်လိုလုပ် လုပ်ရတာလည်း ဆရာကြီး”

ကျွန်ုပ်သည် ဦးလှကြိုင်၏ ခြေသလုံးကြွက်သားများအား လက်ဖြင့် ဆုပ်နယ်ပေးရင်း အထက်ပါ မေးခွန်းကို မေးလေ၏။

ဦးလှကြိုင်မှာလည်း ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေပြီဖြစ်ရာ ယခုအခါ၌ လူရာသွင်း၍ စကားပြောခြင်းမခံရသည်မှာ ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်ကသိလို၍ မေးမြန်းလိုက်ခြင်းသည် တစ်နည်းတစ်ဖုံအားဖြင့် ဦးလှကြိုင်အား အရာရောက်သောစိတ်ဓာတ်ကို နှိုးဆွပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ပိုက်ခေါင်းပြုတ်ထွက်၍ သွားသောရေပိုက်မှ ရေများ ဒလဟောထွက်သကဲ့သို့ ဦးလှကြိုင်သည် ကုမ္ပဏီထောင်ခဲ့ပုံအကြောင်းကို စိတ်ပါလက်ပါ ပြောပြလေ၏။

ဤနေရာ၌ လူလူချင်း မိမိကို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံစေလိုလျှင် ထိုသူ၏လူရာဝင်လိုသောစိတ်၊ တနည်းပြောရပါမူ အရာရောက်လိုသောစိတ်အား နှိုးဆွပေးခြင်းသည် အကောင်းဆုံးနည်းတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်အနေနှင့် သဘောပေါက်ထားပြီးဖြစ်လေ၏။

ဦးလှကြိုင်သည် ကုမ္ပဏီထောင်ပုံထောင်နည်း အသေးစိတ်ကိုပြောပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကုမ္ပဏီထောင်၍ကြီးပွားခဲ့သော ဦးလှကြိုင်ဆံ့မှ . . . ကုမ္ပဏီထောင်နည်းများကို သိရသော်လည်း မကျေနပ်သေးပါ။ ကျွန်ုပ်ဆက်လက်၍ သိချင်သေးသည်မှာ ဤမျှ ကြီးပွားခဲ့ရာမှ မွဲတော့၍သွားခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထိုသို့သိမှသာလျှင် ဦးလှကြိုင်ကဲ့သို့ မွဲတော့၍ မသွားရအောင် ကာကွယ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

“ဦးလှကြိုင်ပြောပြလို့ ကုမ္ပဏီထောင်ပုံထောင်နည်းကိုတော့ သိရပါပြီ၊ ဦးလှကြိုင်ရဲ့ဖနောင့်နားက ပထဝီကြောကို ဆက်ပြီးလျှော့မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါဦး၊ ဘယ်လိုကနေဘယ်လို ကုမ္ပဏီပြုတ်သွားတယ်ဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

ကျွန်ုပ်သည် ဦးလှကြိုင်၏ဖနောင့်ကြောအနီးသို့နိပ်၍ လွန်စွာနာကျင်လှသော ပထဝီကြောဟုခေါ်သည့်နေရာကို ခပ်သာသာကလေးနိပ်ပေးလေ၏။

“ကျုပ်မွဲသွားတာက ဒီလိုဗျ”

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဆိုစမ်းပါဦး”

“ကြာသပတေးနံနဲ့ နေဝင်ဆည်းဆာကြောင့်ပေါ့ဗျာ”

“ဦးလှကြိုင် ပြောတာက တယ်လဲ ကဗျာဆန်တာကိုးဗျ၊ ကြာသပတေးနံနဲ့ နေဝင်ဆည်းဆာဆိုတာက ဘာလဲဗျ၊ ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

“ကြာသပတေးနံဆိုတာက . . . ပစောက်၊ ဖ ဦးထုပ်၊ ဗ ထက်ချိုင့်၊ ဘကုန်းပျက် ပြောတာမဟုတ်လား ကိုဘကွန်းရဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အဲဒီ ကြာသပတေးနံ ပုလင်းရယ်၊ ဖဲရယ်၊ ဗိုလ်ဆန်ဆန်နေတာရယ်၊ ဘုဘောက်ပြောတာရယ်၊ မယားငယ်ရယ်၊ မကောင်းတဲ့မိန်းမရယ်၊ မြင်းလောင်းတာရယ်ပေါ့ဗျာ”

“အင်း . . . စိတ်မကောင်းစရာပါပဲလားဗျာ၊ နေဝင်ဆည်းဆာဆိုတာကကော”

“လူတစ်ယောက်ပျက်စီး ချင်ရင် နေဝင်ဆည်းဆာကစတာပဲဗျို့၊ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ လခစားသမားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်သမားပဲ ဖြစ်ဖြစ် နေဝင်ဆည်းဆာမှာတော့ အားလပ်ခွင့်ရကြစမြဲပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီလို အားလပ်ခွင့်ရတဲ့ နေဝင်ဆည်းဆာမှာ အလုပ်ပင်ပန်းလို့ တစ်တန့်လုံး ဦးနှောက်ကို အသုံးပြုခဲ့ရလို့ ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေနဲ့ စောစောကပြောတဲ့ ကြာသပတေးနံတွေကို ပြုလုပ်တော့တာပဲဗျို့”

“အစစ်ပေါ့ဗျာ၊ ဦးလှကြိုင်ပြောမှ ကျုပ်သတိရတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ လူတွေမပြောနဲ့ တိရိစ္ဆာန်တွေတောင် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်နေတတ်တဲ့ သဘာဝ ရှိတယ်”

“ဒါပေါ့ ကိုဘကွန်း . . . နေဝင်ဆည်းဆာဆိုတာ ညနေလေးနာရီကျော်ကျော်လောက်ကနေ ခြောက်နာရီလောက်အချိန်အထိကို ခေါ်တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလှကြိုင်”

အဲဒီ ဘာမဟုတ်တဲ့အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ လူတွေဟာ ပျက်စီးကြတာပဲ၊ ခင်ဗျားမယုံရင် ကလပ်တွေ၊ ဟိုတယ်တွေကို သွားကြည့်ပါလား၊ အဲဒီအချိန် လူအစည်ဆုံးပဲ”

“ဟုတ်မှာပါ”

“ဟုတ်မှာပါ မဟုတ်ဘူး . . . ဟုတ်ကိုဟုတ်တာ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ သူပိုင်တဲ့ ညနေဆည်းဆာကို ဘယ်လိုအသုံးပြုတာကို သိရရင် အဲဒီလူဟာ ကြီးပွားမယ့်လူ၊ ဒုက္ခဖြစ်နယ်လူလို့ ကျုပ်အတပ်ပြောနိုင်တယ် ကိုဘကွန်း၊ ကျုပ်ကို ဒီဘဝရောက်အောင်ပို့လိုက်တာလဲ နေဝင်ဆည်းဆာကပဲ၊ အလွန်လှတဲ့နေဝင်ဆည်းဆာဟာ အခုတော့ အလွန်အကျည်းတန်တဲ့ နေဝင်ဆည်းဆာဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်လား”

ကျုပ်သည် ဦးလှကြိုင်၏စကားကို လေးလေးနက်နက်ခံယူလိုက်လေ၏။ ဦးလှကြိုင်၏ ချမ်းသာခဲ့ပုံ နည်းလမ်းကိုလည်းကောင်း၊ မွဲတော့သွားရသည့် ချို့ယွင်းချက်ကိုလည်းကောင်း သိရှိရပေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဦးလှကြိုင်အား ကောင်းစွာနိပ်နယ်၍ပေးရလေ၏။ နိပ်၍ပြီးသွားသောအခါ ဦးလှကြိုင်က ကျွန်ုပ်အားပိုက်ဆံတစ်မူးကို ထုတ်၍ပေး သော်လည်း

ကျွန်ပြန်ကမယူသည့် အပြင်သူ့ကိုပင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ဝယ်၍တိုက်ပြီးနောက် ဆင်နီတံဆိပ် စီးကရက်တစ်ဘူးကိုပါ လက်ဆောင်ပေးလိုက်လေသည်။ ဦးလှကြိုင်သည် နှိပ်မယူဘဲ နှိပ်ပေးသည့်အပြင် လက်ဖက်ရည်တိုက်၍ စီးကရက်ဘူးပါ လက်ဆောင်ပေးလိုက်သော အနှိပ်သည်မျိုးကို တစ်သက်တွင် တစ်ခါမျှပင် တွေ့မြင်ဖူးခြင်းမရှိသည့် အလျောက် လွန်စွာ အံ့ဩလျက်ရှိပေသည်။

“ကိုဘကွန်းရယ်၊ သိပ်ပြီးကျေးဇူးတင်တာပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ထားကိုလဲ ကျုပ်တော့ ချီးမွမ်းပါတယ်၊ ခင်ဗျား ရှေ့ကို ဘာများ ဆက်ပြီးလုပ်မလို့လဲ”

“ကျုပ်လဲ ကုမ္ပဏီထောင်မယ်လေ . . . ဦးလှကြိုင်ဆီက နည်းလမ်းသဲလွန်စရာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကိုဘကွန်း . . . တကယ်ပဲ ကုမ္ပဏီထောင်မယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ ဦးလှကြိုင်”

“တကယ်လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ . . . ခင်ဗျားရဲ့ကုမ္ပဏီမှာ မန်နေဂျာခန့်ဗျာ၊ ကျုပ်က အဲဒီအလုပ်မှာ သိပ်ပြီးကျွမ်းကျင်တယ်ဗျ”

“ဒါတော့သည်းခံပါ၊ ခင်ဗျားကို မခန့်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားဟာ အခုလောက်မဲ့နေတာတောင် . . . ဖိမိခံချင်သေးတယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားမှာ ‘မွဲမွဲ’ တွေပေါက်နေပြီဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်၊ ဒါကြောင့် ခန့်လို့မဖြစ်ဘူး”

ကျုပ်လည်း ဦးလှကြိုင်အား အထက်ပါတိုင်း ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောပြီးနောက် . . . လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထွက်၍လာခဲ့လေတော့၏။ ဦးလှကြိုင်သည်လည်း ပါးစပ်မှ ပွစိပွစိ ရေရွတ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထွက်၍လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီး မစ္စတာရှောင်ဝါးထံသို့ သွားရောက်လေ၏။ မစ္စတာရှောင်ဝါးနှင့် သူ၏မိန်းမ မကြင်ဝင်းသည် ကျွန်ုပ်အား ဝမ်းသာအားရနှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

“ကိုဘကွန်း၊ ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ” ဟု မစ္စတာရှောင်ဝါးက မေးလေ၏။

“ပျောက်ဆို . . . တောမှာပဲ စပါးလုပ်ငန်းနဲ့ ချိန်ကုန်နေရတယ်ဗျ”

“အခု ရန်ကုန်မှာ ကြာဦးမှာလား”

“နည်းနည်းကြာမယ်၊ ခင်ဗျားအိမ်မှာပဲ တည်းရမှာပဲ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကြိုက်သလောက်နေစမ်းပါ”

မစ္စတာရှောင်ဝါးသည် ကျွန်ုပ်တွေ့ဖူးသမျှ တရုတ်ထဲတွင် မြန်မာရည်အလည်ဆုံး တရုတ်တစ်ဦးဖြစ်ပေရာ . . . ကျွန်ုပ်နှင့်လေပေးဖြောင့်လျက်ရှိပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးလှကြိုင်ဆိုသော မွဲမွဲပေါက်နေသည့် လူတစ်ဦးထံမှ ချမ်းသာနည်းတစ်ခုကို ရခဲ့ပြီဖြစ်ရကား လွန်စွာဝမ်းမြောက်လျက်ရှိပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည်ကား နိမ့်ရာမှ မြင့်ရာသို့ ကုတ်ကတ်၍ တက်နေသူဖြစ်၏။ ဦးလှကြိုင်မှာမူကား မြင့်ရာမှ နိမ့်ရာသို့ ခုန်၍ဆင်းခဲ့သူ ဖြစ်သည့်အလျောက် . . . ကျွန်ုပ်နှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောင်းပြန်လူတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်မြို့၌နေစဉ်အတွင်း ကုမ္ပဏီထောင်ရန်အတွက် တိုက်ခန်းလိုအပ်သည်ဖြစ်ရာ တိုက်ခန်းပွဲစားများကို ရှာဖွေဆက်သွယ်ရလေ၏။ အချို့သောတိုက်ခန်းများမှာ (တူလက်) ခေါ် ငှားရန်ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်များ ချိတ်ဆွဲထားသော်လည်း နေရာအားဖြင့် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းနှင့် မသင့်လျော်သောကြောင့် ချန်လှပ်ထားရလေ၏။

ဤသို့နှင့် နေစဉ်ရက်ဆက် တိုက်ခန်းငှားရန် ရှာဖွေခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ ရွှေတောင်တန်းလမ်းရှိ တိုက်အမှတ် ၁၁၁ ကို ရရှိလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် တစ်တိုက်လုံးအား ငါးနှစ်အတွက်ငှားရမ်းရန် စာချုပ်များချုပ်ဆို၍ ငှားရမ်းခဲ့လေ၏။

ထိုတိုက်ခန်းငှားသည်နေ့တွင်ပင် ကျွန်ုပ်၏မှတ်စုစာအုပ်၌ အောက်ပါမှတ်စုကို ရေးသားထားမိလေ၏။

လောကကြီးတွင် အပြစ်တင်ခံရခြင်းမှ ကင်းလွတ်စေရန်အတွက်
အကောင်းဆုံးနည်းမှာ အပြစ်ကင်းအောင်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်ပြည်ကျော်

ကျွန်ုပ်သည် ရွှေတောင်တန်းမှတိုက်ကို ငှားရမ်းပြီးနောက် ကုမ္ပဏီထောင်ရန် လုပ်ငန်းကို အကြီးအကျယ်အကွက်ချ၍ စီစဉ်နေလေ၏။ ထိုရက်ပိုင်းများအတွင်း၌ မြယဉ်ထံသို့လည်း အလျဉ်းသင့်သလို ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ပြန်သည့်အခေါက်တိုင်း၌လည်း မြယဉ်အတွက်သာလျှင်မဟုတ်ဘဲ မြယဉ်၏မိဘများအတွက်ပါ စားစရာသောက်စရာများနှင့် အဝတ်အစားများ ဝယ်၍သွားသည်ချည်းဖြစ်လေ၏။

မြယဉ်၏ ကိုယ်ဝန်မှာလည်း ရင့်သည်ထက်ရင့်၍လာပြီဖြစ်၏။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သမ္မန်သမားကိုသောင်းစိန်က ကျွန်ုပ်အား သမ္မန်ပေါ်၌ အောက်ပါအတိုင်း ပြောဖူးလေသည်။

“ဆရာကိုဘကွန်းလဲ ခနောင်တိုမှာ နေရတယ် မရှိပါဘူး၊ ဒီကြားထဲ မြယဉ်ရဲ့ဗိုက်ကြီးကလဲ ဆိပ်ကြီးဘုန်းကြီးကျောင်းက ကိုရင်ကြီးလုပ်တဲ့ မီးပုံးပျံကြီးကျနေတာပဲ”

မှန်ပေသည်။ မြယဉ်၏ ကိုယ်ဝန်သည် လရင့်၍လာသည့်အလျောက် ကြီးမား၍ နေပေပြီ။ ထိုသို့ ကိုယ်လေးလက်ဝန်ဖြစ်နေသည့်အချိန်၌ မြယဉ်အနေနှင့် စိတ်မချမ်းမသာ မဖြစ်စေလိုသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မကြာမကြာ ပြန်၍လာရလေ၏။ ပြန်လာသည့်အခေါက်တိုင်း၌ မြယဉ်အတွက် တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ဝယ်ခြမ်း၍ လာသည်ချည်းဖြစ်၏။ မြယဉ်သည် ကုလားလုပ်သော “ဂျလေစီ” ဆိုသည့် မုန့်အချိုကလေးတွေကို လွန်စွာကြိုက်နှစ်သက်သည်ဖြစ်ရာ . . . ကျွန်ုပ်သည် ဂျလေစီကို ပိသောလိုက် ဝယ်၍ ပေးထားရလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် မြယဉ်သည် နေ့စေ့လစေ့၍ မွေးဖွားရက်သို့ ရောက်ခဲ့လေတော့၏။ မြယဉ်၏ မီးဖွားကိစ္စများကိုလည်း ကျွန်ုပ်သည် တတ်နိုင်သရွေ့ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးရလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင် . . . မီးဖွားခြင်းကိစ္စ၌အနီးကပ်တွေ့ကြုံရခြင်းသည် ထိုအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်ပေသည်။

မြယဉ်သည် နာကျင်လှသောကြောင့် အော်ဟစ်၍နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အခန်းအပြင်ဘက်တွင် ထိုင်၍နေရာမှ မြယဉ်၏ စူးရှသော အော်ဟစ်သံကြောင့် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်၍လာပြီးလျှင် အိမ်အဝင်ဝ၌ သွားရောက်၍ထိုင်မိလေ၏။ ထိုသို့ထိုင်မိခါမှ မိန်းမကြီးတစ်ဦးက “ဟဲ့ ဘကွန်း၊ နင်က ဒီအပေါက်မှာလာပြီး တစ်ဆိုကြီးလုပ်နေတော့ ဟိုမှာ မွေးရခက်တာပေါ့” ဟု ဆိုသဖြင့် မူလနေရာသို့ ကပျာကယာ ပြန်၍ ပြေးရပြန်၏။

ကျွန်ုပ် အိမ်တံခါးဝ၌ထိုင်ခြင်းသည် မြယဉ်ကလေးမွေးခြင်းနှင့် မည်သို့မည်ပုံဆက်စပ်၍နေသနည်း။ အိမ်တံခါးဝ၌ တစ်ဆိုဆိုကြီး ပြုလုပ်လျှင် မြယဉ်၌လည်းတစ်ဆိုဆိုကြီးဖြစ်၍နေမည်လော ဟူ၍ ကျွန်ုပ်သည် စဉ်းစားနေမိပြန်၏။

“ယောက်ျားဖောင်စီး၊ မိန်းမမီးနေ” ဟူသည့် စကားသည် ဖောင်စီးသောယောက်ျားသည် အသက်အန္တရာယ်နှင့်နီးသကဲ့သို့ မီးနေ နေသောမိန်းမသည်လည်း အသက်အန္တရာယ်နှင့် နီးသည်ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် ယောက်ျားများသည် ဖောင်သမားအဖြစ် အသက်မွေးရသူသည် ယောက်ျားတစ်ရာလျှင် တစ်ယောက်ပင် မရှိနိုင်ပေ။ သို့ရာတွင် မိန်းမများမှာမူကား မိန်းမတိုင်းလိုလို မီးနေခြင်းပြုရပေလိမ့်မည်ဖြစ်ရာ သေခြင်းတရားနှင့် မကြာခဏဆိုသလို ရင်ဆိုင်နေရပေမည်ဟု စဉ်းစားရင်း မိန်းမတို့၏ ဒုက္ခကို သနားမိလေ၏။

ထိုသို့ စဉ်းစားနေစဉ်အတွင်း ဝမ်းဆွဲသည် အဒေါ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့လာရောက်ပြီးလျှင် . . .
“မောင်ဘကွန်းရေ . . . မြယဉ်ကတော့ မွေးဖွားရတာ သိပ်ပြီးခက်နေပြီ၊မင်းရဲ့ ခြေဆေးရေနဲ့ မျက်နှာသစ်ပေးရမှာပဲ၊ ခြေဆေးရေလေး ပေးစမ်းပါဦး” ဟု ဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်းခြေဆေးအိုး၌ သွားရောက်၍ ခြေဆေးပြီးလျှင် ခြေဆေးရေကို ခွက်ဖြင့်ခံကာ

ဝမ်းဆွဲသည်ကြီးအားပေးလိုက်လေ၏။ လင်ယောက်ျားအား စော်ကားမော်ကားပြုဖူးသောမိန်းမတို့သည် ကလေးမွေးဖွားရာ၌ အခက်အခဲတွေ့လျှင် ဝန်ချတောင်းပန်သောအားဖြင့် ယောက်ျားခြေဆေးရေဖြင့် မျက်နှာသစ်၍ ပေးရသည့် ထုံးစံသည်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာမူကား မြယဉ်၏ လင်ယောက်ျားအစစ်မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ခြေဆေးရေသည် မြယဉ်အဖို့ ဆေးဖက်ဝင်ပါမည်လောဟု သံသယ ဖြစ်မိပြန်၏။

မာတုဂါမ ခေါ်သော မိခင်နွယ်ဝင် မိန်းမသားတို့သည် ကလေးမွေးဖွားခြင်း ဒုက္ခတစ်ခုတည်းကိုသာ ခံစားရသည် မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခြင်းဒုက္ခ၊ ရာသီပန်းပွင့်ခြင်းဒုက္ခ၊ လင့်အလိုသို့လိုက်ခြင်းဒုက္ခ၊ နို့ချိုတိုက်ကျွေးခြင်းဒုက္ခ စသည့် မရှောင်လွှဲနိုင်သောဒုက္ခများကို ခံစားကြရပေလိမ့်မည် ဟု စဉ်းစားရင်း မြယဉ်အပါအဝင် မိန်းမသားတို့အား သနားမိသေးတော့၏။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် မိန်းမသားတို့တွင် ထိုဒုက္ခမျိုးသာလျှင် ခံစားရသည်မဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားများထက် ယုတ်ညံ့သူဟု အထင်ခံရသော ထူးဆန်းသည့် ဒုက္ခတစ်မျိုးကိုလည်း ခံစားရသေး၏။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့်မူ မိန်းမတို့သည် ယောက်ျားထက်ယုတ်ညံ့သည်ဟူသော သဘောကို လုံးဝလက်ခံနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

ထိုသို့ ဟိုရောက်သည်ရောက် စဉ်းစားနေချိန်အတွင်း အခန်းတွင်းမှ ဝမ်းဆွဲသည် အဒေါ်ကြီးက “ရေမြွှာပေါက်ပြီ” ဟူ၍ ပြောလိုက်သောအသံကို ကြားရသည်။ ရေမြွှာပေါက်ပြီး များမကြာမီသော အချိန်၌ ကလေးမွေးတတ်သည် ဆိုသော စကားကို ကြားဖူးထားသည်ဖြစ်ရာ မြယဉ်အတွက် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာရမိလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိကာ မီးခိုးတထောင်းထောင်းထွက်သည်အထိ ရှိုက်ရင်း မြယဉ်နှင့် မွေးဖွားလာမည့်ကလေး၏ ရှေ့ရေကို စဉ်းစားမိပြန်၏။ ရေမြွှာပေါက်ပြီး အတော်ကြာသည့်တိုင်အောင် မွေးဖွားခြင်းမပြုနိုင်သေးသည့်အတွက် “ပရိတ္တံ ယံ ဘဏန္တဿ၊ နိသိန္ဒဏှာန ဓောဝနံ” အစရှိသော အင်္ဂလိမာလသုတ်ကို ရွတ်ဖတ်၍ ရေမန်းပြုလုပ်ခါ မြယဉ်ကို တိုက်ရပြန်၏။

ပရိတ်ရေတိုက်ပြီးများမကြာမီအချိန်၌ အခန်းတွင်းမှ အူဝဲ အူဝဲ ဟူသော အသံကို ကြားရလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရလေ၏။

“ယောက်ျားလေးတော့၊ ယောက်ျားလေး” ဟု ဝမ်းဆွဲသည်ကြီးက အော်၍ပြောလေ၏။ ထိုသို့ပြောနေခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ်အဖို့ ထိခိုက်စရာ မရှိသော်လည်း “ဘကွန်းနဲ့ တူတယ်တော့” ဟု ဆိုလိုက်ခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်ရသေးတော့၏။

အိမ်နီးနားခြင်းများကလည်း “ဘကွန်းနဲ့ တူတယ်” ဟု ဝိုင်း၍ ပြောကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူတို့၏ အူကြောင်ကြောင်နိုင်ပုံ၊ တစ်ယောက်ပြောလျှင် တစ်ယောက်ကလိုက်၍ပြောပုံကို အမြင်ကတ်မိလေတော့၏။ မြယဉ်မွေးသောကလေးသည် ကျွန်ုပ်နှင့်မည်သို့ မည်ပုံ ရုပ်ချင်းတူနိုင်မည်နည်း။

ကျွန်ုပ်သည် သောက်လက်စ ဆေးလိပ်တိုကို ထိုးခြေ၍ထားခဲ့ပြီးနောက် မြယဉ်အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ မြယဉ်သည်ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ ခွေခွေကလေး အိပ်ပျော်လျက်ရှိပေပြီ။ ကြီးမားသော နာကျင်မှုဝေးနာကို ခံစားပြီးနောက် ဝေဒနာချုပ်ပျောက်၍ သွားသည့်အချိန်သည် နာကျင်မှုများကင်းစင်သွားသည့်အတွက် ငြိမ်းချမ်းစွာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိသော မြယဉ်၏ မျက်နှာကလေးသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ လှပ၍နေ၏။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် မိမိအားသာဘာဝတရားက ပေးအပ်လိုက်သော ဒုက္ခတာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ပြီးသော မိခင်တစ်ဦး၏ အလှတရားကား သဘာဝအလှအစစ်ဖြစ်ပေရာ တခြားသောအချိန်၌ လှခြင်းထက် အဆပေါင်းများစွာပိုလေ၏။

ထို့ကြောင့် မိန်းမတို့၏ အလှကား ကလေးမွေးပြီးစ၌ တွေ့မြင်နိုင်သည်ဟုပင် ဆိုရပေမည်။

ကျွန်ုပ်သည်မြယဉ်အားကျေနပ်အောင်ကြည့်ပြီးနောက် မြယဉ်၏ ကလေးကိုကြည့်မိပြန်၏။ ကလေးသည် ကိုးပေါင်ကျော်ကျော်ခန့် ရှိပေလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိပါသည်။ ကလေးသည်လူ့လောကကြီးသို့ရောက်ခါစ မိနစ်ပိုင်းမျှသာ ဖြစ်ပေရာ အပြစ်ကင်းစင်လျက်ရှိလေ၏။ အပြစ်ကင်းစင်သော ကလေးနှင့်မိခင်ကို ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အဖို့ ဝမ်းနည်းသလိုလိုပင် ခံစားရမိသေးတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြယဉ်၏မီးနေခန်းမှ ထွက်ခဲ့လျှင်ထွက်ခဲ့ချင်း မြယဉ်၏မိဘများက ပေါင်မုန့်အုန်းနို့ထမ်းနှင့် ကလေးကင်မွန်းတပ် လုပ်ချင်သည်ဟု ဆိုလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကင်မွန်းတပ်မင်္ဂလာပြုလုပ်ပေးရပြန်၏။ ကင်မွန်းတပ်၌လည်း လူယုတ်မာ စက်သူဌေး ကိုကျော်ဝင်းကိုဖိတ်၍ ကင်မွန်းတပ်ခိုင်းပြန်၏။

ကိုကျော်ဝင်းသည် ခေါင်းပေါင်းစတလူလူနှင့် ခေါင်းရင်းခန်း၌ထိုင်ကာ . . .

“နာမကရဏ မင်္ဂလာခေါ်တဲ့ ကင်မွန်းတပ်ခြင်း မင်္ဂလာဆိုတာ . . . အလွန်အင်မတန်မှပဲ အရေးကြီးပါတယ်။ အခုလဲ မောင်ဘကွန်းနဲ့ မမြယဉ်တို့ရဲ့ သားဦးကလေးကို ကင်မွန်းတပ်ရပါလိမ့်မယ်။ ကြာသပတေးသားလေး ဖြစ်တဲ့အတွက် ‘မောင်ပြည်ကျော်’ လို့ ကင်မွန်းတပ်လိုက်ပါတယ်”

ကျွန်ုပ်၏ အသည်း၌ ကျွဲခတ်ခံရသကဲ့သို့ နာကျင်မိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးကျော်ဝင်းသည် ကလေးနာမည်မှည့်ရာ၌ သူ၏နာမည်ပါအောင် ‘မောင်ပြည်ကျော်’ ဟု မှည့်ခေါ်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။ မြယဉ်၏အဖေနှင့်အမေတို့သည် ဦးကျော်ဝင်းမှည့်ခေါ်ပေးသောနာမည်ကို လွန်စွာသဘောကျလျက်ရှိပေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်မြယဉ်မှာမူကား ထိုနာမည်အတွက် ဝမ်းနည်းကြရလေ၏။

“မောင်ပြည်ကျော် . . . ဟေး . . . မောင်ပြည်ကျော်” ဟု ဘိုးအေဘွားအေများက ကလေးကိုခေါ်၍မြူလေတိုင်း မြယဉ်၏မျက်နှာ ညှိုး၍ညှိုး၍သွားလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် မောင်ပြည်ကျော်ကလေး သုံးလပြည့်သောနေ့၌ သူ့အိမ်၌ မြယဉ်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အပြီးအပိုင် ကွာရှင်းကြလေတော့၏။ ကြိုတင်၍စဉ်းစားသည့်အတိုင်း မြယဉ်က ကျွန်ုပ်အား မပေါင်းနိုင်ကြောင်း သူ့ကြီးအားပြောလေ၏။ စကားလုံးများက မပေါင်းနိုင်ကြောင်းပြောနေသော်လည်း မြယဉ်၏ မျက်လုံးများက ဆွေးမြည့်နေပုံကို ဖော်ပြလျက်ရှိပေ၏။

သူ့ကြီးသည် လူကြီးပီပီ စေ့စပ်ပေးသေး၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးက ပေါင်း၍မဖြစ်ကြောင်း တင်ပြပြောဆိုကြရာ နောက်ဆုံး၌ ကွာရှင်းပေးလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏တစ်သက်တာတွင် အပျော်ဆုံးနေ့ဟုမဆိုနိုင်သည့်တိုင်အောင် အတော်အတန်တော့ ပျော်ရွှင်မိပါ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြယဉ်အား ငွေနှစ်ထောင်ပေးခဲ့ပြီး နောက် လွယ်အိတ်ကိုလွယ်ကာ သမ္ဗန်ဆိပ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်း၍လာလေ၏။ လိပ်ခုံး၏ သမ္ဗန်ဆိပ်သို့အရောက်တွင် စက်သူငွေဦးကျော်ဝင်းနှင့် ကာလသားအချို့ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုသူတို့၏လက်တွင်း၌ တုတ်များ၊ ကျောက်ခဲများကိုကိုင်၍ထားကြသည်ကိုလည်း သတိပြုမိပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးကျော်ဝင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကာလသားများကိုလည်းကောင်း ပြုံးပြခြင်းဖြင့်နှုတ်ဆက်လိုက်သည့်တစ်ခဏ “ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ရိုက်ကြပါတော့လား၊ ထုကြပါတော့လား” ဟူသော ဦးကျော်ဝင်း၏ အသံနှင့်အတူ ကာလသားတို့၏ တုတ်များ၊ ကျောက်ခဲများသည် ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ကျရောက်လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်း၌ မီးပွင့်များပွင့်သကဲ့သို့ဖြစ်၍ လဲကျသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်လဲကျနေရာမှအားယူ၍ ထလိုက်ရာ မြယဉ်၏အဖေသည် ပေါက်တူးရိုးကြီးဖြင့်မိုး၍ ရွယ်ထားသည်ကို တွေ့ရပြီးလျှင် “ခွေးမသား” ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းကို တစ်အားလွှဲ၍ ရိုက်ချလိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက်ပိုင်း၌ မည်သို့ဆက်လက်၍ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် မသိရတော့ပါ။ သတိရ၍ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ ဆေးရုံကြီး၏ခုတင်ပေါ်၌ ရောက်နေကြောင်းကို သိရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ ရင်များသည် ပူလောင်လျက် ရှိပေသည်။ အာခေါင်များမှာလည်းခြောက်သွေ့လျက်ရှိပေ၏။ ထို့ကြောင့် သူနာပြုဆရာမတစ်ဦးဖြတ်၍လျှောက်သွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် “ဆရာမ ရေတစ်ခွက်လောက်သောက်ပါရစေ” ဟု တောင်းလိုက်မိလေ၏။

“မတိုက်နိုင်ဘူး၊ ဗတံက မသိနားမလည်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ဖျက်ဆီး . . . ကလေးတစ်ယောက်ရမှ ပစ်ထားခဲ့တဲ့ လူယုတ်မာ” ဟု ဆိုကာ ထွက်၍သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရေငတ်ခြင်းဒုက္ခအပြင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မကျူးလွန်ခဲ့ရသောပြစ်မှုအတွက် အပြောအဆို ခံရသည်ဖြစ်ရာ ရေငတ်သောဝေဒနာထက်ပင် ပို၍ အခံရဆိုးလေ၏။

ထို့ကြောင့် သူနာပြုဆရာမကို မခိုင်းတော့ဘဲ ခုတင်နီးချင်းလူနာတစ်ဦးထံတွင် ရတောင်းမိပြန်၏။ ထိုလူနာမှာ ထူထူထောင်ထောင်ရှိရုံမျှမက ခုတင်တကာလှည့်၍ စကားပြော၍ပင်နေသော လူနာမျိုး ဖြစ်လေ၏။

“မိတ်ဆွေကြီးရယ် . . . ရေကလေးတစ်ပေါက်လောက်တိုက်ပါခင်ဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောသော်လည်း ထိုလူမမာသည် ကျွန်ုပ်အား တစ်ချက်မျှ ငဲ့စောင်းကြည့်ပြီးနောက် တခြားခုတင်သို့ထွက်၍သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းနည်းခြင်းဖြစ်ရပြန်၏။ ထိုအချိန်၌ ဆရာဝန်နှင့်သူနာပြုဆရာမတစ်ဦးသည် ခုတင်တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး လူနာများကို စစ်ဆေး၍ ဆေးထိုးခြင်းပြုလာရာ ကျွန်ုပ်၏ခုတင်သို့ရောက်၍လာရာ ဆရာဝန်အား . . .

“ဒေါက်တာရယ် . . . ရေငတ်လွန်းလို့ပါ။ ရေကလေးတစ်ပေါက်တော့ တိုက်ပါခင်ဗျာ” ဟု ပြောရာ ဆရာဝန်သည် သူနာပြုဆရာမအား ရေတိုက်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သဖြင့် သူနာပြုဆရာမ၏ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့်တိုက်သောရေကို သောက်ရလေ၏။ ရေငတ်လွန်းသည်ဖြစ်ရာ ရေသောက်ရသည်ကိုပင် မဝနိုင်ဘဲရှိလေ၏။ ရေသောက်ပြီးနောက် ဆရာဝန်က ဆေးထိုးပြန်၏။ ဆေးထိုးအပ်မှာလည်း တုံးလွန်းသည်ဖြစ်ရာ နာကျင်လွန်းလှသဖြင့် တွန့်၍သွားမိလျှင် ဆရာဝန်က . . .

“သူများ သားပျို သမီးပျိုကို ကလေးတစ်ယောက်ရမှ ပစ်ထားခဲ့တဲ့ကောင် အပ်အတုံးနဲ့ပဲတန်တယ်” ဟု ဆိုလေ၏။

“ကျွန်ုပ် ဒီလိုလူစားမျိုးမဟုတ်ပါဘူး” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ချေပရာ သူနာပြုဆရာမ၏ နှုတ်ခမ်းသည် မဲ့၍သွားပြီးလျှင် မျက်နှာသည် တခြားသို့ လှည့်၍ သွားလေ၏။ ဆရာဝန်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဆက်လက်၍ ငြင်းခုံခြင်း မပြုတော့ဘဲ သူနာပြုဆရာမအား . . .

“ဒေစီရေ . . . သတင်းစာပေးလိုက်ပါကွယ်” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်အပါးမှ ခွာ၍ သွားလေ၏။ အချိန်အနည်းငယ်ကြာလျှင် ဒေစီ ဆိုသော သူနာပြုဆရာမသည် မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာတစ်စောင်ကို ယူ၍လာပြီးနောက် . . .

“ရော . . . ဖတ်ကြည့်ပေတော့” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ပစ်ချ၍ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်ရာ အိန္ဒိယပြည်မှ ခေါင်းဆောင်ကြီး မဟတ္တမဂန္ဒီ ထောင်တွင် အစာငတ်ခံသည့်သတင်းအောက်၌ ကပ်လျက် . . .

“မိန်းကလေးများကို ဖျက်ဆီးခဲ့သော စပါးပွဲစား တစ်ဦး အရိုက်ခံရခြင်း”

ဟူသော စာလုံးမည်းကြီးနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်အရိုက်ခံရသောသတင်းကို အကျယ်တဝင့် ဖတ်ရှုရလေ၏။ မိန်းကလေးတစ်ဦးအား မင်္ဂလာဆောင်၍ ယူပြီးနောက် ကလေးတစ်ယောက်မွေးခါမှ အပြစ်မရှိဘဲ ကွာရှင်းခဲ့သည့်အတွက် ကျေးရွာလူထုနှင့် မိန်းကလေး၏မိဘမောင်ဘွားများက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ ရိုက်နှက်ခံရသဖြင့် ဆေးရုံကြီး၌ အတွင်းလူနာအဖြစ် ကုသနေကြောင်း ဖော်ပြထားပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသတင်းစာကို ဖတ်ပြီးနောက် . . . စက်သူဌေး ဦးကျော်ဝင်းအပေါ် မခံမရပ်နိုင်အောင် စိတ်ဆိုးမိလေ၏။

ထိုနေ့အဖို့တွင် သူနာပြုဆရာမများနှင့် အခြားသောလူနာများ၏ ပြက်ရယ်ပြခြင်း၊ မထီမဲ့မြင်ပြုခြင်းကို အလူးအလဲခံရပြီးနောက် . . . ညနေလေးနာရီခွဲ လူနာလာ၍ ကြည့်ကြသောဧည့်သည်များ ရောက်ရှိချိန်၌မူ ဧည့်သည်များကပါ စက်ဆုပ်သော မျက်နှာထားများနှင့် ကြည့်ရှုကြခြင်း၊ “ဒီကောင်ပေါ့ တောက မိန်းကလေးတစ်ဦးကို စော်ကားလို့ အရိုက်ခံရတယ်ဆိုတာ၊ ဒီနေ့ သတင်းစာထဲ ပါတာလေ” ဟု မကြားတကြား ပြောဆိုကြခြင်းကို မရှုမလှ ခံရပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် မျက်ရည်မကျမိအောင် အနိုင်နိုင်ထိန်း၍ ထားရလေ၏။

ဆေးရုံမှ ဧည့်သည်များရှင်းသော ခေါင်းလောင်းထိုးမည့် အချိန်ကိုသာ မြန်မြန်ရောက်ပါစေတော့ဟူ၍ ဆုတောင်းမိလေ၏။ ခေါင်းလောင်းထိုးမည့်အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းရသည်မှာ လွန်စွာကြာညောင်းလှသည်ဟု ထင်မှတ်မိလေသည်။

လူများ၏ မနှစ်မြို့သောအကြည့်များ၊ မိန်းမများ၏ မဲ့ရွဲ့မှုများကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ခံရပြီးနောက် ဆေးရုံမှ တံမြက်စည်းလှည်းသော ဂျာဗူးဝါလား ကုလားသည် ခေါင်းလောင်းကို လှုပ်ရမ်း၍ အခန်းတိုင်းသို့ လှည့်လည်ပြီးအချက်ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်အဖို့ ထုတိဩဘာနှင့် အပြည့်စုံဆုံးအသံကို ဖော်ပြပါဆိုလျှင် ထိုဂျာဗူးဝါလား၏ ခေါင်းလောင်းသံဟုပင် ဆိုရမတတ်ရှိချေ၏။ ဧည့်သည်များလည်းတစတစ ရှင်း၍ ရှင်း၍သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အနည်းငယ်စိတ်သက်သာရာရသဖြင့် ခုတင်ခေါင်းရင်း သံတန်း၌ ခေါင်းအုံးကို တင်ကာ ခပ်စောင်းစောင်းကလေး ထိုင်းလိုက်၏။ ဧည့်သည်များအားလုံးပြန်သွားပြီဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ လူနာများနှင့် သူနာပြုဆရာမများက အခန်း၏တစ်ဖက်သို့ ကြည့်လိုက်ကြသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးခုံခြင်းသည် အရှိန်မြင့်တက်၍ သွားလေ၏။

“တင်တင်”

ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းသာအားရ လှမ်း၍ခေါ်လိုက်လေ၏။

တင်တင်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်၍လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား စားတော့ဝါးတော့မည်ကဲ့သို့ အရောင်တဖျပ်ဖျပ်တောက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရှုလေ၏။

“တင်တင် . . . သူများတကာတွေလို အစ်ကိုဘကွန်းကို ရောပြီး အထင်မလွဲလိုက်ပါနဲ့ကွယ် . . . အဖြစ်မှန်ကို အစ်ကိုဘကွန်းရှင်းပြပါရစေ၊ အစ်ကိုဘကွန်းရှင်းပြတာကိုတော့ နားထောင်ပါဦးနော်” ကျွန်ုပ်သည် တင်တင်ကို အသနားခံ၍ ပြောလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် တင်တင်က ကျွန်ုပ်အား လုံးဝ အယုံအကြည်ရှိပုံ မရတော့ပေ။

“အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ ဆင်သေတာကို ဆိတ်သားရေနဲ့ ဖုံးပြီးနေလို့လဲ အပိုပဲ၊ ရော . . .”

တင်တင်သည် ပြောပြောဆိုဆို လည်ပင်း၌ ဆွဲ၍ထားသော မူးစေ့အပွဲကလေးကို ဆောင့်ဆွဲ၍ ဖြုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာတည့်တည့်သို့ တအားပစ်ပေါက်၍ ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

“တင်တင် . . . နေပါဦး၊ တင်တင် . . . နေပါဦး၊ အစ်ကို ဘကွန်း ရှင်းပြပါရစေ”

ကျွန်ုပ်သည် ခုတင်ပေါ်မှဆင်း၍ တင်တင်၏ နောက်သို့ ထ၍လိုက်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းမှဒဏ်ရာများကြောင့် ခေါင်း၌ မူးဝေနေောက်ကျိကာ လဲကျသွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သတိရသည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာ၌ သွေးများစီးကျလျက်ရှိသည်ကို သိရလေ၏။

တင်တင်ပစ်ပေါက်ခဲ့သော မူးစေ့အပွဲကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်ခုံးမွေးနှစ်ခုကြား မျက်မှောင်၌ ခေါင်လိုက်ထိမှန်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သွေးများ စီးကျနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာဝန်များ၊ သူနာပြုများနှင့် အခြားလူနာများသည် တင်တင်က ဤသို့ ကျွန်ုပ်အား မူးစေ့ဖြင့် မျက်နှာကို ပစ်ပေါက်ခဲ့ခြင်းကို အကြောင်းပြ၍ မိန်းကလေးများကို လျှောက်၍ဖျက်ဆီးနေသူဟူသော ထင်မှတ်ချက်သည် အရိုးစွဲအောင်ခိုင်မြဲ၍ သွားကြလေတော့၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီကောင်လူယုတ်မာ၊ ဒီကောင်ဖျက်ဆီးထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လာပြီး ဒီကောင်မျက်နှာကို ပိုက်ဆံနဲ့ ပစ်ပေါက်သွားပြန်ပြီ” . . . ဟူသော သတင်းသည် ဆေးရုံကြီးတစ်ခုလုံးပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ကိုတင်း၍ထားသော်လည်း မျက်ရည်များ စီးကျ၍လာလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ မှတ်စုတွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးမှတ်ထားလိုက်ပြန်၏။

နုနယ်သောမိန်းမသည် ကြမ်းတမ်း၍ စိတ်ခိုင်သော ယောက်ျားအား မျက်ရည်ကျအောင် ပြုစွမ်းနိုင်ပေသည်တကား။

ပုဏ္ဏားဘကွန်း

သဗ္ဗေ သတ္တာ ကမ္မ သာကာ

မင်း သိမ်